

LEINER LAURA
A SZENT JOHANNA GIMI 8
ÖRÖKKÉ

Ciceró Könyvstúdió
Fedélterv MALUM STÚDIÓ SZABÓ VINCE

Címlapfotó OANA STOIAN

A történet szereplői kitalált személyek, a valóságban nem
léteznek.

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes
hozzájárulása szükséges.

ISBN 978 963 539 702 0 ö (sorozat) ISBN 978 963 539 804 1 (8.
kötet közös) ISBN 978 963 539 805 8

© Leiner Laura, 2013 © Ciceró Könyvstúdió Kft., 2013

Adatlap részletek

Név: Bencze Virág (Emó)

Kor: 18

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: LB forever!

Érdeklődési kör: Szent Johanna francia tagozatos alapítványi gimnázium

Klubtagság: Szombathely; Pop Art; Hippies; Luv Pete Wentz; AFC; Végzősök

Név: Matsuda Okitsugu (Macu)

Kor: 18

Beszélt nyelv: magyar, japán, francia

Magamról: Sayonara!

Érdeklődési kör: Szent Johanna francia tagozatos alapítványi gimnázium

Klubtagság: iPhone; iPod; iPad; iMacu; iJapan; iVégzős; iBallagás; iSzomorú

Név: Zsidák Gábor (Gábor)

Kor: 18

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Jó volt megismerni titeket, jókat beszélgettünk!

Érdeklődési kör: Szent Johanna francia tagozatos alapítványi gimnázium

Klubtagság: Gáborok klubja; SZJG; Végzősök

Név: Jacques Chatelain (Zsák)

Kor: 18

Beszélt nyelv: francia, magyar

Magamról: Au revoir, mon ami!

Érdeklődési kör: Szent Johanna francia tagozatos alapítványi gimnázium

Klubtagság: Paris Je T'aime; Desserts et fromages; L'amour; Végzősök

Név: Pósa Richárd (Ricsi)

Kor: 19

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Nem csinálok semmit. De azt jól.

*

Emó, csomagolj!

*

Cortez, áj missz jú!

*

Neményi! Te szerencsétlen! Hívj fel...

Érdeklődési kör: Szent Johanna francia tagozatos alapítványi gimnázium

Klubtagság: Szombathely; Korn; Bajnokok ligája RulZ;

Narcissistic Cannibal; Csütörtöki filmpremierék; Végzősök

Név: Szatmáry Kinga (Kinga)

Kor: 18

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Ha azt hiszed, hogy hiányozni fogsz, nagyon is tévedsz! Talán emeld fel a telefont, és nem szakad meg a kapcsolat, én meg talán felveszem.

Érdeklődési kör: Szent Johanna francia tagozatos alapítványi gimnázium

Klubtagság: ELTE; Céltudatos emberek; Akikről még hallani fogsz!; Aktivisták; Végzősök

Név: Haraszi Róbert (Robi)

Kor: 18

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: "Tisztelt szülő! A fia szörnyen neveletlen! Gondos tanárnő"

"Tisztelt Tanárnő! Tudom. Harasztiné"

Érdeklődési kör: Szent Johanna francia tagozatos alapítványi gimnázium

Klubtagság: I luv Máday; Szombathely RulZ; Szombathelyi csajok; Metál; Végzősök

Név: Szenyot Máday-Nagy Zsolt (Zsolti)

Kor: 18

Beszélt nyelv: máday nyelvjárás

Magamról: Búcsú Máday nénihez

A búcsú oly drámai, Mint mikor elvesznek a fájljai,

A módszere kissé spártai, De nem tudnám Önt bántani.

Most elmegyek tanulni más tárgyait, De örökké szeretni fogom, Máday! - (néni)

*

Annyira fogsz hiányozni, Dave!!!

*

Na, akkor csoki!

Érdeklődési kör: Szent Johanna francia tagozatos alapítványi gimnázium

Klubtagság: I luv Máday; Így jártam anyáttal; Végzősök

Név: Bernáth András (Andris)

Kor: 18

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: "Tisztelt Szülő! A fia betegsége miatt távozott az órámról! Kardos Kálmán"

"Tisztelt Tanár úr! A fiam valóban beteg. Elmebeteg. Bernáthné"

Érdeklődési kör: Szent Johanna francia tagozatos alapítványi gimnázium

Klubtagság: Szombathely RulZ; Albérlő; I Luv Máday; Végzősök

Név: Felmayer Dávid (Dave)

Kor: 18

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Jó volt együtt, szevasztok!

*

Te is nekem, Zsolti!!!!

*

Bankett-, ballagásos osztálykirándulásszervezésért hívj/üzenj/keress fel személyesen!

*

Lementtettem minden anyagot az elmúlt négy évből. Ha valakinek szüksége van rá, tudja, hol talál.

Érdeklődési kör: Szent Johanna francia tagozatos alapítványi gimnázium

Klubtagság: iPhone; iPod; iPad; iDave; iSZJG; iBallagás; iSzomorú; iVégzős

Név: Antai-Kelemen Ádám (Cortez)

Kor: 19

Beszélt nyelv: magyar, angol, francia, spanyol, portugál

Magamról: Goodbye.

Érdeklődési kör: Szent Johanna francia tagozatos alapítványi gimnázium

Klubtagság: New Life

Január 18., vasárnap

Az egész úgy indult, mint egy normális péntek, a félév utolsó napján. Szokásosan felkeltem, szokásosan néztem ki, majd Cortez szokásosan értem jött. A Szent Johannához érve minden a szokásos módon történt, igazi „félév van, wááá” hangulat uralkodott, aminek Máday igazgatóhelyettes asszony szokásosan nem örült. Haller kiosztotta az ellenőrzőket, én pedig szokásosan nem kaptam meg, így mehettem le az igazgatóiba, hogy a tanulmányi verseny nyerteseként külön Borreltől vegyem át. Kinga szokásosan tombolt, amiért mindketten dupláztunk a versenyhéten, én pedig szokásosan reagáltam rá, vagyis sehogy. Átvettem az ellenőrzőm, amiben a szokásos kitűnő jegyeim szerepeltek, aztán kimentem a sulis elé. És innentől a „szokásos” jelzót felváltja a „rémálom” kifejezés, és utólag tudom csak, hogy a megszokott dolgok akkor jelentenek igazán sokat, amikor valami változás történik. Az egész hétvégémre, sőt ha túl akarom dramatizálni, akkor mondhatom, hogy talán az egész életemre hatással lesz, ami azután történt, hogy kimentem az iskolából. Sose jutottunk át Zsoltiék garázsába bandázni, ahogyan egyébként minden pénteken megteesszük és ahogyan előre megbeszéltük. Ugyanis Cortez szülei az iskola előtt vártak rá. Ami egyébként nem is lenne gond, még normálisnak is tünne a dolog, ha: 1. Nem élnének amúgy Amerikában; 2. Ha nem éppen Cortezhez jöttek volna, erősen azzal a szándékkal, hogy rábeszéljék a külföldi továbbtanulásra, amiről egyébként hallani sem akart, és ami miatt a téli szünet óta nem beszélt a szüleivel, amikor is megdöntötte a világ körül repkedési csúcst, mivel elutazott, két óra alatt összehalhéztak, és már tetette is át a jegyét, és jött vissza.

Igen, akkor tudtuk, hogy ennek még nagyon nincs vége, de annyira lekötött minket, hogy itthon van az ünnepekkor, meg

aztán ott volt a szilveszter is, úgyhogy nem beszéltünk erről, csupán hagytuk, hogy az agyunk elrejtett zugában motoszkáljon, amíg ki nem tör onnan. És ez a kitörés pénteken történt meg. Virág és Ricsi, miután hazakísértek, tükön ülve várták, hogy hívjam őket. A többiek Zsoltyiéknaál várták a fejleményeket. Cortez otthon volt, a szüleivel és a nagyszüleivel. Én meg... A szobámban gubbasztottam, a telefonomat szuggerálva, várva a hívását. És akkor, ha ez még mind nem lett volna elég egy kellemes péntek 13-hoz, mintegy jelként, leborult a táskám az asztalomról, az egész tartalma pedig rám zúdult. Képletesen és a valóságban is. Igen, az a nagyalakú boríték is az „ölembé hullott”, amit az igazgatótól kaptam, azzal az utasítással, hogy adjam át a szüleimnek. És jó kamaszhoz méltó módon ki is bontottam. Ha a „Cortez szülei hirtelen hazajöttek” pofont jobb oldalról kaptam, akkor ideje volt odatartanom a bal oldalamat is. Úgy egál, nem? A borítékban az állt, hogy a Szent Johanna kiválasztott az ösztöndíjprogramra, szeptembertől szeretettel várnak a párizsi egyetemen. De nem volt időm felfogni. Ugyanis megszólalt a telefonomon a *Basket Case*, ami csak egyet jelent. Cortez hív.

Ideges volt, folyamatosan hadart, én pedig nagyon koncentráltam, hogy követni tudjam. Az elmondása alapján egy igen kiadós vitán vannak túl, ráadásul belekeveredtek a nagyszülei is, ami miatt Cortez még idegesebb lett.

- - Oké, és mire jutottatok? - kérdeztem halk, a kelleténél vékonyabb hangon.

- - Semmire - felelte azonnal. - Megint elmagyaráztam, hogy nem megyek amerikai egyetemre...

- - Huh. És erre ők?

- Megint téged hibáztattak. - Szeretem, ha olyanok utálnak, akikkel még fél percet sem találkoztam. Mindegy, kibírom.

- - Valakit okolni kell - ismertem be, próbálva szépíteni a helyzetet.

- - Szerinted hagytam? - kérdezte elképesztően kedves hangon, és szinte láttam magam előtt azt az óvatos mosolyát, amitől rendszerint elájulok. A választ magamtól is tudtam. Cortez senkinek nem hagyja, hogy bántson.

- - És akkor most? - Reméltem, hogy azért a végére tartogat valami pozitív hírt is. Mondjuk, hogy végül a szülei belátták, hogy Cortez felnőtt ember, aki tud dönteni a jövőjéről egyedül is. És például elnézést kértek (?), megölelték egymást, és happy end. Na, persze.

- Elmentek egy szállodába, hétfőn meg visszarepülnek...

- - Nagyon sajnálom - suttogtam.

- Tudom. De nem kell - felelte lazán. Mivel hirtelen nem

tudtam, mit mondjak, de nem akartam kínos csendet, mert az lassan a beszélgetésünk végét jelentené, improvizálnom kellett.

• - Hogy van az, hogy a te családban mindenki ilyen egyszerűen át tudja tetetni a repülőjegyeket? - kérdeztem, és annyira hülyén is éreztem magam, mint ahogyan a kérdés hangzott. Áll a cirkusz, mindenki kiván, erre én ezzel állok elő. Szerencsére Cortezzel nagyon egy hullámhosszon vagyunk, úgyhogy rögtön reagált.

- Törzsutasok vagyunk - vágta rá, majd pár pillanat csend után egyszerre neveltünk fel. Bár majd összenyomott minket a ránk nehezedő teher, egyszerűen nem tudtuk máshogy kiadni a felgyülemlett feszültséget.

De persze ez az egész dolog közel sem ennyire vicces. Azzal, hogy Cortez végérvényesen kijelentette, hogy velem marad Budapesten, bármi áron, és steward lesz, két, igen komoly probléma állt elő. Az első természetesen a szüleivel való kapcsolata, ami eddig sem volt felhőtlen, ezután mégis inkább a „szeles”, „viharos” vagy «inkább „harmadfokú vörös riasztás” kifejezéssel illetném. A második probléma pedig, amit Cortez végső döntése okozott, a bennem zajló lelki tusa. Az utóbbi időben viszonylag normálisan gondolkodtam, kezdtem felfogni és elfogadni a jó dolgokat, amik velem történtek, egy ideje már a „miértetek” sem kerestem, csupán Kinga tanácsára „megéltem” a körülöttem és velem zajló eseményeket. És őszintén nem hiányoztak a régi barátaim, akik most visszatértek és beágyazódtak az agyamba, hogy onnan kínozzanak. Üdv újra, kétségbeesés, lelkiismeret-furdalás, önmarcangolás és pánik! Igyekeztem kizárni a fejemben tomboló negatív gondolatokat, de végül megadtam magam, és az ágyamon hanyatt fekvé hagytam, hogy az első könnycsepp legördüljön az arcomon, amit természetesen ezer követett. Cortez mindent felrúgott maga körül csak azért, hogy a közelemben maradhasson. Mert ő úgy tudja, hogy az ELTE romanisztika szakára megyek továbbtanulni. Péntekig én is úgy tudtam. Csak közbejött a párizsi ösztöndíjam. Amiről senki nem tudott. Mit tenne más? Gondolom, ujjongva elmesélné a szüleinek, Corteznek, a többieknek. Kiposztolná a Facebookra, lájkoltatná a jó hírt boldogboldogtalannal, csekkolná az egyetem honlapját, és fel-alá rohángalna a házban, azt üvöltve, hogy „igeeeeeeeeeeen, lelépek!!!”. Valóban, a fejemben lévő képek alapján a legtöbb végzős diák így tenne. De mit teszek én? Soha nem álltam be a sorba, mindig is kilógtam egy kicsit, miért tennék pont most másképp? A visszazárt borítékot elrejtettem az íróasztalom szekrényébe, letöröltem a könnyeimet, vettem egy mély levegőt, és úgy tettem, mintha semmi nem történt volna. Nem szóltam róla senkinek.

A hétvége: 5/1* - rémes volt, igazán rémes.

Anyuék: 5/2 - ahogy vacsora közben rájuk néztem, szinte újra kicsordult a könnyem, annyira szerettem volna beavatni őket. De még nem tehettem. ©

Cortez: 5/5* - miattam mindent eldob. Hogy tehetném meg veled, hogy közlöm, Párizsban tanulok tovább? ®

Net: 5/4 - fel kellett mennem msn-re, mindenki rám várt, hogy elmondjam, mi történt Cortezzel. így hát félretettem minden saját problémát, csak és kizárólag Cortezzel voltam hajlandó foglalkozni.

Ösztöndíj: 5/? - nem tudok mit mondani, vegyes érzelmek kavarnak bennem, még fel sem fogtam teljesen, máris összezavart és erősen felzaklatott a dolog.

Felvételi: 5/1* - egy hónap a jelentkezési határidőig.

No comment.

Január 16., hétfő

A legnehezebb dolog a világon, ha úgy kell tennünk, mintha minden rendben lenne, közben pedig szívünk szerint csak ordítanánk, hogy „VALAKI SEGÍTSÉN MÁR!!!”. Ez van.

Reggel viszonylag gyorsan elkészültem, majd miután eltettem az uzsonnámat (tizennyolc éves korunkig jár, nem?), felvettem a kabátom, a nyakam köré tekertem a sálam, a fejembe nyomtam a horgolt sapim, majd a tükörképemet ellenőrizve konstatáltam, hogy pont úgy nézek ki, mint egy hülye gyerek. Nagyszerű, tehát indulhat a nap.

A kaput kétszer is erősen megrántottam, de az éjszakai ónos esőtől befagyott, így végül két kézzel megragadtam, és teljes erőből húzni kezdtem. Engedett, sőt ki is nyílt, én meg a lendülettől hátratántorodtam. A kesztyűm lecsúszott a fagyos kilincsről, a bakancsom megcsúszott egy jégtócsán, és hát... elestem. Cortez összeráncolt szemöldökkel, a kocsijának támaszkodva nézett a nyitott kapun át, majd afféle „én már semmin nem lepődöm meg” pillantással felém indult, és a kezét nyújtva hajolt le hozzám.

- - Szerettem a hétfőket - mondtam köszönésképpen, és megragadva a kezét hagytam, hogy felhúzzon.

- - Minden oké? - kérdezte, és bár nem mosolygott, a szeme körül összegyűlt nevetőránccokból tudtam, hogy nagyon is jól szórakozik rajtam.

- Hát, lesz egy-két lila foltom - húztam el a számat, amikor eszembe jutott, hogy az esésem nemcsak übeciki, hanem kifejezetten fájdalmas is.

Miután egy „rémes hétvégénk volt, jó újra találkozni” csókkal köszöntöttük egymást, beszálltam a fűtött kocsiba, amitől

rendszerint felébrednek a gyomromban szunnyadó lepkék. Persze nem Cortez kocsija van rám ilyen hatással, mert bár (biztos) klassz kocsi, valahogy nem igazán érdekelnek az autók. Hanem az, hogy beülök a fagyos, januári hidegből a meleg járműbe, ahol a fűtés halkán zúg, és az autóillatosító keveredik Cortez illatával, és miközben ő sebességbe teszi a járművet (oké, automata kocsi, de gondolom, azért sebességbe kell tenni, legalábbis a váltót elmozdítja), félrehajtott fejjel rám néz. Whoa. Oké, talán nincs rémesebb egy szerelmes diáklány ömlengésénél, szóval a lényeg, hogy elindultunk felvenni Ricsiéket. ©

-A szüleid... - kezdtem halkán.

- - Délelőtt indul a gépük - fejezte be, meg sem várva a mondatom végét.

- - Értem. És nem beszéltek?

- - Nem.

-A nagyszüleiddel beszéltek?

- - Nem.

- - Oké - bólintottam. - Azért remélem, egyszer kibékültök.

Cortez kedvesen felém pillantott, és amolyan sajnálkozó mosollyal ajándékozott meg, amiből azonnal arra a következtetésre jutottam, hogy naivnak tart. Lehet. De azért én mégis bízom benne, hogy nem lesznek rosszban. És nem azért, mert a szülei egyértelműen rám pikkelnek az egész miatt. Az nem zavar. Én csupán azt szeretném, hogy Cortezzel minden rendben legyen.

Ricsi már az úttesten ácsorgott, és egy hókupacot rugdosott. Ahogy meglátta a kocsit, kirántotta a kezét a zsebéből, és hüvelykujját feltartva jelzett nekünk.

- - Ricsi most tényleg stoppol?

- - Úgy látszik - biccentett Cortez, majd Ricsi mellé érve lenyomta a gombot, és leeresztette az ablakot. - Merre? - kérdezte Cortez komolyan.

- - Szent Johanna - felelte Ricsi, szintén nevetés nélkül. Jó, ha hétfő hajnalban nem veszítjük el a humorunkat.

- - Ugorj be hátra - egyezett bele Cortez.

Ricsi bepattant a hátsó ülésre, és összekulcsolt ujjait fújta, hátha előbb felmelegszik. Szótlanul továbbhajtottunk; nem kellett feleslegesen beszélünk vagy locsognunk, Ricsi Cortez legjobb barátjaként pontosan tudott mindenről, ami a hétvégén történt. Legalábbis ami Cortezzel.

- - Hé, vegyük fel az útszéli hippit is - mondtam hirtelen, amikor megpillantottam a járdán ácsorgó, szemmel láthatóan szétfagyott Virágot. Hosszú, színes kockákból álló kabátot viselt, vastag pamutharisnyájából pedig alig látszott ki valami, mert barna csizmája majdnem a térdéig ért. Vállig érő haját

kötött sapka alá rejtette, amiről három bojt lógott le. Ezer százalék, hogy a megérkezésünkig azzal játszott. ©

- - tíúú, de hideg van - szállt be hátra, egyujjas kesztyűbe bujtatott kezeit összedörzsölgetve.

- - Emó, add ide a felét - kérte el Ricsi azonnal, mire Virág a fogával lerántotta a bal kezéről a kesztyűt, és szó nélkül átadta Ricsinek. Igen, ők ilyenek. Kinga szerint „gusztustalanul imádják egymást, és gyomorforogatóan boldogok”, én inkább mégis azt mondanám rájuk, hogy a legfurcsább és éppen emiatt (is) a legtökéletesebb pár, akiket valaha ismertem.

A (lefagyott) lejtős utakon lassan haladtunk, majd a Szent Johannához közeledve egyre több, suliba igyekvő diákot pillantottunk meg. A lapos, egyemeletes épület előtti lépcsőn kis társaság ácsorgott, és ahogy megláttam őket, azonnal hatalmába kerített az év eleje óta olyan jól ismert „végzős” érzés, amikor is egyszerre csattanok ki a boldogságtól és szakad meg a szívem.

Kinga elegáns, orosz nyakú fehér kabátban (végig begombolva a duplasoros gombokat, természetesen), csizmában, fehér kesztyűben, sálban és fülvédőben ácsorgott, és egy napilapot olvasott, olyan egyenes háttal, mintha csak kényszerítenék erre. Mellette Dave talpig feketében és bőrkesztyűben (?) az iPadjén olvasgatta valószínűleg ugyanazokat a híreket, mint Kinga. Nos, igen. Van, amikor a nyomtatott és elektronikus sajtó megfér egymás mellett. Szépek együtt, jó rájuk nézni. Olyan, nem is tudom. Felnőttnek tűnnek, komolyak meg elegánsak... Az idilli reggeli hírböngészésüket kicsit elrontotta, hogy Zsolti beleugrált a képbe. Sportdzseki volt rajta, amiben még hatalmasabbnak tűnt az amúgy is túlgyúrt srác, és bár még nem értünk oda, a kocsit lerakva már messziről hallottuk a jól ismert „muhahaha” röhögést, így csukott szemmel is odataláltunk volna hozzájuk. ©

- - Csoki - köszöntött minket Zsolti.

- Sziasztok - mosolyogtam körbe, és összébb húztam magamon a kabátot, mert elképesztően hideg volt a reggel.

Mivel elég diszkrét társaság vagyunk, senki nem kérdezett semmit Corteztől. Na, jó, nem is vagyunk annyira diszkrétek, inkább csak arról van szó, hogy a 21. század minden technikáját kihasználjuk, úgyhogy egész hétvégén ment az msn, sms, telefonálás, Skype-, Twitter-, Facebook-üzenet és chat.

- - Izéé. Mér' vizes a gatyád? - nézett mögém Virág, a farmeremet vizslatva.

- Elestem - legyintettem. A többiek jól kiröhögtek, meg sem kérdezték, hogy történt, csak Kinga meredt rám amolyan „te jó ég, mennyire szerencsétlen vagy!” pillantással.

- Mellesleg, Renáta - kezdte Kinga, mintha csak eszébe jutott volna rólam valami. - Mit szóltak a szüleid? - kérdezte, nekem pedig a torkomon akadt a fagyos levegő.

- - A félévinek? Örültek. De azért annyira nem lepődtek meg - vágtam rá.

- Csodálsz? Ren, übeciki vagy, hányadik kitűnő bizit vitted haza? - röhögött ki Ricsi.

- - Én nem a féléviről beszélek - rázta meg a fejét Kinga. Nekem pedig egyre szaporább lett a pulzusom, és kicsit forgott is velem a mínusz 6 fok.

-A tanulmányi verseny eredményeinek is nagyon örültek - feleltem zavartan, és éreztem, hogy Cortez néz. Mindannyian jól ismernek, de az egész társaságból két ember látja át azonnal, ha kamuzok. Az egyik Cortez. A másik pedig Kinga. Szegény Virág, hát, ő annyira nem lát át szituációkat, így csak boldogan rágózott, hatalmas lufit fújva a kék (?) rágójával. Majd Zsolti rácsapott az arcára, mire Virágot beterítette a massa. A többiek mind röhögve figyelték a jelenetet, ketten azonban továbbra is rajtam tartották a szemüket. Kinga, aki résnyire összehúzott szemmel méregetett, és Cortez, aki rezzentelen arccal nézett. Amolyan „kérlek” vagy inkább „könyörgöm!!!!” jeleket küldtem Kingának, aki persze azonnal vette az adást, a kérdés csak az volt, megszán-e. Elképesztően sok időnek tűnt, de amúgy csak pár másodpercig tartott, mire Kinga arcvonásai megenyhültek.

- Gondoltam. De ne felejtsd el, nem csak te dupláztál a versenyen.

- Nem, nem felejttem el sziszegtem, a megkönnyebbüléstől majd elájulva. Cortez felváltva Kingára, majd rám nézett, végül odafordult Ricsiékhez. Huh. Ez húzós volt. Levegő után kapkodva, hirtelen találkozott a tekintetem Kingáéval, aki gúnyos mosolylyal meredt rám. Tudtam, hogy tudja, ösztöndíjat kaptam. A kérdés már csak az volt, hogy vajon honnan???

A sarkon felszálló két füstfelhő eloszlott, majd a sulihoz bekanyarodva Andris és Robi jelent meg. Már messziről őrült hangzavart keltettek, szerintem valamit énekeltek, amit ők „dalnak”, én azonban nemes egyszerűséggel csak „hörögésnek” nevezek.

Kinga rájuk üvöltött, hogy ha a csikket nem szedték fel, ő eteti meg velük. A két rocker azzal a lendülettel megfordult és visszasietett, hogy felszedjék a hóba dobott cigiket. Kingától egyébként nem szégyen rettegni, azt hiszem, még a tanárok között is akadnak olyanok, akik erősen tartanak tőle, így az teljesen normális, ha a diákok szót fogadnak neki.

- - Ott jön Potter! csillant fel Zsolti szeme, aki, úgy tűnt, kissé unatkozik ma reggel. Szerencséjére megérkezett Karcsi, akit rögtön el is kapott, leszedte a szemüvegét, és felpróbálta.

- - Azta! Látom a Jupitert meredt az égre bandzsán, megszédülve az erős dioptriától. Karcsi türelmesen (és vaksin) várakozott a szemüvegére, amíg a fiúk azzal szórakoztak, hogy meddig látnak el vele. Macu állítólag egészen Japánig látott, amikor feltette a szemüveget, sőt tetézte a poént azzal, hogy a nagyszülei integettek neki az ablakból. Mármint Tokióban. ©

A Szent Johannába folyamatosan érkeztek az alsóbb évesek, akik sóhajtván, kissé irigykedve figyelték a zajos, jókedvű és az egész sulis szerint „brutál menő” társaságunkat. A legtöbben bármit megtettek volna, hogy a balhész ötös közelébe férközhessenek, azon belül is Cortez és Ricsi az abszolút etalon. Időnként még mellbe csap a tény, hogy Cortez amúgy az én barátom (Az enyém! Velem jár! Együtt vagyunk! Vááá), de amúgy már egész jól kezelem. Ja, így, tizenhárom hónap után már ideje lenne megszoknom. Csak azért annyira nem könnyű, főleg, ha nap mint nap szembekerülök olyan lánycsordákkal, mint a 12/a vagy éppen a 9/a. Az előbbi régi, jó ellenségnek számít, negyedik éve küzdünk Dináék és kissé nyomi osztályuk ellen, így ez a verseny régóta tart és be is van kalkulálva. A kilencedikesek azonban megleptek minket. Kitti és

hú csatlósai felnőtteket meghazudtoló módon viselkednek (és negatív értelemben, persze): úgy járnak-kelnek az épületben, mintha a *Szex és New York* gyerek kiadását forgatnák velük, kötőszavuk a „pasi”, „pasizás”, „pláza”, „plázázás”, és akkor a legjobb hallgatni őket, ha ezeket kombinálják is. Mint pl.: „pasizzunk a plázában”. Szókincs nulla, intelligencia nulla, megjelenés viszont csillagos ötös. A kis kilencedikeseink úgy parádéznek, mintha állandóan koktélpartin lennének, brutálisan sznobok, mindenért rajonganak, ami drága és kicsit luxus. Persze mind ki vagyunk akadva rájuk, és legtöbbször csak tátott szájjal, amolyan „ezek mégis mit képzelnek magukról?” pillantással figyeljük őket, de leginkább Kingát viseli meg a dolog. Mert oké, attól függetlenül, hogy Kinga eszelős törtető, kíméletlen diktátor és finoman fogalmazva totál örült, a hűgával folytatott fájdalmas harcában igyekszem támogatni és segíteni. Mert jó, Kinga olyan, amilyen, de alapjában véve nagyon jó ember, szociálisan érzékeny, környezetvédő aktivista, nyíltan feminista, állatvédő stb., szóval egy csomó olyan elvet és nézetet vall, ami igenis hasznos a világnak. Erre pont neki van egy olyan húga, akinek egy ártatlan nyusziról nem a húsvét vagy a „de édi” kifejezés jut eszébe, hanem egy sapka. ©

A 9/a-s lányok becsörtettek az iskolába, magukon cipelve a teljes téli divatkollekciót, mi pedig tovább beszélgettünk a lépcső előtt. Miután Kata is csatlakozott hozzánk, hirtelen kinyílt a sulis ajtaja, és Máday lépett ki idegesen.

- - 12/b! - kezdte nem túl higgadtan.
- - He? - kérdezte Robi intelligensen.

-Hogy mondod, Haraszti? - szórt szikrákat az ig.helyettes szeme.

• - Máday néni! - kapkodta a fejét Zsolti, akin továbbra is Karcsi szemüvege volt. - Hú, de közel tetszik lenni. Látom a pórusait! - pislogott Zsolti, és mivel keresztbe állt a szeme, erősen gyanítottam, hogy szédül.

- - Na, húzás befelé, ne mondjam kétszer! Gyerünk! - mutogatott ránk az álvonalzójával.

Ha tudná, hogy a hatalmát szimbolizáló, rettegett „fegyvere” azóta nálunk van, hogy Cortez kicserélte... Erről jut eszembe. Láttam a Facebookon, hogy Dave turnusokat szervez Zsoltiék garázsába, ahol meg lehet tekinteni a bekeretezett, kiállított, eredeti vonalzót. Elképzeltem utazási irodák katalógusában a szöveget: *Amit érdemes megnézni a világon: Mona Lisa – Louvre, Sixtus-kápolna mennyezetfreskója – Vatikán, Máday vonalzója – Zsoltiék garázsa...*

Cortez után indultam, amikor egy kar ragadott meg és húzott vissza a lépcsőről. Kinga tágra nyílt szemmel meredt rám, mintha csak magyarázatra várna.

- - Igen? - kérdeztem „gyanútlanul”.
- - Nem mondtad el senkinek? - csapott bele a közepébe.

-Oké, először is, honnan tudsz róla? - kérdeztem feszülten, mert kicsit kellemetlenül érintett, hogy Kinga tud az ösztöndíjamról.

- - Nézd, Renáta, most egyáltalán nem rólam van szó, de ha tudni akarod, akkor tessék. Rém egyszerű. Először is, én én vagyok. Ez már elég indok kéne, hogy legyen, de parancsolj. Úgy tűnik, én vagyok az egyetlen ezen a helyen, aki utánajár dolgoknak, átböngészte az iskola honlapját és olvasott az ösztöndíjprogramokról - hadarta unottan, de láthatta rajtam, hogy nem elégít ki a válasza, mert ezzel fejezte be: - Mellesleg előttem mentem be Borrelhez az ellenőrzőmért, és láttam a borítékot a neveddel.

- - Ó - bólintottam csalódottan. Ez nem jutott eszembe.

- - Nos? - Úgy tűnt, ő már elmondta, amit tudni akartam, most én jövök.

-Oké. Tudod, milyen balhés volt a hétvége. Cortez szülei...

- - Igen, hogyne. Ugorjunk egy olyan részhez, ami, mondjuk, érdekel is - nézett a kabátja ujjára, mintha csak átlátszó lenne és láthatná alatta az óráját.

-Szóval nem tudtam, hogy mondjam el. Anyuéknak... Corteznek...

-Ez jellemző. Végre ismét rád talált egy ügy, amin szenvedhetsz, tépelődhetsz, világfájdalmas arccal töprenghetsz, hezitálhatsz...

- - Oké, értem - szakítottam félbe a megalázásomat, és a hidegben felszálló fehér leheletemet néztem, ahogy eloszlik.

- - Nézd, Renáta! Ösztöndíjprogramra valóban nem választanak ki akárkit. Felőlem játszd meg magad, élvezd ki a „nehéz döntés előtt állok” szituációt, de egyet mondok neked! Ha visszautasítod, te vagy a világon a legnagyobb idióta! - üvöltötte az arcomba, eléggé közélről ahhoz, hogy csöngjön a fülem.

- - Kinga, még nem tudtam ezen gondolkozni.

- - Ó, te szegény! Igazad van! Tépelődj még egy darabig azon, hogy ingyen tanulj-e Párizsban, a világ egyik legszebb városában!

-Nem erről van szó! Cortez miattam döntött úgy, hogy nem tanul Amerikában...

- - Nem, nem csak miattad döntött úgy - emelte fel a mutatóját fenyegetően.

-Nem mondhatom azt, hogy elmegyek Párizsba, amikor ő a szüleivel veszett össze amiatt, mert velem akar lenni! - emeltem fel én is a hangom.

-Azért veszett össze a szüleivel, mert képtelenek elfogadni, hogy a fiuk elit egyetem és nívós társasági élet helyett utasokat akar kiszolgálni egy repülőn - foglalta össze kíméletlenül, én pedig lesütött szemmel hallgattam. - Egyébként pedig - folytatta - ez nem Cortezről szól, hanem rólad! Mondd el

neki, lássuk, hogyan reagál.

- Azt fogja mondani, hogy menjek! - szökött könny a szemembe.

- - És miért mondaná ezt?

- - Mert szeret - suttogtam elkeseredetten.

- Szeret! Szeret... Kit érdekel? - kiabált rám Kinga. - Azért küldene el, mert valamilyen érthetetlen okból kifolyólag a legjobbat akarja neked!

- - Nem tehetem ezt velem - ingattam a fejem.

- Tudod, Renáta, sok hibádat elnéztem már, de ezt a buktát popcornnal és tűzijátékkal fogom bámulni.

- - Khm - lépett ki a kapun Máday. - A két iskolaelsőre is vonatkozik a csengő.

A csengő valóban szólhatott már, mert az épület „üresnek” tűnt, csak a Jeanne d'Arc-szobor figyelte minket, ahogy átsiettünk a csendes aulán és a lépcsőn felszaladva meg sem álltunk a termünkig.

- - Elnézést a késésért - szóltam Gazdag tanárnőnek, mert a jelek szerint már tartott a matekóra.

- - Üljetek gyorsan a helyetekre - bólintott a tanárnő, én pedig Jacques-ra mosolyogva leültem a második padba.

- - Hé, ők késhetnek? - horkantott fel Ricsi, nemtetszését fejezve ki ama igazságtalansággal kapcsolatban, hogy még csak késést sem húztak be nekünk. Gazdag unottan bámult Ricsire, majd sóhajtván megszólalt:

- - Pósa, amennyiben megközelítéd Kinga és Reni átlagát, vagy hagyjuk a nagy szavakat, amennyiben szerzel egy ötöst a félévben, te is késhetsz - ajánlotta fel.

- - Komoly? - csillant fel Ricsi szeme, miközben a szemöldökpiercingjét forgatta, ami állítólag befagyott vagy mi.

- - Komoly - ígérte meg a tanárnő.

- - Zsír. Hol tartunk? - lapozta fel Ricsi a könyvét azon igyekezve, hogy mostantól szerezzon egy ötöst.

- - Első lépésnek talán tedd el a történelemkönyved, és vedd elő a matematikát - tanácsolta Gazdag, mire az egész osztály felröhögött.

- - Mit ér az nekem? - alkudozott Ricsi.

- - Neked semmit, de ha nem teszed meg, nekem egy órai munka elégtelent - vigyorgott a tanárnő.

Ricsi kutakodott a táskájában egy darabig, aztán rájött, hogy a „szerzek egy ötöst matekból” projekt mára tutira befuccsolt, ugyanis nem volt nála a könyve. Miután jobban belegondolt, már abban sem volt biztos, hogy van matekkönyve. Ilyen ez a végzős év. ©

Első szünetben Metallicával kezdtük a napot (vagy Andris, vagy Robi érdeme). Máday a stúdió ajtaján dörömbölt, a kilencedikesek húzták a szájukat a zene miatt, a többiek lármáztak, mi pedig

Virággal a büfé sorában álltunk, hogy begyűjtsünk valami élelmet. Egy citromos minyonnal, egy kókuszcockával, két sajtos szendviccsel és baracklével, valamint egy kólával indultunk kifelé az udvarra. Havas eső szállingózott, amikor felültem Cortez mellé a pad támlájára, és a kezébe nyomtam a kóláját.

- - Tessék, a reggelid - mosolyogtam rá.
- - Kösz - bólintott, és felbontotta a dobozos üdítőt. Nézni is rossz, ahogy reggel kilenckor kólázik. Amerikai. ©
- - Minden oké? - fürkészett.
- - Persze - válaszoltam zavartan.
- - Akkor jó - bólintott.

Ez volt az utolsó alkalom, amikor Cortez megkérdezte, hogy nem szeretnék-e valamit elmondani. Többet nem érdeklődött.

Akkor sem, amikor Monsieur Durand francián egyenesen odajött hozzám, és vigyorogva megveregette a vállam. Akkor sem, amikor Kardos egyébként szigorú arcvonásai a termünkbe lépve megenyhültek, és elismerően nézett rám. Talán még egy kósza könnycsepp is megcsillant a szemében. Cortez akkor sem kérdezett semmit, amikor duplaangol előtt Haller berontott a nyelvi előadóba, és esetlenül gratulált nekem. Cortez csak figyelt. Engem pedig kezdett megölni a lelkiismeret-furdalás és a bűntudat.

Olvasókör után gyorsan kikölcsönöztem a *Száll a kakukk fészkére* című könyvet, aztán Cortez hazavitt.

A házuk előtt megállva még szokás szerint beszélgettünk a kocsiban, és tényleg kezdtem magam igazán dögnek érezni. Legszívesebben már péntek este elmondtam volna neki, csakúgy, mint anyuéknak, de úgy éreztem, egyszerűen nem lenne fair most előállni ezzel. Cortez élete romokban, hogy jelenthetném be, hogy az enyém meg abszolút sínen van?

- - Este beszélünk - hajoltam oda hozzá, és hosszasan megcsókoltam.

Furcsa mosollyal az arcán bólintott, aztán, ahogy kiszálltam, el is hajtott. Hosszan néztem utána, még akkor is, amikor már régen kikanyarodott az utcánkából, és szörnyű nyomást érezve a mellkasomon, bementem a házba.

Otthon halszag volt, amiből arra a következtetésre jutottam, hogy vagy halpiacot nyitottunk, vagy hal lesz vacsorára. Egyébként az utóbbi volt a nyerő.

- - Milyen volt a sulis? - érdeklődött anyu, miközben filézett (?).
- - Ohm - ültem fel a konyhapultra, és elmeséltem a nap érdekes pontjait. Anyu nevetgélt, néha komoran hallgatott, aztán mosolygott, én meg közben csak arra tudtam gondolni, hogy vágja már le a hal fejét, mert engem néz!!!

Amikor anyu már a (fejetlen) halakat panírozta, gondoltam, itt

az ideje egy kicsit puhatolózni.

-Anyu - kezdtem. - Amikor Arnold elment Párizsba tanulni...

- - Igen? - nézett rám érdeklődve.

-Szerinted jól tette?

- - Persze - bólintott azonnal.

- - Értem.

- - Miért kérdezted?

- - Csak eszembe jutott - legyintettem, és leugrottam a pultról. Kivettem egy almát a tálból, pár pillanatig néztem, végül leejtettem és elrúgtam. Anyu döbbenetesen meredt rám és az elgurult almára.

- - Megkérdezhetem, hogy ezt miért csináltad? - töprengett, és úgy tűnt, komoly fejtörést okoz neki a viselkedésem. Szórakozottan lehajoltam az almáért, és megvontam a vállam.

- Csak kipróbáltam. Edward Cullennek sikerült - röhögtem el magam. Anyu furán nézett rám és bólintott, de szerintem magában olyasmiket gondolhatott, hogy „komoly baj van a gyerekekkel”.

A szobámba felérve bepakoltam holnapra, aztán webkameráztam kicsit Virággal (ő is szokott almát rugdosni, ez alap, elég nagy *Twilightfan*), aztán írtam az emós, antiszoc, depressziós és deviáns barátomnak, Petinek, elolvastam a francia levelezőtársam és jó barátnőm, Justine üzenetét, végül váltottam pár szót msn-en Zsoltival és Jacques-kal is. Már éppen ki akartam lépni, amikor Kinga ablaka ugrott be. Másolom.

Kinga üzenete: Megnézted már?

Reni üzenete: ???

Kinga üzenete: Az egyetemet.

Reni üzenete: Nem.

Kinga üzenete: Átküldöm.

Reni üzenete: Ne! Direkt nem gugliztam ki.

Kinga üzenete: Nézd már meg!!!

Reni üzenete: Nem. Még nem.

Kinga üzenete: Renáta, te szerencsétlenség!

Kinga kilépett.

Rövid és tartalmas beszélgetésünket nézve inkább bezártam az ablakot, és előszedtem a mobilom. Gyorshívást indítottam, Cortez a második csöngésre felvette a telefont.

- - Mit csinálsz? - kérdeztem.

- Várj egy kicsit - szólt. - Pont húsz perce vittelek haza - felelte, és gondolom, megnézte az óráját.

-Tudom, hogy máris hiányzóm - hülyültem.

-Ja. Alig bírom - felelte.

- - Mit csinálsz? - ismételtem meg a kérdésemet.

- - Filmet nézek.

- - Mit?

-Nem ismered.

- - Most miért? Lehet, hogy ismerem - „háborodtam” fel.
- Oké. *Limitless*.
- - Magyarul? - kérdeztem, mert fogalmam sincs a filmek eredeti címéről.
- Passz. - Cortez meg nem ismeri a lefordított címeket. Sose értjük meg egymást, ha filmekről van szó. :D
- - Ki játszik benne?
- - Bradley Cooper.
- - Ó, tudom. Az az alacsony, fekete hajú.
- - Aha. A magas, szőke - mondta, és mindketten felröhögtünk.
- - Hát, jó. Akkor jó filmezést.
- Kösz. Jó olvasást - búcsúzott el. Nyitottam a számat, hogy mondjak valamit, bármit vagy talán hirtelen felindulásból pont mindent, de amikor hallottam, hogy a háttérben felerősödik a zene, inkább hagytam. Bradley Cooper bizonyára bajba került. Sőhajtva letettem a telefont, és előszedtem Kesey regényét. Három oldalig jutottam, amikor rájöttem, hogy ez most nem fog menni, mert valami kegyetlenül nyugtalanít. Végül visszaültem a laptopom elé, és beírtam a keresőbe a párizsi egyetem nevét.

A félév első napja: 5/3 - keserédes.

Cortez: 5/5* - azt hiszem, néha fizikai fájdalmat érzek, annyira szeretem. Ez normális dolog?

Száll a kakukk fészkére: 5/? - jó lesz, csak rá kell hangolódni. Kinga: 5/3 - sose tudom, hogy segíteni akar vagy megalázni.

Esetleg megalázva segíteni.

Andris és Robi: 5/1 - szaktanárral kezdték a félévet. Barka nem tartotta jó poénnak, hogy óra közben férfimagazint nézegettek és olyanokat ordibáltak, hogy „nézd, ennek a csajnak mekkora az... agya!” ©

Reggeli esés: 5/1 - au! Tanulmányoztam a tükörben, és hát, ez bizony bekékül. ©

Vacsora: 5/2 - halszagú a ház. Bah.

Párizs: 5/? - hjaj. Párizs. Párizs... mindjárt sírok.

Január 17., kedd

Nem kifejezetten hiányoztak a forgolódással és éber álmokkal töltött éjszakák, úgyhogy nyugósen és fáradtan ébredtem. Újra a régi én. De jó! Miközben komótosan fogat mostam és a bágyadt tükörképemet figyeltem, rájöttem, hogy a zord, erősen deprimáló januári idő pont passzol a hangulatomhoz. Ahogy kiléptem a szürke, nyálkás hajnalba, úgy éreztem, a rám nehezedő feszültség és teher súlya hamarosan összeroppant. Cortez mosolygósan köszöntött, én pedig legszívesebben elmeséltem volna neki, hogy

mit gugliztam ki az éjszaka közepén. Tudtam, hogy óriási hiba megnézni a párizsi egyetemet, mert első látásra beleszerettem. A galériában szörfölgetve szinte láttam magam azokon a képeken, a YouTube-videók, amiket találtam róla, akaratlanul is boldogsággal töltötték meg a szívem, közben pedig a keserű íz ellepte a számat, amiért a jelenlegi életem mellé el tudtam képzelni egy alternatív változatot is. Kíváncsi lettem volna Cortez véleményére, szerettem volna megmutatni neki, amit találtam, mindennél jobban akartam, hogy beszélhessünk róla, de mégsem tettem.

Hogy választhatnék Cortez és Párizs között? Hogy kérhetnek tőlem ilyet? Miért hoznak ilyen helyzetbe? És egyáltalán, hogy mernek egy annyira bizonytalan embert, mint amilyen én vagyok, bármilyen döntés elé állítani? Hirtelen felindulásból úgy döntöttem, utat engedek a haragomnak, és egyszerre kezdtem utálni magam, amiért megfelelek egy ösztöndíjprogram minden feltételének, és utáltam Borrelt is. Szegény igazgató, tulajdonképpen semmiről nem tehet, csak hát pont ő volt, aki átadta nekem a borítékot, így egyértelműen ő volt a „ludas”. Persze tudom, hogy az egész tanári kar közös döntése alapján választottak ki, továbbá természetesen az egyetemnek is volt beleszólása, hogy akarnak-e engem. És így jártam. A Szent Johanna küld, a párizsiak várnak. Cortez meg csendben vezetett, és azon csodálkoztam, hogy nem tette szóvá a köztünk vibráló feszültséget. Mindig is díjaztam, hogy nem kérdez sokat. Abszolút úgy van vele, hogy majd elmondom, ha akarom. Akartam. Csak még nem most.

-A szüleid... - törtem meg a csendet.

- -Hazaértek - felelte.
- -Beszélte velük? - csillant fel a szemem, remélve, hogy ezt Cortez, mondjuk, egy telefonbeszélgetésből tudja.

-Nem. De leszállt a gépük. Gondolom, rajta voltak... - vontam meg a vállát. Uh. Hát, ez elég durva sztori.

Megértően bólintottam, és a legnagyobb átérzéssel szorítottam meg Cortez karját, a mozdulatba belesűrítve minden érzésemet, támogatásomat és együttérzésemet. Azt hiszem, sikerült, mert egy pillanatra levette a szemét az útról, és mosolyogva nézett rám. Ricsi izgatottan szállt be a kocsiba, és ahogy továbbindultunk, rögtön el is újságolta, miért van ennyire feldobva.

- - Na. Meglesz az a matek ötös. Megtaláltam a könyvem - rángatta ki büszkén az agyonnyűtt táskájából a szintén agyonnyűtt könyvet. Csak tudnám, hogy Ricsi matekkönyve mitől néz ki ilyen... használtan.

-Ööö. Klassz - kezdtem, mert bár nem akartam ünneprontó lenni, úgy tűnt, Ricsi figyelmét elkerülte egy apró tény. - De ma nincs matek.

• -Mi? - kérdezte furán.

-Ma kedd van. Nincs matek - ismételtem. Amúgy jó tudni, hogy a második félévben még mindig egyedül én nézem az órarendet.

• -A francba - szitkozódott, és lazán ledobta a könyvet az ülés alá, amolyan „akkor erre nincs szükségem” stílusban. Aha. Legalább kiderült, hogy mitől „használtak” Ricsi tancuccai. Miután felvettük Ricsit, aztán Virágot, a sulis felé indultunk.

• -Üúú. Reni - kezdte Virág.

• -Igen? - fordultam hátra hozzá.

• -Izé. Neked csipog az órád?

• -Igen, minden egész órában - húztam fel a kabátom és pulcsim ujját, hogy megmutassam a Baby G órámot.

• -Oki - vigyorgott.

• -Miért? - kérdeztem.

• -Csak úgy - vont a vállát. Hát, gondoltam, ő mindig szokott fura dolgokat kérdezni, úgyhogy nem tulajdonítottam nagy ügyet neki. Egészen az első óráig.

Mindannyian a teremben ültünk, Monsieur Durand a tanári asztalnál lapozgatta a tanári zsebkönyvét, majd a csengő megszólalása után Gábor és Jacques is beesett az ajtón, és kezdődhetett az első óra. A következő pillanatban az óram csipogott két rövidet, mire Virág felkapta a fejét, aztán felállt (?), kihúzta magát, és... És énekelni kezdett. ©

• „Lángolj fel a lelkünkben, szép égi szikra, szent öröm!” - fakadt dalra, mi pedig (a tanárral együtt) döbbsen meredtünk rá, majd egymásra. Virág nem zavartatta magát, folytatta az *Örömodát*, akkor is, amikor kitört a fiúkból a röhögés.

-Virág megőrült? - nézett körbe Kinga, de addigra már elég nagy hangzavar támadt, ugyanis a legtöbben ütemre tapsoltak, Zsolti a padján dobolt, a rockerek pedig headbangeltek (fejrázás) a nem kifejezetten metál számra.

Virág égővörös arccal befejezte (az egész) *Örömodát*, aztán, mintha mi sem történt volna, visszaült a helyére és kinyitotta a füzetét. Durand eltöprengve nézte, végül köhintve megköszönte „Fraulein Virágnak” a dalt, és kezdhettük az órát.

Bár ez már a negyedik, végzős évünk, azért van, ami még mindig meg tud döbbsenti a Szent Johannában, úgyhogy kicsit megkönnyebbültem, amikor óra végén Virág felállt, és a termünkben lévő parafa táblához lépve kihúzott a zsebéből egy gyűrött papírlapot, és felszúrta a másik három mellé.

• -Ó! - esett le, amikor elolvastam a feladatot. Virág papírján ez állt: „Mindenes egész órában énekelj el ugyanazt a dalt!”

• -Ez kész - röhögött Ricsi. - Emó, miért pont az *Örömoda*?

• Hát, izé. Ez ugrott be.

A nap tehát körülbelül így telt: minden egész órában, akár tanóra volt éppen, akár a büfében álltunk sorba, akár az udvaron ültünk, Virág az óram csipogását hallva felállt, és elénekelte

az *Örömdát*. Mi szakadtunk a röhögéstől, mások pedig természetesen nem értették az egészet. Ez a mi titkunk.

A többiek feladatát még homály fedi. Csakúgy, mint az enyémet is, ami majd csak szerenádkor lesz aktuális...

A nap fénypontja egyértelműen az volt, amikor Kardos éppen Radnóti Miklós életrajzát diktálta, Virág pedig, meghallva a két kis csipogást, feltápáskodott.

- -Mi a probléma, Virág? - nézett rá szigorúan a magyartanár.

-„Lángolj fel a lelkünkben, szép égi szikra, szent öröm!”

-Virág, meghibbantál? - förmedt rá Kardos. - Azonnal fejezd be az éneklést. Hallod? Virág! Virág! - Virág két ujjával befogta a fülét, és hangosabban üvöltött.

- „Egyesítsed szelle-e-meddel” - óbégatta.

- -Virág, kifelé az órámról! - kiáltotta el magát Kardos, Virág pedig énekelve indult az ajtó irányába. - Megáll az eszem - nézett utána Kardos, amikor becsukódott a terem ajtaja. - Tehát...

igyekezett visszazökkenni Radnóti életébe. A következő pillanatban azonban újra nyílt az ajtó, és Virág dugta be a fejét a résen.

- - „Testvér léssen minden ember, merre lengnek szárnyaid” - énekelte el gyorsan az utolsó sort is.

- - Kifelé! - ordította Kardos úgy, hogy beleremegett az épület. Virág motyogott valami „ajaj”-félét, és gyorsan kiment, mi pedig rázkódó vállal jegyzeteltük a magyar tételt.

Hatodik óra után a többiek boldogan és önfeledten indultak haza, én pedig elbúcsúztam Corteztől, mert Farkas tanárnő ma a nulladik órában lévő földrajz fakultációt áttetette hetedik órára. Jó hír, mert a hajnali nulladikat nehezen viseltem, rossz hír, mert én egyedül választottam a focit az érettségire, így a többiek mind végeztek már, én meg mehettem az a-s lányokkal órára. Nyomtam egy gyors puszit Corteznek (suliban és mások előtt diszkrét a kapcsolatunk, nem toljuk mindenki arcába azt, ami kettőnkre tartozik). Nem akartam, hogy egy órát várjon rám, csak hogy utána hazavigyen, úgyhogy elküldtem (L), és visszaindultam a lépcső felé.

- -Reni! - jött egy hang a folyosóról, a tanári szoba felől. Kardos volt az.

- - Üdvözlöm, tanár úr - mosolyogtam rá, mert bár ma már találkoztunk, a jólneveltségem azt diktálta, megint rendesen köszönjek.

- - Még nem is volt alkalmunk négyszemközt beszélni az ösztöndíjról.

- -Khm. Igen. Még nem - motyogtam összevissza.

-A szüleid mit szóltak?

- -Nos, ők... Igazán... - túrtam bele a hajamba, mire Kardos gyanakodva méregetni kezdett.

- -Még nem mondtad el, igaz?
- -Nem. Még nem. A megfelelő alkalomra várok - füllentettem.
- -Reni, ugye, nem gondolkozol rajta? - kerekedett el a tanár szeme, én meg kezdtem egyre jobban feszengeni.
- Nem, dehogy. Illetve. Nem tudom. Mármint... Minden álmom, hogy Párizsban tanuljak tovább...
- Reni, ez nem álom. A lehetőség adva van. Tálcán kínálják neked.
- -Igen, tudom, és nagyon boldog vagyok.
- -Megtudhatom a hezitálásod okát? - fonta keresztbe a karját.
- -Nincs semmi oka.
- -Vagy talán senki - javított ki ösztönösen. Rendben, helyben vagyunk. Kezdetét veszi újra a „gyűlöljük közösen Cortezt” mozgalom.
- -Elnézést, de mennem kell földrajz fakultációra - néztem az órára türelmetlenül.
- -Hamarosan el kell mondanod a szüleidnek, mert az igazgató úr várja a kitöltött papírokat.
- Igen, tudom, többször átolvastam a programról szóló dokumentumokat...

Otthagytam Kardost, és sietve berontottam a földrajz fakra. Farkas és az a-s lányok már elkezdtek nélkülem, úgyhogy sűrű bocsánatkérések közepette leültem a helyemre, és előszedtem a füzetem. A nagyalakú spirálfüzet elején egy rajzolt lány állt napszemüvegben, szatyrokkal a kezében, a háttérben pedig az Eiffeltorony rajzolódott ki. Amióta tudom, mi az a Párizs, azóta vágyom oda. Amióta tudom, ki az a Cortez, azóta vágyom rá. Á, megőrjít ez a dilemma.

- - Reni, elakadtál? - kérdezte Farkas tanárnő türelmesen. Feleszméltem a bambulásból, az a-s lányok gúnyos vigyorát állva fellapoztam a füzetem, és jegyzetelni kezdtem.

A csendes sulit elhagyva (valahogy kiürült az épület a hetedik óra végére) egyedül sétáltam fel a dombon, és miközben a fagyos szél a fülembe füttyült, a szám elé húztam a sálam. Mire hazabotorkáltam a lefagyott járdán, az orrom olyan piros lett, mint Rudolfnak, a rénszarvasnak, és semmi másra nem vágytam, mint valami forró lére. Pontosítanom kellett volna a kívánságomat, mondjuk, tejeskávéra, mert így csak anyu levesét kaptam meg, ami, hát... őszintén, hagy némi kivetnivalót maga után. Még mindig nem tudom, hogy pontosan milyen levesnek készült, de mindegy. Vacsora után kimentem Virággal megsétáltatni Andy Warholt (mármint a kutyt). Amúgy szegény spániel többszörösen tudathasadásos, annyi neve volt már, hogy szinte semmire nem hallgat, vagy éppen bármire. Az utóbbi időben Virág komolyan foglalkozik a képelemzéssel, a felvételihez már szinte kész a portfóliója, beleásta magát a pop-art művészetbe, Warhol hatására pedig egészen új stílusú képeket készít. És mivel

rajongása tárgya megváltozott, ezzel együtt a kutyájának a neve is. Mint mindig. Tehát Andy Warhol boldogan szaladgált a hóban, mi pedig dideregve sétáltunk a sötét, januári égbolt alatt, és beszélgettünk.

- - És úúú. Megnéztem az útvonaltervezővel Szombathelyt, hogy milyen messze van - áradozott a leendő sulijáról.

- -Klassz. És? - mosolyogtam vacogva.

- -Izé. Egy nap, 21 óra - felelte, én pedig megtorpantam. Talán valamit rosszul írt be, mert ez így nagyon nem stimmel.

-Virág, biztosan Szombathelyt nézted?

- -Ühüm.

- -És majdnem két nap az út? - ráztam a fejem.

- -Éhe - bólogatott. - Gyalog.

- -Gyalog? Miért mennél gyalog?

- -Mert nincs kocsim.

-De Virág - öleltem át a vállát. - Mehetsz busszal, vonattal...

- -Úúú. Télleg' - csillant fel a szeme. - Akkor majd megnézem úgy is.

- Szerintem mindenképp - bólogattam, és ahogy ránéztem, azonnal könny szökött a szemembe. Anyuékat és Cortezt sem tudnám itt hagyni. Ez tény. De ahogy ránéztem az alacsony, színes sapit viselő Virágra, akinek skizofrén kutyája éppen ki akarta rángatni a pórát a kezéből, úgy éreztem, nem bírom tovább, egyszerűen megszakad a szívem. Soha nem kívánhatna az ember jobb barátot nála. A Budapest-Szombathely távolság leküzdhető. A Párizs-Szombathely már nem.

-Reni. Mi a baj? Sírsz? - nézett rám nagyokat pislogva Virág, aki ösztönösen elszomorodik, ha valakin látja, hogy baja van.

-Nem, dehogy - töröltem le az arcom. - Csak kifújta a szél a szemem.

- -Kérsz szőlőzsírt? - ajánlotta fel azonnal.

-A szemembe? - kérdeztem furán. - Kösz, inkább nem - röhögtem fel, majd Virág is elnevette magát, és egymásba karolva sétáltunk tovább.

Hazaérve ledobtam a kabátom, és már baktattam volna fel a szobámba, amikor észrevettem egy halvány fényt a konyhából. Azonnal felismertem a nyitott hűtő gyér világítását, úgyhogy halkán odasettenkedtem.

- -Mit eszünk? - kérdeztem apu hátát. Merthogy úgy tűnt, félig beköltözött a hűtőbe.

- -Kókuszgolyó? - fordult hátra, egy tálcát tartva felém.

- -Oké. De remélem, nem karácsonyi - vettem le egy kis golyót, és a biztonság kedvéért megszagoltam.

A születésemig apu eléggé unatkozhatott esténként a konyhában, így elmondása alapján igazán örült, amikor annyi idős lettem, hogy magamtól megundorodtam anyu főztjétől, és a saját utamat kezdtem járni esténként, valami ehető étel után kutatva. Egy

ideig lelkiismeret-furdalást éreztem anyu miatt, de apu elmagyarázta, hogy ez a „túlélési ösztön”. ©

- - Apu - kezdtem, miközben fél kezemet a kókuszgolyó alá tartottam, igyekezve felfogni a leszóródó kókuszreszeléket, ami akár bizonyíték is lehet ellenünk.

-Jó ez a golyó - bólogatott apu.

- Apu - ismételtem meg, mire végre figyelt rám. - Szerinted Párizsban jó élni? - érdeklődtem.

- -Hát. Biztos. Én nem tudnék.

- -Miért nem?

-Nem beszélem a nyelvet, és nem eszem csigát. Még csak az kéne, hogy anyád ott főzzön. Brr - kalandozott el.

- -Értem. És szerinted, ha valaki beszél franciául, és csiga helyett, mondjuk, mást eszik. Annak jó ott élni?

- Annak biztosan. Párizs világváros. Ott van például a... - kezdte, aztán megakadt.

- Louvre, Eiffel-torony, Notre-Dame, Sacré Coeur, Szajna... - soroltam rutinosan.

- - Igen. Ezek mind - legyintett apu. Azt hiszem, ő annyira nincs elájulva, mint, mondjuk, én. ©

- -Értem - léptem a csaphoz, és halkán keztem mostam. - Jó éjt.

- -Jó éjt - köszönt csámcsogva.

- -Te nem mész? - álltam meg egy pillanatra.

- -Még eszem egy-két golyót.

- Jó, de ne az egészséget. Lebukunk - suttogtam mosolyogva, és felmentem a szobámba.

Virág éneklése: 5/5** - elképesztően vicces volt.

Dilemmák: 5/1 - hjaj nekem. ©

Cortez: 5/5* - az előbb üzent, hogy mindjárt hív.

Föci fakt: 5/3 - nem tudtam figyelni, Dina meg túlbuzgó módon, nyávogva válaszolt Farkas kérdéseire. Elfelejteti, hogy ez még nem az érettségi, itt hiába teszi magát, ez csak egy óra...

Száll a kakukk fészkére: 5/5 - azt hiszem, ha sokáig tépelődöm, én is hasonló állapotba kerülök. ©

Január 18., szerda

Nem véletlenül a szerda a kedvenc napunk, hiszen az órarend alapján a mai a leglazább nap a héten. Csupán öt óra, abból rögtön kettő Durand-nal (francia és francia kultúra), egy matek, magyar és fizika. Persze ezek elég kemény órák, de mivel az osztályunk nem éppen ijedős fajta, és rendszerint rólam írják a házit, illetve az én sűgásomra támaszkodva felelnek, a szerdát laza nap-

nak minősítik, mondván, hogy csak öt óránk van. Hát, így is fel lehet fogni. Csak a mai nap mégsem alakult olyan „lazán”...

Reggel dideregve hallgattuk Zsoltit, aki az elmondása alapján valami „brutál jó nővel” randizgat.

- - Csekkoljátok a Facebookon. Atomjól néz ki - fejezte be Zsolti új barátnőjének kissé felületes bemutatását. Konkrétan tíz percig beszélt a külsejéről, és ennyi. Tizennyolc körüli fiúknál nem fura, ha a külsőségekre mennek, tehát én elnézem nekik, hogy egy lányban kizárólag a kinézet fontos, mert úgy érzem, felesleges belemennem a vitába, miszerint a belső igenis sokat számít. Van az a kor, amikor túltengnek a hormonok, és én hiába próbálnám mondani, hogy egy lánynak van agya is, erre valószínűleg azt a választ kapnám, hogy őket az se zavarná, ha feje sem lenne... Velem ellentétben Kinga viszont minden adandó alkalommal szabadjára engedi a feminista énjét, és a világ összes nője nevében kikéri magának ezt a hozzáállást.

A következő pillanatban Ricsi vágta ki a sulis ajtaját, és a fejét csóválva lépkedett le a lépcsőn.

- - Csoki - intett neki Zsolti. - Megnézed a nőmet? - emelte Ricsi arca elé a telefont. Ricsi összeráncolt szemöldökkel meredt a képre.

-Aha - bólintott. - Jó nagy a... az aurája - felelte, mire a fiúk felröhögtek, Virág pedig lábujjhegyre állva üdvözölte a barátját.

- -Halljátok, Gondos kiakasztott - rázta meg a rászta tincseit, mintha még mindig nem hinné el, mi történt. - Megkérdezte, mit tudok a fluorról.

- -És mit mondtál? - kérdeztem rosszat sejtve.

- Mit mondtam volna? Hogy „Halenda!” - vágta rá a szerinte igenis jó választ.

Dave már twittelte is ki a „fergeteges poént”, én pedig próbáltam megtudakolni, hogy ezek után mi történt. Amúgy semmi, mert Gondos szolidaritását fejezi ki Ricsi „agysérülése” miatt, betudta annak, hogy már megint „félrebeszél”, úgyhogy a mai fakultáción a periódusos rendszerrel ismerkedtek. Sokadszorra. Hogy lesz Ricsinek kémiaérettségije? Ebbe belegondolni is

szörnyű.

A suliba belépve Zsolti bajlódott kicsit a portással, mert az ő belépőkártyáján a fényképére Darth Vader van ragasztva, így kicsit komplikáltabb bejutnia az épületbe, végül egy, „Az erő legyen veled!” köszöntéssel otthagya a portást, és utánunk sietett. Máday mellett simán elhaladtunk, ma nem figyelt ránk, ugyanis Bálinttal volt ordítanivalója, akire azért érkezett panasz, mert egy jégcsapot dugott az orrába, és úgy felelt Baranyai tanárnőnél. Pfuj.

A termünkben mindenki elfoglalta magát (örület, káosz, ordibálás, rohangálás, akciófilm-jelenet utánzása... az utóbbi Zsolti és akaratan kívül Karcsi volt), én pedig leültem a helyemre, és előszedtem a könyvem. A sulirádióból a Guanó Apes *Lords of the Boards* című dala üvöltött, aminek a diákok kifejezetten örültek a komor januári napon (a tanárok és Máday már annyira nem), Cortez pedig a mögöttem lévő padon ült, és a BlackBerryjét nyomkodta. Tipikus reggel az osztályunkban. A következő pillanatban Andris kissé beleélte magát a dalba, a számot üvöltve elrohant előttem, fellépett Jacques székére, hogy „átugorja” a padját, de mivel beleakadt a bakancsa a szék támlájába, átzuhant a padon, majd óriásit zakózott, végül még az asztal is rádőlt. A szám elé kapva a kezem felpattantam, Robi és a fiúk szakadtak a röhögéstől, Virág visított, Dave és Macu a telefonjukkal fotózták a „romok alá szorult rockért”, osztályunk két gondolkozó tagja, Kinga és Cortez pedig odasietett, és leszedte a padot Andrisról.

• - Minden oké? - kérdezte Cortez, amikor a kezét nyújtva felhúzta a földön kiterült fiút.

• - Azta! Forog a világ - pislogott nagyokat Andris, és az imbolygásából ítélve valóban szédülhetett.

• - Gyere, állj fel valahogy - mondta Kinga a fejét csóválva, és felsegítette Andrist. - Ha nem látnám, hogy komolyan megütötted magad, most lekevernék egyet a hülyeséged miatt! - förmedt rá.

Andris furán vigyorgott, és megpróbált felmutatni egy ördög villát, de mutatóés kisujja helyett a hüvelykés kisujját tartotta fel.

-Apám. Amnesziás lett! - tátotta el a száját Robi.

• - Idióta! Az amnézia! - forgatta a szemét Kinga. - Rendben, lemegyek az orvosiba, addig dőlj le valahova - szólt oda újra Andrisnak.

Kinga kiviharzott, Andris pedig felmászott a tanári asztalra (!!!), az oldalára fekve felhúzta a térdeit, és folyamatosan arról motyogott, hogy szédül.

- Tessék, ezt tedd a fejed alá - gyűrtem össze a kabátom, és óvatosan megemelve a fejét, alátettem a dzsekim, hogy puhán feküdjön. Azért rendesen megijedtünk mindannyian, már senki nem

nevetett vagy ilyesmi, csak vártuk, hogy Kinga visszaérjen. Időközben csengettek, úgyhogy Monsieur Durand megérkezett.

Először nem értette, hogy Andris miért pihen magzatpózban a tanári asztalon, de amikor elmeséltük neki, megértően bólintott, és idegesen lesett az ajtó felé. Még mindig nem Kinga jött, hanem Jacques és Gábor, akik lemerevedtek az ajtóban.

- -Mon Dieu! - suttogta Jacques.

- -Mi lesz már? - kopogtattam az órák számlapját türelmetlenül.

A következő pillanatban szinte feltépték a termünk ajtaját.

Ebből sejtettem, hogy nem Kinga és nem is a sulidoki lép be elsőként. Hanem Máday!

- -Fiam! Ülj fel! - állt meg Andris előtt, aki kinyújtotta a kezét, afféle „segítsünk” stílusban, mire Jacques és én is ott termettünk, és felültettük. - Nézz rám értelmesen! - kérte Máday, majd hirtelen eszébe jutott, hogy kivel beszél, és azonnal korrigált. - Inkább csak nézz rám!

Andris bólogatott, miközben a doki belevilágított a szemébe.

- -Fiam, látsz engem? - türelmetlenkedett Máday.

-Ja. Hogy tetszenek lenni? - meredt bambán Andris Mádayra.

- -Rendben van. Hívjuk a mentőket - közölte Máday idegesen, mire Dave és Macu is azonnal előszedte a mobilját. Elnézést,

iPhone-ját. Dave gyorsabb volt, így Macu a térkép alkalmazást böngészve magyarázott, hogy érnek ide leggyorsabban.

- -Ide figyelj! Ha komoly bajod történt, én nem tudom, mit csinállok veled! - szidta le Máday Andrist, de a hangjában több volt a rémület, mint a harag vagy a düh.

- -Levigyük valahogy? - kérdezte Ricsi.

- Nem, ne mozgassuk, nem lehet tudni, mit művelt - ingatta a fejét Máday.

Ezután szörnyű, kínos csend telepedett a termünkre, Andris „pihent” a tanári asztalon, mi meg krétafehér arccal figyeltük, és fohászokodtunk, hogy ne legyen baja. A termünkbe egy halom szaktanár átjött, a folyosón diákok ácsorogtak, az egész nyomasz tó volt. A mentők hamar megérkeztek, hordággal jöttek fel a termünkig, ahol Andrist átemelték az asztról.

- -Vele megyek! - jelentette ki Dave.

- -Rokon vagy hozzátartozó? - kérdezte a mentős.

- -Személyi asszisztens és menedzser - nyújtotta a kezét Dave, majd miután a furcsa tekintettel rámeredő mentős megrángatta a karját, Dave kivett a zsebéből egy névjegykártyatartót, és átadott egy névjegyet.

A mentős értetlenül körbenézett.

- -Milyen iskola ez?

-Kisegítő - vakkantotta Zsolti. Máday lesütötte a szemét, és annyira beharapta a száját, hogy még nekem is fájt.

- - Szent Johanna Alapítványi Gimnázium - helyesbített. - És én megyek magukkal.
- - Önnek is van névjegykártyája? - kérdezte a mentős cinikusan.
- - Hogyne, itt diák és tanár egymásnak adogatja - vágta rá Kinga. - Mondjuk, mi lenne, ha a beteggel foglalkozna? Az osztálytársunk félig eszméletlen!
Ekkor már úgy tűnt, a mentős mihamarabb szeretne távozni (vajon miért?), úgyhogy Mádayval együtt elindultak. Ahogy az lenni szokott, minden diák kitódult az épületből, és körbeállta a villogó mentőt. Andris bent feküdt a kocsiban, és nem tudta megemelni a fejét (rögzítették a biztonság kedvéért), úgyhogy mindenki ordibált neki, hogy „kitartás”, meg „mosolyogj a röntgenben”, vagy éppen „szeretüüüünk, Andris”. Az utóbbi Virág volt, aki megállás nélkül zokogott. Nem kezeli könnyen a stresszhelyzetet.

Máday beszállt a mentőautó hátuljába, mire Andris kinyújtotta a kezét. Az igazgatóhelyettes ösztönösen megmarkolta.

- - Ne engedje, hogy kivegyék az agyam - kérte Andris a lekötözött hordágyról. Máday idegesen megvakarta a homlokát.
- Ne aggódj, fiam, neked olyanod nincs - mondta, majd becsukták az ajtót. Az utolsó kép, amit láttunk, hogy Máday fogja Andris kezét.

Egyik órán sem történt semmi, a tanároknak eszébe sem jutott tanítani minket vagy elővetetni a felszerelésünket. Virág a padjára hajtotta a fejét, Ricsi a haját simogatva vigasztalta. Robi tehetetlenül ücsörgött, és időnként lefejelte a padját. Dave és Macu a kórházat hívogatták, de ott egy idő után félretették a kagylót, mert az agyukra mentek. Kinga türelmesnek tűnt, de ez csak a látszat, magában tombolt. Gábor és Jacques Flórával és Katával együtt ücsörgött (átjöttek hozzánk a szünetekben), Zsolti idegességében puffasztott rizst evett. Én pedig a helyemen ültem, a padomon Cortez, és mindketten csendben várakoztunk.

Negyedik óra elején Haller bejött hozzánk, és közölte, hogy hírei vannak.

- Máday igazgatóhelyettes asszony az imént telefonált, és ismertette Andris állapotát.
- - Naaa! - csapott az asztalra Ricsi türelmetlenül.
- Andris agyrázkódást szenvedett, valamint eltört a jobb karja.
- - Uh - sütöttem le a szemem.
- - Hogy van? - kérdezte Kinga, elsőként.
- - Begipszelik, bent tartják megfigyelésre, és valószínűleg a

hétvégére hazavihetik a szülei - felelte Haller.

A megkönnyebbülés szinte egyszerre szakadt fel belőlünk.

-Meglátogathatjuk? Viszek neki szőlőt - szólta Zsolti.

- -Miért pont szőlőt? - kérdezte Kinga furán.

- -Mittom' én, az jutott eszembe.

-Gyerekek, a kórháztól érdeklődjétek, hogy mikor van látogatási idő és hogy fogadnak-e titeket - javasolta Haller.

- -Khm - vakargatta meg az orrnyergét Dave. - Ezzel van egy kis probléma.

- Nem tudjátok a számot? Segítek megkeresni - ajánlotta fel Haller kedvesen.

-De, azzal nincs baj... - töprengett Dave. - Hanem legutóbb azt mondták, hogy ha még egyszer hívom... - kezdte.

- Felmayer Dávid, mit műveltél? - kérdezte kissé ingerülten Haller.

- -Semmit - rázta meg a fejét, mi pedig felneveltünk.

Miután Robi beszélt Andris szüleivel, megkértek minket, hogy maximum három ember menjen be, azok is csak fél órára Robi természetesen az első volt, aki jelentkezett a látogatásra, ez nem is volt kérdés, a maradék két főről viszont megpróbáltunk igazságosan dönteni. Mind jóban vagyunk vele, de ha minden képp választani kell, akkor sorrendben Robival, Virággal és Ricsivel szorosabb a kapcsolatuk, így senki nem ellenkezett, amikor végül rájuk esett a választás.

- - Mondd meg neki, hogy drukkolunk és jobbulást! - adtam instrukciót Virágnak.

- -Okidoki - bólogatott vadul.

És elmentek. A sulis előtt ácsorogva néztünk utánuk, és Kingát hallgattuk, aki kiselőadást tartott arról, hogy mennyire nagy barom az, aki padokat ugrál át a teremben. Eltökélt szándéka, hogy a suliujság októberi számában „A diákok biztonsága, avagy nélkül egy épületben” címmel négyoldalas cikket hoz le. Ehez természetesen tölem vár fotókat.

- -Oké, ráállok a témára - ígértem meg.

- -Még szép, főszerkesztőként utasítalak, nem kérlek - torkolt le. Az épület előtt Máday jelent meg, aki a parkolóból érkezett. Akkor ért vissza a sulihoz.

-Máday néni! Alig bírtam ezt a stresszt. Tessék megölelni! - tárta szét a karját Zsolti, egyértelműen ölelésre várva.

- -12/b! Nehogy azt higgyétek, hogy a mai napot ezzel lezárjuk - nézett ránk az ig.helyettes szűrős szemmel.

- -Baleset volt - közölte Cortez.

- -És mindig veletek történnek hasonló véletlenek és balesetek!

- -Tényleg véletlen volt - mondta Macu.

-Nem ugrálunk át padokat tizennyolc évesen! - kiáltotta el magát Máday eszelősen.

-És Supermannel mi van? - ordította Zsolti. Mindannyian kérdőn

néztünk rá, még Máday is.

- -Hogy mi? - kérdezte az ig.helyettes zavartan.
- -Zsolti, nyugodj le - veregette meg Kinga a vállát, mert úgy tűnt, Zsolti túlpörgött.

-A lényeg, hogy nem lett nagyobb baj - suttogtam halkán.

- -De lehetett volna - nézett rám Kinga idegbajosán.
- -De nem lett.

-Andrisnak egy agyrázkódás is komoly baj - közölte Dave.

-Jogos - értett egyet Macu.

- -És azért jobban van már egy kicsit? - érdeklődtem Mádaytól.
- - Igen, mikor én eljöttem, már önmaga volt. Éppen azon tűnődött, hogy tudná a koponyaröntgen képét feltölteni a Facebookra.

- -Ez egyszerű. Majd segítek neki - felelte kedvesen Dave.
- -Azta. Nekem is kell röntgenkép profilképnek - jött izgalomba Zsolti az ötlet hallatán.

-Bárcsak az eszéről lenne híres ez az osztály - nézett ránk Máday unottan, de a többiek már nem figyeltek rá, mindenféle profilkép-variáción vihogtak.

Cortez kirakott a házunk előtt, én pedig a táskám vállpántját gyűrögettem, és folyamatosan gondolkoztam.

- -Hogy fér el ennyi minden a fejedben? - kérdezte mosolyogva, mire elnevettem magam.
- - Kinyírják egymást a gondolataim, így mindig van hely az újnak.

-Aha. Győzzön az erősebb?

- -Olyasmi - bólogattam. - Bejössz? - kérdeztem, remélve, hogy együtt töltjük a délutánt.

-Nem, mennem kell. A másik barátnőm már így is kiborult, mert állandóan veled lógok.

- -Szegény.

-Ja, ez van - hajolt oda hozzám, és egy igen ráérős csókkal (khm) búcsúztunk el. - Egyébként... - kezdtem halkán, de Cortez félbeszakított.

- -A nagyanyámat viszem vásárolni.
- -Ó, értem - vigyorogtam. - Sosem tudom, hogy melyik énedért vagyok oda jobban. A jófiú vagy a rosszfiú...
- - Ne olvass több lányregényt - égetett be, mire kínosan felnevettem.

- -Most a *Száll a kakukk fészkére* című könyvet olvasom.

- -Oké. Olvass elmebetegekről. Az jobb.

- -Hé, te tudod, miről szól? - csillant fel a szemem.

• - Igen, a farkasok között, akik felneveltek, sokan ismerték ezt a történetet... - gúnyolódott, én pedig elszégyelltem magam. Mindig úgy meglepődöm, amikor Cortez ismer egy könyvet, mintha csak valami analfabéta lenne. Erről le kéne szoknom, elég

kellemetlenül érintheti.

- -Olvastad? - kérdeztem.
- -Láttam - felelte felháborítóan szép mosollyal.
- -Ken Kesey írta.

-Jack Nicholson játszotta - vágta rá.

-Jó vásárlást - hajoltam újra hozzá.

- Jó olvasást - csókolt meg újra. Aztán újra. Meg azért még egyszer. Oké, valamikor végül kiszálltam a kocsiból. ©

Otthon beszámoltam a napomról anyunak, aki persze totál kiakadt, és hirtelen ráébredt, hogy az iskolában ezer veszély fenyeget, úgyhogy hosszas vita árán tudtam csak meggyőzni arról, hogy nem szeretnék bukósisakban és könyökvédőben járni iskolába, egészen egyszerű okból kifolyólag. Merthogy normális vagyok! Apu a pártomat fogta, úgyhogy együtt legyőztük anyut, aki végül csak annyit kért, hogy a farmerem alá húzzak térdvédőt. Kedves Téalapó! Tudom, még csak január van, de idén normális szülőket kérnék karácsonyra. Köszönettel: Rentai Renáta.

Andris: 5/1*** - uh. Annyira aggódtam. ®

Facebook: 5/5 - © Robi igazi barát. Estére Dave

közreműködésével feltöltötték a profilképet. Egy koponya.

Máday: 5/5* - azt hiszem, ma nagyon megijedt. Még sosem láttam ilyennek.

Dave és Macu: 5/2 - a kórház kicsit kiakadt rájuk a telefonálgatás és kissé utasítgató stílus miatt...

Cortez: 5/5 - V

Könyv: 5/5* - „Száll a kakukk fészkére, / Ki lesz kakukk vesztére?”

Január 19., csütörtök

Rémes nap. Egyszerűen rémes. Hol kezdjem? Akkor az elején.

Reggel a sulis elé érve mindenki Andris állapotával volt elfoglalva, meg persze azzal, hogy a Facebook-fala túlpörgött. Mindenféle jobbulást üzenet várta, meg pár röhögés, LOL, ROTFL stb. kifejezés, amiket csak nagyjából ismerek, és persze rengeteg komment a koponyaröntgenéről. Telőről tudott válaszolni, úgyhogy ma reggelre ismét aktív közösségi életet élt a virtuális világban, miközben a kórházban feküdt. Sajnos nem maradhattam sokáig a többiekkel, mert a szerkesztőségbe kellett mennem, mivelhogy Kinga „azonnali megbeszélést hirdetett” hajnali fél ötkor, kör-sms-ben. Nem, tippem sincs, ő mikor alszik vagy pihen. Valahogy úgy képelem, hogy utcai ruhában, indulásra készen, egy széken, egyenes háttal ülve bóbiskol a bejárati ajtajuk mellett, és ha bármi történik, két perc alatt mozgósítani tudja magát. A lényeg, hogy bementem a suliujság termébe, és felültem a

12/a-s Krisztián mellé a padra.

- - Miről maradtam le? - suttoztam.
- - Csak ész nélküli ordításról - válaszolta, alig nyitva ki a száját.

- - Nem beszél! - dobott hozzánk egy krétát (!) Kinga. Igen, kétségtelenül álomfőnök.

Unottan hallgattam, ahogyan Kinga mindenkit kirúgással fenyegetett, Gabit, a pletykarovatosunkat pedig egyszerűen alkalmatlannak titulálta a munkára, és közölte, hogy a bulvármaszlagját vigye a lánymosdóba, ott talán értékelik a „plettyiket”. Gabi nem szívбайos, mivel 9/a-s, abszolút tudja kezelni a konfliktushelyzetet: azzal idegesítette az amúgy is tomboló Kingát, hogy folyamatosan a képébe vigyorgott.

- - Na, mindenki húzzon órára, és e-mailben várom a cikkeket. Időben, mert vagy háromszor iratom át a megjelenésig. Hajrá! - A suliójságosok szedelődzködni kezdtek, és kifelé menet mindenféle szitkot szórtak Kingára. - Tehetségtelen banda - nézett utánuk Kinga eszelős tekintettel. - Renáta, jönnél végre? Csengettek.

- - Persze. Mindjárt megyek utánad - legyintettem, és ráérősen összehpakoltam a cuccom.

Utolsóként értem ki a szerkesztőség terméből, a halk aulán átsétálva azonban megláttam a büfés nénit, ahogyan a friss péksütiket pakolja ki. Nincs sor. Válogathatok. Úú, kakaós csiga! Azonnal odamentem.

- - Reni, nincs órád? - fogadott kedvesen a büfés néni (egy kisebb nyaralás árát hagytam már a büfében, így természetesen überkedves velem).

- Nincs, lyukasóráam van - feleltem büszkén. Haha! A rettegett csütörtöki első óráknak vége. A múlt félévben végeztünk a PVOval, mindenkinek megvan a saját szaka, jelentkezik, Vladárra meg nincs szükség többé. Ó, szép is az élet. Gondoltam én. De annyira mégsem szép, sajnós.

Ha már volt időm (merthogy volt), vettem ezt-azt, ráérősen kiválogattam a legszimpibb kakaós csigát (igen, amelyiket teljesen ellepte a porcukor), kértem Virágnak egy sárkányos nyalókát, töprengtem, hogy narancslé vagy baracklé esne most jobban, végül összeszedtem a kajáimat, és felmentem a terembe.

Alig tudtam kinyitni a teremajtót, annyi mindennel volt tele a kezem, végül az állammal megtámasztottam a csomagom tetejét (egy zacskó sós chips volt), és benyitottam. Majd totálisan ledöbbsentem. Az egész osztály csendben felém nézett, a tanári asztalnál ülő démon, khm, elnézést, Vladár pedig felvont szemöldökkel meredt rám.

- - Ó, elnézést - motyogtam zavartan, kétségbeesve nézve a többiekre, amolyan „mi a franc van?” pillantással.

- - Rentai - sóhajtott Vladár, nem kifejezetten kedvesen. A tekintetem találkozott Cortezével, aki széttárta a karját, és

azt tátogta, hogy hol a telefonom.

Nagyjából elmutogattam, hogy a táskámban, lehalkítva, természetesen, mert a suliban nem mobilozunk. Legalábbis hangosan nem.

- Rentai, javaslom, ülj le a helyedre, hagyd figyelmen kívül az órát, csak ahogy szoktad, ne zavartasd magad, és reggelizz meg - nézett rám Vladár. Hát, elkezdődött.

- Elnézést, tanár úr, de azt hittem, hogy nincs több pályaválasztási óránk...

• - Hát, hogyne. Még az agyrázkódást szenvedett Bernáth is tudja, hogy csütörtökön első órában ezentúl társadalomismeretet tanítok, de Rentai... ő nem. Ő honnan tudná? - kérdezte a tanár teátrálisan a plafontól, kissé túljátszva a szerepét.

- Elnézést, de... én nem tudtam róla, azt hittem, lyukasóránk van.

- És szerinted, de tényleg, csupán merő kíváncsiságból kérdezem. A többiek honnan tudják? Csak nem figyeltek? Csak nem beírták, amikor kértem? Csak nem tisztelnek engem minimálisan? - kérdezgette, én pedig a kakaós csigámmal, chipsemmel és baracklevemmel (végül azt vettem) együtt süllyedtem.

• - Még egyszer elnézést, tanár úr. Többet nem fordul elő - ígértem meg, remélve, hogy befejeztük a témát. Nem. Nem fejeztük be. A java, az csak ezután jött.

• - Párizsban nem szeretik a renitenseket, mi lesz veled ott? - vigyorgott rám megalázóan, nekem pedig megremegtek a térdeim.

• - Mi? - kérdezte Ricsi álmosan.

• - Te jó ég! - fogta meg Kinga a homlokát.

Vladár szeme elkerekedett, száját széles mosolyra húzta, és pont olyan fejet vágott, mint aki kimondja a halálos ítéletemet.

• - Rentai! Hát nem osztottad meg a társaiddal a jó hírt? - kérdezte annyira nyájas hangon, hogy kedvem lett volna zokogva elrohanni.

• - Milyen Párizs? - kapkodta a fejét Virág.

A teremben zúgolódás kezdődött, mindenki forgatta a fejét, egymástól kérdezgették, hogy mi van, Kinga feszülten figyelt, én pedig képtelen voltam szembenézni velük, csupán egy emberrel tartottam szemkontaktust. Cortez lazán, a székén hátradőlve ült és nézett. Semmit nem tudtam kiolvasni az arcából, sem dühöt, sem meglepődést, sem haragot, sem szomorúságot. A mélykék szempár fagyosan meredt rám.

• - Ren lelép Párizsba? - kérdezte Ricsi hol magától, hol Cortezettől, hol bárkitől.

• - Ki megy Párizsba? - értetlenkedett Zsolti.

• - Paris? - csillant fel Jacques szeme.

• - Reni, ez komoly? - tátotta el a száját Virág.

• - Elnézést, ha lelöttem a poént - jegyezte meg lazán Vladár. Á, ugyan. Semmi baj. Lassan lelőhetne engem is. Mivel látta,

hogy abszolút lefagytam, a többiek meg csak tomboltak, folytatta. - Tehát, most már nem titok, hogy Rentai idén iskolánk büszkesége, az ösztöndíjprogramra őt választották ki, így jövőre egy párizsi egyetemen folytathatja tanulmányait.

- - Menjmá' - röhögött Zsolti, aztán, amikor látta, hogy nem nevetem el magam, rádöbrent, hogy ez komoly, és azonnal módosította. - Ne menjmá'.

- - Kitweetelhetem? - kérdezte Macu.

- - Szakadj már le arról a szarról fél percre! - ordított rá Ricsi elég gorombán, majd újra felém nézett. - Ren. Szólalj már meg.

- - Mit mondjak? - kérdeztem könnyes szemmel.

- - Hogy nem igaz! - suttogta Virág sírógörcsrel küzdve.

- - Ezt nem mondhatom - ráztam meg a fejem. A következő pillanatban elszabadult a pokol, mindenki ordított mindenkivel, én pedig ott álltam, a tanári asztal mellett Vladárral, kezemben egy halom kajával, és még csak a könnyeimet sem tudtam letörölni. Cortez néma csendben ült a helyén, és nézett. Most már sok mindent ki tudtam olvasni az arcából. De talán jobb volt, amikor nem. A legtöbbször folyamatosan azt kántálták, hogy „nem mehetek el”. Vagy hogy „ez nem történhet meg”. Vagy éppen „mi lesz velük, ha én nem leszek itt?”. És mindenki Cortezt kérdezgette, aki semmire nem válaszolt, sőt oda sem figyelt.

- - Mindenki fogja be! - pattant fel Kinga hirtelen, és fél lábával rátérdelt a székére, majd az osztály felé fordult. - Mi van veletek? Mindenki beütötte a fejét? Van egy ösztöndíjasunk! Jövőre mindenki elmegy valahová, jobb esetben továbbtanulni, rosszabb esetben még mindig nem tudja! - üvöltötte, és szemrehányóan Ricsire, aztán Macura nézett. - Renáta kapott egy lehetőséget arra, hogy Párizsban tanuljon, ösztöndíjjal. Viselkedjetek már felnőttként, és örüljetez neki! - mondta. Erre mindenki egy kicsit magába szállt, és a kezdeti indulatokat felváltotta az elismerés, az elfogadás és egy kicsit a büszkeség is. - Na - bólintott Kinga idegesen.

- Köszönöm - tátoztam felé, mire Kinga sóhajtvá forgatta a szemét, és aggódva Cortez felé nézett.

Aki csak ült, az asztalára kirakott BlackBerryjét forgatta, és le sem vette a szemét rólam.

- - Rentai, amennyiben szeretnél itt maradni mellettem, szörnyen örülök a társaságodnak... - szólt rám Vladár élesen.

- - Már megyek is - hebegtem, és a kajákkal a kezemben leültem a helyemre. Cortez tekintete szinte lyukat vágott a hátamba, Virág tátott szájjal meredt felém, Jacques boldogan hátrahátranézett hozzám és Párizst éltette, én pedig az asztalomon lévő kakaós csigát bámultam. Ezer százalék, hogy keserű az íze. Vladár óráján mindig a csengőt várom a legjobban, ma azonban

minden erőmmel azon voltam, hogy megnyújtsam az időt. Nem sikerült. Kicsöngettek. A tanár, mint aki jól végezte dolgát, egyszerűen kisétált, nekem pedig szembe kellett néznom a többiekkel. Tudtam, hogy ezer kérdésük van, azonban egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy van-e rá válaszom. És tudtam, hogy most már elkerülhetetlen. Beszélnem kell Cortezzel.

Ahogy Vladár kiment, konkrétan rám zúdították a kérdéseiket, ezer felől záporoztak, de én csak a fejemet rázva hátrafordultam Cortez felé. Ha van egy kis mázlim, beszél velem.

-Tudunk váltani pár szót? - suttogtam a hangzavarban.

• - Most? Persze. Ráérek. - Cinikus. Ajjaj. Az nagyon rosszat jelent.

-Oké, esetleg menjünk ki... - próbálkoztam, de Cortez egy egészen más variációt választott.

• - Mindenki menjen ki. Most! Kösz - szólt, de komolyan, még csak nem is üvöltött vagy emelte fel a hangját, mégis fél percen belül kiürült a terem. Whoa. Tekintély? Tisztelet? Á, csak Cortez. Sőt, az utolsó (Gábor) még az ajtót is becsukta maga mögött.

Cortez továbbra is a helyén ült, és csak a tekintetével követett, miközben én ide-oda mászkáltam Virág és a saját padom között.

- Jó - bólintottam. - Megpróbálom elkezdni. Mindjárt - fújttam.

• - Segítsek? - kérdezte.

• - Koszi, az jó lenne.

• - Oké. Mégis mikor akartad elmondani??? - kérdezte erélyesen.
- Amikor Párizsban élsz? Vagy amikor a Szajna partján sétálgatsz, és eszedbe jut, hogy valami apróságról megfeledkeztél?

• - Nem, dehogy - töröltem le a könnyeimet. - Csak most nem akartalak terhelni.

-Aha - bólintott. - Ez olyan, mint amikor „nem akartál zavarni”?
- nézett mélyen a szemembe, felhánytorgatva egy régebbi „bakimat”. Ó, de jó, helyben vagyunk.

• - Nem, ez nem olyan! - emeltem fel a hangom én is.

• - Hallgatlak! - vont a vállát lazán, afféle „mondd, kíváncsi vagyok” stílusban.

• - Nem tudtam, mit tegyek. Hogy mondhattam volna el neked, amikor most vesztél össze a szüléiddel azon, hogy nem mész külföldre tanulni???

• - Ez az egész most pontosan miért is rólam szól? - vont a vállát a szemöldökét.

- Mert benne vagy. Mert az életem része vagy - vágta rá a (szerintem) logikus választ.

-Külön kell választanod a dolgokat, Reni - nézett rám komoran.

-De én nem akarom különválasztani - hüledeztem, és éreztem, hogy

patakokban folynak a könnyeim.

-Pedig kell. Gondolom, elfogadod az ösztöndíjat - mondta, eléggé egyértelműsítve, hogy milyen választ vár.

- - Nem döntöttem még el.

-Mióta tudod? Napok? Hetek? Várj - csóválta meg a fejét. - A hétvége óta. Péntek.

- - Igen - mosolyodtam el kínosan.

- - Gondoltam. Nem hiszem el, hogy nem mondtad el.

- Haragszol? - suttogtam alig hallhatóan, mert közben a sulirádióból elindult Elton John *Sony Seems to Be the Hardest Word* című dala. De viccesek a többiek. Ha-ha.

-Aha - bólított Cortez lazán. Hú, ez őszinte volt.

-Nagyon sajnálom.

-Ja, én is - állt fel, és odasétált az ajtóhoz, hogy kinyissa. - Vége a műsornak, gyertek be. Zsolti, mindent hallottál? - kérdezte Cortez, leleplezve a többieket, akik az ajtóra tapadva hallgatóztak.

- - Amíg Elton nem kezdett danolni - ismerte be Zsolti.

- - Kértek valamit a büféből? - nézett körbe Cortez úgy általánosságban. A többiek furán megrázták a fejüket, páran (Macu és Robi) kértek egy üdítőt, Cortez pedig kiment a tereméből.

- - Most mi van? - kérdezte Virág elkerekedett szemekkel, amikor beért hozzám a terembe.

- - Fogalmam sincs - ismertem be, és annyira fájt a mellkasom, hogy szinte kiszakadt a helyéről. Amúgy meg óriási gombócot éreztem a torkomban. Ha jobban belegondolok, fuldokoltam. És senkit nem érdekelt. Ezt megértem.

És így telt a nap. Cortez semmit nem mondott, de nem is ellenségeskedett, közömbös volt velem, ami az elmúlt négy évünk tükrében a legnagyobb büntetés számomra. Ha meg akartam ölelni, nem húzódott el, de nem is viszonzta szívből. Ha kérdeztem, válaszolt, de magától nem beszélt. A többiekkel elvolt, mindenkiel úgy, ahogy szokott. Csak velem nem. Rendben, hibáztam, vezeklek, ameddig kell, csak könyörgöm, ne viselkedjen így velem! Utolsó óra után már nagyon nehezen tudtam visszanyelni a könnyeimet, Tölgyessy tanár úr azt hitte, hogy a PowerPoint hatott meg ennyire, de persze szó sem volt erről. A többiek úgy látták helyesnek, hogy amíg Cortezzel nem tisztázzuk a dolgainkat, nem kérdezősködnék vagy szólnak bele. A kivárást játszottak, de láttam rajtuk, hogy majd belehalnak, annyi mindent akarnak tőlem kérdezni. De nem tették, és azt hiszem, ez így volt helyes.

Utolsó óra után a Szent Johanná-s fiúk nagy része Andrishoz indult, aki kikönyörögte, hogy még egy napot „figyeljék meg a kórházban, merthogy „szédül”, úgyhogy holnap reggel mehet haza. Az igazság azonban az, hogy az egyik ápolónót „szuper dögösnek”

minősítették, ami náluk az egyik legnagyobb elismerés, úgyhogy a hormontúltengéssel küzdő srácok rohantak kórházba. Ricsiék szokás szerint moziba mentek Virággal (csütörtök, premiernap), Kinga a szerkesztőségben maradt, Dave Macuval az infóteremben várt rá, amíg végez. Én pedig beültem Cortez kocsijába, és szótlanul meredtem a szélvédőre, várva, hogy az ablakfűtéstől felolvadjon a ráfagyott jég. Pár perc a házunk a sulitól, mégis úgy éreztem, ezer év, mire hazaérek. Cortez le sem állította a motort. Sejtettem.

- - Bejössz? - kérdeztem, mire lesajnálóan elröhögte magát. Ezt is sejtettem. - Akkor... - hajoltam oda hozzá zavartan. Felvont szemöldökkel nézett rám, majd adott egy igazán nagylelkű puszit, aztán azonnal elhajtott. Pár percig álltam a kegyetlen hidegben, naivan azt gondolva, talán visszajön, és akkor az olyan romantikus lesz, mert mindketten sírunk, én bocsánatot kérek, ő megcsókol... Aha, majdnem. Hát, Cortezettől oda is fagyhattam volna az útra, merthogy nem jött vissza. Bennem meg eltört valami, úgyhogy mire beértem a bejárati ajtóhoz, már patakokban folytak a könnyeim.

- - Reni, megjöttél? Hideg van, ugye? - kérdezte anyu a konyhából, majd amikor nem érkezett tőlem válasz, kilesett. Azonnal félbehagyta, amit csinált; nincs mese, ha a gyerek sír, akkor nem számít a félig elkészült kárpáti borzaska (?). - Mi történt?

-Mind-járt - szipogtam, és felszaladtam a szobámba. Kirántottam az asztalomból a borítékot, és a könnyeimtől homályosan látva, csupán az ösztöneimre hagyatkozva futottam le a lépcsőn.

- - Ez mi? - kérdezte anyu. Nem tudtam válaszolni, csak lerogytam a fotelbe, és folyamatosan zokogtam. Anyu fölöttem állva, izgatottan kibontotta a borítékot.

- - Te jó ég! - kapta a kezét a szája elé. - Istenem - suttogta, és abban a pillanatban eleredtek a könnyei.

-Tudom - bólogattam zokogva.

- - Gyere ide - sírt anyu, és széttárta a karját. Annyira szorosan megöleltem, amennyire csak tudtam, és mindketten bőgtünk, meg sem tudtunk szólalni.

-Megjöttem - lépett be apu a garázsból, majd amikor meglátott minket, kővé dermedt. - Mi történt? - futott ki a vér a fejéből, és azonnal lesápadt. Én zokogva ráztam a fejem, anyu bőgve az asztra mutatott. A lúzer, unalmas gyerekkoromnak köszönhetően rengeteget activityztünk a hétvégéken, így apu azonnal kitalálta a „mutogatós” részt, és felkapta az asztról a levelet.

Néma csendben olvasta, mi pedig a szemünket törölgetve vártuk a reakcióját. Apu a harmadik oldalon tartott, amikor az ingujjával megtörölte a szemét. Ha aput könnyezni látom, azonnal kitör belőlem a zokogás, az én sírásom láttán meg anyunak eszébe jutott, hogy miért is sírunk, úgyhogy már hárman bőgtünk.

- - Reni! - dörzsölte meg apu két kézzel az arcát.

- - Tudom - helyeseltem bucira sírt fejfel, majd hosszasan megöleltem.

Csengettek, úgyhogy vadul kalapáló szívvel elengedtem aput, aki anyuval zokogott tovább, és kitártam az ajtót, remélve, hogy Cortez az. Nem. Nem ő volt.

Kinga állt az ajtóban.

- - Rosszkor jöttem? - kérdezte, átnézve a vállam fölött. Hátrapillantottam. A szüleim egymást átölelve sírtak. - Hát, ezért lettél te ilyen lelki toprongy - közölte Kinga cseppet sem meghatottan.

- - Most... - kezdtem, de nagyon remegett a hangom a sírástól, ezért vettem egy mély levegőt, hogy összeszedjem magam és ki tudjak nyögni egy értelmes mondatot. - Most mondtam el.

- - Értem - biccentett. - Holnap találkozunk.

- - Oké - szipogtam. - Kinga!

- - Mi az? - fordult vissza.

- - Miért jöttél?

- - Hogy lássam, mit szenvedsz össze ma este. De így, hogy van hozzá társaságod...

-Azért jöttél, hogy megnézd, mi van velem? - kérdeztem, és a meghatottságtól újra elárasztottak a könnyeim.

- - Te jó ég! - emelte a plafonra a szemét.

- - Köszönöm - zokogtam.

- - Itt van valami a levegőben? - kérdezte szórakozottan, és elment.

Az ajtófélfának döntve a fejem pár pillanatig utánanéztem, majd visszamentem anyuékhöz.

Mindketten telefonáltak, mindketten félig sírva, félig nevetve mesélték, hogy ösztöndíjat kaptam egy párizsi egyetemen. Úgy láttam, majd szétveti őket a büszkeség.

- - Kit hívjunk még? - kérdezte anyu, és csak remélhetem, hogy a holnap reggeli időjárás-jelentésben nem mondja be, zárszóként. Apunak még rengeteg ötlete volt, hogy kinek lehetne elújságotlani/eldicsekedni a jó hírrel, és bár úgy éreztem, ennek anyyira senki nem fog örülni, azért tudtam, most egyszerűen csak azt akarják, hogy az egész világ lássa a sikerüket. Soha nem láttam még a szüleimet ennyire büszkének. És ettől újra sírni kezdtem.

Miután majdnem belázasodtam a zokogástól, megmostam az arcom hideg vízzel, majd felmentem a szobámba, és előhúztam a mobilom. Cortez a negyedik csengésre felvette.

- - Szia - szóltam halkán.

- - Szia - köszönt vissza.

- - Zavarlak? - érdeklődtem.

- - Kicsit - felelte. A válasza anyyira meglepett, hogy hirtelen azt sem tudtam, mit mondjak, csak hebegtem valami „bocs, akkor majd később”-félét, és letettem.

Valami ilyesmi egy szakítás kezdete, ugye? Teljesen összeroskadva sírdogáltam, de aztán kinyílt a szobaajtóm, és két

tenyérrrel töröltem le a könnyeimet.

- Párizsi diáklány. A nagyiék azok! - nyújtotta apu a telefont boldogan.

- Oké - mosolyodtam el szipogva, majd fél kézzel lefogtam a készüléket. - Melyik? Akiket szeretünk vagy akiket nem? - suttogtam.

- Az én szüleim. Kanadából.

• - Ó, akiket szeretünk - vettem át a telefont, apu pedig ragyogó mosollyal nézett rám. Tíz évet fiatalítottam rajta ma este a hírrel. Én meg egy tízest öregedtem.

A mai nap: 5/5* és 5/1* - soha nem okoztam még ekkora boldogságot a szüleimnek. És soha nem voltunk még ennyire rosszban Cortezzel.

Vladár: 5/1 - nem tudok rá mit mondani. Beletrafált.

Szeretném, de nem tudom hibáztatni. Mert én voltam a hibás.

Ő csak olyan, amilyen szokott lenni.

Virág: 5/5* - üzent, hogy most nem hív, mert gondolja (vagy tudja), hogy mi van, de akarja, hogy tudjam, hogy Ricsivel végig rólam beszéltek, és igazából, ha ők mondhatnak valamit, akkor szeretnek, és annak örülnek, aminek én. Ez után az üzenet után... Igen, sírtam. Naná.

Kinga: 5/5* - sírok, annyira rendes. ©©©

Átsírt nap: 5/1* - a régi szép idők.

Átsírt éjszaka: 5/1 - most fog kezdődni.

Cortez: 5/???.annyira fáj, hogy megfulladok. Még mindig nem veszi észre senki, hogy megfulladok? Valaki! Hahóóó! Mindegy.

Január 20., péntek

Alig aludtam valamit az éjjel. Forgolódtam, sírdogáltam, beletemettem az arcom a párnámba, lerúgtam magamról a takarót, újra betakaróztam, aztán oldalra fordulva félig magamon hagytam. Az utcai lámpa egy csíkban megvilágította a szobám, megtörve a sötétet, így könnyezve néztem az amúgy is világító földgömbömet. Mivel a sok sírástól bedugult az orrom, már akkor sem volt esélyem az alvásra, amikor végül úgy éreztem, el tudna nyomni az álom. Felültem, kifújtam az orrom, az úgy jó volt. De ahogy visszafeküdtem, megint bedugult. Nem tudtam, mit tegyek, ülve mégsem aludhatok, és kizárt, hogy hajnali fél háromkor tudok hívni egy fül-orr-gégészt. Úgyhogy inkább tovább sírdogáltam. A kettősség szinte felemésztett, semmi másra nem tudtam gondolni, csak hogy mit fogok vagy kéne tennem. Mert a kettő a legtöbbször nem ugyanaz. Nem, nem tudnám elhagyni Cortezt (Én??? Elhagyom őt? Na, ne vicceljünk már...), viszont a szüleimnek sem tudnám megmondani, hogy nem megyek Párizsba. Azt hiszem, azzal soha nem gyógyuló sebet ejtenék rajtuk. Ők, akik a kamaszkorom minden

pillanatát tragédiaként és megpróbáltatásként élték meg (pedig végigolvastam ezeket az éveket), szó nélkül felfogták és elfogadták, hogy elmegyek. Még csak meg sem rendültek. Egyszerűen örömet és mérhetetlen büszkeséget láttam rajtuk. Ezek után mégis hogy mondom el, hogy Cortezzel maradok itt, Budapesten? Hogy eldobom Párizst, az egyetemet, mindent, amiről valaha csak álmodtam? Ja, így jár, akinek két álma van. A következő életemben okosabb leszek, és csak egyet választok. Mert így életem két kívánsága is teljesült, durván ütve egymást. Cortez és Párizs.

Reggel hatkor végül úgy döntöttem, hogy nem szenvedek tovább, utoljára lerúgom magamról a takarót, és ezúttal fel is kelek. Kivettem a fülemből a zenelejátszóm fülhallgatóját. Mazochista típus vagyok, természetesen egész éjjel olyan dalokat hallgattam, amiktől a maradék életkedvem is elment. Adele *Someone Like You*, Radiohead *No Surprises*, Beatles *Real Love*, Pulp *1 Spy*, így keltem fel a borús, jeges, fagyos januári reggelen, amikor még sötét volt. Wow.

Lebotorkáltam a lépcsőn, és a konyha felől érkező fényből arra a következtetésre jutottam, hogy anyu ébren van. Ami jó jel, hiszen akkor tudunk beszélgetni, és van kávé is.

A konyhába lépve azonban totálisan ledöbbsentem, és kővé dermedve megálltam. Nemcsak anyu volt ébren, hanem apu is. Sőt. Fokozzuk. Cortez (!!!) állt a szekrénynek dőlve, és dobozos kólát ivott. Furcsán működik az agy, mert bár rengeteg kérdés merült fel bennem a hajnali képet látva, mégis két dolgot tartottam a legfontosabbnak. Az egyik, hogy mégis, hogyan képes valaki reggel hatkor kólát inni??? A másik pedig, hogy miért, miért, MIÉRT nincs nekem valami normális pizsim, selyem vagy akármi, mint azokban a bűnrossz romantikus filmekben, hogy Cortez ne a saját (!) Ramones pólójában lásson ébredés után, valami csövi nadrággal, kiskutyás mamuszban (igen, tizenhét éves leszek, de sajna Virággal vásároltam, és miután magának megvette a zsiráfosat, engem rábeszél a kutyisra...)? Az, hogy a sírástól bedagadt a szemem, és a hajam olyan kócos volt, mintha egy hurrikán kapott volna el, már csak hab a tortán. Hogy is van a dal? „Az, aki szép, reggel is szép...” Oké, akkor most egy fotó, és elküldöm Charlie-nak, hátha átírja a számot.

- - Khm - dörzsöltem meg a szemem abban bízva, hogy mikor újra kinyitom, Cortez nem lesz ott. Délibáb, előfordul. Nem? Hát, nem. Nagyon is ott volt, én pedig összeszorított fogakkal dűnyögtem magamban az élet azon igazságtalanságáról, miszerint ő reggel hatkor is elképesztően jól néz ki.

Ha az ember brutálisan beég, két dolgot tehet. Az első, hogy kapkodva, magát lejáratva elkezd magyarázkodni, felhívva a figyelmet arra, hogy éppen óriási cikiben van. A második, hogy úgy tesz, mintha a helyzet nem ijesztené meg, nyugodtan és normálisan kezeli, hátha akkor nem tűnik fel annyira. Én az

utóbbi választottam, bár, be kell valljam, óriási önfegyelemre volt szükségem ahhoz, hogy ne rohanjak fel sikítva a szobámba.

- Jó reggelt - köszöntem a körülményekhez képest normálisan, majd odamentem a kávéfőzőhöz, és töltöttem magamnak a bögrémbe. Igen. A fényképes bögrémbe. Amin Cortezzel vagyok. Au!!! Ezt azután csináltattam, hogy megnéztem hatvanadszorra is az *Egy makulátlan elme örök ragyogását*. Akkor jópofának tűnt, hogy van egy fényképes bögrém rólunk, mint ahogyan a filmben Joelnek és Clementine-nak. Ma már bánom. Cortez felvont szemöldökkel nézett rám.

- - A Cortez Fan Club-tagságommal nyertem - legyintettem, mire végre megtört a jég, és elröhögte magát. Régebben problémáim voltak az iróniával és öniróniával, de amióta együtt vagyunk, határozottan fejlődőképes lettem. A szüleim semmit nem értettek a jelenetből, de nem baj. ©

Miután tejet és cukrot is tettem a kávémba, ami ezek után már nem is kávé, hanem inkább cukros, tejes, kávéillatú massa, leültem, és igyekeztem a „mégis mi folyik itt???” nézésemet a „tudnom kéne valamiről?” pillantásra váltani. Nem volt könnyű. Főleg nem így, hogy a higgadtságomat konstatálva mindenki ráérősen elvult. Azért ennyire nem vagyok jó színész.

- Cortez, te... - kezdtem, és igyekeztem nem megkérdezni, hogy mit keres itt. Kapcsolatunk egyik kulcsa, hogy félszavakból s megértjük egymást, úgyhogy már válaszolt is.

- - Beszélgettünk - felelte lazán, mire anyuék bólintottak.
- - Beszélgettetek? Reggel hatkor? Itt, a konyhában? Oké. Ugye, nem most akarjátok közölni, hogy örökbe fogadtatok és Cortez a féltestvérem? - kérdeztem a szüleimtől. Cortez lehunyott szemekkel, rázkódó vállal nevetett, anyuék viszont nem tartották viccesnek a hirtelen kitalált szappanoperámat. Most miért? Gondterhelten diskurálnak hajnalban, ők, hárman. Mégis mire gondoljak?

- - Reni, ez nem vicces - szidott le anyu.

Jó, ők nem értékelik, de azért nem is rossz ötlet. Felkeresek egy brazil tévétársaságot, hátha megveszik a megfilmesítési jogot. Cortez tudna tolmácsolni a tárgyaláson. Hm. Mindegy, vissza kellene térnem a valóságba, ami az átvirrasztott/átsírt éjszaka után elég szürreálisnak tűnt.

- - És miről beszélgettetek? - érdeklődtem.

- Rólad - felelte apu. Hát, ezt magamtól is kitaláltam. Amolyan „bővebben?” pillantással néztem rájuk. Kezdttem azt hinni, hogy tényleg valami baj van.

- Cortez ma reggel átjött, hogy megbeszéljünk valamit - kezdett bele anyu. Na, végre, némi információ.

- - Mit? - csodálkoztam.

- Tegnap apádat és engem elragadott az öröm, így tulajdonképpen megfeledeztünk arról, hogy kikérjük a véleményedet az

ösztöndíjjal kapcsolatban - ismerte be anyu. Hah. Mással is előfordult már, hogy a szülei megfélekeztek róla. Vagy nem?

• - Igen? - ráncoltam a szemöldököm.

• - Cortez erre világított rá ma reggel. Reni - vette anyu tipikus „felnőtt vagyok, hallgass rám” stílusra a figurát. - Remélem, tudod, hogy mi, hárman, abban bízunk és arra számítunk, hogy ekkora lehetőséget semmiért nem dobsz el.

• - Még nem döntöttem - mondtam halkán. A szüleim a fejüket csóválták, Cortez csalódottan nézett a szemembe, én meg kezdtem kicsit kínosan érezni magam. Most akkor ők, hárman egy csapat? És én?

-Reni - vette át a szót apu. - Külföldi egyetem. Ösztöndíj...

• - Még nem döntöttem el! - ismételtem, kicsit erélyesebben.

A szüleim egyre ingerültebben reagáltak, Cortez pedig megrázta a fejét.

• - Nem fogom hagyni, hogy miattam visszadobd!

• - Ezt hogy érted? - kerekedett el a szemem.

• - Elmész Párizsba, mindenféleképpen - jelentette ki totál határozottan.

- De... én nem. Nem tudom - ingattam a fejem, ismét a sírógörcsrel küszködve.

• - Figyelj - nézett rám Cortez. - Egész tegnap délután és egész éjjel ezen agyaltam. És ahhoz, hogy biztosan elmenj, az kell, hogy én...

• - Szakíts velem - suttogtam, és úgy éreztem, megfordul velem a világ. A pulzusom az egekbe szökött, a levegővétel nehézséget okozott, és pont úgy tűnt, hogy a barátom a szüleim előtt dob totális egyetértésben velük. Én meg eldöntöttem, hogy akkor elájulok.

Cortez láthatta rajtam, hogy végem van, mert fölemelte a hangját.

• - Mi van? - kérdezte. - Nem. Megengeded, hogy befejezzem? - nézett rám elképedve. - Szóval elmész. Én meg veled megyek.

Oké. Ha az előbb sokkot kaptam, akkor a kijelentése hallatán duplán sokkot kaptam, végül már úgy éreztem magam, aki...

háromszor sokkot kapott. Anyuék csendben figyeltek, Cortez beleivott a kólájába, én pedig a megkönnyebbüléstől könnyezni kezdtem. Bár még nem értettem az egészet, annyi eljutott az agyamig (ami a legfontosabb volt), hogy Cortez nem szakít velem.

• - Mi? - kérdeztem, igyekezve visszatartani a bölgést.

• - Átnéztem a francia légitársaságokat, hogy melyiknek van párizsi bázisa, úgyhogy majd oda adom be a jelentkezésemet - magyarázta, mintha ez olyan egyszerű lenne. Vagy ilyen egyszerű?

-De... vagy... és... - kerestem a szavakat. Nem volt.

• - Reni, Cortez nagyszülei támogatják az ötletét, és ma azért

jött, hogy minket is megkérdezzen - szólt bele anyu.

- - Te képes lennél Párizsba költözni miattam? - hüledeztem, és így tűnt, ma végig ilyen lesz a világ. Forog velem.

-Jó, ezt most gondold át az én szemszögemből is - kérte Cortez, látva, hogy gondolatban már egy kosztümös filmet képzelek magam elé, ahol én nagy, buggyos ujjú ruhában leszálok a hintóról, Cortez pedig ott vár rám, a Diadalív mellett.

- - Hogy? - zökkentem vissza a valóságba.

- Mindenképp egy légitársasághoz jelentkeznék, végül is tök mindegy, melyikhez. Ha te Párizsban leszel, akkor én is. Ennyi.

- ha azt hitte, hogy a laza stílusával és hanyag „nekem tök mindegy” mondataival „antiromantikus” lesz, hát, nagyon is tévedett! Onnantól kezdve, hogy jövőre is velem tervezi, bárhol, akárhol, ez romantikusabb mindennél, amit valaha olvastam/láttam/hallottam.

-Te jó ég! - nevettem el magam, és úgy éreztem, a boldogság egyszerűen leterít.

Anyuék kissé gondterhelten, de azért a körülményekhez képest kiegyensúlyozottan figyelték a párbeszédünket, miközben nekem ezermillió kérdésem volt. És egy megválaszolt. Elmegyek Párizsba tanulni.

-De... és hogy gondoltad? Mármint én koleszos leszek, és akkor te? Vagy nem értem - ráztam meg a fejem, és ekkor hallottam apu reakcióját először, mivel köhintett egyet. Nem is kicsit.

-Tulajdonképpen Cortez emiatt jött ma reggel - fogta a fejét anyu, az asztalon könyökölve.

- - Igen? - türelmetlenkedtem.

- Az engedélyünket kérte ahhoz, hogy visszautasítsd a kollégiumot.

- Visszautasítani a koleszt? - ráncoltam a szemöldököm. - Klassz, felőlem, de az nem baj, hogy, mondjuk, ott fogok lakni?

-Cortez úgy gondolta, hogy khm... - vakarta meg apu a nyakát -, hogy ha már mindketten Párizsban vagytok, és khm... ő dolgozik, te pedig tanulsz, akkor a megoldás... hogy khm... akár lakhatnátok együtt - motyogta apu. Nekem pedig elkerekedett a szemem.

- - Mi? - röhögtem el magam hitetlenül. Anyu az orrnyergét dörzsölgette, apu krákogott (fogalmam sincs, miért, talán szösz akadt a torkán), Cortez pedig nyugodtan ácsorgott, és a reakciómat figyelve engem fürkészett.

- - Mit szólsz hozzá? - kérdezte lazán, de a hangjában ott bujkált valami idegességféle is.

- - Hogy mit szólok? - tártam szét a karom, a következő pillanatban pedig felpattantam (felborult a székem), és egyenesen a nyakába ugrottam. Na, jó, tulajdonképpen szerintem totál lerohantam, de felkészült az érkezésemre, mert a karjába zárt és szorosan átölelt. A nyakába fúrtam a fejem, mélyen

beszívtam az illatát, közben pedig anyyra erősen behunytam a szemem, hogy icipici fényes csillagokat láttam.

- - Azt hiszem, felnőtt a gyerek - jegyezte meg anyu kicsit csalódottan, de azt már nem hallottam, hogy apu mit reagált, mert anyyra zúgott a fülem, mintha repülön ülnék.

Ettől kezdve le sem lehetett törölni a vigyort a képemről. Amíg én elkészültem, Cortez a nappaliban várt, ahol apu szeretett volna „elbeszélgetni vele egy kicsit”. Ez valami fiúdolog, az apa megmondja, hogy a lánya barátja mihez tartsa magát, megfenyegeti egy kicsit „sötét múltú ismerősökkel, akik bárhol megtalálják”, < megfélemlítés gyanánt megmutogatja a barkácskészletét, egy akciófilmből vett „nem félek használni” nézéssel. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy apunak nincs egy sötét múltú ismerőse sem, hacsak nem Tibi bácsira gondolt, aki volt katona (©), a barkácskészletét pedig valóban nem fél használni, csak nem is tudja, Cortez azért rendes volt, úgy tett, mintha megijedne, aztán elindultunk.

- - Elmondhatom Virágnak? - kérdeztem a kocsiban ülve, ahogy bekanyarodtunk Ricsiék utcájába.

- - Persze.

-És Kingának?

-Akinek akarod...

- Jó - vigyorogtam tovább, majd egy kicsit elkomorodtam, és Cortezre néztem. - Azért tudd, hogy nem lett volna könnyű döntés, de végül visszadobtam volna miattad.

Cortez az utat nézve válaszolt.

- - Ezért nem te döntesz.

- - Hé, ez azért durva volt - nevettem el magam.

-Te a drasztikus döntéseidről vagy híres.

- - És te? - mosolyodtam el.

-A logikusról - vágta rá azonnal. Ott a pont.

- Most erre mit mondjak? Hogy köszönöm? Az olyan snassz. Az ember egy fagyit köszön meg - töprengtem, komoly csatát vívva lelkiismeretemmel, ami Cortezt éltette folyamatosan, azt sugallva, hogy meg sem érdemlem őt.

- - Nem hinném, hogy ezt meg kell köszönni. Alap.

- Neked - szaladt ki a számon.

- - Az elég, nem? - pillantott felém egy másodpercre.

-Bóven - suttoztam. - Tényleg eljössz Párizsba? - kérdeztem, vagy ezredszerre, és nemcsak azért, mert még el sem hittem, hanem mert szerettem volna többször is hallani.

-El.

- - Hűű - virultam tovább.

- - Ezt meddig játsszuk? - érdeklődött, arra utalva, hogy én megkérdem, ő igennel felel, aztán én odavagyok.

- - Még egypár napig, jó?

-Jó - röhögte el magát.

-Elképesztő, hogy a szüleim belementek... - meredtem magam elé.

- - Nem volt könnyű menet - vágta rá Cortez.

- - Ezt hogy érted?

- - A lényeg, hogy jobban félnek attól, hogy egyedül leszel Párizsban, mint attól, hogy velem.

- - Ó - mosolyodtam el halványan.

A szüleim egészen sokféleképpen álltak Cortezhez az utóbbi években. Utálták, mert sokat sírtam miatta. Gyűlöltek, mert azt látták, hogy fájdalmat okoz nekem. Nehezteltek rá, mert azt hitték, elront engem. Aztán árgus szemekkel figyelték, hogy mikor hibázik. De nem hibázott. És egyszer csak megváltozott a véleményük. Nemcsak megkedvelték, hanem egy idő után rádöbbenek, hogy Cortez kizárólag olyan dolgot tesz/tervez, ami nekem jó, így azóta szövetségesükként szeretik. És ha Cortez azt mondja, hogy velem akar jönni Párizsba, az anyuénak nem feltétlenül a „segítség, mit akar a lányunktól???” riadalmat okozza, hanem inkább a „megnyugodhatunk, ott lesz vele valaki, akiben megbízunk” elméletet erősíti. Azért arra kíváncsi lennék, hogyan is zajlott ez a hajnali diskurzus, mert nagyon is elhiszem, hogy „nem lehetett könnyű menet”, de, gondolom, ez olyan dolog, amibe nem fognak beavatni. Most akkor ők, hárman tényleg egy szövetségben vannak? Vegyenek már be! Hé!

Miután felvettük a többieket, Ricsi és Cortez fájdalmas arccal néztek egymásra a visszapillantóban, merthogy Virággal sikoltozva, szinte már vinnyogva beszéltük meg az eseményeket.

Egyszerűen nem bírtuk abbahagyni a „lányos örömet”, úgyhogy a Szent Johannához érve Ricsi és Cortez szó szerint kimenekült a kocsiból, otthagya minket.

A többiek kérdően néztek ránk, ami érthető, hiszen Virág a kabátujjamat rángatva ugrált, én pedig megállás nélkül vigyorogtam -Mi az, Renáta? - nézett rám Kinga hűvösen. - Leakciózták a Jane Austen-könyveket, vagy minek örülsz ennyire?

- Nem, nem. Csak... megyek Párizsba. Cortezzel - suttoztam izgatottan.

- Oh, ja ja. Micsoda hír. Nos, gratulálok - bólogatott, de nem tűnt meglepettnek. Sőt, megilletődöttnek sem. Tulajdonképpen olyan volt, mintha neki ez nem lenne új hír.

- - Kingaa! - szóltam rá amolyan „nincs valami mondanivalód?” hangnemben.

- Renáta, állj le! - ripakodott rám, és összehúzva a kabátját, odasétált Dave-hez.

- Ohm - álltam meg Cortez mellett. - Kinga nem tűnt meglepettnek.

- - Ó Kinga - intézte el egy legyintéssel. Mégis, kit akarnak átverni? Hazugok! Üvölt róluk, hogy beszéltek! Vajon hogy volt? Cortez hívta Kingát, hogy tanácsot kérjen? Á, az kizárt dolog, inkább azt tudom elképzelni, hogy Kinga idegbajosán felhívta,

hogyan beolvasson neki, amiért Cortez miatt fix, hogy dobom az ösztöndíjat, Cortez meg hogy lehűtse, elmondta neki. Igen, biztosan így történt. A Szent Johanna. Mégis milyen iskola az, ahol titkok titokban is maradnak???

- Nemáár - ámult Zsolti. - Szeptemberben leléptek Párizsba? Én mindjárt besza... - kezdte.

- Nagy Zsolt, pontosan mit csinálsz mindjárt? - kérdezte Máday, az ajtón kilépve.

- Mindjárt besza... mbázok a suliba - improvizált.

- - Kezdheted is - utasította. Zsolti állta a szavát, és idétlenül táncikálva „felszambázott” a lépcsőn, majd Máday mellé érve az ig. helyettes felé nyújtotta a kezét. - Hola, chica! - vigyorgott rá.

- - Nagy Zsolt, befelé! - üvöltötte el magát Máday, mi pedig szakadtunk a röhögéstől.

A suliboxomból kiszedtem az irodalomfelszerelésemet, közben pedig mellettem Virág a sajátjába pakolászva arról mesélt, hogy mennyire örül annak, hogy Cortezzel minden szuperül megy, továbbá, hogy mennyire szomorú, amiért nem lehet egy kisoroszlánja. Az előbbi témában tudtam vele diskurálni, de a másodikra nem igazán reagáltam. Virág általában szeretne valamilyen kisállatot, tulajdonképpen minden héten mást, és vagy Ricsit, vagy engem fásaszt vele. Én még próbálom meggyőzni arról, hogy például egy kisoroszlán nem érezné jól magát nála, mert ki lenne szakítva a természetes közegéből (mert persze Virág suliba is hozná magával), így boldogtalan lenne, azt meg, ugye, nem akarja? Virág erre azt mondta, hogy nem, egy boldogtalan kisoroszlán nem szórakoztató. Mondjuk, Ricsi nem mélyül el ennyire a témában, ha Virág közli, hogy szeretne egy kisoroszlánt, Ricsi rávágja, hogy „jó, majd megkapod”. Ez a téma lezárásának a gyorsabb verziója, viszont így lóg már Virágnak kissünnivel, kiskecskével, kismajommal stb. ©

Még a szekrényembe pakoltam, és üdvözöltem a belső ajtóra ragasztott Shakespeare-t, amikor az a-s lányok csordája elhaladt mellettünk. Illetve, az a jobbik eset, amikor elhaladnak, ma azonban megálltak. Sejtettem. A Szent Johanná-sok nagyon tudnak titkot tartani, azonban, amikor kiderül, körülbelül negyven másodperc alatt végigsöpör a hír az épületen, mint valami szélvihar. Így történt, hogy Edina már tudott arról, hogy Cortez nemhogy nem lesz szingli szeptembertől, de még csak Budapesten sem lesz.

- - Pfff - fújtatott rám. Akkor neki is jó reggelt. - Most frankón elrángatod magaddal Párizsba? - kérdezte, erősen „gyűlöllek!” arckifejezéssel.

- - Nem. Magától jön - feleltem halkán. Edina arcát nézve úgy döntöttem, hogy a rángó szemhéja helyett inkább megcsodálom a tökéletes sminkjét, ha már egyszer lemerevedett előttem.

• - Persze. Lopd el. Vidd csak el magaddal - hápogott idegbajosan. Mi? Mit lopok? Vagy mi van? Azt hiszem, Dinának kezd az agyára menni a gimi.

Virággal kérdőn összenéztünk, és láttam rajta, hogy alig bírja visszatartani a nevetést. Dina, mint valami ragadozó, azonnal észrevette a sumákolást, és Virágra fröcsögött.

- - Te meg mit röhögsz? Ha jól tudom, Szombathelyre mész.
- - Ühüm - vigyorgott Virág.
- - És mi lesz a barátoddal?

- Izé. Hát... - pislogott Virág. Már épp azon voltam, hogy beállók segíteni, amikor Kinga becsapta a szekrényajtóját.

• - Nyugodj meg, Dina, a főiskolán rengeteg új fiút találsz majd. Legalább két hónapra elég lesz, a te tempódat ismerve - állt meg Dinával szemben, aki Kinga ellen természetesen nem sok eséllyel indult, így töpörödni kezdett. Mármint csak képletesen. Dina és két csatlósa, kissé túljátszva a szerepüket, elcsörtettek termük felé.

- Már negyedik éve színjátszósok, mégis egyre pocsékabb az alakításuk - nézett utánuk Kinga.

• - Igen, nekem is feltűnt - mosolyodtam el.

- Sziasztok! - állt meg mellettünk Tami, a negyedik a-s lány. Tamival kapcsolatban sose tudtuk pontosan, hogy mi van. Sokáig Dináékkal lógott, aztán meg velünk, végül kiszállt a „harcból”, és különálló csapatot alapított, az alattunk lévő évfolyamok tanulóival. Ott barátja (Tomi), akivel, úgy tűnik, tök jól elvan, és igazából nem sok vizet zavar, hozzánk néha odajön, és akkor váltunk egy-két szót, de ennyi. Most is csak azért jött, hogy gratuláljon az ösztöndíjhoz, és már el is ment. Tami semleges. Tami a sulis „Svájca”. © A sulirádióban Jacques egy sanzont küldött, csak nekem, amit én meghatottan fogadtam. A többiek annyira nem, megpróbálták tollakkal leverni a teremben lévő hangfalat, de persze nem sikerült nekik. Én Dave-vel és Zsoltival beszélgettem, akiket nagyon érdekelt az ösztöndíjam. Dave-et az értelmes része (hogy kaptam meg, minek kellett megfelelnem, Párizsban pontosan melyik egyetemről van szó...), Zsoltit pedig a kevésbé értelmes része (jöhet-e hozzánk vendégségbe, nézek-e neki „valami francia csajt”, lakhat-e a vendégszobánkban, illetve hogy értem azt, hogy nem lesz vendégszobánk... ©).

Csengetéskor Kardos becsapta maga mögött az ajtót, mire az osztály nagyjából elcsendesedett.

- - Matsuda Okitsugu!
- - Itt vagyok! - intett Macu, fel sem nézve az iPadjéből.
- - Örülök neki. Kifáradnál ide?
- - Hogyne. Minek? - kérdezte.
- - Mondjuk, felelni - közölte a tanár, másodpercenként veszítve a türelméből.

- - Ja, persze - indult kifelé Macu.
  - - Első ecloga - lapozott Kardos a naplóban.
  - - Parancsol? - döbbsent le Macu.
  - - Első ecloga. Kezdheted - ismételte meg idegesen. Macu rájött, hogy amit a tanár kérdez, minden bizonynyal kapcsolódik az órához és az irodalomhoz is. Tehetetlenül nézett körbe, majd megakadt a tekintete... rajtam. Naná. Tölcsért formáltam a kezemből, és tátogni kezdtem. Kardos fel sem nézett a naplóból, úgy szólt rám.
  - - Reni a felelés alatt megfordul a székével.
- Ó, jaj. Feltápázkodtam, megfordítottam a szémem, és hirtelen szemben találtam magam Cortezzel.
- - Szia - suttogtam mosolyogva.
- Szia - mosolygott rám, amitől azonnal felébredtek a késlekedő lepkék a gyomromban.
- Reni a felelés alatt megfordul az ablak felé - helyesbít« Kardos.
- Nos, bámulhattam a zord januári időt. Illetve... az udvart Kataéknak volt tesiórájuk. Korponay biztos úgy érezte, hogy mínusz ezer fok inspiráló a bemelegítéshez, így indiánszökkenésben rohángáltak a félig megfagyott tizedikesek. Kata talpig feketében (textilfestékkel átfestette a Szent Johannás egyenmelegítőt), sapkában és kesztyűben ugrándozott, majd felnézve az épületre meglátott, és mosolyogva intett. Ösztönösen visszaintegettem.
- - Reni a felelés végéig a padra lehajtott fejjel alszik - förmedt rám Kardos.
  - - Bocsánat - sziszegtem, aztán két karomat a padra téve ráhajtottam a homlokom. Macu továbbra sem értette, mi a feladat, úgyhogy egy eggyessel leült, majd Zsolti következett. Uh, szegény.
  - - Nagy Zsolt. Ugyanaz a kérdés. Kezdheted.
- Tehát az első Caligula... - kezdett bele Zsolti a felelésbe. Rekordot döntött, hét másodpercig tartott, amíg egyest kapott, Kardos tombolt, a többiek feszült csendben várták, ki lesz a harmadik felelő.
- - Reni, a táblához! - szólt rám Kardos, mire felemeltem a fejem.
  - - Akkor felébredhetek? - kérdeztem.
  - - Igen. Gyerünk. Első ecloga. Radnóti.
  - - Máris - igyekeztem ki a táblához. Az osztály afféle „huhhh” hangot hallatott. Mert az én felelésem azt jelentette, hogy mára ennyi volt. Én kitöltöttem az időt, és továbbmegyünk az anyaggal. Amúgy mindent elmondtam, nemcsak az első, hanem a többi eclogáról is, és azt hiszem, végül már Kardos is unta. Mintha hangoskönyvet hallgatott volna.
- Nagyon szép felelet. Ötös. Ülj a helyedre - firkantotta be a naplóba.
- Jó, de még azt hozzátenném... - próbálkoztam. Az osztály drukkolt, hogy „még hozzátehessem”, mert akkor annál kevesebb

idő marad az új anyagra, de Kardos eleget hallott.

-Legközelebb, jó?

- Hát, jó - biggyesztettem le a számat. Ez nem fair. Bennem maradt a mondandóm. ©

Ahogy visszasétáltam a helyemre, Cortez tátogva közölte:

- - Stréber! - Én pedig vigyorogva megvontam a vállam.
- - Pszt. Reni - suttogott Virág a mellettem lévő padból. Egy csili-vili, giccses disney-s tollat tartott a kezében, aminek a végén valami páva vagy mi volt, ami írásra bólogatott.
- - Igen? - kérdeztem.

-Izé. Mi volt ez? Cagli...?

- Ecloga - segítettem. Virág nagy nehezen leírta a „mindenre alkalmas, csak írásra nem” tollával.

- - Köki.
- - Virág, megismételnéd? - szólította fel Kardos.
- - Persze. „Köki.” - A tanár lehunytt szemmel a halántékát dör zsölgette.

- Úgy értem, amit én mondtam, azt... - suttogta. Virág némán és kedvesen nézett Kardosra, aki végül legyintett, és hagyta az egészet.

Megértem, hogy csengetéskor a magyartanár szinte kimenekül a termünkből, hiszen a csengő hallatán péntekenként mindenkinek elmegy az esze. Dave videóhívásban volt Andrissal, aki kórházban szimulált. Egy fél pillanatra láttam a „dögös nővért”, aki éppen a lázmérőt vitte Andrisnak, és a fiúk unszolására bele köszönt a kamerába. Eközben üvöltött a zene, mindenki óbega tott valamit, és mivel a szokottnál is hidegebb volt, nem mentünk ki az udvarra, hanem inkább Virággal vettünk forrócsokit a büfé ben (nekünk már tálca is járt hozzá, sok adagot vittünk), és a teremben maradtunk. Megérkezett hozzánk Kata, Flóra és Karcsi is, az előbbi kettő velem beszélgetett az ösztöndíjról, az utóbbi pedig élő dartstáblaként szolgált Robinak és Zsoltinak, akik kihe gyezett ceruzával lődözték, megpróbálva bullt dobni, ami, úgymond a legtöbbet ér. Ez volt-Karcsi gyomra.

Egy érdekes fizika (Gondos nem találta a szemüvegét, ami amúgy a fején volt, de senki nem szólt neki) és egy laza tesi után (a tizedikesekkel még elbírnak a tanárok, de mi, végzősök mi nem ugrálunk csak úgy...) jött az ofóóra. Haller úgy érkezett órára, hogy „rengeteg dolgot kell megbeszelnünk”. Mint mindig. Mivel az ofóóra tényleg nagyon fontos, Haller engedte, hogy webkamerás kapcsolattal Andris is végigkísérje az órát, így ő volt „Robi padján”, a mobil kijelzőjén. Ricsi nyöszörgése ellenére az ofó nem engedte, hogy játsszunk (részben, mert sok dolgunk volt, részben, mert „nagyok vagyunk”), hanem diktálással, adminisztrációval, jelentkezési határidővel, tanulmányi követelményekkel stb. nyúzott minket. Ahhoz képest, hogy a franciaés ofóórákat szeretjük a legjobban (meg én az irodalmat, de pszt.), a mai elég lehangolóra sikeredett. Csak az érettségi, a felvételik, továbbtanulás, a követelmények, a kitölteni való papírhalmok... Nem túl vidám téma egy borús januári pénteken.

Csengetéskor leamortizálódva hagytuk el a termet, és megbeszéltük, hogy a szokott időben találkozunk Zsoltiéknál. A mellettünk elhaladó a-s lányok viháncolva, a fiúk pedig izgatottan siettek, ők valami trendi helyet terveztek estére.

- A diszkópatkányok - nézett utánuk Ricsi lesajnálón.

- Ja. Felveszik a legjobb cuccukat, és pörögnek hajnalig - szállt a szívatásba azonnal Zsolti.

- - Kóktállal - röhögte el magát Macu.
- - Miniruhában - tettem hozzá mosolyogva.
- - Ja, és a lányok is - vágta rá Zsolti, mire mindenkiből kitért a röhögés.

Oké, lehet, hogy a lepukkant garázs egy csomó hangszerrel, erősítővel, csocsóval és szebb napokat is látott bútorral nem túl trendi, de akkor is a miénk. Részemről szimpatikusabb, mint valami sznob hely, ahol egy szénsavmentes ásványvizet annyiért adnak, amennyibe amúgy egy kartonnal kerül, és nem halljuk egymást a zenétől, nincs hová leülni, egy halom vadidegen van körülöttünk stb. Tény, hogy nem vagyunk valami „partiarok”, ez egyrészt a zenei ízlésünk miatt alakult így (egyikünk sem kultiválja az elektronikus zenét), másrészt viszont, mert iszonyatosan

nézzük, hogy van egy hely, oké, egy garázs, ahol magunk vagyunk, meleg van (fontos ☺), rendelhetünk kaját, van wifi (a fél csapatnak ez élet-halál kérdése), és amúgy is, azt csinálunk, amit akarunk. Hát, ezért jók a péntek esték. ☺ Hazaérve gyorsan megcsináltam a házikat hétfőre, meg átnéztem a tanulnivalót, majd, mivel még mindig volt egy csomó időm addig, hogy Cortez értem jön, csináltam egy duplasajtos melegszendvicset, aztán bekapcsoltam a gépem. Hát, nem rólam szól a *Közösségi háló* című film, ugyanis a Facebookomon semmi nem történt, se üzenet, se jelölés, se értesítés, semmi. Az e-mailemmel hasonlóan jártam, két spam, egy hírlevél (megjelent az új *IPM*) és egy elektronikus képeslap a nagyiéktól, amiben gratulálnak. Ööö. Egy medve táncolt és énekelt benne. Aha. Kanadaiak. ☺

Észre sem vettem, hogy közben az msn betöltődött, úgyhogy csak arra lettem figyelmes, hogy videohívásom van. Justine volt, aminek kifejezetten örültem, úgyis terveztem elújságotlani a francia barátnőmnek, hogy szeptembertől többet találkozunk... Totál boldogan meséltem neki, Justine pedig a kamerába vigyorogva teljesen lázba jött, szinte el sem hitte. Aztán a boldogságom kezdett csitulni, pedig nem történt más, csak kérdezősködött erről arról. Hogy akkor Cortezzel fogok lakni? Voltunk már együtt bárhol, huzamosabb ideig? És rövidebb ideig? Mennyi időt töltöttem távol a szüleimtől? Aha, és a kanadai nagyszülő-látogatáson kívül? Úgy, hogy nem volt rokonom a közelben? És akkor most először leszek távol anyuékától, egy idegen városban, idegen iskolában, idegen lakásban, a barátommal, aki stewardként rengete get lesz távol, ráadásul még nem voltunk sehol ketten?

Justine mosolyogva áradozott arról, hogy ez mennyire jó, aztán megkérdezte, hogy mi történt a kamerával, mert nagyon fehérnek látja az arcom.

Kértem egy perc türelmet, és átszaladtam a fürdőszobába, hogy megmossam az arcom. Te jó ég! Ezeket a dolgokat én miért nem gondoltam át??? Honvágyam volt otthon, a szobámban. Hiányoztak anyuék. Hiányzott Cortez. Hiányzott az életem. A Szent Johanna. Virág, Kinga. Dave és Zsolti. Kardos. Remegve konstatáltam, hogy tetőzik a pánikom. Hogy engedhetik ezt anyuék? Én nem megyek sehova!!! Az tuti. Odakötözöm magam a babzsá fotelemhez. Azt pedig az ágyamhoz. Az ágyamat pedig az íróasztalomhoz. Mindent összekötök mindennel.

A lehető leghamarabb elköszöntem Justine-től, megígértem neki, hogy miután kihánytam magam, visszahívom, aztán csak lerogytam a földre, és a szapora légzésemet figyeltem. Tizennyolc éves leszek. Nem rakhatnak át egy másik városba, egy másik életbe.

Cortez: 5/5* – no comment.

Andris: 5/4 – hétfőn már jöhet suliba.

Kitti: 5/1 – ők is diszkóba készülnek, ma a suliban egész nap erről trécseltek. Kinga tombolt, és üldözte a hűgát azzal fenyegetve, hogy megmondja a szüleinek. Kitti nem ijedős lány. Csak kiröhögte. Kedves, tizennégy év körüli dög.

Párizs: 5/? – haza akarok jönni, és még ott sem vagyok.

Sápadt: 5/2 – ööö. Normális ez a reakció?

Félek: 5/1* – nagyon. ☺

Dudáltak: 5/3 – Cortez itt van értem. Mennem kell.

Január 23., hétfő

Péntek délután rám telepedett a pánik, és onnantól kezdve nem engedett. Én meg egyszerűen nem értettem, hogy miért kezeli mindenki ilyen lazán a „Párizsba megyünk” dolgot, amikor én láthatóan rettegetem. Anyuék mosolyogva, büszkén néztek rám, nekik nem merem előállni a kételyeimmel, mert félttem, akkor azt mondanák, rosszul gondolták, hogy felnöttem ehhez az egészhez, és mégis menjek inkább koleszba. Cortez abszolút higgadt volt, szerintem ő ezt a témát lezárta, a többiek meg amúgy is azzal voltak elfoglalva, hogy hamarosan szétszédünk, a maradék időt töltsük el jól és emlékezetesen, minden más majd jön magától.

Törökülésben ültem Zsoltiék garázsában az elnyűtt, szakadt főben, és azon agyaltam, miért nem veszi észre senki, hogy kikészültem. Sajna, az ilyenkor biztos támaszom (Kinga) nem ért rá velem foglalkozni, ugyanis Dave-vel együtt el kellett menniük valami klubba, ahová beengedték a tizennégy éves húgát (!). Kinga meg odaérve örült patáliát csapott, állítólag mindenki szeme

láltára rángatta végig Kittit a kijáratig, ahol bedugták a taxi hátsó ülésére, két oldalról beszálltak mellé Dave-vel, és hazaszállították. Dave Twitter-bejegyzése alapján az egész sztori olyan „ügynökös” volt, kiderítették, hol van, odamentek érte, megfogták és hazavitték. Az „akciónak” a „Kitti kiszabadítása” nevet adta, összevágta telójával felvett jeleneteket, és alátett egy hozzá passzoló dal (Johnny Rivers *Secret Agent Man*). A videón megtekinthető a taxi val történő utazás, a klub biztonsági őre, ahogyan Dave-et fenye geti, hogy kiveri a kezéből a kamerát, majd Kitti kihurcolása az utcára. Úgy érzem, Dave azt hiszi, ő James Bond. Kinga pedig.. Hát, ő szerintem Jane Bond. Vagy ki. © Szóval Kinga lelépett péntek este, én meg ott maradtam a legnagyobb támaszom nélkül És majd megöltek a kétségeim. Végül úgy döntöttem, hogy Corteznek tudnia kell, mennyire bizonytalan és zavart vagyok. Ezért időnként, teljesen váratlanul feltettem neki egy-két kérdést, ami éppen foglalkoztatott. Amikor Ricsivel csocsózott odaálltam mellé, hogy: – De még sosem laktunk együtt.

- – Nem, még nem – nézett rám furán. Én meg visszaültem a könyvemmel a fotelbe.

Aztán, amikor megjött a rendelt pizza, váratlanul ránéztem:

- – Soha nem éltem még együtt fiúval – mondtam halkan.
- – Én sem – közölte. Most erre mit mondjak? Úgy érzem, Cortez nem veszi komolyan a problémámat.

Mikor az utolsó hawaii pizzaszeletet megettem és megtöröltem a számam egy szalvétával, Cortezhez fordultam:

- – Látni fogsz aludni. – Megértem, hogy összeráncolta a szemöldökét.

– És?

- – Az alvás személyes dolog. Ne nézz közben!
- Reni... – kereste a szavakat. – Nem tudom, hogy feltűnt-e, nem vagyok pszichopata. És, mivel nem

vagyok az, így n szoktam alvó embereket nézni.

- – Oké – bólintottam és megnyugodtam. Vagy két percre.

Hazafelé a kocsiban megkérdeztem, hogy nem fél-e egy új városba költözni. Azt mondta, nem. Éjjel fél egykor írtam egy sms-t, hogy nem lesz-e honvágya. Azt írta vissza, mivel soha nem volt konkrét otthona (sok költözés), nem tudja, milyen a honvágy. Ó. Ez szomorú. Hajnali háromkor rácsörögtem.

– Alszol? – kérdeztem.

- Nem – válaszolta. A háttérből valami filmet hallottam, gondolom, azt nézte.
- – Kérdezhetek?
- – Persze.
- – Milyen színű a fogkeféd?

– Mi?

– A fogkeféd. Mert az enyém rózsaszín. Mert lányos – hadartam – Persze állandóan cserélem, de mindig rózsaszínt veszek.

- – Örülök, hogy ezt megbeszéltük.

– Csak hogy majd ne keverjük össze. Amikor lakótársak leszünk. Vagy mik... – hebegtem.

– Reni. Biztosíthatlak róla, hogy nem rózsaszín a fogkeféem. – névette el magát.

- – Gondoltam. Fiús színű. Kék? – érdeklődtem.
- – Mi van veled? – sóhajtotta.
- – Semmi.

– Ugorjunk ahhoz a részhez, hogy én ötmilliószor megkérdem, te ötmilliószor azt mondtad, hogy semmi, végül elmondd...

Akaratlanul is elmosolyodtam, és ösztönösen bólintottam.

– Jó. Kicsit megijedtem.

– Tudom – felelte. – Figyelj. Január vége van. Szeptemberben kezdődik a sulid. Addig bármikor fogod magad, és

nálam alszol, hozhatod a rózsaszín fogkefédet, megbizonyosodhatsz arról, hogy nem érdekelnek az alvó emberek...

– magyarázta, nekem pedig hatalmas kő esett le a szívemről.

- Tényleg? – vigyorogtam.

- – Aha.
- – Hű. Hát, jó. Akkor meg vagyok hívva? – virultam.
- – Meg.

- Koszi. És ha még van kérdésem...

- – Lesz.

És letettük. Persze szombat és vasárnap is volt egy halom kérdésem (kábé olyan kaliberűek, mint a péntekiek), és Cortez előtt le a kalappal, amiért bírta. Mondjuk, a moziban ülő emberek nem igazán kultiválták, hogy a film közben szerettem volna megbeszélni az „és egyébként akkor mi tényleg összeköltözünk???” riadalmamat, ami szombat este esett le végérvényesen. Hát, ez van.

Ma reggel a Szent Johannában elkezdődött a farsangi hét. Az idei évben úgy alakult, hogy csak és kizárólag ma lehet szavazni az aulában elhelyezett dobozban (Kinga intézte, állítólag a sok „lekenés” miatt), és a hetedik óra után ismertetik az eredményt.

• – Renáta! – kiáltotta Kinga, amikor még oda sem értem a sulis elé. – Azonnal tűnjetek be szavazni! Ez az utolsó esély a reneszánsz farsangra!

• – Nem is tudom – vacogtam. – Végzősök vagyunk, farsang? – néztem rá álmosan.

- Na, ide figyelj! Azért, mert az életed úgy alakul, mint egy nyálás, romantikus film, még foglalkozhatnál a jelennel! Ami a reneszánsz farsang! – ordította az arcomba.

• – Kinga, állj már le. Engem a farsangból a Jacques által készített fánkon kívül semmi nem érdekel.

Az elmúlt években edződtem Kinga ellen, de ez csak annyit jelent, hogy nem az esélytelenek nyugalmával vitázom, hanem én, egyedül elhiszem, hogy van esélyem, de amúgy totál köztudott, hogy nincs.

- – Na, ne mondjam még egyszer – nézett rám, de úgy, hogy egyből meggyőzőtt, jobb hallgatni rá.
- – Reneszánsz? Hát, jó – adtam meg magam.

- Virág? Virág! – csettintgetett Virág arca előtt, aki hirtelen megrázta a fejét.

• – Űűű. Asszem’ elaludtam.

- Virág, szeretnél díjat nyerni? – kérdezte.

• – Űhüm.

- Akkor pályázz a „Világ legsötétebb embere címre”. Ha ajánló kéne, én megírom neked – ajánlotta fel Kinga nagylelkűen, majd otthagyt minket, mert megpillantotta Karcsit, és azonnal üldözni kezdte, hogy „márpedig te leszel az udvari bolond pénteken, húzzál szavazni”.

Bementünk az épületbe, ahol kisebb sor állt az aulában lévő doboznál. Leginkább a „nyomik” szavaztak, a sorban megtaláltuk ernit és Juditot, a két 9/b-s lányt.

• – Szavaztatok? – érdeklődtem.

• – Igen, a tizenegyedikes fiúk meggyőztek minket – bólogattak, néztem a két alacsony lányt, és rossz előérzetem volt. A tizenegyedikes fiúk beszálltak a kampányolásba? Akkor a reneszánsz közel sem biztos. Összehajtottam a lapomat, és bedobtam a dobozba, közben meg álltam Kittiék ötösének tekintetét, akik az ulában parádézva kiröhögték a farsangra készülöket.

• – Látom, ma is elemükben vannak – súgtam oda Virágnak, aki jbiggyesztett szájjal gondolkozott.

- Ijjj. Egyáltalán mi az a reneszánsz? Mit kell felvenni? Sarut? Mer’ hideg van azért – csavargatott egy hullámos hajtincset az ujjára. – Űűű. Gladiátor leszek.

• – Virág, átküldtem a kidolgozott töri-érettségiteleket.

- Igen, tudom.

- Könyörgöm, olvasgasd – simítottam meg a vállát, mire csillogó szemmel nézett rám. Istenem, mi lesz azon az érettségin?! Reneszánsz gladiátor??? No comment.

Duplamatek előtt Kinga belelkésedett (furcsamód nem tudott a tizenegyedikes fiúk terveiről), és mindenkinek kiosztotta, hogy minek öltözzön a farsangon.

- Zsolti, te lantművész leszel! – közölte.

- – Mi van? – nézett fel Zsolti a korpás kenyereből (vagy miből), amihez joghurtot evett. – Lesz a franc, én király vagyok! Kérek szolgálakat meg nagy húsokat, és Pottert, hogy megkóstolja, nem mérgezett-e az élelem.

- – Felejtsd el, Karcsi az udvari bolond! – magyarázta Kinga.

- Jó, legyen. Szórakoztasson engem – adta meg magát Zsolti nagylelkűen.

- – Rendben, legyél király – gondolta át Kinga, mert szerintem rájött, Zsolti eléggé jól játszaná a szerepét. – Akkor is kell egy lantművész. Renáta! – állapotott meg rajtam a tekintete.

- – Mi? Ne már! Én királylány szeretnék lenni – mosolyodtam el ábrándosan.

- – Ó, hogyne. Lehetsz királylány – húzta vigyorra a száját.

- – De jó, koszi.

- – Királylány, az apja kastélyának felső tornyába zárva. Itt leszel a teremben.

- – Mi van? Nem! – háborodtam fel azonnal.

- – De. Várod a megmentőt. Kilencig. Vagy fél tízig. Utána kijöhetsz – alkudozott végül is saját magával.

- – Nem fogok az egész farsang alatt a teremben ülni! – vitatkoztam.

- – Választhatsz. Királylány a teremben vagy lantművész.

- Ajj. Jó, leszek lantos. – Haha. Még nem tudja, hogy a „megfogtam egy szúnyogot” dalon kívül az égvilágon semmit nem tudok játszani.

- – Én szeretnék udvari bolond lenni. Tök jó sminket tudok magamnak. Meg úúú, olyan sapit is – tapsikolt Virág.

- Jó, Virág, legyél bolond. Úgyis az vagy – hagyta rá Kinga.

- Akkor megkapom Pottert ételkóstolónak? – kérdezte Zsolti.

- – Meg – biccentett. – És kell egy királynő is – agyalt tovább Kinga.

- – Helen Mirren? – nézett fel Macu a kutyájából, ahol már kiguglizta *A királynőt*. Kinga fáradtan forgatta a szemét.

- – Igen, Macu, intézd el, hogy péntekre itt legyen – hagyta rá az lanre, aki szerintem megpróbált e-mailt írni a színésznőnek. (?)

- – Én ki leszek? – harapott bele Ricsi a szalámis szendvicsbe (amit tőlem kapott).

- Te paraszt – vágta rá Kinga.

- Menj a... – horkant fel Ricsi.

- – Nem! Úgy értem, te leszel a paraszt! – magyarázta Kinga gyorsan, mielőtt Ricsi elküldhette volna melegebb helyekre.

- Ja. Jó.

- És mi? – kérdezte Robi és a gipszelt kezű, mára hőssé vált Andris, aki szerencsére jól van.

- – Művészek. Michelangelo és Leonardo.

- A tini nindzsák? Kúúú – pacsiztak össze a rockerek. Gyerekded lelkek, mindegy. © Kinga motyogott valami „hová kerültem???”-félét, majd Cortezhez fordult.

- Cortez, te... Mindegy, csinálj amit akarsz, úgyis odalesznek érted – legyintett.

Mire Gazdag órára jött, nagyjából megvolt a reneszánsz szereplőgárda. Kár, hogy soha nem valósulhat meg. Merthogy hetedik óra után Jacques és Gábor elvette Mádaytól az eredményt tartalmazó borítékot, és bevitték a stúdióba.

- Na. Végre. Igen. Kilencedik óta erre készülök – fonta össze maga előtt a karját Kinga, miközben mi az aulában tobzódtunk, vártuk, hogy bemondják.

- – Most tényleg reneszánsz farsang lesz? – szörnyülködött Kata.

- – Mi bajod van? Lehetsz boszorkány – sajnálta le Kinga.

Kata értetlenül meredt rá, pont úgy, mint aki nem akar boszorkánynak öltözni, sőt, talán inkább semminek, kivéve, ha egy gót jre-partiról van szó.

- Te, Reni. Akkor nekem most az lesz a szerepem a farsangon, hogy Zsolti ételét előre megkóstolom? – nézett rám Karcsi a szemüvege mögül.

- Ööö... Igen, azt hiszem.

- – És te?
- – Lantművész.

Azt hiszem, Kinga volt a legizgatottabb, folyamatosan Gáborékat szidta, amiért nem mondták még be az eredményt, a többi diák vihogva, hangoskodva tobzódott az aulában.

• – Attention, attention! – hangzott fel Jacques hangja.
- Na, végre már. Mire ez kinyögi... – sóhajtotta Kinga. Jacques amúgy csak a felvezetőt mondta, utána Gábor átvette a szót, és bejelentette, hogy a szoros verseny végeredményeképpen, az idei Szent Johanná-s farsang témája a...

- – Reneszánsz – motyogta Kinga.
- – *A Gyűrűk Ura!* – mondta ki Gábor.

Az aulában mindenki tapsolni kezdett, Kingának pedig furán rángott az arca.

• – Hogy mi? Ez család! – üvöltötte önkívületi állapotban, durván vörös fejjel. – És egyébként is, hol volt a közjegyző? Ki számolta össze a szavazatokat? Neem, ennek még nincs vége! – tört utat magának (fellökte szegény, ünneplő Karcsit), és Máday irodája felé igyekezett.

• – Ó! Lehetek tünde! – vigyorogtam boldogan. – Igen! Én leszek Arwen! Te pedig – fordultam Cortezhez.
– Aragorn!

• – Mi van? Az koszos – rázta meg a fejét.
• – Nem. Ő a Vándor – néztem rá totál szerelmesen, elképzelve az Andúrral a kezében (Aragorn kardja).

Woow.

- – Kizárt dolog – hűtött le azonnal.
- – Akkor most nem lehetek paraszt? – elevenítette fel magában a filmet Ricsi.
- Ricsi.
- – Te mindig az vagy – veregette meg a vállát Zsolti.

Amíg a fiúk hülyültek, én abszolút beleéltem magam a farsangi hét témájába, és természetesen vállaltam, hogy az olvasókörön rögtönzött előadást tartok *A Gyűrűk Urából*, tekintettel arra, hogy az egyik kedvenc könyvem. Nyolcadikban olvastam először. Na, jó, nem voltam valami népszerű diák, volt időm Tolkien epikus művét bújni, sőt, a nyári szünetben még a tünde írás elsajátításával is megpróbálkoztam.

Az olvasókör jól sikerült, főleg, mert a legtöbb diák csak a filmet látta, a könyvet soha nem olvasta, így egy csomó részlet újdonságként hatott. Megpróbáltam kivetetni néhányukkal a szakkör végén, de amint meglátták a könyv terjedelmét, közölték, hogy inkább a bővített DVD verzió. Hát, ők tudják. Pedig nincs is annál jobb, mint amikor egy sötét, téli estén az ember a nazgúlokról olvasva megjijed a kint süvítő szélről...

Hazaérve anyunak azonnal elújságoltam a pénteki farsang témáját, úgyhogy miután gugliztunk egy nagyot, neki is kezdtünk az előkészületeknek (melyik ruháját szabjuk szét és varrjuk át tünde hercegnőssé), közben meg azon tanakodtunk, hogy mindenképpen kell nekem egy sötét, hosszú paróka, mert a jelenlegi, váll alattig érő, melírozott szőke hajammal sajna nem vagyok hiteles Arwen. A *Basket Case* megszólalt a zsebemben, úgyhogy vidáman vettem fel.

- – Mít csinálsz? – kérdezte Cortez.
- – Most? Anyuval tünderuhát varrunk.

- Ahha. Hívlak pár év múlva.

- – Hé, mondjak valamit tündéül? – kérdeztem.

- Sokkal jobb lenne, ha létező nyelven tanulnál. Például angolul. Hasznosabb.

- Igen? Hát, jobb, ha tudod, hogy ha Elronddal vagy jaladriellel kell beszélnem, nem sokra megyek az angollal!

- - A filmben is angolul beszélnek.
- - Az csak egy film.

- Tényleg. A valóságban nem angolul beszélnek... a tündék - értette meg, de azt hiszem, némi gúny volt a hangjában.

- - Persze hogy nem.

Cortez letette, én pedig lelkesen tervezgettem tovább a ruhát. Amikor apu hazaért, gyorsan beavattam, hogy éppen mi történik.

- - Ez nagyon izgalmas - nézett furán.

- Igen. Tünde leszek - virultam. Jó, az ember nem kell, hogy mindig a korának megfelelően viselkedjen. Az miért elfogadott,

hogy Dave-nek van egy csomó babája? (Elnézést, *Star Wars-bábu* és ereklye, mielőtt még megtudja, hogy lebabáztam a cuccaít.) Mindegy, a lényeg, hogy én is lehetek tünde!

- Jól hangzik - bólogatott apu.

- - Együnk vacsorára lembast! - tápászkodtam fel, kissé beleélve magam a „szerepjátékba”.
- Lembas? Ez anyád valami új kísérlete? Rosszul hangzik - sápadt el kicsit apu.
- - Neeem! Lembas! A tündék kenyere. Frodó kapja Galadrieltől!
- háborodtam fel. Apu meg, azt hiszem, eltűnődött azon, hogy a lassan nagykorú lánya normális-e.

Vacsora után (nem lembas volt ©) felmentem a szobámba, és bár éppen a *Szál a kakukk fészke* című könyvet olvasom, azért előszedtem *A Gyűrűk Urát*. Átnéztem a térképeket, elolvastam a kedvenc részeimet, végül megállapítottam, hogy még mindig imádom. ©

Farsangtéma: 5/5* - wow.

Kinga: 5/2 - láttam, hogy a Facebookon csoportos tüntetés eseményt indított a „farsangi csalás miatt”. Eddig ketten jelezték a részvételt. Kinga és Karcsi, aki retteg tőle, így automatikusan elfogadta a meghívást. Én is kaptam értesítést, de az a helyzet, hogy annyira örülök *A Gyűrűk Ura* bulinak, hogy nem nyomtam rá. Majd megpróbálok elmagyarázni neki, hogy ez nekem miért fontos.

Andris: 5/5* - Robi nagyon meggyötört volt nélküle. Ma már végre újra együtt voltak, és bár a tanárok állítják, hogy Andris „maradandó agyi sérüléseket” szenvedett, szerintem semmi baja. Mindig ilyen volt. ©

Cortez: 5/5*** - azt mondják, az idő múlásával az érzelmek kezdenek kihűlni. Érdekes. Valahogy én nem így élem meg. Az én érzelmeim nemhogy hűlnének, de konkrétan lángolnak.

Justine: 5/5 - írt mailt, hogy szívesen segít albérletet keresni. Bár most lenyugodtak a gondolataim, mivel újra teljes egészében Szent Johanná-snak érzem magam, a farsanggal, a forrócsokival, a hülyüléssel és a többiekkel, azért az agyam egy elrejtett zugában ott motoszkál Párizs és hogy igen. Ilyen dolgokra is gondolni kell, mint albérlet. Jaj.

Január 24., kedd

Nulladik óra. Múlt héten jobb volt, amikor Farkas átrakatta a hetedik órára. Ma viszont már újra gyalogolhattam a sötét utcán, vigyázva, hogy el ne csússzak a jeges járdán. Mire a sulihoz értem, lefagyott az orrom, és bár kesztyűt viseltem, mégis alig tudtam hajlítani az ujjaimat. Dinák persze tiptop voltak, az egyik kis lánynak van jogsija (©) meg kocsija is, úgyhogy ők *Spinézsereket* játszva járnak suliba. Még a parkolóhelyet is felfestették valami aszfalkrétával, ami miatt a gondnok totálisan kiakadt. Merthogy sem a havazás, sem az eső, de még a fagy sem tüntette el. Amúgy 12/a girlZ. Ez áll az aszfalton. No comment.

Amíg Farkas tanárnőre vártunk, én az *IPM*-et olvastam, az a-sok meg egymás felé fordulva fecsegték. Nem akartam, de fél füllel Hallottam a sztorit. A hétvégi bulizás alatt állítólag láttak egy wááá srácot, aki wááá, olyan helyes, és

wááá, Dina bejelölte a Facebookon, és még nem jelölte vissza a fiú. Az utóbbi előtt már nem volt wááá. Az szimplán ciki.

- – De vissza fog jelölni. Totál bejöttem neki – dobta át a nagyon természetellenesen szőke haját Edina a válla fölé. A barátnői bólogattak, afféle kegyes hazugság gyanánt, én meg ösztönösen megráztam a fejem, és bár a mozdulatot diszkrétnek szántam, sajnos feltűnt nekik.

- – Te meg mit rázod a fejed? – kérdezte Edina. Vagy tőlem, vagy egy kutyától. Nos, mivel kutya nem volt a teremben, gondolom, a kérdés nekem szólt.

- – Semmit. Csak olvastam egy cikket – mutattam az újságra.

– Jó. Bújd tovább a tudományos magazinodat, az való neked -

oltott le kedvesen. Felvontam a szemöldökömet és lapoztam egyet.

- – Amúgy már nem fog visszajelölni – tettem hozzá, „csakazértis”. Mert végül is velem ne beszéljen ilyen stílusban.

– Hogy mondd? – kérdezte eléggé lenéző arckifejezéssel. – Fogalmam sincs, miért hallgatózol, de ha már bele akarsz ugatni, figyelj a részletekre. Mondom, bejöttem neki, mindenki, aki ott volt, látta.

- – Khm – néztem rá. – Nem szokásom „ugatni” – nyomtam meg a hangsúlyt a nekem nem igazán tetsző kifejezésre. – Csak halkán hozzátennem, hogy péntek éjjel buliztatok együtt. Te legkésőbb szombat reggel bejelölted. Ma kedd van. Kizárt dolog, hogy nem nézte meg a Facebookot. Vagy nem akar vissza jelölni, vagy azóta gondolkodik, hogy ki vagy...

- – Nem volt netközben – találta meg a számára nagyon is elfogadható választ.

- – Mobil – vágta rá.

- – Lemerült.

- – Ma kedd van.

- – De szemét vagy! – fakadt ki végül Edina, én meg döbbenet néztem rá.

- – Én? Nem én nem jelöllek vissza.

- – Most ezt miért kellett? – kérdezte az egyik a-s lány.

– Ó, igazad van. Tudod mit? Inkább leszek „szemét”, de megmondom, amit gondolok, mint hogy jó barátnak tartson, aki bólogat a totál átlátszó dolgokra... – csaptam össze a magazinom, a következő pillanatban pedig Farkas tanárnő lépett be a terembe.

Mindig is Dina közellensége voltam, ezen ma nem változtattam, vagyis talán még rontottam, de végül is oly mindegy, négy éve viaskodunk, sejtettem, hogy nem az utolsó évben leszünk LB-k. Mivel nulladikunk volt, óra végén még csak szállingóztak a diákok a suliba. A folyosón Kinga hirtelen megragadta a karom, és behúzott a lánymosdóba.

- – Te kiakasztottad Dináékat! – közölte köszönés nélkül.

– Jó. Először is, ne rángass, mert ilyenkor ijesztő vagy. Másodszor meg... honnan tudsz erről? Kezdem komolyan azt hinni, hogy bedrótoztál.

– Renáta, most futottam össze velük a folyosón, és megállás nélkül téged szidtak.

- – Ó. Így már értem. Akkor nem drótoztál be? – vigyorogtam.

– Ugyan. Miért tenném? Mindent kiszeded belőled így is. Na, mesélj.

– Elmesélem, csak még nem is találkoztam ma Cortezzel... – lestem a mosdó ajtaja felé, mintha csak olyan elérhetetlen lenne. Az is volt. Kinga miatt.

– Kit érdekel? Úgy tűnik, nyomorult, sótlan, unalmas életed hátralévő részében ott áll majd a hátad mögött, hogy némán támogasson mindenben, időnként debilen nyomkodva a zenelejátszóját.

– Azt hiszem, szép pár vagyunk a szemedben – tűnődtem el.

- – Elmondanád végre, mi történt?

- – Hát, jó – sóhajtottam. És elmeséltem.

Kingától ritkán kapok pozitív reakciót, ma azonban úgy tűnt, minimálisan, épphogy, ha csak egy nagyon kicsit is, de büszke rám. Ezt onnan gondolom, hogy mikor elmeséltem a beszélgetésem az a-sokkal, Kinga bölintott egyet,

majd rávert a vállamra. Kedves. És szerintem ott maradt a keze nyoma.

A folyosóra kilépve szinte belefutottunk Kittiék ötösébe. A kilencedikes lányok a mosdóba igyekeztek, hogy meggazítsák a szájfényüket.

- – Ez az én felsőm! – nézett Kinga a hűgára.
- – Volt – felelte Kitti vigyorogva. – Anyu az én szekrényembe tette be mosás után, úgyhogy az enyém.
- – Értem – biccentett Kinga. – Ezt pedig – hajolt le, és a földön lévő táskát megragadva hátrálni kezdett, miközben beletúrt – Éppen találtam. De érdekes. Úgyhogy az enyém – emelte ki a hűga mobilját, és a zsebébe süllyesztette.
- – Bunkó! Nem veheted el a telefonomat! – sipította Kitti, Kinga pedig visszadobta neki a táskáját.
- – Sajnálom. Azt hittem, ezek a szabályok. Te találtad a pulcsit, a tiéd. Én a mobilt, az enyém. Remélem, nincs sok személyes sms benne. Kár lenne, ha kitörlődne... – vigyorgott Kinga.
- – Gyűlöllek! – fröcsögte Kitti, a barátnői pedig megértően vigasztalták.
- – Látom, jól alakul a kapcsolatod Kittivel – mondtam Kingának szomorúan, amikor kiléptünk a folyosóra.

A hűga sikoltozását és ész nélküli toporzékolását úgy reagálta le, hogy becsukta a mosdó ajtaját.

– Jobb már nem is lehetne. Bulizik, pasizik, és olyan fényképeket tölt fel a netre magáról, mintha isten tudja, ő lenne Lindsay Lohan. És nem a jobb pillanataiban.

- – Sajnálom.
- – Nézd meg ezt – vette ki a zsebéből Kitti mobilját.
- – Hű. Ez nagyon új okostelefon – csodálkoztam.

– Kikönyörögte anyuékától. Tudod, mennyibe került? Az sem

érdekelte, hogy van-e rá keret. Addig hisztizett, amíg megvették neki. Erre mi történik? Kijött valami újabb modell, és most már azt akarja, mert ez „ciki”.

- – Ne viccelj már, ilyen telefonnal rohangálnak a tizenégy évesek? – ámultam, és eszembe jutott a saját kis mobilom. Szegény.

– Igen, akik azt hiszik, hogy ez a *Beverly Hills 90210*.

– Jobb, mintha azt hinnék, hogy ez a *Skins* – motyogtam azt sugallva, hogy a mai kölykök talán egy kicsit koravéneek és érettek a korukhoz képest.

- – Nocsak, Renáta. Megtaláltad a tévéd? – csodálkozott Kinga.
- – Mi? Ja, nem. Már mint megvan a tévém. De nem nézem. Virág mesélt a sorozatról.
- – Na, azért – mosolyodott el halványan Kinga.
- – Mi lesz a telefontal? – kérdeztem.
- – Anyuék venni akarnak neki egy újat.

– Jaj – húztam el a számat.

• – De, persze, ez nem így működik. A taknyos nem fogja kikészíteni a szüleinket, nézni is rossz, amit átélnek miatta. Mostantól az van, amit én mondok. Ez pedig a „nem új mobil nincs, hanem semmilyen mobil nincs” időszak kezdete.

- – Hű. Bírni fogod? Már mint... nekem is volt mobilmegvonásom, de Kitti nem egészen olyan, mint én voltam...
- – Renáta, te most féltesz engem? – kérte ki magának Kinga.
- – Nem. De szólj, ha segítség kell.
- – Nem kell.

– Jó.

– Jó. Azért... khm. Köszönöm. Aproó! Jól láttam, hogy nem jeleztél vissza a tüntetésre? A farsangi csalás miatt?

– Ööö! Nézd! Ott vannak Cortezék! – kerültem ki Kingát, és sietve Cortez elé szaladtam.

– Renáta! Még nem végeztünk! – sietett utánam dühösen.

- – Sziasztok – köszöntem, majd egy „szolid, iskolában vagyunk” csókkal köszöntöttem Cortezt.

A teremben Andris és Robi a régi formájukat hozták, a telefonikból valami hörgős borzalom szólt, közben meg Andris gipszét pingálták alkoholos filcekkel.

- Virág, segíts már! Ez a barom nem tud koponyát rajzolni – Szólt Andris, arra utalva, hogy Robi elrontotta a gipsze dizájnját.

- Oki – indult Virág azonnal segíteni. – Akkor koponyát?

- Ja. Meg valami metálosat. Lángokkal, meg minden.

- – Jóóó. Izé. Dobókockák?

- – Hell yeah! – bólogattak a rockerek, Virág pedig a fogai közé fogta a kupakot, kirántotta a filcet, és rajzolni kezdett. Minden szünetben folyt a gipsz készítése, és azt kell hogy mondjam, egyre többen gyűltünk köréjük. Virág fejből, csupán a képzelete segítségével egy tetoválás szintű (komolyan!) gipszrajzot alkotott.

Ebédszünetben mi már azt hittük, hogy kész van, de Virág a fejét rázva, a szemüvegét megtörölve, kissé fáradtan közölte, hogy most kezdődik a színezés.

- – Színes lesz? – döbönt le Robi.

- – Ühüm.

- Engedjétek már oda – tolt félre Dave két, tizenegyedikes lányt, akik a rajzolást nézték. – Köszönöm! Mint menedzser, természetesen dokumentálom a mű készülését.

- – Hé, te nem az álorvos vagy? – kérdezte egy tizedikes srác.

- – De. Részmunkaidőben. Miért? Mi kéne? – vont a fel a szemöldökét Dave az iPhone-ját nyomkodva.

- – Egy igazolás péntekre – ismerte be a srác.

- Egy nap? Viccelsz? Én nagyban utazom, nem foglalkozom ilyenekkel. Kérd meg anyádat, hogy írjon egy igazolást.

- A srác kérdően nézett körbe, végül megvonta a vállát és elsomfordált, Dave pedig tovább dokumentált. Hát, igen.

Dave egy ideje nem foglalkozik „kisztílú” dolgokkal, amiben az ő keze benne van, az általában már elég nagyszabású. A kapcsolatuk elején még aggódtam kicsit, hogy Kinga görcsös becsületességével és fair play elvével hogyan fér majd össze Dave általános viselkedése, de bebizonyították, hogy ha két ember úgy szereti egymást, ahogy van, ergo nem akarják megváltoztatni a másikat, akkor szemet hunynak egy-két dolog felett. Tehát Dave „bizniszelget”, ahogyan mindig is tette, Kinga pedig szemet huny a dolog felett, ahogyan egyébként mindig is tette... Virág rajzának nagy sikere volt, olyannyira, hogy Vladár is bejött utolsó óra előtt a termünkbe, hogy megnézzé, amiről a tanáriban hallott.

- Lássuk csak – bólogatott, Andris gipszelt kezét nézve. – A motor tökéletes. Bámulatos. A kői ponty kicsit aránytalan.

- Nehéz volt a gipsz formája miatt, meg mert Andrisnak sokszor elzsibbadt a keze – motyogta Virág.

- – Persze, persze. Rendkívüli a színhasználat.

- – Köszönöm.

- – Nagyszerű munka. Rendben van, Virág, ez nagyon szép teljesítmény.

- – Wííí – vigyorgott boldogan.

- – Valaki készítene róla képet? – kérdezett körbe a tanár.

- – O-hó – nézett össze Dave és Macu, amolyan „mit gondol ez?” jítusban, mire Vladár megértette a felháborodásukat, és megkérte őket, hogy küldjék át neki e-mailben. A tanár még mindig a gipszelt kart tartotta, miközben a fiúkkal beszélgetett, végül Andris kérdően nézett rá.

- – Tanár úr, meggyógyulok?

- Mit tudom én, nem vagyok orvos. Én a rajzot jöttem megnézni. De, gondolom, igen – közölte furán. Hát, igen, a csupaszív tanár. Kéne egy ilyen póló. I ♥ Vladár. Hm. Beszélek is Zsoltival, hogy szerezzen nekem. Ha jól láttam, ma például Keanu Reeves volt a pólóján, egy padon ülve, magába roskadva. Felette pedig „Sad Keanu” felirat volt olvasható. Bár tudnám, honnan szedi ezeket a cuccokat. ©

Tesiórán szörnyű álgörcseim voltak, így Korponay megkegyelmezett, és nem kellett tornáznom, azonban egyúttal aggodalmát fejezte ki. Szerinte érdemes lenne elmennem a nőgyógyászhoz, mert úgy véli, nálam túl sokszor és rendszertelenül jelentkeznek a „görcsök”. Upsz. Nem ártana a naptárammal egyeztetnem tesi-kifogásokat. Na, mindegy.

Cortez hazavitt, és még a kocsiban ülve „búcsúzkodtunk”, amikor anyu kocsija bekanyarodott a feljáróra. Cortez

gyorsan félreállt (anyu nem tudott tőlünk bemenni), majd amikor a két autó egymás mellé ért, anyu lehúzta az ablakot, így mi is.

- - Reni, meghoztam a farsangi kellékeket! - kiáltott át boldogan.
- - Klassz - mosolyogtam.
- - Bent várlak. Siess - hajtott be izgatottan a garázsba. Cortez összeráncolt szemöldökkel nézett utána.
- - Anyukádon tényleg fejdísz volt?
- - Ohm. Aha. Ó Galadriel - mondtam, majd hozzátettem, hogy "mostanában". - Később átjössz?
- - Nem tudom. Kicsit félek - ismerte be, majd mindkettőnkől kitört a nevetés.

Anyu valóban mindent beszerzett, totál odavolt, amikor feltettem a hosszú, barna parókát.

- - Nem is tudom. Ez nem Arwen. Inkább Mona Lisa - néztem a tükörképem.
- Besütjük - jutott eszébe a remek ötlet.
- Jó.
- - Itt a köpenyed - terítette rám a lila anyagot, amit egy brossal kellett összetűznöm magam előtt. - Várj, még fel kell varnom kicsit. Hosszú lett - sietett el gombostűért, hogy megjelölje, hol kell majd visszahajtani. Közben kopogtak, úgyhogy amíg anyu kutakodott, én óvatosan, nehogy hasra essek a hosszú köpenyben, kinyitottam az ajtót. Kinga állt velem szemben, és rénsnyire összehúzott szemmel meredt rám.
- - Hah! Te nem is reneszánsz farsangot akartál!
- - De, arra szavaztam! Komolyan! - kaptam zavartan a parókámhoz. - Csak közben *A Gyűrűk Ura* buli is nagyon tetszik.
- - Áruló!
- - Nem vagyok áruló!
- - De, az vagy! - fröcsögött idegesen.
- - Kinga, ez csak egy farsang.
- - Igen? Akkor miért készülsz rá napokkal előtte?
- - Nem én, anyu...
- - A jelmezesversenyt akarod megnyerni, valld be!
- - Kinga, tizennyolc évesek leszünk - meredtem rá döbbsenten. Oké, kicsit hiteltelen volt az érvelésem, amikor éppen tündének öltöztem, de mindegy.
- - Majd meglátod. Az Arwen szerkóddal sehol nem leszel - fenyegetett meg, aztán dühösen feltette a kapucniját, és eltűnt a ködös, esős januári délutánban.

Virág rajza: 5/5 - Dave már feltöltötte a képeket. Millió lájk és komment. Plusz most mindenki gipszet akar, hogy legyen ilyen brutál rajza.

Cortez: 5/5*** - hatra átjött, és kilencig itt volt. (L) (L) (L)

A jelmezem: 5/5 - szerintem szuper lesz. Corteznek nem mutattam meg, nem akartam elijeszteni, de akkor is.

Én Arwen, <5 meg Aragorn. Pont. ©

Edina: 5/1* - közellenség lettem, pedig tuti, hogy még mindig nem jelölte vissza a srác.

Farsang: 5/? - Kinga megőrült! Az előbb kaptam tőle egy FB-üzenetet, miszerint „mostantól nem egy csapatban játszunk”. Fogalmam sincs, ez mit jelent, de az üzenetet „Orthancból”, vagyis Vasudvardból küldte. Jaj, ne! Kinga gonosz lett. Búú. ©

Sulirádió: 5/5 - RHCP-nap volt. *Otherside, By The Way,*

Scar Tissuc, Zephyr Song... Csupa klassz szám. ©

Felnőtté válás: 5/3 - ma újra rám tört a végzős évünket végigkísérő érzés, az a bizonyos félig felnőtt, félig gyerek szindróma. Párizsba tervezek költözni a barátommal, hogy ott járjak egyetemre, de közben anyuval úgy készülünk *A Gyűrűk Ura* farsangra, mintha csak számítana egy jelmezesverseny-helyezés. Érdekes dolgok ezek, félig megnevetetnek, félig pedig elszomorítanak. Végzős-kettős érzés.

Nem túl jó.

Január 25., szerda

Mivel totál *A Gyűrűk Ura* farsanglázban égtem, reggel kissé megilletődötten olvastam el Justine e-mailjét. Igen, amíg én tündehercegnőnek készültem, addig a francia barátnóm komolyan ráállt az albérletkeresés témára, úgyhogy csatolt nekem egy csomó linket, és azt írta, nézzem át. Az étkezőasztalnál ültem, és anyu laptopján neteztem, miközben a reggeli tejeskávémát iszogattam, amihez egy brióst ettem. Apu újságot olvasott a lámpafényben (bah, téli hajnal, mindig sötét van!), anyu meg az ablakon át az eget kémlelte. Justine nagyon kedves, figyelt arra, amit mondtam, így a küldött képek pontosan olyanok voltak, amilyet elképzeltem. Mert hát mit akar az ember, ha Párizsba készül? Természetesen nagy lakást, mondjuk, két szoba plusz nappali (kell a vendégszoba Kingának, Virágnak, Zsoltinak vagy aki meglátogat...). Nagy fürdőszoba, tágas tér és jókora belmagasság, mert sok könyvem van, és örülnék, ha nem temetne be minket. Ugye, ha már Párizs, akkor egy hatalmas terasz, amiről rálátni az Eiffel-toronyra. Természetesen. Jó tömegközlekedési lehetőség, kulturált környezet, tiszta ház, lifttel, mert az elképzeléseim szerint valami tetőtéri lakás lenne a legideálisabb, hiszen onnan szép a kilátás... Igen, pont ilyennek képzeltem életem „Párizsban lakunk” epizódját. Hát nem romantikus? Aztán megláttam az első lakás árát, euróban persze, és véletlenül kiköptem a kávémát. A pizsifelsőm ujjával gyorsan letöröltem a klaviatúrát, és meredten bámultam a számokra.

- Khm - néztem a szüleimre. - Justine küldött pár lakást, irányárral - motyogtam. Anyuék automatikusan mögém álltak, és a képernyőre néztek.

- - Te jó ég! Mi kerül ennyibe? A versailles-i kastély? - döbbent le apu.

- Reni, ez... - kereste anyu a szavakat, de nehezen találta, a számok rajta is kifogtak.

- - Igen - bólogattam. - Azt hiszem, kicsit módosítanom kéne az igényeimen.

- Az jó lenne. Ez tényleg egyhavi bérleti díj? Mi ez, egy hotel lakosztálya? - háborodott fel apu, akit igencsak megviseltek a kora reggeli nullák.

- Visszaírok Justine-nek, hogy talán kicsit máshogy keressünk...

- - Reni. Hétfőn, a szülőin adom le Borrel igazgató úrnak a nyomtatványaidat. Még meggondolhatod a kollégiumot - töprengett anyu, mire azonnal megremegett a gyomrom.

- - Nem, nem, nem! - háborodtam fel egy pillanat alatt. - Cortezzel megyek, ez egészen biztos - jelentettem ki határozottan. - Maximum kicsit más környékre, kicsit más típusú albérletbe...

- Hát. Nézzük a jó oldalát - vakargatta meg a nyakát apu. - Reni Párizsban tanul tovább.

- És mi a rossz oldala? - ráncoltam a szemöldököm.

- Hogy Reni szülei emiatt hajléktalanok lesznek, miután mindenüket kifizetik a „Páhizsi lahásért” - viccelt apu, de én ezt nem tartottam annyira szellemesnek. Oké, mégis milyen költségekbe verném a szüléimét ahhoz, hogy külföldön tanulgathassak?

Lehajtott fejjel mentem ki a kapun, és rosszkedvűen ültem be Cortez mellé.

- - Mi történt? Szürke Gandalf fehér lett?

- - Nem, ez most komoly - mondtam, Cortez pedig automatikusan stílust váltott, és aggódva érdeklődött. Nagyjából elhadartam neki a problémát.

- - Aha. Te tényleg egy tetőtéri lakást gondoltál, kilátással az Eiffeltoronyra? - nézett rám azzal a hihetetlenül édes mosollyal, ami azt jelenti, hogy naivnak tart.

- Hát, jó ötletnek tűnt...

- Persze - értett egyet. - Ha meg kikapcsolódásra vágyunk, ugrunk a manhattani lakásunkba, ami a Park Avenue-n van.

- - Ez nem vicces - néztem rá szomorúan. - A szüleim totál bepánikoltak, hogy mennyibe kerül majd ez az egész, ha nem koleszba megyek...

- - Koleszba akarsz menni?

- - Nem, dehogy! Én veled akarok lenni.
  - Figyelj. Én dolgozni fogok... - kezdte.
  - Tudom, de az te vagy! - hadakoztam rögtön. - Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha én is keresek majd valami munkát. A szüleimet nem szeretném költségekbe verni, viszont az összes megtakarított zsebpénzem... Talán a metróbérletre elég. Hé, lakhatok a metróban! - csillant fel a szemem, mire Cortez elröhögte magát.
  - - Nem kell a metróban laknod. Nézzünk valami kisebbet, máshol, és, mondjuk, kapsz egy Eiffel-torony képeslapot, amit kiragaszthatsz az ablakba. A pénz miatt meg ne aggódj. Megoldjuk.
    - - Neked is van annyid, ami elég egy metróbérletre? - nevettem el magam kínosan.
    - Ja. Meg még egy kicsi... - vette elő a BlackBerryjét, nyomkodta a számológépet pár pillanatig, majd felém fordította a kijelzőt. Én meg elkerekedett szemmel néztem rá.
    - - Ez valami vicc?
    - - Nem.
    - - Ööö... Oké - zártam le a témát, mert úgy éreztem, bármilyen szoros kapcsolatban is vagyunk és bármilyen régóta is járunk együtt, az illendőség azt diktálja, hogy ezen a ponton ne kérdezősködjek tovább. Szerencsére Cortez látta rajtam, hogy totálisan elveszítettem a fonalat, úgyhogy kedvesen megsimította a hajam, és folytatta.
      - - Ez a kocsim ára.
      - - Mi? Nem adhatod el a kocsidat!
      - - Miért is nem?
      - - Mert. Az a kocsid. Amivel jársz. Ami a tiéd. Amit szeretsz.
      - - Csak egy kocsit. Párizsba úgysem vinném el, ott nem fog kelleni, a pénz viszont igen. A nagyszüleimtől nem fogadnék el, a szüleimtől nem kell, úgyhogy marad ez a lehetőség..
      - - Eladod a kocsid? - hüledeztem tovább, és kicsit abszurd hogy ezt a sulit felé hajtva, az ominózus autóban beszélünk meg.
      - - El. Így ki tudom fizetni a tanfolyamot, és marad tartalékba mert kelleni fog.
      - - Értem - bólogattam teljesen elképedve, majd előszedtem a saját mobilom, megnyitottam a számológépet, és pötyögtem a gombokon. Végül Cortez kezébe adtam.
      - - Ez mi?
      - - A megtakarított pénzem.
      - - Az jó. Mit tervezel vele?
      - - Metróbérlet, éééés... - tettem fel a mutatóujjam - megveszem a tanuláshoz szükséges könyveket.
    - -Hajrá - hajolt hozzám Cortez, és adott egy gyors csókot.
- A sulihoz érve köszöntem a többieknek, aztán kissé sietősen jrohantam az épületbe, és a szerkesztőség termébe berontva azonnal leültem egy laptop elé.
- Renáta, meg kell hagyni, értékelem a túlbuzgó, nyalista újságokat, akik figyelnek a határidőkre és időben kezdik a munkát - szólt rám Kinga, aki az egyik asztalnál ülve cikkeket javított, illetve húzott át.
- Aha - bólogattam, oda sem figyelve rá. S. O. S. írtam Justinenek, hogy sztornó minden, és új keresés kezdődik. Kis lakás, bár>1, a lényeg, hogy biztonságos környéken legyen, mert ez azért nagyon fontos, és olcsó legyen, sőt nagyon olcsó. A levelet elküldve kicsit megkönnyebbültem, és hátradőltem a széken, miközben gondterhelten meredtem a monitorra.
- Megkérdezhetem, hogy miért nem a munkádra használod a szerkesztőség gépeit? - állt meg felettem Kinga, aki diszkrétan, így ezer százalék, hogy végigolvasta a mailem.

- -Bocsánat, fontos dolgom volt.
- Hogyne. A párizsi albérletkeresés tényleg nagyon fontos - gúnyolódott.
- Ha tudni akarod, akkor igen. Ma reggelre ugyanis kiderült, hogy a lakás, amit elképzelttem, annyiba kerül, mint ez az épület, a szüleim agyálnak, hogy mennyit tudnak rászánni, Cortez eladja a kocsiját, nekem pedig a zsebpénzem annyi, hogy a lábtörlőt tudom fizetni... - förmedtem rá idegesen.
- -Renáta és az újabb műproblémái - sóhajtotta unottan.
- -Szerinted ez kreált? Csóró, csöves diák leszek Párizsban!
- -Most mit vagy úgy oda? Renáta, gondolkozz már, mielőtt szokás szerint „világvégét” kiáltasz!
- -Próbálok, de jelenleg csak egy képzeletbeli lábtörlőm van. - Kinga fáradtan meredt rám, és szemmel láthatóan baromira unt, úgyhogy sóhajtott egy nagyot, majd hadarni kezdett.
- - Látszik, hogy elit gimibe jársz és elképzelésed sincs az önálló életről. Mit akarsz romantikázni egy bazinagy lakásban, tizennyolc évesen? Szedd már össze magad! Párizs egyetemi város, keressetek lakótársakat, akikkel osztoztok a költségeken. Keress munkát, délutánonként lesz időd, amíg Cortez hányó utasoknak oszt papírzacskót a levegőben! Ösztöndíjas vagy, nincs tandíjad, egy megosztott lakás árát már csak összeszeded havonta! Ott van Justine, kérd a segítségét értelmes dolgokra, és ne lakosztály méretű lakások linkelésével fáraszd. Mit idegeskedsz? Január vége van, ha normálisan elkezded a szervezést, akkor bőven van idő elintézni mindent. Cortez meg adja csak el a kocsiját, mert a tanfolyama nagyon költséges, és amilyen makacs, úgyis egyedül akarja megoldani a fizetést, segítség nélkül. Mi lenne, ha őt támogatnád kicsit, tekintettel arra, hogy éppen az életét rúgja fel azért, hogy veled mehessen! - ordította az arcomba. Kinga szavait hallva csupán egy kérdés zakatolt a fejemben. Hogy mi lesz velem nélküle??? Áááá!
- - Igazad van. Mindenben - ismertem be szomorúan, és kissé kellemetlenül éreztem magam, amiért önző módon a saját „problémáimat” helyeztem előtérbe.
- - Persze hogy igazam van - értett egyet velem száz százalékban.
- Kinga... - néztem rá kétségbeesetten.
- -Mi van még mindig???
- -Gyere velem! - mondtam ki hirtelen.
- -Mi van? Hová?
- -Párizsba!
- -Te megőrültél - mosolyodott el hitetlenül.
- Szükségem van rád. De komolyan. Nélküled félek.
- - Renáta, beverted a fejed? Térj már észhez! Dehogy megyek Párizsba. Még az ösztöndíjat sem fogadtam volna el.
- -Komolyan? - kerekedett el a szemem.

• - Persze hogy nem - erősítette meg, de mivel kinyílt a szerkesztőség ajtaja, odakapta a fejét, és egy „Húzzál ki, és gondolkodj el azon, hogy kopogás nélkül benyitunk-e valahova! ordítással kizavarta a megszeppent alsóbb évest, majd, mintha nem történt volna semmi, felém fordult. - Nézd. Párizs, az egyetem és az ösztöndíj nagyszerű lehetőség az olyan unalmas embereknek, mint te. Elképzelem, ahogyan andalogsz a kis mappáddal és könyveiddel, egy egérlyuk méretű lakásban szerelmesen várod az uniformisban járó Cortezt, munkát vállalsz egy kávézóban, ahol szívesen elfecsegsz a vendégekkel, az előadásokon pedig az első sorban, ámúltán üldögélsz. Ez neked való, a te életed ilyen is lesz. Mint egy rossz szerelmes regény.

• -Kösz - sütöttem le a szemem röhögve.

• - Ami engem illet, nekem ez édeskevés. Szociológiára megyek, karitatív szervezeteknél önkénteskedem, keresztfélévre jelentkezve másik szakot is felveszek, közben már három állásajánlatot kaptam különböző alapítványoktól, akiknek besegítettem, Dave apukájának a cégénél felajánlottak szakmai gyakornokságot, valamint jótékonsági gyűjtést szervezek a vállalatnak... Nekem van elég dolgom.

• -Sosem szenvedtél hiányt célokból - néztem rá büszkén.

• -Nem. Valóban nem.

-Tudod. Kegyetlenül fogsz hiányozni - ismertem be, gombóccal a torkomban.

• - Te jó ég, Renáta! A végzős évünkben mindenképp akarsz egy ölelést, mi?

-Az jó lenne - mosolyogtam rá.

-Hát, felejtse el! Tudtommal tünde vagy! Ellenség - váltott hirtelen stílust és témát is.

• -Mi van? - döböntem le.

-Tűnés! Gyerünk - tapsolt, és szinte kitessékelt a szerkesztőség terméből. Kinga kétségkívül skizofrén.

Csatlakoztam a többiekhez, felvásároltuk a fél büfét, majd a lépcsőn felbaktatva végigsétáltunk a folyosón, és az alsóbb évesek fürkésző pillantásait figyelmen kívül hagyva bementünk a termünkbe. Andris és Robi üvöltették a tévét, valami metáladót vagy mit fogtak be rajta (szegény készüléket durván széthackelték az elmúlt években), aztán amikor megérkeztünk, Ricsi átváltott

a Comedy Centralra, és a fél osztály a *Neven Earlt* nézte röhögve. Én a helyemen ülve Dave iPadjét használtam (jobbára összeviszsa nyomkodtam, míg Macu oda nem jött, és közölte, hogy „érzékeny gép, finoman bánjak vele’’). Megint írtam Justine-nek egy mailt, hogy lakótársakat és munkát is keresek. Szegény Justine, minden elismerésem az övé, hozzám valóban nagy türelem kell. Miután elküldtem (gondolom, elküldtem), forgattam a kezem között a

tabletet, és rácsodálkoztam, hogy amerre fordítom, fordul velem együtt a tartalom is. Jé, 21. század!

Monsieur Durand csengetéskor érkezett, és megkért minket hogy tegyünk úgy, mintha iskolában lennénk. Szerintem ezt azért mondta, mert Virág a Zsolti felhúzott pulcsiujja alatt kidagadd bicepszére rajzolt filccel Chuck Norris-karikatúrát, Ricsi hangosan röhögött a tévén, Cortez zenét hallgatott (fülhallgató nélkül, úgy hogy üvöltött a Nirvánától az *About a Girl*), Dave Kinga padjár ült, és miközben a barátnője cikket szerkesztett, ő rendbe tette az igazolványtartóját. Öhm. Volt benne személyi, lakcímkártya TB-kártya, bankkártya, törzsvásárlói kártyák és ezerféle „home made” névjegykártya. Doktor, menedzser, személyi edző, ügyvéd bojtár (?), salsaoktató, párkapcsolati tanácsadó, bróker, PR, HR és a legkülönösebb: a hivatásos jedi lovag. Hmm. Érdekes. A terem másik végében Andris és Robi „dögös nőket” néztek egy férfi magazinban. A lányok egészen hiányos öltözetben voltak, sőt inkább úgy mondanám, hogy nem volt rajtuk ruha, de a képeik tanúsága szerint igazán boldogok voltak attól, hogy egy motor háztetőn fekhettek vagy éppen egy medence szélén ülhetnek.. Macu sms-t várt valami lánytól, ezért folyamatosan a mobilját csekkolta, Gábor és Jacques még nem érkeztek meg, én meg a padomban ülve olvastam. Örültekháza, ahogy az lenni szokott.

Két Durand-óra után Gazdag tanárnő jött, és a kúpszerű testek (forgáskúp és csonkakúp) értelmezésébe kezdett bele. Próbáltunk komolyak maradni, de a fiúk valamiért viccesnek találták ezt a témát (legalábbis a gyengébb elméjük, mint a két rocker), úgy hogy nagyrészt röhögéssel telt a matekóra. Úgy gondolom, sem a tézék, sem az érettségi nem lesz ilyen vidám, de hát ők tudják... Ebédszünetben kivonultunk az udvarra, és a szokásos helyünket elfoglalva felültünk a padra (akinek nem jut hely, körbeállja), közben csatlakozott hozzánk a három, osztályon kívüli barátunk is, Flóra, Kata és Karcsi.

- -Megörülök a kémiától - sopánkodott Kata.

-Én is - értett egyet Ricsi.

-Van még kémiátok? - kérdezte a gót.

-Csak Ricsinek. A vegyészek abból érettségiznek - mosolyogtam. Kata röhögve megveregette Ricsi vállát (nagyon jóban vannak, együtt zenélnek a fura, kétfős együttesükben), aki fájdalmasan nézett a szürke égre.

-Ciki - húzta el a száját Kata.

-Bár még lenne kémiánk - meredtem magam elé.

-Meg akarsz ölni? - riadt meg Zsolti.

-Dehogy - nevettem el magam. Csak akkor kilencedikesek lennénk. Vagy tizedikesek - ábrándoztam.

-Üüü. Az azért elég kúl lenne - vigyorgott Virág.

-Én nem csinálnám végig veled újra a tizediket. Legalábbis az első félét - mondta Ricsi Virágnak, aki szomorúan

lebiggyesztette a száját.

- Én sem. Azóta nézek ki jól - szólt Zsolti, mire mindenki elröhögte magát.

-Én sem mennék vissza. Azok a tech cuccok. Ősrégi - ingatta a fejét Dave, visszatérve az eredeti, „lennél újra tizedikes?” témához.

-Én még nem jártam ide akkor - tárta szét a karját Macu, aki nem nagyon tudott hozzászólni a beszélgetéshez.

-Tényleg, itt volt Neményi! - csodálkozott Zsolti.

- Ja, itt volt - ingatta a fejét Ricsi, akin egyre inkább látszott, / nem akarna még egyszer tizedikes lenni. Túl sok stressznek volt kitéve. ©

-Reni? - fordult felém Dave, mire mindenki rám nézett és várta a válaszom.

• -Én, azt hiszem, végigbögtem a tizediket - tűnődtem.

• -Melyik évet nem? - vágta rá Kinga. Ott a pont.

-Jogos - nevettem fel, és végignéztem a társaságon. - Nem tudom. Valamiért jó volt az is. És így, hogy közel a vége, egyre jobban hiányzik minden, ami valaha itt történt.

Zsolti elkomorodva nézett rám, Virág a könnyeivel küszködött, Dave lehajtott fejjel bólogatott, és a többiek is elég szentimen tálisan tűnődtek a hallottakon. Végül Ricsi törte meg a csendet.

• - Dorián és Neményi? Nem, semmi pénzért nem lennék újra tizedikes - zárta rövidre. Virág kedvesen a nyakába kapaszkodott, és valamit a fülébe súgott, én pedig a mellettem ülő Cortezre néztem.

• -És te? Lennél újra tizedikes?

• - Kösz, nem. Elég volt egyszer átélni - felelte. Ha jobban bele gondolok, talán igaza van. Egyszer már átéltük. Nem is akárhogy

A lánymosdó ablaka kinyílt, és Kitti eszelős tekintettel hajolt ki félig.

• -Azonnal add vissza a mobilomat! - üvöltötte hisztérikusan.

• -Nem hallom jól, mi van? - kiáltotta vissza Kinga.

• -Arghhhh - tombolt Kitti.

• -Elvonási tünetek? - érdeklődött Macu.

• -Majd kinövi - válaszolta Kinga, és mosolyogva bólíntott húga azon kijelentésére, miszerint „gyűlöli őt”. Fontos a jó testvéri viszony. Vagy mi.

Utolsó óránk Gondossal volt, aki a lángvörös egy újabb árnyalatával érkezett.

• -Tanárnő, hogy van Ozzy? - kiáltotta Andris arra utalva, hogy a tanárnő frizuja eléggé hajaz Sharon Osbourne-éra.

• -Parancsolsz? - vont a szemöldökét a tanárnő.

• -Ozzy! - ismételte Andris.

- Az ki? - kérdezte Gondos, valami cukrot (esetleg atomot

rágcsálva.

-Ozzy, az új diák - szállt be Robi a szivatásba.

- Ki az új diák? Te vagy az? - kérdezte Gábortól, aki, furán tekintett a tanárnőre, végül bólintott. - Akkor állj fel szépen, és mutatkozz be a többieknek, Ozzy - utasította Gondos. Gábor kifejezéstelen arccal felállt és körbefordult.

-Szasztok! - üdvözölt minket.

-Szia, Ozzy! - kiáltottuk tökéletesen egyszerre.

-Honnan jöttél, fiam? - faggatta tovább a tanárnő.

-Otthonról - válaszolta Gábor.

-Ez az Ozzy igazi Humor Harold. Muhahaha - röhögött erőltetetten Zsolti, és az asztalt csapkodta.

-Most Ozzy vagy Harold? - kapkodta a fejét Gondos.

-Harold Ozzy! - segítette ki Ricsi.

-Köszönöm, Richárd - lapozott Gondos a naplóban. - Ezek a nevek!

Kikészítenek. Ozzy, Cortez, Mát... Mats... micsoda?

Matsuda Okitsugu - segítette ki a tanárnőt Macu.

-Te honnan jöttél, fiam? - döbönt le Gondos.

-Elképzelhető, hogy ennyire nem figyelt ránk??? - csodálkozott Macu.

-Őa japán cserediák - közölte Dave.

-Nem is tudtam, hogy iskolánk cserediák-programban van Japánnal - ámult a tanárnő. Én lehajtott fejjel próbáltam visszatartani a nevetést, Kinga unottan az órája számlapját kopogtatta, jelezve, hogy hamarosan elkezdjük a fizikát, a többiek meg totál ltották a tanárnőt.

-Persze! Macu Japánból érkezett. Cortezt meg Mexikóból kaptuk kölcsön - kamuzott tovább Zsolti.

-Igaz ez, Cortez? - ráncolta a homlokát Gondos.

-Si - intett Cortez, mire a tenyerembe temettem az arcom, megőrültek. Kisebb etnikai felvezetést követően végül elkezdtük a tanórát. Más kérdés, hogy tizenharmadik osztálytársunk bekerült a napló végébe Harold Ozzy. Húha. Haller nem fog örülni.

©

Hazaérve anyuval tovább tökéletesítettük a jelmezemet, aztán valamikor fél hat körül megcsörrent a vezetékes telefon. Na, azon aztán soha, senki nem szokott hívni, csak a kanadai nagyiék, úgyhogy apu azonnal felkapta. Pár másodpercig komoran bámult maga elé, végül lefogta a kagylót.

- -Valaki megállás nélkül krárog - közölte.

- - Mi? - nevettem el magam, és feltápáskodva átvettem a telefont. A mellkasomhoz szorítottam a készüléket, és a fejemet in gatva néztem apura. - Ez Justine. És nem krárog, hanem franciául beszél.

Aput annyira nem érdekelte, csak megkért, hogy adjam át az üzenetet, miszerint köszönjük az e-mailt, és szándékunkban ál

kivenni a Louvre egy termét nekem, lakás gyanánt. Igyekeztem kizárni a külvilágot (apu poénjával együtt), és erősen koncentrálva hallgattam Justine-t, aki kegyetlenül hadart. Negyvenkét perce beszélünk, ami igen sok, viszont ahhoz képest, amiben maradtunk végül, nem is tűnik olyan hosszúnak. Amikor letettem a tele font, vadul dobogó szívvel álltam meg anyuék előtt.

- -Minden rendben? - érdeklődött anyu, a tünderuhámat varrva

-Justine arra gondolt, hogy összeköltözhetnénk - mondtam ki

- -Mármint közös albérletbe? - döbönt le anyu.

-Igen. Mivel ő is fősulira megy, eljön otthonról, és eddig úgy volt, hogy az egyik barátjával költözik össze, de miután írtam neki hogy nekünk is jól jönne a lakótárs a költségek megosztása miatt, felajánlotta, hogy lakjunk együtt. Négyen.

- -Várjunk csak - tette fel apu a kezét. - Justine-t ismerjük, kedves lány. Cortezben százszázalékosan megbízunk. De ki a harmadik tag? Csak nem gondoljátok, hogy engedem, hogy a lányom vadidegen fiúval lakjon együtt a züllött, erkölcstelen Párizsban!

-Apu! Nem az 1900-as évek elejét írjuk. Nem leszek kurtizán a Moulin Rouge-ban - háborodtam fel, és már bántam, hogy apu val is megnéztem a Baz Luhrmann-filmet.

- -Ajánlom is. Ki ez a tag? - vette „aggódó apa” stílusúra a szerepét.

- Találkoztunk már vele Kingával, amikor Párizsban voltunk, Justine legjobb barátja.

- -Ez nekem nem elég - dühöngött.

-Oké. Akkor. Khm... Elég annyit tudni róla, hogy egészen biztosan nem én vagyok az esete - szorítottam össze a fogaimat.

- -Ezt hogy érted? - érdeklődött anyu.

- Úgy tudom, inkább a James Dean-típus tetszik neki. Khm - dörzsöltem meg az orrnyergem.

-James Dean? De hát az...

- Fiú.

- -Igen - bólogattam visszafojtott vigyorral.

- -Óóó - esett le anyunak elsőként. Apu még mindig nem értette, hanem folyamatosan tőlünk kérdezgette, hogy most mi van. Végül rájött.

- -Khm. Tehát így állunk. Értem. Nos... ebben az esetben... - hebegett apu, én pedig visszafojtott lélegzettel vártam a válaszát. - nem bánom.

- Ujjongva ugráltam, és folyamatosan arról magyaráztam, hogy mennyire jó, mert tök olcsón kijövünk majd, és barátokkal lehetünk, franciákkal, akik bármikor, bármiben tudnak segíteni, jól ismerik a várost, és amúgy is szuperkedvesek, ráadásul nem ideinek! Éljenek a liberális szülők!

Cortez este fél nyolckor összeráncolt szemöldökkel ült a babzsák

fotelemen, és hosszú percek óta tűnődött.

- - Tehát - köszörülte meg a torkát. - Összecuccolunk Párizsban Justine-nel és a meleg barátjával - értelmezte a frissen kialakult helyzetet.

- - Igen - bólintottam. - Mit szólsz?

- Figyelj - röhögte el magát. - Felőlem - adta fel, mire én is ösztönösen elnevettem magam, és az ölébe ülve a mellkasának dőltem. - Ugye, nem bukik az uniformisra? - kérdezte.

- Arra mindenki bukik.

- - Kösz - röhögött folyamatosan. Teljesen hátradöntve a fejem Cortezre néztem, akit így fejfelé láttam. - Mi az? - nézett le rám.

- Csak azon tűnődtem, hogy hasonlítasz-e James Deanre - feleltem, a következő pillanatban pedig felvisítottam, mert belebökött az oldalamba. ©©©

Amíg mi a kissé abszurd jövőképünket tervezgettük, elképzelttem a szüleimet, akik a fejüket fogva tanakodnak a nappaliban, és a kamaszkezelő könyvek utolsó oldalait bújják, válaszok után kutatva. Nem, nem hinném, hogy erre találtak valamit...

Új jövőkép: 5/5 - tulajdonképpen totál odavagyok. Cortez, én, Justine és Jean-Luc. Keresünk egy közös lakást. Párizsban.

Wow.

Gondos: 5/2 - :DDD

Szent Johanna: 5/5* - a suliban mindenki farsangi lázban ég, az alsóbb évesek izgatottan készülődnek, susognak a folyosón vagy éppen rohangálnak (kilencedikesbetegség).

Jó lesz.

Cortez: 5/5*** - újat mondok azzal, ha kijelentem, borzalmasan szerelmes vagyok?

James Dean: 5/3 - gugliztam egyet, és megállapítottam, hogy nem. Cortez nem hasonlít rá. Szerencse. :D

Január 28., péntek

A *Gyűrűk Ura* farsang! Az egész sulis bezsongott, már reggeltől az epikus filmtrilógia zenéje szólt, ebédszünetben pedig néhány jelenetet is bejátszottak a rádióban. Ez jó ötlet volt, csak amikor éppen az entek tanakodtak a hangszórókon keresztül, Máday kirozott az igazgatóiból, és ordítva megkérdezte, hogy „ki ez a degenerált, aki így üvölt a sulirádióban???”. A diákok azt választották, hogy „egy fa”, mire az igazgatóhelyettes elkérte az ellenőrzőjüket. Azt hitte, viccelnek. Hát, úgy tűnik, Máday nem fantasyrajongó. A folyosókon hegyes tündefülekkel járkáltak diákok, csoportokba verődve, köpenyben ácsorogtak, és voltak akik

igen komolyan vették a vándor jelmezt. Ők erősen koszosnak túntek.

A tanórák viszonylag lazán elteltek, továbbhaladtunk az anyaggal, már amikor Andris és Robi engedte, mert egész nap azt prüszkölték, hogy „gollam, gollam”, ami egy idő után a tanárok idegeire ment.

Utolsó órára Haller dühösen érkezett, és miután belépett a terembe, a lehető legszigorúbban nézett ránk. Kár, hogy ez a fenyegető stílus az utolsó évben már annyira nem riaszt meg minket, kicsit elkésett vele.

-Gyerekek, itt vagyok! - váltott át könyörgőre.

- Fogjátok már be a szátokat! Te jó ég, mi ez, állatkert? - üvöltötte el magát Kinga, a hangja betöltötte az egész termet, és még az ofő ereiben is megfagyott a vér.

- -Múúú - kontrázott Zsolti, mire mindenki felröhögött.

- Zsolti! Tizenyolc leszel. Mi lenne, ha nem bőgnél, mint egy tehén? - nézett rá Kinga elképedve.

- - Na, elég lesz, na - csitította őket Haller. - Gyerekek - nézett végig a termen. - Először is! Valaki azonnal magyarázza meg nekem, hogy ki az a Harold Ozzy, és miért van a naplóban? - rázkódó vállak, lehajtott fejek és nulla válasz. A szokásos. - Rendben, erre még visszatérünk. Másodszor. Mi van a jelentkezési lapokkal? -15-e a határidő. Ugye, mindenki túl van rajta?

-Tanár bácsi! - jelentkezett Zsolti.

- -Tessék?

- -Én nem adom be. Meglepetés lesz, hogy odamegyek.

- - Zsolti - dörzsölte meg az ofő a szemét. - Ugye, tudod, hogy ez nem így működik?

- -De én meg akarom lepni a sulit - erősködött Zsolti.

- -Mindenképp meg fogod lepni őket, ez egészen biztos. Azonnal töltsd ki a továbbtanulási lapot, vagy te fogsz jobban meglepődni. Cortez, Ricsi, Macu! Miért nem tudok semmit a továbbtanulási szándékaitokról?

-Cortez rendben van - mondtam.

- -Az mit jelent? - kérdezte az ofő.

- - Francia légitársasághoz jelentkezik mint steward - magyarázta Kinga.

- -Ó. Remek - mosolyodott el Haller. - Ismerősöknek lesz kupon? - kérdezte, „viccesre véve a figurát”.

Cortez furán biccentett, aztán tovább nyomkodta a BlackBerryjét.

- - Rendben, Cortez tehát francia légitársas... - írta fel a jegyzetfüzetébe, majd felkapta a fejét. - Esetleg Párizsba?

- -Esetleg - bólintott Cortez.

- Ahogyan Reni? - szaladt fel Haller szemöldöke majdnem a hajáig.

- -Ahogyan Reni - ismételte Cortez.

-Öhm. Nos... hát...

- - Igen, szerintünk is kúl. Cortez, Reni, Reni francia barátnője és Elton John összeköltöznek - mondta Ricsi.
- -Hülye - szaladt ki a számon. - Nem Elton John. Jean-Luc.
- -Felőlem - dobott hozzám egy tollat.
- - Gyerekek, ez pompás - csillant fel az ofó szeme. - Nagyszerű. És Richárd, ha már így felszólaltál. Megtudhatnám a terveidet?

-Ja. Alapítok egy új bandát. Rocksztár leszek.

- -Értem. És esetleg valami komolyabb?
- - Hé. Az ofó nem hisz a tehetségemben? Csiszolatlan gyémánt vagyok! - hóbörgött Ricsi.
- -Elhiszem, Richárd, azonban örülnék, ha a zenélés mellett egy másik célodról is hallanék.

-Cuccolok Szhelyre.

- -Mi? - hüledezett Kinga.
- -Szhely? Ez pontosan mit takar? - kérdezte Haller.
- -Szombathely - motyogta Virág elvörösödve.
- - Mi ez, a halhatatlan szerelmek osztálya? - akadt ki Kinga teljesen. - Nektek agyatokra ment a romantika?
- -Nyugodj már le - legyintett Ricsi. - Emó leköltözik, én meg megyek vele. Majd beköltözök a koleszba.
- -És szerinted azt megengedik? - vont a szemöldökét Kinga. Mindannyian kérdően néztünk Ricsire.

- Ember. Életművész vagyok, megoldom. Max majd csövelek a gondnoknál. - Mindenki felröhögött, Haller pedig az orrnyergét masszírozva ingatta a fejét.

-Andris, Robi, ugye, szintén Szombathelyre jelentkeztek, kétéves felsőoktatási szakképzésre mint általános rendszergazdák... - Olvasta fel Haller.

- -Gollam! - hörögte Robi. Azt hiszem, az ofó nem ezt a választ várta.

-Macu, rólad sem hallottam - nézett fel a tanári zsebkönyvéből.

-Én lépek - vágta rá Macu.

- -Hogy érted? Még óra van! - akadt ki Haller.

-Nem, nem most. Érettségi után. Megyek a nagyszüleimhez nyelvet tanulni egy évre.

- -Ó. Értem. Japánba?

-Ja. Sayonara!

- Rendben. A többiek helyzetét pedig ismerem. Ne feledjétek, jelentkezési lapok, valamint Richárd, sürgősen találj ki valamit, tesem tengődhetsz céltalanul - csóválta a fejét Haller.

-Jó, persze, majd - intett Ricsi erősen „teszek rá” stílusban. Ezek után Haller még kiosztott minket, amiért tetemes mennyiségű panasz érkezett ránk a héten, végül a csengő mentette meg. Őt is

és minket is.

Otthon izgatottan készülődtem, és miután felvettem a tün­deruhámat, parókámat, köpenyemet és nyakékemet (bizony, anyu semmit nem bízott a véletlenre), feltettem egy halvány, „arwenes” sminket, majd a lépcső alján ülve vártam az én Aragornomat, kezem közt forgatva a digitális fényképezőgé­pemet. A csengőre felpattantam, és izgatottan tártam ki az ajtót az én Vándoromnak, mosolyom azonnal lehervadt, ugyanis Corteznél nem volt kard, sőt, nem is úgy festett, mint egy vándor vagy éppen király. Talpig feketében volt (kesztyű is), fekete köpenyt viselt, aminek a kapucni­ja mélyen az arcába volt húzva. Ez nem Aragorn! Hanem egy gyűrűlidérc! Wáááá.

- -Hé! - néztem rá rémul­ten. - Miért? Miért vagy lidérc?
- - Mert *A Gyűrűk Ura* farsang van - felelte kissé suttogva, amitől frászt kaptam.
- -De én félek! Nem csókolok meg egy nazgúlt - jelentet­tem ki, határozottan rázva a fejem.
- -Biztos vagy benne? - kérdezte egészen közelről. Nos. Mégis megcsókoltam egy nazgúlt. ©

-Várjatok! Várjatok! Fotó - sietett felénk anyu. - De helyesek vagytok - mosolygott ránk vidáman.

-Ja. Mondjuk, én félek - motyogtam, a nazgúlom pedig átölelt, és fotózkodtunk párat.

A sul­i felé haj­tvá felvettük Ricsit, aki uruk-hai orknak öltözött. A raszta hajához passzolt a maszk, Virág pedig egy fehér tenyeret festett az arcára. Apro­pó, Virágot is felvettük, ő hobbitnak öltözött. Annyira aranyosan nézett ki! Zsákos Virág. © Úgyhogy a sulihoz hajtottunk, mi, négyen. A hobbit, a nazgúl, az ork és én, a tünde.

A Szent Johannába mindenfelől beöltözött diákok érkeztek, rengeteg tünde, ember, törp (a kilencedik b-sek), ork és egy ént is. Igen, Karcsi gallyakat aggatott barna ruhájára, és az arcát is befestette. Gáborék alig akarták beengedni, mert Jacques-kal úgy ítélték meg, hogy kommandósnak öltözött. Jaj.

A büfénél egy csapat Gandalf állt sorban, majd mikor áthaladtunk az udvaron, a tesiterem dupla szárnyú ajtajánál megtorpantunk. Jelmez-csekk. Mint mindig.

- -Réni! - üdvözölt Jacques kedvesen, és megdicsérte az Arwen szerkómat.
- - Ülj a tündékhez, amíg a fotózás tart - kért Gábor, mire elszomorodtam.
- -De én Cortezzel szeretnék lenni a fotókon.

-Nem lehet. Ő lidérc - magyarázta. Értem. Hát, jó.

A tesiteremben a lelátókon már csoportokba verődtek a különböző „népek”. Odapillantottam a tündékhez. Senki ismerős nem volt

köztük az a-s lányokon kívül, akiknek annyira nem örültem, Edina is Arwennek öltözött. Remek.

- - Sziasztok - húztam fel kicsit a ruhámat, majd a térdemre könyökölve, szomorúan pillantottam a „gonoszok” felé. Naná, hogy minden barátom ott volt. Kata, Cortez, Zsolti egy nagy szemet ábrázoló pólóban (Sauron jelmez, ötletes), a két rocker Gollam, iacu és Ricsi orkok voltak, Dave Boromir... Ajj. És akkor vettem észre Kingát. Aki hófehérben, hófehér parókában és műszakállban, a palantírt tartva a kezében, Sarumannak öltözött. Wow. A jelmeze valami elképesztően sikerült.

-Szia, Reni - ült le mellém a 12/a-s Krisztián.

-Szia... Legolas? - tippeltem a szőke, hosszú parókából.

- -Igen. Te pedig Arwen! - közölte boldogan.
- -Aha - feleltem. És ki is fújt a beszélgetésünk.

A 9/a-s lányok ötöséből három tündének (népszerű jelmez, fenébe), kettő pedig Éowynnak öltözött, és bár beengedték őket, azért elég furcsa kontextusba helyezték a karaktereket. Én nem emlékszem, hogy bármilyen *AGyűrűk Ura*-szereplő ennyire... hogy is mondjam... ledér lett volna.

A hobbitok sorában mindenki zöld köpenyt viselt, és valamennyi diák nyakában ott lógott az Egy Gyűrű. A fényképezőgéppel sétálgatva készítettem pár képet, majd amikor a stúdiósok becsukták a tesiterem ajtaját és felmentek az ideiglenesen kialakított színpadra, kezdetét vette a farsang. Clint Mansell *Requiem ?mi.ve* nyitotta a bulit (a *Két torony* bemutatójának a zenéje), ami olyan decibellel szólalt meg, hogy végig rázott a hideg. A hétperces dal alatt (orchestra verzió, imádom!) csoportképek készültek a suliójság és az iskola honlapja számára, így többen is fotóztunk. Például nekem rajta kellett lennem a tündék képén; akkor adtam a gépem Karcsinak, aki a ruhájához varrt gallyaktól kissé nehezen, de végül át tudta venni. Amikor elkészült minden fontos kép és jó néhány kevésbé fontos is (például Andris és Robi üldözi az „egyik Frodót”, aki idegesen menekül előlük, miközben azok ketten semmi mást nem mondanak, csak hogy „Gollam” meg „drágaszág”), végre odaülhettem Cortezékhez.

A lelátó harmadik sorában a megszokott iskolai rendezvényekhez hűen kaja-partit rendeztünk, popcornnal, kólával és a konyhakultúrások fánkjaival (ezer hála Jacquesnak!). A *Gyűrűk Ura* bevezető szám után természetesen kezdetét vette az igazi buli, úgyhogy váltakoztak a számok, Papa Roach meg Green Day, egy halom Blink 182, Sum41 meg a szokásos, pörgős dalok, amikre jókat lehet ugrálni. Persze egy csomóan kifogásolták a zenét, a 9/a-s lányok pop és trance dalokért nyivákkoltak (?), Dináék és a partis 12/a DJ „remekműveket” hiányoltak, a többiek viszont beérték azzal, amit kaptak (a stúdiósokat tilos zaklatni és lehetetlen befolyásolni, csak a közvetlen barátaiknak...), úgyhogy a

tánc téren ugráltak meg őrjöngtek a diákok.

- - 12/b - állt meg mellettünk Máday, és talán jogosan, talán csak megszokásból, a biztonság kedvéért fejbe csapta Zsoltit az álvonalzójával. - Mit műveltek?

- - Máday néni! - vakargatta meg Zsolti a fejét a megütött ponton. - Itt ülünk csöndben és eszünk.

- - Látom. És Karcsi miért fekszik a székek alatt?

- Ööö... Talán, mert kommandósnak öltözött, és beleélte magát - válaszolta Dave „ártatlan” vigyorral.

- - Ént vagyok! És ki akarok mászni innen! - kiáltotta Karcsi.

- - Azonnal engedjétek ki onnan! - üvöltött ránk az ig.helyettes. A fiúk röhögve felálltak, utat engedve Karcsinak, aki kigurult az ülések alól, és feltápáskodott.

- Fiam, miért öltöztél bokornak? - vont a szemöldökét Máday.

- - Fa vagyok - legyintett Karcsi csalódottan. Máday végignézett a jelmezeinken, és sóhajtván megrázta a fejét.

- Jövőre már nem ártana az a reneszánsz farsang... - dűnnyögte.

- Jövőre mi már nem leszünk itt - vágta rá Kinga.

Máday homlokán redők jelentek meg, és végignézett rajtunk, Ricsi és Virág színes gumicukrot csámcsogott, Zsolti „muhahaha” röhögéssel mutogatott egy kilencedikes fiúra, aki a köpenyére lépve elesett a lépcsőn. Macu az iPhone-ját nyomkodta, Dave figyelmesen bólogatott, aztán egyszerre röhögtek fel valami kocka viccen. Kinga összefont karral várta a jelmezverseny eredményhirdetését, Cortez pedig zenét hallgatott, fél karját a derekam köré fonva. Andris és Robi a „dühöngőbe” készültek, hogy kipogózzanak maguknak egy kört, amiben csak ők ugrálnak majd.

- - Valóban. Jövőre már nem - mondta furán az igazgatóhelyettes.

- Máday néni! Felkérhetem? - kérdezte Zsolti.

- - Nagy Zsolt, az agyamra mész! - fújtatott idegesen Máday.

- - Ugyan már! Ropjunk egyet! Na, tessék jönni! - indult Zsolti Máday után, aki a lépcsőn lesietve, folyamatosan a válla fölött magyarázott valami olyasmit, hogy: „Nagy Zsolt, ne gyere utánam! Hallod? Elég volt!”

Hangosan röhögve néztük a jelenetet, aztán Virág megragadta a karom.

- - tíúú! Ez a mi számunk! - vigyorgott.

- - Nem is ismerem - füleltem, mert tényleg nem rémlett, mi az.

- - Dehogynem. Tudod. Ez volt abban a filmben, amit utána annyit hallgattunk... Naaa. Tudod.

Összevont szemöldökkel néztem Virágra, aztán felismertem a dalt. Abban az Emma Stone-filmben hallottuk, amit együtt néztünk meg a nyáron, utána pedig a YouTube-on énekeltük egész éjjel, dalszöveggel. Ööö. Megvan. Natasha Bedingfield *Pocketful f Sunshine*. Emlékszem már.

- -Oké - vigyorodtam el, és megfogtam Virág kezét, majd, mielőtt lefelé indultunk, Sarumanhoz fordultam. - Nem jössz?
- -Ugyan. Gyerekeskedjete csak nyugodtan. Ugrádozzatok, én várom az eredményhirdetést - emelte meg az állát Kinga szigorúan.
  - - Márpedig jössz! - kaptam el a karját, és hirtelen felrántottam.
  - -Renáta, lekeverjek egyet?
  - -Gyere máár - kérleltem.
- Jó, rendben, de vedd le rólam a kezedet! - rántotta ki a karját a szorításomból, és elindult a lépcsőn.

A tánctéren egy csomóan ugrádoztak, meg mobillal fotózták magukat, mi pedig megálltunk köztük.

- Jó. És most? Kezdek el nevetségesen ugrálni, mint valami idióta? Vagy mint Virág? - üvöltötte Kinga, a mellettünk szökdécselő Virágra mutatva.

- -Aha - bólogattam hevesen.
- - Istenem, annyira szánalmasak vagytok - állapította meg, megfélekedve arról, hogy éppen fehér parókát visel (a szakállát persze Zsolti már elkunyizta tőle).
- -És most, a refrén! - ujjongott Virág, széttárta a karját, és lehunyt szemmel, a plafonra meredve üvölteni kezdett: „Take me away! A secret piacé!”
- „A sweet escape, take me away!” - énekelte Kinga, mire döbbenet meredtem rá.
- - Mi az, szerinted csak ti ismeritek ezt a számot? - kérdezte a fél szemöldökét felvonva, mire elnevettem magam, aztán Virág a nyakamba ugrott, úgyhogy szerintem megroppant a derekam.

A szám végén mindhárman nevetve álltunk le, és kifulladásra, kiszáradt torokkal néztünk egymásra. A dalt Enya *May It Bee*-je váltotta, úgyhogy kipirultan indultunk vissza a lelátóra. Leültem Cortez mellé, és a baracklevem szívószálát rágcsálva a vállára hajtottam a fejem. Nagyon jól éreztem magam. A jelmezversenyt egyébként Kinga nyerte. Ki más? ©

Hazaindulás előtt Karcsi visszaadta a fényképezőgépet (lelkesen kattogtatott, majdnem betelt a memória), úgyhogy elalvás előtt még feltöltöttem a képeket a gépemre, és diavetítéssel hagytam, hogy végigjátssza. Miközben vigyorogva, néha pedig hangosan felnevetve figyeltem a képeket, a mellkasomat furcsa, szorító érzés járta át. Rengeteg kép készült. Ahogy ülünk a lelátó harmadik sorában. Cortezzel beszélgetek. Cortezzel egy gyors csók (titkos iskolai puszi, előfordul... ©). Ricsi és Virág, mögöttük Zsolti karját feszíti be. A rockerek úgy tesznek, mintha fojtogatnák Karcsit. A rockerek tényleg fojtogatják Karcsit. Máday fejbe csapja a rockereket, Karcsi a nyakát fogja. Az a-s osztály rezzenéstelen arccal figyel minket. Mi röhögünk. Dave és

Kinga, ahogyan egymás kezét fogják. Kata és én, miközben beszélgetünk. Jacques és Gábor a színpadon. Jacques és Gábor felengedi a színpadra Katát és Flórát. A diákok ennek nem örülnek. Bálint odaindul hozzánk. Ricsi elküldi. Bálint visszafelé megy. A tánctéren Kinga, Virág és én. Mindhárman feltartott kézzel énekelünk. Ohó, ez nem semmi. Van egy képem Kingáról, amikor felszabadult és boldog. Wow. Nem fog örülni. Végül egy halom gusztustalan fotó tán (a fiúk kajacsatáztak) pár kép csak úgy, rólunk, ahogy ülünk a lelátón. A harmadik sorban. 12/b. ©

A Gyűrűk Ura farsang: 5/5*** - eszméletlen volt.

Tánc: 5/5 - „I got a pocket, got a pocket full of sunshine...”

Cortez: 5/5* - elérte, hogy belezúgtam egy nazgúlba. Micsoda dolog ez! ©

Pótvacsora apuval: 5/4 - hoztam neki fánkot. Éjjel negyed egykor ettük meg.

Net: 5/3 - persze a képek feltöltése közben az msn-em automatikusan bejelentkezett, úgyhogy mindenki rám támadt és fotókat követelt. Virág holnapra nyomtat nekem pár kedvencet, amit kirakhatok az asztalom feletti tükörré. Hétféje: 5/5 - Dave és Kinga fedett minigolfpályára mennek (?), Virág és Ricsi Benire vigyáz, Zsolti valami lánnyal randizik, mi pedig Cortezzel azt tervezzük, hogy elmegyünk könyvesboltba és filmeket venni. Na, jó, a könyvesboltról még nem tud. Az meglepi lesz. ©

Január 30., hétfő

Gigantikus szülői értekezlet. Az egész napot beárnyékolta a diákok általános rettegése a délutántól. És bár rám nem volt panasz, azért egy kicsit én is tartottam tőle. Merthogy anyu hozta Hallernek és Borrelnek a kitöltött ösztöndíj-dokumentumokat, ami azt jelenti, hogy nincs tovább. Nincs visszatáncolás. Nincs hezitálás. A sorsom eldőlt. Párizsi egyetemista leszek. Juj.

Amúgy ment a sztorizgatás a farsangról (elég lájtosan meg a hétfévégéről (páran „nagyon tuti” partin voltak), de inkább csendes hétfőnek jellemezném a mait, a legtöbb diák a szülői napján úgy viselkedik, mint a kisangyal, remélve, hogy a tanároknak szelektív a memóriájuk, és kitörlődik, mondjuk, az elmúlt fél év, így majd áradoznak a szülőknek. Hát, ez nem egészen így van. Zsolti például hiába akarta megölelni Hallert a folyosón, az ofő közölte, hogy legnagyobb sajnálatára kénytelen elmondani az apukájának délután, hogy a fia időnként „megeszi a dolgozatait”. Igazából ez úgy volt, hogy Zsolti nem akarta, hogy egyest kapjon a röpdolira magyarból, Kardos viszont mindenáron be akarta szedni, vitáztak pár percig, majd Zsolti idegesen összegyűrte a lapot, és bekapta. Régebben is csinált már

hasonlót, szóval annyira nem lepődünk meg. Viszont egyest kapott, így hiába ette meg. Szegény.

Egyébként a hatefő (diáknyelv, találó) az egyik legkeményebb napunk, hét óra, abból egy sem laza, szóval a hétvége után rendszerint ki is tikkadunk. Duplamatekkal kezdtük és duplaangollal fejeztük be. És a köztes idő sem telt vidámabban. Ráadásul Mr. O'Realy engem feleltetett angolon, úgyhogy motyogtam egy ideig, míg végül Cortez megsúgta a választ, amit persze rosszul ejtettem ki, ezért a tanár visszakérdezett. Na most, ha az ember nem biztos a válaszban, és még vissza is kérdeznek, akkor jön a totál leblokkolás. A tanár várt, Cortez a székem lábát rugdosta hátulról, Kinga unottan figyelte az időt, én meg kábé annyit tudok angolul, hogy „hi, how are you?”. És ezt is valami fura, oroszhoz hasonló akcentussal mondom.

- - Khm - folytattam a feleletem. Cortez előrehajolt, hogy közelebb legyen hozzám, és újból lesúgta. De ő szinte amerikai, úgyhogy hadar, én meg sose értem.

- -Mi? - fordultam hátra, minden mindegy alapon.

-Ne bénázz már! Mondjad!

- Jó. Mondom - biccentettem, aztán a tanár felé néztem, és hangosan, jól érthetően válaszoltam. Egy nem létező angol szót. Francba, félreértettem.

Cortez a fejét fogva röhögött, Virág álmosan pislogott, Kinga pedig elismerően bólintott.

- -Renáta, most tényleg halandzsáztál? - kérdezte szórakozottan.

- - Nagyon vicces - erőltettem egy mosolyt, aztán a tanárra néztem, aki erősen töprengett, hogy most mit csináljon velem. Nem tehetett mást. Adott egy egyest. Auch!

Leroskadtam a székre, és csalódottan néztem magam elé. Tanultam. És készültem. Csak az a hülye szó.

-Azta! Ren egyest kapott? - csodálkozott Ricsi. - Mi lesz így veled? Romlott lettél!

- -Ne már, tényleg nagyon bánt.

- -Majd kijavítod - vigasztalt Dave.

-Jó, de akkor is. Be kell írnom az egyest - kerestem elő az ellenőrzőmet kábé olyan arccal, mintha a fogamat húznák.

-Ne írd be! - tanácsolta Zsolti.

-Attól még van.

- - Francokat. Ha nincs beírva, akkor nincs. Kilencedik óta negyvenhét egyest nem írtam be.

- -Hú - kerekedett el a szemem.

-Ja. Apám jól meglepődött, amikor végül mindenből kettesre zártak le. Az átlagom meg négyes volt - mesélte, mi meg röhögve hallgattuk. Zsolti nem viccel.

- -És hogy magyaráztad meg? - kérdezte Virág suttogva. Merthogy amúgy még óra volt.

- -Megmondtam, hogy ez az iskola diszkriminál engem.
- -Hogy érted, hogy diszkriminál? Mivel kapcsolatban? - fogtam a fejem elképedve.
- Én csak azon csodálkozom, hogy Zsoltsi tudja, mit jelent a szó. Egyébként óra van, nem zavar? - szólt hátra Kinga.
- -Nem - legyintett Ricsi.
- -Nem igazán - felelte Cortez is. Kinga idegesen visszafordult, mi meg vártuk Zsoltsi magyarázatát.
- -Mert kövér voltam. Az iskola kettésre zárt le, mert kövér voltam.
- - Ez hülyeség - vihogott Ricsi. - És tizenegyedikről mit mondtál?
- Hogy az iskola diszkriminál, mert jól nézek ki - bökte ki a szerinte „frappáns” indokot.
- -Ki hiszi ezt el? - nevettem döbbenet.
- Apám. Ő szeret engem. Még ide is telefonált párszor felháborodva.
- -Te jó ég, és? - kérdeztem.
- -Durand-nal beszélt.
- -Apukád tud franciául? - mosolygott Virág.
- Nem, miért? - szólt Zsoltsi, mi pedig dőlünk a röhögéstől. Tehát Zsoltsi beadta otthon, hogy bár jól tanul, a félévi és év végi jegyeit szándékosan lerontják a tanárok, mert kövér vagy mert jól néz ki. Az apja pedig idetelefonált emiatt, és elpanaszolta egy magyarul nem beszélő, francia tanárnak a problémáját. Van mákosabb ember a világon Zsoltsinál? Kétlem. Csengetéskor jó diákhoz híven odamentem a tanári asztalhoz, hogy megkérjem Mr. O'Realyt, hogy következő órán hadd javítsam ki az egyesem. Pech, amikor az ember angolból javítani akar, és annyit nem tud a nyelven, hogy ezt elmondja. Cortez felkapta a táskáját, aztán odajött hozzánk. Persze fél perc alatt szót értett a tanárral, beszélgettek, nevettek, természetesen végig angolul kommunikálva. Végül Mr. O'Realy rám mosolygott, és a naplót a hóna alá csapva elhagyta a termet.
- -Na? - kérdeztem izgatottan.
- -Majd következő órán lefelelsz, és akkor kihúzza az egyesét.
- -Komolyan? - ujjongtam.
- -Aha.
- -Hogy? Miért? Hogy beszélte rád?
- -Megmagyaráztam neki, hogy te jó szót mondtál, csak ilyen a kiejtésed. Aztán kiröhögtünk. Bocs - ölelte át a vállam fél kézzel.
- -Hé! Nem ér úgy kiröhögni, hogy közben ott állok és mosolygok, mert nem tudom, hogy miről van szó. Sőt. Egyáltalán nem kiröhögni - háborodtam fel, aztán átgondoltam a hallottakat. - felelhetek újra?

-Ja-

- -És kihúzza az egyest?

-Igen.

- -Oké, röhögjetelek csak ki - legyintettem. Szerintem megéri. © Utolsó óra után vettem a büfében egy forrócsokit meg egy csomag ropit, aztán átsiettem a könyvtárba, az olvasókörre. Kardos már ott volt, csakúgy, mint a többiek, akik unottan, a széken lecsúszva, félig fekve bámultak maguk elé, és felkészültek egy idős délutáni alvásra Flóra előadása alatt. Kedvesek.

- -Szasztok! - köszönt Flóra vékony hangon. - A mai alkalommal Thomas Mann munkásságáról fogok beszélni. Esetleg tudtok róla valamit? - mosolygott körbe.

- -Reni, Kata és Karcsi kivételével - szólt közbe Kardos, mert mi ösztönösen feltettük a kezünket.

-Van köze Thomashoz, a gőzmozdonyhoz? - kiáltotta előre Ricsi.

-Nem, nem hinném - rázta meg a fejét Flóra.

- -Akkor passz - vontta meg a vállát Ricsi, és tovább rugdosta az előtte ülő széktámláját, egészen addig, amíg meg nem találta azt a pontot, amikor már nem csúszik le a lába.

Olvasó végén az aulát ellepték a szülők, csoportokban ácsorogtak és fecsegték. Cortez mellett sétálva elköszöntem a többiektől, és odaléptem anyuékhöz, akik Cortez nagyszüleivel beszéltek éppen.

- -Szasztok! Csókolom - köszöntem, és egyre csak Cortez kezét szorongattam, afféle „izgulok” stílusban. Félrehajtott fejjel rám mosolygott, és a mélykék szempárban elveszve valami ösztönös nyugalom szállt meg.

- - Éppen arról beszélgettünk, hogy alakul a párizsi albérletkeresés - közölte apu.

- - Igen, szórakoztatóan hangzik - mosolygott ránk Cortez nagymamája.

- -Megélni is az lesz - vágta rá Cortez, én meg felnevettem.

-Jelenleg hogy állunk? - érdeklődött Cortez nagypapája.

-A francia barátnőm segít megfelelő lakás után nézni - számoltam be a projektről. - Anyu, mit keresel? - kérdeztem furán, mert feltűnt, hogy anyu a fejét kapkodva néz körbe.

- -Nem is tudom. Van itt valami sorszám az igazgató úrhoz, vagy kijelző?

- -Ez nem bank - ráncoltam a szemöldököm.

- -Akkor honnan tudom, hogy fogad?

- -Meg van beszélve az időpont. Szerintem mehetek - néztem a Baby G-m számlapjára.

A szüleim zavartan elsiettek az igazgató irodája felé (engem nem hívtak, mondván, ez a felnőttek dolga...), úgyhogy ott maradtam Cortezékkal. Tovább beszélgettünk, majd Cortez és a nagypapája beálltak a büfébe, hogy vegyenek valamit inni.

• - Reni, sajnos a körülmények miatt még nem is volt alkalom személyesen gratulálni az ösztöndíjhoz.

• - Köszönöm. Szerettem volna megköszönni, hogy ennyire támogatják Cortez ötletét. Nagyrészt miattam döntött Párizs mellett. ..

-Teljes mértékben miattad döntött Párizs mellett - javított ki a nagymamája.

-Igen. Szóval nekem nagyon sokat jelent, hogy eljön, és nem is tudom... - kerestem a szavakat.

-Nézd, Reni. Azt már mondtam, hogy Cortezre nagyon jó hatással vagy, így számomra nem is kérdés, hogy a gimnázium után közösen tervezitek a jövőt. Gondolom, a szüleivel való vita részéről tudsz, így nem mondok újat azzal, hogy Cortez elsősorban az ő akaratuk ellen döntött. Erről senki nem tehet, sem a szüleit nem lehet hibáztatni, amiért úgy nevelték, ahogy, de Cortezt sem, mert felnőttként azt tesz, amit akar. Amikor közölte, hogy marad, mi boldogan fogadtuk a döntését, de csak azért, mert szeretjük és örülünk, ha nálunk van. Azonban - nyomta meg a hangsúlyt, jelezve, hogy fontos rész következik - határtalanul örülök, amiért ösztöndíjat kaptál. Ne érts félre, értékeltem a romanisztika szakot is, viszont tudom, hogy Cortez mire képes, tizenkilenc éves, négy nyelvet beszél, soha nem kötődött egy helyhez sem különösen. Én személy szerint nem örültem volna, ha itt marad. Amerikában nőtt fel, végigutazta a gyerekkorát, az a fajta ember, akinek tér kell és aki folyamatosan mozgásban van. Párizs neki való. Az, hogy úgy döntött, pár évig steward lesz, jó gondolat. Repked, utazik, elvan, miközben van egy biztos pont az életében, mert összességében neki ennyi kell. Egy személy. Aki te vagy - fejezte be.

• -Hú - mondtam ki az össz gondolatot, ami az eszembe jutott.

• - Tehát én maximálisan támogatlak titeket, menjetek Párizsba, lakjatok lakótársakkal, éljetekek egyetemistaként. Ezek jó dolgok - mosolyodott el.

• -Köszönöm - suttogtam boldogan.

-Csak néha látogassatok haza.

• -Persze! - görbült le a szám széle, és éreztem, hogy mindjárt elbőgöm magam.

• -Reni! - kiáltotta anyu Borrel ajtajából. - Gyere! - intett.

• -Bocsánat, mennem kell - hebegtem.

• - Persze, menj csak - simította meg a karom kedvesen, én meg rohantam az aulán át, a hírektől és új információktól meggyötört ülők között, és megálltam az igazgatói iroda ajtajában.

• - Itt vagyok - sóhajtottam, és mielőtt beléptem volna, még egyszer visszanéztem.

Cortez a nagymamájához lépve utánam fordult, és óvatosan elmosolyodott. Virág anyukája akkor lépett be az épületbe. Karcsi

a szülei mellett állva beszélgetett Mádayval, Kinga „szülőként” érkezett, szoroson fogva a húga karját, akit magával rángatott. Én pedig sóhajtván bólintottam, és beléptem az irodába. Borrel, Kardos, Haller, Vladár és Durand várt rám.

- -Dumbledore-t nem várjuk meg? - kérdeztem.

- -Rentai, mondtam már, ne erőltess a humort - motyogta Vladár. Hát, jó, elnézést. Anyu ciccegeve ingatta a fejét, amiért neveletlen voltam, Kardos azonban értékelte a beszólásom, mert csontos arcán apró nevetőránccok jelentek meg. Nem véletlenül a kedvenc tanárom.

Másfél óra. Ennyi idő kellett ahhoz, hogy mindent átbeszéljünk, mindent aláírjunk, mindent kitöltsünk (plusz papírok), végül azt hittem már, hogy belefulladás az adminisztrációba. Annyi helyen írtam alá a nevem, hogy kezdtem úgy érezni, híres ember vagyok. © A szaktanárok felváltva jöttek-mentek (fogadniuk kellett a szülőket is), egyedül Borrel volt végig jelen. Meg mi, hárman. Hiába gugliztam és wikipédiáztam a párizsi suliról, semmit nem tudtam róla, egészen ma délutánig. Prospektusok, nyomtatványok, szakok, képek stb. Egy mappányi anyagot gyűjtöttem be. Már totálisan elzsibbadtam, olyan régóta bújtuk a papírokat és beszéltünk az ösztöndíjról, viszont így, hogy mindent elrendezett a Szent Johanna, nem kell előre kiutaznom. Minden rendben, nekem már csak annyi dolgom maradt, hogy sikeresen leérettségizzek és augusztusban odacuccolok. Hah. Ez már gyerekjáték...

Mikor kiléptünk az igazgatóiból, anyu egy papírt olvasva lépkedett mellettünk, apu pedig fél karral átölelte a vállam.

- -Hát. Úgy tűnik, ezt elintéztük - mondta.

- -Igen - bólintottam keserédesen.

- -Itt azt írják, hogy közel van a Notre-Dame - tűnődött anyu.

- - Az jó - feleltem, és azt hiszem, az agyam megtelt információval, és többet már nem bírtam befogadni. Egyszerűen nem tudtam felfogni, hogy szeptembertől nemcsak az egyetem, hanem én is közel leszek a Notre-Dame-hoz.

Az aulában Cortez ácsorgott, és Dave-vel beszélgetett.

- -Kingára vársz? - érdeklődtem Dave-től.

- - Igen. Még néha kihallatszik az üvöltése. Figyelj csak - fülelt, én meg mosolyogva bólintottam.

- -Minden oké volt? - kérdezte Cortez.

-Aha. Itt van minden - paskoltam meg a súlyos mappát. - Figyelj csak - néztem rá. - Ha nem gond, most hazamennék a szüleimmel - mondtam, félrenézve anyuékra, akik kissé meggyötörten álltak a bejárati ajtó mellett.

-Persze. Majd hívj - hajolt oda hozzám Cortez, és adott egy gyors puszit.

Odalépkedtem anyuékhoz, és bár pár napja még tíz évet fiatalított rajtuk a jó hír, miszerint párizsi ösztöndíjat

kaptam, ma, mikor végérvényesen felfogták, hogy elmegyek, elveszítették azokat az éveket, sőt talán öregedtek is. Mintha csak ülne valaki a mellkasomon, úgy mentem oda hozzájuk, majd, mint akinek kötelessége felvidítani őket, beléjük karoltam, és a lehető legtermészetesebb mosollyal néztem rájuk felváltva.

- -Miért nem megyünk el pizzázni? - kérdeztem.

- -Pizza? - csillant fel apu szeme.

-Persze. Késő van összedobni valami vacsit - magyaráztam anyunak az ötletem állandóságát.

- -Igaz, menjünk pizzázni. Nincs tanulnivalód? - kérdezte furán.

- -Nincs - legyintettem. - Amúgy kaptam egy egyest angolból.

- -Micsoda? - döbbsent le anyu.

-De kijavítom.

-Persze hogy kijavítod. Mindig kijavítod - vigyorgott apu.

Szülői: 5/5 és 5/1 - minden papírom el van intézve.

Fáj: 5/1*** - ma először gondoltam bele igazán, hogy itt hagyom anyuékat.

Angol: 5/2 - jaj. ©

Pizzéria: 5/4 - benyomtam egy egész calzonét. Majdnem kidurrantam, de megettem. Kicsit keserű volt, de nem a szakács hibája. A kedvem keserítette meg.

Cortez: 5/5* - beszélnem kell vele, muszáj elmondanom neki, hogy most egy kicsit kivagyok, függetlenül attól, hogy amúgy meg szétvet a boldogság. Hívom. V

Január 31., kedd

A tegnapi szülői megtette a hatását, mivel reggel, amikor a főci fakt után kiértem a sulis elé, a legtöbb diák lehajtott fejjel kullogott a Szent Johanna felé. Mondjuk, nekem sem volt valami fényes kedvem, ugyanis a nulladik órában Edina szűrős tekintetét kellett állnom (csak negyvenöt perc, fél lábon is ki lehet bírni... pff), mivelhogy a sokat emlegetett srác, aki állítólag annyira odavolt érte, továbbra sem jelölte vissza. A sztorit tetézte, hogy Dina ráírt egy üzenetet, valami viháncolós stílusban (hogy lehet viháncolva írni?), mire a fiú egész egyszerűen visszaírta, hogy „bocs, de ki vagy?“. Uh. Gondolom, ez fájhatott. Egyébként Edina valami egészen ösztönös tehetséggel akad rá olyanokra, akiket teljesen hidegen hagy. Na, mindegy, a lényeg, hogy per pillanat engem is azért hibáztat, mert számomra idegen emberek nem jelölik őt vissza. Hogy ehhez nekem mi közöm? Fogalmam sincs.

Miközben Cortez kezét fogva ácsorogtam az igen zord időben (szemerkélt valami jegesesőféle, nagyon hideg volt, és alig világosodott ki), Dave igyekezett felénk, és már messziről

látszott rajta, hogy valaminek nagyon örül.

- Jó reggelt! - köszönt nekünk kissé hivatalosan, majd adott Kingának egy puszit, és előhúzott a szövetkabátja belső zsebéből egy borítékot.

-Te fizetsz neki, hogy járjon veled? - kérdezte Ricsi.

- -Szörnyen vicces vagy - jegyezte meg Dave kissé égve, aztán inkább Kingát figyelte, aki kibontotta a borítékot.

- Úúú, mi az? Azok jegyek? Milyen jegyek? Imádom a jegyeket! - ugrándozott Virág.

- - Ez, kérlek szépen - mutatta fel Kinga - a csütörtök esti programunk - felelte magabiztosan.

- - Most komolyan, mi ez? - próbálta Zsolti kikapni a kezéből, : Kinga elrántotta előle.

- Apám cége tiszteletjegyeket kapott a Sting-koncertre. Sikerült szereznem kettőt - magyarázta Dave, és rögtön rá is tért arra, hogy pontosan hogy jutott hozzá a koncertjegyekhez, a többiek meg fintorogva hallgatták.

-Te jó ég! Sting-koncertre mentek? - kérdeztem Kingáéktól.

- Renáta, ha a jegyeinkből nem jöttél volna rá, akkor elmondom még egyszer. Igen! Csütörtökön Sting-koncertre megyünk!!! - üvöltött rám.

Ösztönösen Cortezhez fordultam, aki viszont ösztönösen megrázta a fejét.

- Reni, bárhová elkísérlek. Komolyan. Párizsba, vagy ha úgy döntesz, akkor az Északi-sarkra, sőt felőlem még a Holdra is. De felejtse el, hogy végignézek veled egy Sting-koncertet. - Hogy érti ezt? Nem szereti Stinget? Ki nem szereti Stinget?

-Ó - bólintottam szomorúan, majd Virág és Ricsi felé fordultam.

-Ren. Fiatalok vagyunk és jó fejek. Sting öreg és unalmas is, de nem - röhögött ki Ricsi, Virág pedig vigyorogva bólogatott. Kétségbeesetten néztem Zsoltira.

- Kiaza' Sting? - kérdezte, beleharapva az almájába. Aztán, mintha csak eszébe jutott volna valami, felcsillant a szeme. - Jaa! ' a tag, aki azt az izét óbégatja. Hogy is van? „Aleilelej” - énekelte.

- -Ez mi volt? - érdeklődött Dave.

- -Egy Sting-szám.

- -Ez a *Desert Rose* akart lenni? - töprengett Kinga.

-Ja, az - csettintett Zsolti.

- -Eljössz velem? - türelmetlenkedtem.

- -Aha. Nem - vágta rá Zsolti, és óriásit röhögött a fergeteges poénján. Én meg szomorúan néztem Macura. Aki passzolt, mert valami lánnyal skype-ol hattól (mindennap). Karcsi csütörtök este színházba megy az osztályával, Kata pedig Sting hallatán az eredeti színeénél is sápadtabb lett, ami egy gótnál azért nagy teljesítmény.

-Azért koszi - köszöntem meg úgy általánosságban, és a szívem mélyén szörnyen csalódott voltam. Nem láthatom Stinget! Brühü.

-Te jó ég, hogy lehet valaki ennyire nyomorult? - sóhajtott a Kinga, aztán Dave-vel valamit megbeszéltek némán, csupán a szemkontaktust tartva egymás közt. Dave elsétált telefonálni, én pedig egészen addig álltam a többiek szívatását, amíg vissza nem jött.

-Jó. Beszéltem apámmal. Megpróbál lenyúlni még egy jegyet.

- -Komolyan? - sikoltottam fel boldogan.
- -Igen. De nem ígérhetek semmit. Mi már két hete vártunk rá, és ma kaptuk meg.
- -Nem baj, köszönöm szépen! - ujjongtam, totál beleélve magam abba, hogy koncertre megyek.

Ebédszünetig teljesen lekötött a drukk, hogy sikerüljön tiszteletjegyhez jutnom, úgyhogy amikor Dave felvette a telefonját és „hallgatlak” köszöntéssel üdvözölte az apukáját (napközben hivatalos hangnemben tárgyalnak és munkakapcsolatban vannak), én szorosan odaálltam elé, és tágra nyílt szemmel vártam.

- -Igen. Értem. Rendben. Igen. Nem. Hogyne. Rendben. Köszönöm. Később - zárta le a hívást.
- -Naa? - pattogtam előtte.
- -Megvan. Van egy jegyed - felelte, én meg „lányos sikollyal” a nyakába ugrottam.
- -Meg ne próbáld! - figyelmeztetett Kinga, amikor megindultam felé is.

-Oké. De nagyon boldog vagyok - vigyorogtam. Cortez és Ricsi értetlenül nézett rám, a rockerek meg megkérdezték, hogy kiről van szó. Igen, azt hiszem, Andris és Robi oltott szét a leginkább Sting miatt, tulajdonképpen sírtak a röhögéstől. Kit érdekel? Megyek Stingre!

Az infóterembe beszabadulva azonnal leültem a gépem elé, Dave pedig bediktálta a helyszínt. Papp László Budapest Sportaréna. Juhú.

- -Kattints oda, hogy megnézd a nézőtér elhelyezését.
  - -Hová? - ráztam a fejem.
  - -Oda. Fel. Ott van - magyarázta, aztán elveszítette a türelmét, s egyszerűen áthajolva rajtam, elvette az egeret.
- Igen. Nos. A jegyek alapján mi, Kingával itt ülünk. A 121-es rektorban.
- -Wow. Az van a legközelebb a színpadhoz - bólogattam a grafikát nézegetve. - De... Hogy érted, hogy ti ott ültök? És én?
  - -Reni, sajnós nagyon későn szóltál, hogy neked is kéne jegy, úgyhogy az utolsók jutottak, amit senki nem vitt el...
- Jaj, nem baj! Külön ülünk, nem nagy ügy - legyintettem.

-Rendben. Na, most a te jegyed a 209-es szektorba szól.

-Az hol van? - hajoltam közelebb a monitorhoz, hátha úgy jobban látom. Hát, ööö... Maradjunk annyiban, hogy nem a legjobb hely. Vihogásra eszméltem fel, úgyhogy hátranéztem. Dave mellett Ricsi és Zsolti állt, és a gépemet nézték.

-Ren, akkorában fogod látni Stinget, mint egy mogyoró - mutatta az ujjával a miniatúr Sting méretét.

- -Ennél még a YouTube-HD is jobb - szórakozott Zsolti.
- -Nem baj! Ez így is szuper lesz.
- -Majd zoomolj - szállt be a beszélgetésbe Macu.

Cortez egy dobozos kólával a kezében jött be az infóterembe, s megállt a fiúk mellett.

- Hol ülsz? - kérdezte.
- -Itt - böktem meg a képernyőt, a 209-es szektornál.

-De az még az Arénában van, ugye? - érdeklődött, Ricsiék meg szakadtak a röhögéstől.

-Nem, hallod! - óbégatta Zsolti. - Folyosóra kapott jegyet. Ő csak hallgathatja, nem nézheti!

-Ja! Beengedéskor rászólnak: „Elnézést, de az ön jegye a ruhatárba szól” - röhögött Macu megállás nélkül.

- -Szörnyen viccesek vagytok - jegyeztem meg, afféle „elég lesz már az égetésből!” stílusban.

Ma már kellett tesiznem (mielőtt még Korponay elkísér a nődokimhoz), ezért utolsó órán átöltöztem, és Virággal együtt bementem a tornaterembe. A fiúk szokás szerint fociztak, és ahogy Korponay felé igyekeztem, kissé elbambulva Cortez látványán, nekimentem Kingának, aki időközben megállt.

-Renáta, mit bambulsz? - hajolt le, és megpaskolta a cipője sarkát, mintha csak összekoszoltam volna.

- -Bocs - hebegtem zavartan.

Korponay remek ötlettel állt elő, a tanárnő szerint jópofa dolog a kötélmászás, jegyre.

- -tíúúgy utálok kötelet mászni - hisztizett Virág toporzékolva.
- -Nem szenved, mászik! - szidta le a tanárnő, aztán sípolni kezdett, jelezve, hogy kezdhetjük.

Korponay időnként elég katonásra veszi a figurát, nem tudom, talán túl sok akciófilmet néz vagy ilyesmi, de olykor úgy érzem magam, mintha a francia idegenlégióban lennék. Kúszunk, mászunk, tigrisbukfenc... És a köté. Amire fel kellett menni. Kinga rekordidő alatt teljesítette a feladatot, csillagos ötöst kapott, úgyhogy önelégült fejjel várta a következő páros mászását. Azok voltunk mi, Virággal.

- -Ügyesen - szóltam át a másik kötelet fogó Virágnak.
- -íjjj. Félek - motyogta, aztán megragadta, és megpróbálta felhúzni magát.

Természetesen a fiúk focizása leállt, már nem hallottam a labda

pattogását; ezer százalékgig biztos voltam benne, hogy minket néznek. Óvatosan félrehajtottam a fejem (a kötélen negyedénél jártam), és enyhén zavarba jöttem. Mindannyian a mászásunkat elemezték.

- Jól van, kismajom, menjél tovább, ügyesen! - kiáltotta Ricsi Virágnak, aki csimpaszkodva lengett a kötélen, és minden egyes centivel feljebb jutva olyan hangot hallatott, hogy „urghhhh”. Végre felértem a kötélen tetejére, és kifulladásra megálltam egy pillanatra, hogy erőt merítsek a visszaúthoz. Miközben pihentem, Zsolti a nevemet üvöltötte, mire lenéztem a csoportra.

• - Na! Ennél kisebbben fogod látni Stinget! - kiáltotta fel, tölcsért formálva a kezéből. Nevetve bólintottam, aztán elkezdtem „ereszkedni”. Virág akkor még csak félúton járt.

- Tanárnőőő! - visította. - Ha most lemegyek, hanyast kapok?

• - Hármast! - szólt Korponay.

• - Okidoki - bólogatott Virág, és megelégedett a válasszal. Nem ment tovább.

Otthon anyu nagyon belelkesedett a koncertjegyemtől, elmondása szerint ő is „imádja” Stinget, szóval rögtön elengedett Kingáékkal. Jó, nyilván csak azért kellett külön elkéredzkednem, mert hétköznap van a koncert. (Egyébként nem is. Mindenképp el kell kéredzkednem, csak ez így jobban hangzik.)

Megcsináltam a házikat, meg tanultam franciára, aztán kvízpartoztam, közben pedig Sting dalait hallgattam, egészen Cortez érkezéséig.

String: 5/5*** - el sem hiszem, hogy élőben láthatom!

Kinga és Dave: 5/5* - örültem rendes tőlük, hogy szereztek nekem tiszteletjegyet. Úgyhogy kiharcoltam, hogy legalább a kaját és üdítőt engedjék megvenni a koncert előtt.

lésért Rose: 5/5 - imádom ezt a dalt.

Kvízpart: 5/4 - nem döntöttem csúcsot, de jót játszottam

Suliújság: 5/5 - holnap megjelenik. Már láttam az egészet a gépen, baromi jó szám lesz. Tele az én képeimmel. ©

Cortez: 5/5* - miután átjött, együtt átnéztük Justine legutóbbi e-mailjét, amihez lakásokat csatolt. Először nem tudtuk eldönteni, hogy kiakadjunk vagy csak röhögjünk az egészen, végül az utóbbi mellett döntöttünk. Kis, penészes falú lyukak voltak, Párizs külvárosában. Visszaírtam, hogy szerintünk keressenek tovább...

Február 2., csütörtök

Eszméletlenül klassz nap. Természetesen már kora reggeltől be voltam zsongva az esti koncert miatt, folyamatosan az *Englishman In New Yorkot* dúdoltam, a többiek legnagyobb elkeseredésére. Még az sem vette el a kedvem, hogy Vladár órájával kezdtünk, ami

rendszerint elrontja az egész csütörtököt. De nem a mait. Hiszen várt rám Sting!

- - Mindenki üljön a helyére - csapta be az ajtót maga mögött Vladár. - Rentai befejezi a dúdolást.
- - Elnézést. Csak Sting-koncertre megyek! - virultam boldogan, megfélemlítve arról, hogy kivel is beszélek.
- - Rendben, majd értesítelek, ha érdekel a programod! - vágta rá csípőből. Az osztály „húúú”-zott egyet, én meg behúzott nyakkal kissé lejjebb csúsztam, és visszafojtott vigyorral Virágra lestem, aki beharapta a száját. - Nos! - csapta össze a kezét a tanár.
- - A mai órán egy tesztet fogtok kitölteni, ami azt méri fel, mennyire vagytok tudat alatt előítéletesek.
- - Én nem vagyok! - lóbálta meg a kezét Ricsi.
- - Ki fog derülni - intette le a tanár. - Mivel ez a teszt a nézeteiteket és a személyes véleményeteket firtatja, bárkinek jogában áll elállni a feladattól, valamint megtagadni a teszt kitöltését. Következmény nélkül.

Az egész osztály értetlenül forgolódott.

- - Rendben, akkor valaki kiosztaná a feladatlapokat?

Kinga persze elsőként pattant fel, és már osztotta is. Amikor letette elém, csodálkozva belenéztem.

Egy netről letöltött kérdőív volt, a lapok tetején ott volt a honlap neve is. Mivel Vladár leült a helyére, gondoltam, kezdhethetjük a munkát, így átnéztem az első kérdést. Érdekes volt. Azt kérdezte a teszt, hogy főnökként, a két önéletrajzi kép alapján melyik személyt hívnám be állásinterjúra. A két kép között annyi volt a különbség, hogy az egyik férfi fehér, a másik pedig fekete bőrű volt. Első ránézésre tehát ennyi tűnt fel. Aztán megpillantottam valamit, amiért ösztönösen ikszeltem.

- - Ki válaszolt már? - nézett végig az osztályon Vladár. Öten tettük fel a kezünket. Kinga, Cortez, Dave, Macu és én. A többiek még gondolkodtak.

- Rendben. Kit választottatok?

Szinte egyszerre válaszoltuk, hogy a második képet. Amin színes bőrű jelentkező szerepelt.

-Nos, értem - bólintott a tanár, és látszott rajta, hogy tetszik neki az észjárásunk. Öten szúrtuk ki azonnal, hogy a kérdés nem bőrszínre vonatkozik. Teljesen mindegy, ki milyen színű, vallású, identitású vagy éppen nemű. A lényeg mindig a részletekben rejlik. Abban, hogy ki milyen ember. És a két kép közül az első ember nyakában lógott egy medál, amit szinte az egész világban tiltott, önkényuralmi jelként tartanak számon. Mi pedig észrevettük, majdhogynem azzal egy időben, hogy az etnikai különbség feltűnt volna.

Szép lassan mindenki továbbment a kérdésen, és jöhetett a többi.

Baromira érdekes teszt volt, az etnikai próbakérdés után a kérdések firtatták a korhoz való hozzáállást (fiatal kontra idős), súlyt, a nemet meg egy halom olyan dolgot, amivel kapcsolatban az emberek előítéletesek szoktak lenni. Mikor végeztünk, Vladár nem szedte be a lapokat, hanem az utolsó lap alapján saját tesztünket értékeltük.

- Akik szeretnék megosztani az eredményt, nyugodtan mondhatják. Akik nem, azok eltehetik a lapot emlékebe... - nézett körül a tanár. - Kinga? - szólította fel a jelentkezőt.

- Az eredmény alapján 100% jött ki - jelentette ki. Vagyis Kinga apszolút, totálisan előítéletmentes.

- - Gratulálok, büszke lehetsz - bólintott Vladár elismerően.

- - Akkor meg mit teszed az agyad? Ezek szerint jó ember vagy - szólt rá Ricsi.

- - Nézd, az előítéletesség intelligenciahiányra vall. Az én IQ-hányadosom megközelíti a te magasságodat.

- Valaki? - nézett körbe Vladár, megunva Kingaék vitáját. - Igen? Rentai.

- - 99%. - Nem tudom, miért, valahol egyet talán rosszul ítélt meg.

- - 99%? Magasan átlagon felüli eredmény. Khm. Jól van - biccentett. Hát, nekem nem gratulált. Mindegy. Egyébként miután megint átnéztem a tesztet, kiderült, hogy egy férfi kontra nő kérdésben bakiztam. Véletlenül a férfinak adtam a képzeletbeli munkát, amikor az önéletrajza alapján a nő érdemelte volna meg. Oké, ezt a feminista Kingának sose fogom bevallani, de mentségemre legyen mondva, hogy a képen az a férfi úgy nézett ki, mint George Clooney. Tehát én adtam volna neki munkát... © A többiek nem közölték az eredményüket, vagy mert ki sem töltötték (a rockerek végig PSP-ztek a pad alatt), vagy mert nem akarták a tanárral megbeszélni. Ez így szerintem teljesen rendben van. Csengetéskor Vladár kiment a teremből, mi pedig az óráról beszélgettünk.

- - Ez hülyeség. Azt mondja, előítéletes vagyok a soványakkal szemben - lóbálta a papírját Zsolti (97% lett az eredménye).

- Talán egy régi komplexus... - próbálkoztam a magyarázattal.

- A fenét. Ez nem előítélet. Inkább csak átérzem a kövérek helyzetét. Ez egy hülye teszt - gyúrte össze a papírt, és belegyömöszölte a táskájába.

- Ja, ez tényleg hülyeség - értett egyet Ricsi. - Nem ebből fog kiderülni, hogy valaki fajgyűlölő vagy rasszista-e.

- - Nem hát. Amúgy meg akik azok, nincsenek sokan. Csak egy kis réteg - legyintett Zsolti.

- - Ja, mondod te - nézett rá Macu meglepetten - Szüless Európában japánként. És utána visszatérünk erre a témára.

Mindenki elhallgatott, és kínos csend telepedett közénk. Az

ember sokszor bele sem gondol, milyen kitűnni. Milyen, ha mindig észrevesznek a tömegben. Milyen a metrón utazni úgy, hogy kilógsz a sorból, akár akarod, akár nem. Ezt csak az tudja, aki átéli, a többi ember nem gondolkozik ezen, mert nem éli meg nap mint nap. Mellesleg az osztályunk 95% feletti eredményt produkált. Én erre nagyon büszke voltam. Csak aztán az arcomra fagyott a mosoly, mert Kinga közölte, hogy a világ nem az osztályunkból áll. Nem, tényleg nem. Ja, és összesen két 100% született. Kingán kívül Cortezé. Tudtam. ©

• -Jól van, Macu, azt hiszed, hogy csak a te helyzeted nehéz? Mi van a más vallással? - kérdezte Dave.

-Jogos - bólintott Kinga.

-Én kövér voltam. Éreztem is, hogy máshogy viselkednek velem. A dögök. Bezzeg most, hogy „brutál jól nézek ki”, már mének... - fortyogott Zsolti, és összenéztek egy pillanatra Kingával, aki egyszer volt előítéletes azóta, hogy ismerjük.

A beszélgetésbe ekkor Jacques szólt bele, hogy ő meg külföldi, amíg nem beszélt a nyelvet, rengeteg problémája adódott, és nem voltak vele túl elnézőek. És akkor még finoman fogalmazott.

• - Zsák, neked amúgy nem kéne zenét csinálnod? Csend van - kérdezte Ricsi. Valóban, szünet volt, de mivel Gábor és Jacques velünk beszélgetett, a suliban nem szólt a zene...

• -Most nem. Mindenki énekeljen, ha akar - legyintett Gábor.

• -Én szemüveges vagyok. Izé. Az is hátrányosság - szomorkodott Virág.

-Ja, tényleg. Emó vakegér - értett egyet Ricsi.

• - Minket meg igénytelennek tartanak - háborodott fel Andris, Robi pedig egyetértően bólogatott mellette.

-Ez nem előítélet, hanem tény! És jó lenne, ha tennétek ellene! - fintorgott Kinga.

• - Engem a múltkor homlesznek néztek a Széna térnél - jutott Ricsi eszébe a sérelem, amit elszenvedett. A pláza előtt várta Virágot, és leült a lépcsőre, miközben félig feltette a kapucniját.

• - Csodálkozol? - kerekedett el Kinga szeme. - Mondtam már, egyszerűen undorító a raszta hajad. Pfuj. Nézni is rossz - borzongott meg.

-Menjmár. Tényleg csövesnek néztek? - vihogott Zsolti jóízűen.

• -Ja. De nem gáz. Amúgy meg megdobtak egy százassal.

-Jól nézünk ki -néztem körbe nevetve.

Még én is megijedtem attól, hogy mennyire élveztem Vladár óráját, úgyhogy elraktam a tesztet, és hazaérve büszkén mutattam meg anyunak. Igazán örült annak, hogy jó lett az eredményem, de mivel szerinte ez a normális (vagy legalábbis ennek kéne lennie), annyira nem döbbsentette meg a gondolkodásom. Sokkal inkább az angol ötösömmel volt elfoglalva, amit ötödik órában, szinte vért

izzadva erőlködtem ki. © Túl sok időm nem volt, mert Dave szülei jöttek értem, hogy elvigyenek a koncertre. Fogalmam sem volt, mit kell felvenni, de anyu közölte, hogy „meg kell adni a tiszteletet Stingnek”, tehát a farmer, bélelt Converse, drapp pulcsi kilőve. Ezért inkább a visszafogottan elegáns, talpig feketében stílust választottam, hatalmas fehér sállal és fehér kiegészítőkkal.

A fekete kocsi a házunk előtt parkolt, amikor kiértem a kapun. A csúszós, vizes aszfalton lefelé indultunk (II. kerület télen, egy élmény), közben meg küldtem egy sms-t Corteznek, hogy úton vagyunk. Aztán, amikor odaértünk. Majd amikor vettünk peracet. Majd megírtam, hogy mennyire sok ember van... Egy idő után viszont eszembe jutott, hogy Ricsiékkel ment moziba, tehát nyilván nem érdekli a „Reni koncerten, percről percre” tudósításom.

Kingáék szektora teljesen máshol volt, mint az enyém, úgyhogy a koncert előtt szétváltunk, és ott maradtam a teámmal meg a perecemmel, egyedül. Sokat tűnődtem azon, hogy Cortez vajon miért nem aggódik, hogy nélküle megyek koncertre, miért nem féltékeny legalább egy kicsit vagy ilyesmi, de ahogy félreállva nézelődtem, rájöttem, hogy Sting közönségének nagy része Stingkorabeli, vagy ha fiatalabbak is, biztosan nem egyedül érkeztek, meg amúgy is, ez nem afféle „ismerkedős” buli volt. A helyemre bemászva (középső sor, középső ülés, éljen!) pedig mosolyogva köszöntem az idős házaspárnak, akik a bal oldalamon ültek, és két anyukának, akik a jobb oldalamon tartottak „csajos estét férjek és gyerekek nélkül”. Hát, nem hazudtoltam meg magam, ott voltam, ahol lennem kellett. ©

Viszont a koncert óriási volt, akkor is, ha Stinget akkorának láttam, mintha az űrből nézném. Hihetetlenül élveztem (azokat a dalokat is, amiket még az életben nem hallottam), és annyit tapsoltam, hogy végül fájt a tenyerem. Amikor felkapcsolták a lámpákat és mindenki kifelé igyekezett (tömegöszön, állandóan sietek valahová), szomorúan konstatáltam, hogy vége. Nincs több ráadás dal. Kingáékkal úgy beszéltem meg, hogy a ruhatárnál találkozunk, de mivel ott úgyis millióan nyomultak, én ráérősen csináltam még pár képet a gépemmel, aztán a telefonomat előszedve kísértáltam a szektorból.

- -Milyen volt a film? - kérdeztem köszönés nélkül.
- Sci-fi, Virág nem értette, Ricsi végig magyarázott neki, én meg elültem mellőlük. És a koncert?
- -tíúú - kezdtem.
- -Gondoltam - szakított félbe.
- -Szeretem Stinget - vallottam be.
- Drukkolok nektek - mondta „őszintén”.
- -Kösz, hogy ilyen jól kezeled - folytattam a hülyülést.

- -Ugyan. Mást is dobtak már Stingért. Ez alap. -Kingáékkal vagy már?
- -Nem, most keresem őket.
- Ja, gondolom. Sting után kajtatsz, mi?
- -Na, jó, bevallom. Itt állok az öltözője előtt.
- -Okosan.
- Persze... Űú, látom Kingát! Lökösődik a ruhatárnál. Uh, valakit gyomron ütött a könyökével! Mennem kell! - tettem le a telefont, és utat törve a sorban állók között azonnal vitába szálltam, hogy megvédjem Kingát.
- Sting-koncert: 5/5** - életre szóló élmény. Wow.
- A mai nap: 5/5* - (L).
- Englishman In New York*: 5/5 - „I'm an alien, I'm a legal alien...”
- Késő van: 5/2 - uppsz. Éjjel két óra, hétköznapi.
- Cortez: 5/1 - © az normális, hogy ennyire hiányzik, amikor délután váltunk el?
- Apu: 5/4 - amikor megérkeztem, éppen palacsintát (?) evett.
- Örült, hogy jól éreztem magam, de annyira nem ájult el az „I ♥ Sting” kitűzőtől, amit vettem a shopban. Vajon miért nem? ©

Február 3., péntek

Általában, ha valakinek jó programja volt előző este, akkor a suliban körbeállják és ámulattal hallgatják a beszámolót. Na, ez, úgy tűnik, mindenre vonatkozik, csak Stingre nem. Merthogy abszolút senkit nem érdekelt, hogy milyen volt a koncert, pedig igencsak körbesomfordáltam mindenkit a fényképezőgémem kijelzőjét mutogatva.

- - Ren, hagyjál már! Mi az ott? Egy hangya? - bökött Ricsi unottan a gépemre.
- - Nem! Az ott Sting! Csak messze ültem.
- - Aha, jó - hagyta rám, mint valami hülyére, és tovább mesélte a sci-fi filmet Zsoltsiéknek, akik izgatottan hallgatták.
- - Ne már! Jó, valaki mutáns meg minden. Nagyon izgi. De én láttam Stinget! Itt van! - mutattam fel ismételten a gépemet.
- - Reni. Az ott bárki lehet. Egy hangosító is. Nem látszik - röhögött ki Macu.
- Az ott STING! - dühöngtem, és kezdtem elveszíteni a türelmemet.
- Jó, mutasd - kapta ki Zsoltsi a kezemből türelmetlenül, és idegesen nyomkodni kezdte a gépem. - Hopp - dermedt le egy pillanatra, és szorosán összezárta a fogait.
- - Mi az? - fagytam le én is, és mozdulatlanul néztem rá.
- - Asszem', véletlenül kitöröltem. Basszus, Reni, ne haragudj!
- - Mi? Kitörölted Stinget??? - kerekedett el a szemem.
- Ezer bocs. Véletlen volt. Figyelj, megpróbálom jóvátenni -

kapcsolta be a gépem, majd elfordult, és a lejtős utca irányába nézve megállapodott a tekintete egy távoli emberen. A gépem reggeli szürkület miatt vakuzott, majd Zsolti felém nyújtotta.

- Tessék. Az ott Sting.

- - Az nem Sting - biggyesztettem le a számat csalódottan.
- - Hanem a hangosító - vágta rá Macu, és mindenki felröhögött, hát, ennyit Stingről. Ja, nem, mégsem. Mert amikor Kingáék megérkeztek, büszkén mutogatták Dave-vel az elképesztően közeli felvételeket az énekesről. Konkrétan egy koncert-DVD-kiadásnyi anyagot hoztak össze tegnap este.

Mivel szétfagyunk, inkább bementünk a suliba. Máday a Jeanne D Arc-szobor mellett állt, és az érkező diákokat csekkolta az álvonalzójával. Már majdnem azt hittem, hogy mind megússzuk a reggeli ordítózást, amikor az ig.helyettes felénk fordult, és elkiáltotta magát.

- - Kinga, Reni!

Kérdőn néztünk össze. Azt gondoltam, talán a suliujságról lesz szó, azért mi ketten, máskülönben mindig mi maradunk ki a szidásból.

- - Probléma van a februári számmal? - kérdezte Kinga Mádayt, készen állva a harcra.

- Nem, nincs - ingatta a fejét az ig.helyettes, aztán kissé közelebb lépett hozzánk, „bizalmasra” véve a figurát - Na, halljam, milyen Sting? - kérdezte, mi pedig ösztönösen elnevettük magunkat.

- Hát. A hangja csodálatos, de körülbelül ekkorának láttam - mutattam öt centit a hüvelykés mutatóujjam között.

- - Hozzám viszont közel volt - húzta ki magát Kinga.

- - Hallgatlak - fordult felé Máday.

-Öhm... Magyaróránk lesz Kardos tanár úrral - kaptam fel a fejem a csengőre.

- - Kitűnök vagytok mindketten. Hová rohantok? Majd megmondjátok, hogy velem voltatok. Tehát. Számlista? Mivel kezdett? - faggatózott, mi pedig kissé csodálkozva, de elmeséltük, amit hallani akart, közben pedig szép lassan kiürült az aula.

Összesen huszonöt percet késtünk Kardos órájáról, és mikor beestünk a terembe, az irodalomtanár valóban nem kerített nagy feneket a késésünknek.

- - Elnézést, Máday igazgatóhelyettes asszonnyal voltunk - kezdtem a magyarázkodást.

- - Rendben, üljetek csak le - felelte Kardos természetes arckifejezéssel.

Cortez megrúgta a székem lábát, és mikor Kardos a táblára írt, gyorsan megfordultam.

- - Mit akart Máday? - suttozta Cortez.

• - Sting-élménybeszámolót - vigyorogtam. Cortez felvonta a szemöldökét, és úgy döntött, inkább nem akar többet hallani a dologról. Visszadugta a fülébe a fülhallgatóját, és tovább hallgatta a zenét. Mondjuk, óra volt, ráadásul Kardossal. De mindegy

Szünetben Kitti hisztérikusan berontott a termünkbe, majdnem fellökve Kardost.

• - Szatmáry Kitti, megadnád a tiszteletet? Megköszönném - szörnyülködött a tanár. Kitti nem is foglalkozott vele, így Kardosnak kellett félreállnia.

• - Add vissza a telefonom! - kiáltotta Kitti Kingának.

• - Miért adnám?

• - Mert kell! Szükségem van rá. Akarom! Áááááá - visított.

• - Jézusom - hüledezett Gábor, és Jacques-kal együtt elrohant a stúdióba.

-Minek a telefonod? Az iskolában beszélhetsz a barátaiddal, este pedig netezel. Minek a mobil? Ki nem tud elérni? Kit akarsz hívni? -* vont a szemöldökét Kinga.

• - Anyuékat - tette csípőre a kezét Kitti. Ravasz, nagyon ravasz.

• - Ó, persze. Hiszen annyiszor hívtad őket eddig is. Tudod, elég, ha engem el tudnak érni.

-Kell a telefonom!

• - Mondd meg, hogy minek, és akkor meggondolom.

• - Bálint nem tud elérni.

- Bálint az épületben van, iskola után pedig a Facebook-falát frissítgeti félpercenként, remélve, hogy elsőként lájkolhat valami primitív videót.

• - Ne csináld már! Annyira ciki, hogy nincs mobilom! Kérlek - váltott át könyörgő stílusra. De Kinga nem olyan, akit meg lehet hatni.

• - A világon nagyon sok tizennégy éves lánynak nincs mobilja.

• - Mit érdekel az engem? Nekem legyen és kész - esett ki Kitti a szerepéből.

• - Nem! Elég volt! Elég volt, hogy azt hiszed, az a természetes, hogy mindig, mindent megkapsz, csupán egy kis hisztivel. Velem rosszul jártál, mert felőlem toporzékolhatsz, ameddig akarsz. Kijavítod a jegyeidet, megválogatod a szavaidat, felöltözöl úgy, mint egy tizennégy éves gyerek, mert az vagy, és akkor tárgyalhatunk, valamit valamiért.

• - Gyűlöllek. Alig várom, hogy eltűnj otthonról - duzzogott Kitti résnyire összehúzott szemmel.

- Vigyázz, nehogy előbb érjek haza, és eltűnjön a laptopod, a végén még „offline” leszel - szólt utána Kinga. Kitti dühöngve csörtetett ki a teremből, mi meg értetlenül néztünk utána.

- Jól vagy? - kérdezte Dave Kingától, és szándékosan nem ölelte

át, mert Kinga nem akart gyengének tűnni.

- - Persze. Nem érdekel, mit mond. - Ó, dehogynem érdekelte, akinek ilyesmiket mondanak, ráadásul ilyen gyakran, az egy idő után megtörik.

- - Kinga, Kitti nem utál téged. Csak kamasz - mondtam, remélve, hogy elhiszi.

- - Kamasz? - vonta fel a szemöldökét Ricsi. - Kamasz!? Ren, ha egy kamasz dühös, felrúg egy-két kukát, szétdobálja a cuccait, belever a falba kettőt, aztán lenyugszik. Ez nem kamasz! Ez az Ördögűző. Csak a feje nem forog úgy. De ki tudja - tűnődött, Kinga pedig elmosolyodott. Próbálta tartani magát, de látszott rajta, hogy meggyötört.

Csak, sajnos, ő olyan ember, akinek nagyon nehéz segíteni. A szánalmat kikéri magának, a nyílt segítséget elutasítja, és egyébként is, ő afféle „magányos harcos”, nem szívesen osztja meg senkivel a problémáit.

Este, amikor Zsoltiéknál a kanapén ülve olvastam, Cortez pedig végigfeküdt rajta, az ölembe hajtva a fejét, egy pillanatra felnézve láttam, hogy Kinga a falnál egy félig leszakadt plakátot próbál helyretenni, szokás szerint egyedül, senkitől nem kérve segítséget.

- - Mindjárt jövök - simítottam meg Cortez haját, és felálltam. A garázsban olyan hangzavar volt, hogy senki nem hallotta a másikat, Ricsinek köszönhetően, aki Katával zenélt. Zenélt? Szép kifejezés. Beethoven zenélt. Ricsi megőrült inkább. Valami numetál dalt gyakorolt, azt hörögte, Kata bólogatva hallgatta, neki tetszett, a két rocker pedig közönség gyanánt előttük állt, és a fejüket rázták. Virág törökülésben ült a szőnyegen, és a kistévéen nézte a sikerlistát, bár azt hiszem, semmit nem hallott belőle, viszont a klipeknek örült. Zsolti súlyzókat pakolt át egyik helyről a másikra (Karcsi segítségével, aki két kézzel is alig bírta el), Dave és Macu az „iroda” részlegben kockultak (érettségi tételeket tömörítettek), Jacques és Flóra csocsózni próbáltak, és azon nevettek nagyokat, Gábor pedig csendben üldögélt, és Katát figyelte, aki basszgitározni tanult.

-Várj! - álltam meg Kinga mellett, majd feltápáskodva a falhoz nyomtam a plakátot, és egészen addig tartottam, amíg oda nem celluxozta.

-Na, így már jó. Az agyamra ment, hogy félig leszakadt, és senki nem igazította meg.

- - Figyelj csak.

- - Mi az? - kérdezte.

- - Gondolkoztam ezen a Kitti dolgon. Így, hogy elvette a mobilját, ez talán tényleg igazságtalan, és felé billenti a mérleget.

- - Majd szólok, ha érdekel a véleményed! Ne vájkálj az

életemben! - förmedt rám idegesen.

- Várj már, még nem fejeztem be! - néztem rá felháborodottan. - Nem azt mondtam, hogy igaza van! Persze hogy nincs. Csak így egyáltalán nincs telefonja... Ami miatt talán jogosan fúj rád.

- - Renáta, mit akarsz mondani?

- Jó, hagyjuk, majd megérted - kaptam ki a zsebemből a telefonom, lerántottam a hátulját, és kivettem belőle a kártyámat. - Tessék - nyomtam a kezébe.

- - Mit művelsz?

- Add oda neki. Használja.

- - Miért adnád oda a telefonodat?

- - Mert neked jobban kell.

- Miért kéne nekem a lerobbant, alig használható, ezeréves mobilod?

- - Pont azért. Mert mivel tudod a legjobban megbüntetni a Gossip girlt? Ezzel! - mutattam rá a készülékemre. Kinga összeráncolt szemöldökkel forgatta a keze között az old school telómat, aztán szemét forgatva elismerően biccentett.

- Kikészül, ha ezt kell használnia...

- - De mégis van telefonja - fejeztem be a gondolatot.

- - Okos - „dicsért” meg.

- - Bármikor.

- - És veled mi lesz? Cortez a füledhez nőtt. Hogy fogtok beszélni?

- - Hát... Az elmúlt négy évben annyiszor volt mobilmegvonásom, hogy megtaláltuk a módját a kommunikációnak - indultam vissza a kanapé felé.

- - Renáta! - szólt utánam. - Köszönöm, hogy gondolkoztál a problémámon, amihez egyébként semmi közöd - mondta. Kinga olyan kedves. Hüpp, hüpp.

- - Igazán nincs mit.

Cortez felült, de csak addig, amíg le nem huppantam mellé, aztán visszajejtette a fejét az ölembe, és felnézett rám azzal a hihetetlen, mélykék pillantásával.

- - Nincs telefonom - mondtam.

- - Oké. Meg akarod magyarázni?

- - Nem. Annyira nem fontos - legyintettem.

- Jó-

Cortez felnyúlt, és megsimította a nyakam, amitől persze kirázott a hideg, de nem foglalkoztam vele, álltam a tekintetét. Ahogy Cortez szemébe néztem, hirtelen rengeteg gondolat kezdett kavarni a fejemben. A kapcsolatunkról, arról, hogy mennyire ragaszkodunk egymáshoz, hogy milyen biztonságban érzem magam mellette, és hogy konkrétan nem tudom elképzelni nélküle az életem.

- - Mígy agyalsz ennyire? - mosolyodott el.

- Szeretnék nálad aludni. Mondjuk... jövő pénteken - mondtam halkán. Cortez keze egy pillanatra megállt a hajamban, és felvonta a szemöldökét.

- Oké.

- - Oké - ismételt meg elvörösödve, és kínosan mosolyogva félrenéztem. Cortez látta rajtam, hogy mennyire zavarba jöttem, úgyhogy természetesen nem hagyott békén.

- Jövő pénteken? – kérdezett vissza.

- – Igen, arra gondoltam – motyogtam, és már nem is vörösnek éreztem az arcom, hanem mintha lángolna.

- Jó. Aznapra még senki nem jelentkezett be. Te vagy az első. Lefoglalod?

- – Nagyon vicces vagy – mosolyogtam kínosan.
- – Szép színed van. Merre jártál?

- Na, jó, elülök innen. Engedj – próbáltam lezárni a beszélgetést és fölpattantam.

Cortez megragadta a karom, és visszahúzott, amitől az ölébe huppantam. Lángoló fejjel néztem rá, és khm, enyhén kellemetlenül éreztem magam, mire hosszasan megcsókolt. Nem mondanám, hogy ettől elmúlt a zavarom, úgyhogy kissé lehajtott fejjel indultam kifelé, hogy szívjak egy kis friss levegőt. Levettem a kabátom a fogasról, ami persze elég nagy feltűnést keltett.

- – Reni, hová mész? – pillantott fel Virág a tévénézésből.
- – Csak ki, a levegőre. Egy perc.

- Jövünk mi is. Rég szívtunk „friss levegőt” – indultak felém bagós rockerek.

Bár szerettem volna egyedül lenni a gondolataimmal, a lepkéimmel és a hullámzó érzéssel a mellkasomban, sajna félig ábrándozva, félig pedig kínosan vigyorogva hallgattam, ahogyan Andris és Robi egy játékról mesél izgatottan, amiben halomra kell ölni valami lényeket.

- Aha – bólogattam folyamatosan, de őszintén fogalmam sem volt, hogy miről beszélnek.

Hazaérve anyut még ébren találtam, a notebookján szerkesztett hőtérképet.

- – Esik valami? – kérdezte, ahogy beléptem a nappaliba.

- Igen, szemerkél.

- – Hőmérséklet?
- – Ilyen – nyújtottam a kezem, amit megfogott, ellenőrizve, hogy ennyire hideg. Persze, ha ezt egy idegen látja, akkor biztos furállja, de én már annyira megszoktam, hogy fel sem tűnik. – JÓ .
- – Anyu – ültem le az asztalhoz.

- Tessék? Sima vagy ónos eső?

- – Sima – vágta rá. – Van most egy perced?
- – Persze.

- Jó. Csak tudod, a múltkor beszélgettünk, hogy Cortez és én... hogy... Szóval, szeretnék nála aludni – nyögtem ki végre.

Anyu ekkor úgy érezte, a felhők majd elmennek a segítsége nélkül is, az eső biztosan eláll, az aszfalt meg vizes, és akkor mi van, majd felszárad. Egy mozdulattal csapta le a laptopja fedelét, és feszülten várta, hogy folytassam. – Öhm. Jövő pénteken. Gondoltam, hogy Zsoltiéktól nem hazajönnék. Hanem hozzá. Igen. Khm – doboltam az ujjaimmal az asztalon.

- – Így érzed? – kérdezte kimérten. Azt hiszem, még nem tudta pontosan, hogy reagáljon.
- – Igen, így.

- Nos. Rendben. Persze. Örülök, hogy elmondtad. És örülök, hogy van időnk.

- – Időnk? Mire? – csodálkoztam.
- – Átbeszélni a dolgokat.
- – Anyaa! – túrtam két kézzel a hajamba. – Először is, ez nekem enyhén kínos. A téma, megbeszélni, minden. Másodszor, tizennyolc leszek áprilisban. Szerintem vegyük úgy, hogy már túl vagyunk a beszélgetésen. Pár éve.

- Ó. Gondoltam, van pár könyv...

- – Nem, nem. Nem kell könyv – ellenkeztem.

- Azért tarthatnánk lányos hétvégét – nézett rám anyu.

- – Megnézünk pár részt a *Született feleségekből*? – tippeltem.

- Nem, inkább beszélgethetnénk és elmennénk kozmetikushoz.

• – Nem szeretnék beszélgetni, és nem akarom tudni, miért akarsz kozmetikushoz vinni – tápáskodtam fel totál szétesve. – Jó éjt, anyu.

• – Akkor küldök linkeket! Legalább nézd meg! Megnyugodnék!

• kiáltott utánam.

- Jó éjt! – ismétetem, és felrohantam a szobámba.

Becsuktam magam mögött az ajtót, és zihálva lehunytam a szemem. Oké, ha már a magánéletemet muszáj megosztanom Cortezzel (azért őt fura lenne kihagyni ebből) és anyuval (természetesen tudnia kell a fontosabb dolgokról), gondoltam, vége a dömpingnek, a nehezen túl vagyok, már nem érhet nagyobb... Igen. Naiv voltam.

Amikor egy órával az anyuval folytatott „beszélgetésem” után settenkedtem a konyhába, aput találtam a hűtőben. Már mint hűtőben kutakodva.

- Mit eszünk? – kérdeztem suttogva.

• – Cortez fél tőlem? – kérdezett vissza, mire ledöbbenve megálltam.

- Nem tudom. Miért?

• – Ajánlom, hogy féljen – közölte.

- Jó éjt, apu – hátráltam óvatosan, és inkább éhesen aludtam el.

Telefon nélkül: 5/5 – most valamiért örülök, hogy Cortez nem tud hívni. Be fogok lázasodni a sok elvörösödéstől...

©

Kitti és Kinga: 5/1* – remélem, idővel csitul a viszonyuk.

Corteeeee: 5/5*** (L)

Száll a kakukk fészkére: 5/5 – kiolvastam. Wow. Az egyik kedvenc könyvem.

Jövő péntek: 5/? – vááá.

Február 9., csütörtök

; rég írtam! Jó, összességében annyira sok mondanivalóm nem volt azonkívül, hogy enyhén rágörcsöltem az „ott alszom Corteznél” sztorira. Amikor kitaláltam, akkor még olyan teljesen normális ötletnek tűnt, merthogy szeretjük egymást, együtt tervezzük a jövőnket, ezer éve együtt járunk stb. Igen ám, csak közben teltek a napok, nekem kattogott az agyam, anyu mindenféle kamaszsegítő könyvekkel üldözött (az egyik 12+ kortól volt ajánlott, ; komolyan!!!), én meg csak morzsoltam az ujjaimat, és azon tűnődtem, hogy a filmekben miért olyan baromira egyszerű minden. A karakterek találkoznak, megcsókolják egymást, a következő jelenet meg másnap reggel, ahol a lány tökéletes sminkben, frissen és üdén ébred, aztán ágyba kapja a reggelit meg egy szál virágot... És különben is. Minden lánynak kell hogy legyen olyan fura, csipkés, szemmel láthatóan borzalmasan kényelmetlen fehérneműje? És ha van is olyanja, akkor azt ugyanúgy felveheti farmer meg pulcsi alá, mint, mondjuk, egy koktéluhu alá? És amúgy azokat honnan szedik? Mert nekem az össz csipkecuccom egy ősrégi terítő, amit a nagyiék adtak, valószínűleg azért, mert utálnak. Argh! Közben persze tanulnom is kellett, meg délutánonként érettségi tételeket dolgoztam ki, meg azért fotóztam is, mindemellet pedig az volt a legnehezebb, hogy Cortezzel olyan legyek, amilyen szoktam, hogy ne tűnjön fel neki semmi a pánikolásomból. Ja, és ha ez még nem lenne elég, hétfőn Peti hazajött Pécsről, úgyhogy vele is találkoztam kedden (szerdán már vissza is utazott), és utólag úgy gondolom, talán nem most keltettem a legjobb barát benyomását, ugyanis egy szavát sem tudom visszaidézni, annyira máshol jártak a gondolataim.

Kinga átadta Kittinek a mobilomat, aki először eldobta, másodszor is eldobta (szegény telóm), harmadszorra viszont elfogadta, mert rádöbrent, hogy egy gagyi telefon is jobb, mint a „telefon nélküli állapot”. Persze ettől még dobálja meg utálja, sőt szünetekben azzal szórakozik a 9/a, hogy körbeállják és kiröhögik. Mindegy, nekem annyira nem hiányzik, ezzel a húzással Kinga „igazságosan szemét”, Kitti meg a legújabb okostelefon után kénytelen beérni a múlt századdal. Ez van. Justine e-mailjei naponta érkeznek, sőt újabban Jean-Luc is beszállt a levelezésbe, mindketten

kezdenek kiakadni, mert egyszerűen vagy nagyon drága, vagy romhalmaz lakásokat találnak. Hát, február van, még mindig van idő. Kérdés, hogy mondhatjuk-e ezt majd ennyire nyugodtan, mondjuk, júniusban is...

A Szent Johannában zajlik az élet, már ami a 9-11. évfolyamot illeti, ők ugyanis a jövő heti Valentin-hétre készülnek gőzerővel. Nekünk viszont van más gondunk is. Leginkább a továbbtanulási jelentkezés leadása, aminek a határideje jövő héten van. Mivel én ebből kimaradok, igyekeztem segíteni a többieknek, Virággal mentem postára, meg Zsoltival töltöttem ki a papírjait, mert ha rajta nülük, akkor Vágási Feriként adja be a jelentkezését az egyetemre. ©

A segítségemnek köszönhetően jól adtuk be a papírokat, hálából pedig kaptam tőle egy pólót. Ez kedves gesztus volt, meg is hatódtam, aztán néztem pár percig az üres, fehér felsőt, végül megköszöntem. Ekkor Zsolti felhívta a figyelmemet arra, hogy ez nem egyszerű, üres póló. Ezután alaposabban szemügyre vettem, és elmosolyodtam. A jobb alsó szélén ugyanis ott volt egy körülbelül öt centi nagyságú Sting, amit én elsősre egy pacsninak nézem. Nem, nem az volt. Zsolti így örökítette meg a koncertélményem. Örök hála a pólóért, egyébként abban alszom. ©

A babzsák fotelemben ülve az íróasztalom feletti tükröt bámultam, miközben a kezemben az *Amerikai tragédiát* fogtam, amit hétfőn kezdtem el olvasni. A tükörré már alig fér rá valami, sőt, már nem is nagyon látom benne magam, mert egymást érik a képek, fotók, mozi-színház-koncertjegyek, emlékek és nyomtatott hülyeségek, amiket a Facebook-üzenőfalról szedtünk Print Screen-mel. Zsolti aranyköpései, Máday fala stb... Arra eszméltem fel a bambulásból, hogy apu benyit a szobámba, és a vezetékes telefont tartja felém.

- A múltból hívnak - közölte, arra utalva, hogy senki nem használ már otthoni telefont.

- Ennél már csak az lenne jobb, ha leveleznénk - szólt bele Cortez.

- - Írnál nekem levelet? - kérdeztem boldogan.
- - Nem - lombozott le azonnal.
- - Miért nem?
- - Elég, hogy te írtál nekem - vágta rá, én pedig boldogan elvigyoroztam. A levelem. Tizenegyedikben. Hűű.

De rég volt. ©

- - Még megvan? - érdeklődtem.

- - Meg.
- - Hol tartod?

- A párnám alatt.

- - Tényleg? - csillant fel a szemem, Cortezből meg kitört a röhögés. Oké, a fiúk nem romantikusak. - Jó, inkább ne mondd meg, hol tartod. Illúzióromboló lenne - legyintettem.

Még beszélünk pár percet (khm, harminchetet), aztán letettük, én pedig fogmosás közben azt vettem észre, hogy a tükörképem folyamatosan mosolyog. Boldog volt. Hát, én is!

Sulirádió: 5/3 - depressziós, februári Radiohead nap, szuicid hajlamú diákoknak és tanároknak. Lelassult zombiképek a Szent Johannáról.

Amerikai tragédia: 5/5 - most olvasok először Theodore Dreisertől, de nagyon tetszik.

Holnap: 5/? - jaj.

Gyomorgörcs: 5/1* - azért ez túlzás! Le kéne nyugodnom.

Február 10., péntek

A nap, ami bekarikázva szerepelne a naplómban. Igen. Végül nem karikázom be. Te jó ég! Na, akkor szépen sorjában. Természetesen ultraizgatottan ébredtem, gyorsan elkészültem, aztán ellenőriztem magam a tükörben. Bakancs, kordgatya, méregzöld kardigán, színes, kötött sál és sapka. Ja, mint egy könyvtáros. Csak a szokásos. A

kapuhoz kiérve mélyen beszívtam a nyirkos, hideg levegőt, és beszálltam a kocsiba.

- – Szia – hajoltam Cortezhez.

– Szia – köszöntött egy csókkal (a hosszabb verziójával...), aztán felvettük Ricsit és Virágot. Eléggé szótlánul utaztam, és megpróbáltam elüldözni a fejemben kavargó gondolatokat, amik természetesen nem akartak könnyen eltűnni, és kezdtek az agyamra menni.

A Szent Johannában háromféle diák volt. A trendi, aki várja a Valentin-hetet, kész tervei vannak, és biztos benne, hogy sok ajándékot kap majd (Dináék, Bálint, a 9/a-s lányok, pár tizedikes...). A lúzer, aki retteg a következő héttől, és legszívesebben beteget jelentene, hogy kimaradjon a népszerűségi listázásból, tudva, hogy az iskolai hierarchia legalján szerepel (Karcsi, a 9/b-s Berni és Judit, meg jópáran, akiknek sajnos nem tudom a nevét), és végül a 12/b. Akik magasról tettek a Valentin-hétre, ugyanis totálisan beúsztak a jelentkezéssel, tételekkel, javítással, mindennel. Naná, hogy a mi osztályunkkal volt megint a probléma, Haller egész nap rohangált, és könyörgött Andrisnak, hogy gondolkozzon, elküldte-e a levelet. A rocker nem tudta pontosan, arra emlékezett, hogy kitöltötte az elektronikus nyomtatványt, de elfelejtette, hogy elküldte-e. Az ofó kikészült, Andris gondolkodott, a többiek meg kapkodtak. Mert naná, hogy az utolsó pillanatban kiderült, Virág elírt valamit, Dave pedig még nem küldte el. Amikor Haller megkérdezte, pontosan miért nem, Dave azt válaszolta, hogy „türelem, ő megfontolt ember”. Az ofó meg kezdett öszülni. A szaktanárok tolerálták, hogy Haller minden órában berontott a terembe és megállt valaki előtt, hogy számon kérje. A jelentkezési időszak már csak ilyen. Az a-sok meg büszkén villogtak, náluk minden rendben volt, már mindenki leadott mindent, bőven idő előtt.

Utolsó óra után kissé hányingerem volt (egész nap émelyegtem, nem tesz jót a gyomromnak a folyamatos feszengés és stressz), úgyhogy bementem a lánymosdóba, hogy megmossam az arcom. Virág persze jött velem, és amíg én a hideg víz alá tettem a csuklómat, hátha csökken a pánikom, ő a csempének dőlve rágcsálta a lila nyalókáját. Ami persze fogott, úgyhogy a szája, nyelve és a foga is rendesen elszíneződött.

- – Renáta, mit szeretnél, lefagyasztani a kezed? – állt meg Kinga a mellettem lévő mosdónál, és a táskájából kivette a hajkefét, durva, határozott mozdulatokkal megtépte, illetve szerinte kifésülte dús, barna loboncát, aztán elégedetten nézte a tükörképét.

– Ma Corteznél alszom – mondtam hirtelen. Virág eltátotta a (lila) száját, Kinga pedig felvont szemöldökkel meredt rám.

- – Hogy mondod?

- – Corteznél alszom. És nem tudom, ezt miért mondtam ki hangosan. – Virág rám mosolygott, Kinga azonban csak csípőre tette a kezét, és folyamatosan méregetett.

- – Hah.

– A barátok ezt megbeszélnek, nem? – néztem felváltva rájuk zavartan, teljesen tanácstalanul.

- – Nem mindig – vontam meg a vállát Virág.

– Nem vagyunk barátok – szólt Kinga, aztán összeráncolta a homlokát, és Virágra nézett. – Te! Mit sumákolasz?

- – Mi? – kerekedett el Virág szeme.

- – Miért mondtad, hogy nem mindig?

- – Mire mondtam? – ráztam meg a fejem, ugyanis erősen lemaradtam.

– Ööö... – vette ki a lila nyalókát Virág a szájából, és a cipője orrát nézte. – Mármint... Tudod... Nem mindig mond el az ember mindent.

- – Olló! – maradt tátva a szája Kingának. – Mióta???

– Hát... Már... Hagyjuk ezt. Szóval, ne értsetek félre. Ti vagytok a legeslegeslegesleges...

- – Nyögj már ki! – szólt rá Kinga élesen.

- – ..legeslegjobb barátaim – fejezte be Virág. – De Ricsiről még veletek sem beszélek. Mert ízé. Én nem beszélem ki őt. Meg a dolgainkat – nyújtogatta a pulcsijának az ujját.

- – Igazad van – értettem egyet, és már el is szállt az a hirtelen érzett harag, ami az imént előntött. Mert persze az első gondolatom az volt, hogy ha Virág és Ricsi... szóval igen, akkor miért nem mondta el nekem? Aztán leesett. Mert nem tartozik rám. Sem másra. Csak rájuk. Érdekes, Kingával már beszélgettem erről a dologról, de Virággal sose mertem, mert nem tudtam, lehet-e. Hát... Most már mindegy.

Virág tovább ücsörgött a földön, Kinga meg széttárta a karját.

- – Na, szép! Milyen romlott társaságba kerültem – forgatta a szemét, mire Virág felnevetett, én pedig, zavartan tekergetve egy hajtincsemet, elmosolyodtam.

Mindhárman kifelé indultunk, elől Virág, mi pedig mögötte, Kingával. Mielőtt kiléptünk, Kinga megragadta a karom.

– Semmi, ismétlem, semmi nem érdekel ezzel a témával kapcsolatban.

– Tudom. És reméltem is.

- – De muszáj megkérdezmem. A biztonságra, ugye, gondoltatok?
- – Igen, Cortezéknek van riasztójuk – mondtam, előre várva Kinga reakcióját. Sejtettem, hogy szórakoztató lesz.
- – Sose volt humorod – közölte rezzenéstelen arccal.
- – Pedig annyira igyekszem.

– Tudod, hogy értettem!

– Tudom. És ne aggódj – ígértem meg. A felnőtté válás része, gondolom, hogy egy kellemetlen témát minél több emberrel vitassunk meg. A Kinga által feszegetett kérdést például már átbeszéltem anyuval (akár akartam, akár nem), úgyhogy legalább nem ért váratlanul. Kinga biccentett, és kimentünk a folyosóra.

Hazaérve olvastam egy kicsit, meg szöszmötöltem a neten, aztán összepakoltam a cuccomat. Úgy döntöttem, nem érdekelnek filmek meg a megrendezett jelenetek, ez az én életem, rólam van szó, nem rendezi senki (általában még én se...), úgyhogy ledobtam a táskámba a fogkefém meg egy pólót+gatyát aludni, s úgy fogtam fel, mintha csak Virághoz készülnék. Egyetlen dologhoz ragaszkodtam, a barackillatú gyertyához, ami állítólag tresszoldó. Gyertya kell, nem? Vagy nem? Vááá.

Zsoltiékhoz érve az volt a legborzasztóbb, hogy én szinte vibráltam a feszültségtől, mindenki más meg halál lazán viselkedett, persze Cortezbe sikerült ma is halálosan beleszeretnem, ugyanis annyira, de annyira kedves volt, folyamatosan mellettem volt, pedig szerintem nem lehetett könnyű, mert az aurám árasztotta a pánikot, és én személy szerint egy percig nem bírtam volna a közelemben maradni. De ő maradt. (L)

- – Figyelem! – nézett fel Dave a MacBookjából, mielőtt a szokásos kajarendelésünket intézte volna. –

Pizza vagy hamburger?

- – Hamburgeeer! – ordította Robi.
- – Hambi! – tette fel a kezét Ricsi, félbehagyva a basszgitározást.

Kisebb vita alakult ki, mert naná, hogy a társaság majdnem fele

pizzázni akart, végül mégis hamburgerrendelés lett. Tizenötöt kértünk, krumplival, üdítővel meg brownie-val. Ez így rendben is lett volna, csak hogy a rendelés után nem sokkal Kata, Gábor, Jacques és Flóra leléptek, mert hazarohantak valami tehetségkutató műsort nézni (?), amit a garázsban lévő kis tévén nem hallottak/láttak volna rendesen. Ekkor volt plusz négy adag kajánk. De nem, az úgy túl egyszerű lett volna, a tetemes mennyiségű rendelés miatt ugyanis az étterem még plusz két adagot küldött ajándékba, megspékelve egy óriási adag hagymakarikával. Az összesen hat adag plusz lett volna, ami, valljuk be, ennyi fiúval nem is nagy ügy. De ekkor még nem ért véget a sztori. Virág egy harapás után nyöszörögni kezdett, hogy neki nem ízlik, mégis inkább pizzát enne. Dave vegaburgere helyett hagyományosat hoztak, ami nyilván nem kóser, úgyhogy ő hozzá sem nyúlt. Itt volt már nyolc felesleges hamburgerünk. Kinga, Karcsi és Cortez egyet ettek, Andris, Ricsi és Macu kettőt, a többi pedig megmaradt nekünk. Zsoltinak, Robinak és nekem.

- – Ne csináljátok már, ez rengeteg! – háborodtam fel, az egész asztalt beborító kajamennyiséget nézve.
- – Én ettem egyet, nem kérek többet. Minek rendeltetek annyit? – dühöngött Kinga, és rögtön jött a „mások

éheznek, ti meg kidobjátok az ételt” közhellyel.

– Nyugi már, nem dobjuk ki – ropogtatta meg az ujjait Zsolti, és leült, egy szalvétát téve a nyakába. –

Felfüggesztem a fogyókúrámat úgy fél órára.

- – Fél óra? – néztem rá hitetlenül.
- – Fél óra elég – bólogatott Robi. – Reni, beszállsz?
- – Persze – bólintottam.

– Reni, már ettél egyet. Szerintem ne erőltesd. Annyira nem finom – szólt rám Virág.

- – Oké, semmi gond. Még bírok enni – nyugtattam részben Virágot, részben pedig magamat. Mert hát, ha ideges

vagyok, akkor előfordul, hogy eszegetek... Ráadásul apu képezett ki, pár hamburger nekem semmi. Elvileg. De azért ezek a hambik nem voltak olyan kicsik. Meg tartalmaznak is. Nem baj, tovább ettem.

Kettőnél sem volt bajom, bár én nem haladtam olyan gyorsan, mint Robi és Zsolti, akik fiúk, tehát falhatnak gusztustalanul, nekem azért figyelniem kellett olyan apróságokra, mint „nőiesnek maradni”, meg „ne zabáljunk a barátunk előtt, együnk kulturáltan”.

- Renáta, nem lesz az sok? - kérdezte Kinga, amikor kicsomagoltam a harmadik hambit.

- - Nem tudom. Miért? - kérdeztem vissza. Most három hamburgeren mi olyan nagy cucc?

- Néha fogalmam sincs, melyikünk az amerikai - mondta Cortez Ricsinek, miközben mindketten engem néztek.

- - Na, húzzunk bele. Már nincs sok - tolt elém Zsolti pár hagymakarikát és egy adag krumplit. - Gyerünk, Reni.

- - Rendben - bólintottam, és végig az járt a fejemben, hogy apu mennyire büszke lenne rám. Jó, igazából örök bánata, hogy nincs egy fia is, úgyhogy ezt az oldalamat ő alakította ilyenre. ©

Összességében két nagy baj volt. Hogy gyorsan ettünk és hogy pokoli sokat. Egy idő után már nem bírtam ránézni az ételre, úgyhogy összegyűrtém a fél hamburgert a csomagolással együtt, és feladtam.

- - Oké. Kiszállok. Ennyit bírtam - tápázkodtam fel, és megálltam Kingával szemben. - Lehet, hogy nem jutott el Afrikába az étel, de nem is dobtuk ki - magyaráztam nemes tettem logikáját.

- Az rendben van, de zöld az arcod - meredt rám Kinga.

- Elmúlik - legyintettem. És akkor még tényleg nem voltam rosszul. Akkor még.

Bár igényeltem a friss levegőt, és mindent olajszagúnak éreztem, azért büszkén ücsörögtem a fotelben. Zsolti a gyomrát fogta a kanapén, és erősen izzadt. Robinak szemmel láthatóan nem volt baja.

- - Űúú. Megjött a pizzám! - pattant fel Virág.

- - Ne mondj ilyeneket! - könyörgött Zsolti.

- Kér valaki? - mutatta körbe vidáman a dobozt, sajnos felemelve a tetejét.

- - Te jó ég, nem bírok odanézni - tettem a tenyerembe az arcom.

- - Muti! Milyen? - indult meg felé Robi.

- - Ez egy állat - fordult felé Zsolti.

Az este további része azzal telt, hogy a többiek rajtunk röhögtek, mi pedig Zsoltival meg sem moccantunk, mert az nem volt túl jó érzés. Valamikor tizenegy körül a társaság elkezdett szétszéledni, úgyhogy Cortez megkérdezte, hajlandó vagyok-e felállni vagy maradok.

- - Persze, mehetünk - ragadtam meg a karját, és engedtem, hogy felhúzzon. - Nem igazán vagyok jól.

- - Talán mert megettél egy farmot.

- - Ez nem vicces.

- - Figyelj - nézett mélyen a szemembe. - Hazavigyelek?

- - Neem! - ráztam meg a fejem (amitől kissé hányingerem lett).

- - Biztos?

- - Biztos.

Akkor még magamtól döntöttem úgy, hogy ne vigyen haza. Később már nem tudott. Aj, de ciki. Ahogy átértünk Cortezékhez, a hányingerem nem múlt, sőt egyre fokozódott. Pedig akkor már ideges sem voltam, leginkább azért, mert bármire néztem, azt hamburgernek láttam. Meg hagymának. És krumplinak. És rengeteg, rengeteg olajnak...

- Kérsz valamit? - kérdezte Cortez, amikor leültem a szobájában, és a térdemre könyökölve lehajtottam a fejem.

Na, ez egy rossz ötlet volt, úgyhogy gyorsan kiegyenesedtem.

- - Egy gyomormosást - motyogtam.

- - Rosszul vagy?

- - Nem, dehog - erősködtem.

- - Hozok valami gyógyszert meg vizet.

- - Koszi - szóltam utána.

Szerintem csak három percre hagytott ott, de én alig éltem, úgyhogy átbotorkáltam a szobán, és hanyatt vágódtam az

ágyon, a plafon érdekesen imbolygott. És olajszagot éreztem. Talán a hajam szívta be.

- – Ül fel, vedd be – mosolygott Cortez, és a kezembe nyomott egy hányinger-csillapítót.
- – Mindjárt jobban leszek.
- – Persze. Tudom – mondta, aztán lefeküdt mellém.

Valahogy az oldalra dőltem, és mivel Cortez is úgy helyezkedett el, egymással szemben fekvünk. Legalább egy teljes órán át voltunk így némán. Ő nem beszélt, mert nem akart, én meg nem nagyon tudtam, mert féltem, hogy kidobom a taccsot.

- – Annyira sajnálom – suttogtam. – Azt hittem, romantikus lesz az este.
- Az is. Mindketten azért drukkolunk, hogy le ne hányj – mondta, én meg elröhögtem magam, de azonnal émelyegni kezdtem.
- Ne nevetess.

Cortez a hajamat simogatva nézett, én pedig időnként lehunytam a szemem, türelmesen várva, hogy jobban legyek.

- – Ne vigyelek haza? – kérdezte.
- Jó lenne, de nem merek megmozdulni.
- Akkor pihenj – hajolt oda hozzám, és nyomott egy pusztit homlokomra, aztán előszedte a zsebéből a BlackBerryjét, és olvasta az üzenetet. – Zsolti azt kérdezi, hogy vagy, mert ő átköltözött a fürdőszobába ma éjjelre.
- – Visszaírnád neki, hogy sajnálom?
- Ja.

Pár sms-váltást követően kiderült, hogy a galád Robinak semmi baja, úgyhogy csak mi ketten szívtuk meg. Zsolti, aki az egészséges étrend miatt elszokott a zsíros, nehéz kajától, és én, akin még soha nem fogott ki ennyire étel. Bah.

– Azon gondolkodtam, hogy Amerikában mennyit keresnél a kajaversenyeken – suttogta Cortez, folyamatosan a hajamat piszkálva.

- – Ez nem vicces. Rosszul vagyok – motyogtam.
- – Majd benevezlek párra.

– Jó-

- – Hot dog? – kérdezte.
- Ha egy kicsit is szeretsz, nem beszélsz semmilyen ételről. – Cortez tovább simogatta az arcom, én pedig lehunytam a szemem.

Reggel, ahogy felébredtem, felpattantam, és az alvó Cortezre néztem. Fogalmam sincs, mikor aludtunk el. A tévéje némán ment, úgyhogy, gondolom, miután én kidőltem, ő még sokáig nem aludt el. Nem kis lelkiismeret-furdalással, lábujjhegyen az ajtóhoz siettem, majd mikor behúztam magam mögött, leszaladtam a lépcsőn. Szerencsére nem találok a nagyszüleivel, úgyhogy a friss levegőre kiérve kissé megkönnyebbültem, majd megborzongva a hidegben, hazaindultam. A dombos utcán sétálva folyamatosan a fejemet fogtam, és időnként a homlokomra csaptam, amitől a buszmegállóban állók totál hülyének néztek. Nem baj. Az is voltam.

Hazaérve anyu mosolyogva fogadott (főzött. Ááá). Nem kérdezett semmit, azt hiszem, ilyenkor a szülő inkább csendben, fűrkészve szemlélődik.

- – Felmegyek a szobámba.
- – Persze.
- – Oké – sóhajtottam. Végül nem mondtam el, hogy az estém nem egészen úgy sikerült, ahogy terveztem.

Becsuktam magam mögött a szobaajtót, és kipakoltam a táskámból. A barackillatú gyertyától újra forogni kezdett velem a világ, úgyhogy bedobtam a szekrényembe, aztán úgy döntöttem, lefűdök. Ennyit a tervekről.

\ kedvem: 5/1"* – hagyjuk

hamburger: 5/1 – soha, de soha többet!

Zsolti: 5/? – majd rácsörgök, remélem, él még.

Robi: 5/4 – a rocker gyomra bezzeg bírta! Még pizzát is evett.

Cortez: 5/5*** – hát, rá nincsenek szavak. Egész éjjel vigyáztam rám. Szeretem. Nagyon.

Február 11., szombat

Szerettem volna elbujdosni és, mondjuk, Ausztráliából küldeni Corteznek egy levelet, amiben leírom, hogy mennyire székiem magam és hogy majd találkozunk, amikor véget ér az önkéntes száműzetésem. De sehogy nem tudtam lelépni, mert rájöttem, hogy nincs ausztrál ismerősöm, Mel Gibson pedig kizárt, hogy befogadna, úgyhogy délelőtt 11:23-kor kénytelen voltam felvenni a vezetékes telefont, amikor Cortez felébredt és rám Csörgött.

- – Megyünk mekizni? – kérdezte köszönés nélkül.

– Ööö... Inkább ne.

- – Hogy vagy?

- – Kínosan? – kérdeztem vissza idegesen nevetve.

– Hé, túl sok romantikus filmet nézel. Mi az, hogy reggel köszönés nélkül lelépsz?

- – Nem akartalak felébreszteni.

– Aha. Csak nem tudtam, hol hívjalak. Otthon vagy egy kórházban...

- – Nem, jól vagyok.

- – Örülök. Na, jó, később hívlak.

- – Oké. Mit csinálsz?

– *Man vs. Foodot* nézek. Majd írok Adam Richmannek, hogy van egy kihívója.

– Jó, vállalom – bólogattam, megadva magam.

- – Reméltem is – nevetett ki.

- – Este átjössz? – kérdeztem.

– Ja. Milyen filmeket vigyek?

– Ööö... Legyen Tom Hanks este.

- – Oké.

- – Mondjuk... – tűnődtem. – *A szerelem hullámhosszán* és a...] megvan! *A Terminál!*

- – Aha. Jó, akkor viszem a *Ryan közlegényt* meg a *Halálsoront*.

- – Neee! – ráztam meg a fejem nevetve, aztán rájöttem, hogy ha Cortez nem szakított, sőt hajlandó továbbra is találkozni velem, akkor a normandiai partraszállást is kibírom valahogy. – Figyelj – komolyodtam el, erősen koncentrálni, hogy ne tűnjön túl vékonynak a hangom. – Sajnálom, hogy elszúrtam...

- – Mit szúrtál el? – kérdezte elég közömbösen.

– Hát. A tegnapi napot...

- – Nem szúrtál el semmit – mondta nyugodt hangon. – Az egyik legjobb dolog benned, hogy ha akarnám, sem tudnám kitalálni, hogy mi fog történni veled.

- – Ezzel én is így vagyok – nevettem el magam, és mint mindig, ismét rá kellett döbennem, hogy Cortez nem csupán rendes, hanem... Hogy fokozzuk azt, hogy „rendes”? Ultrarendes? Brutál rendes? Überrendes? Majd kiguglizom.

- – Oké, de csak hogy tudd. Nem tudsz hatni rám a vallomásaiddal és a szomorú hangoddal...

- – Mi? – kerekedett el a szemem.

– Jól hallottad. Nem kapsz *Terminált*. Viszem a *Ryan közlegényt*. – Cortez mindig tökéletesen időzít, a komoly témákat könnyen lezárja, aztán hozzátesz még valamit, amivel megnevettet, így segítve rajtam, hogy ne érezzem magam kínosan. Wow.

Mosolyogva az ajtófélfának támasztottam a fejem, és a gyomromban csapkodó lepkéket nyugtattam. Anyu megállt

mellettem, értetlenül nézett a kezemben tartott vezetékes telefonra.

- – Már megint lefogyott a kártyád?
- – Nem, nem – feleltem, kizökkenve a bambulásból. – Csak kölcsönadtam a telefonom Kingának, úgyhogy most nincs mobilom.
- – Ó, értem. Azért örülnék, ha lenne nálad telefon.

– De hát mindig itthon vagyok vagy Cortezzel, akit el lehet érni... – értetlenkedtem.

- – Igen, de azért van saját mobiltelefonod, hogy tudjunk téged hívni. Kérlek, kérd vissza, mert neked is szükség van rá.

– Hát, jó. Vagy... – jutott hirtelen eszembe. – Mi lenne, ha vennénk egy újat?

– Egy új telefont? – csodálkozott anyu.

- – Igen. Ami egy kicsit... okosabb – próbálkoztam.
- – Okostelefont szeretnél? Mire használnád? Azt hittem, szereted a telefonodat.

– Igen, szeretem, csak...

– Az a baj, hogy régi? – érdeklődött anyu.

– Anyu... – sóhajtottam. – Beatlest hallgatok, Dickens-mániám van és Sting-koncerten voltam. Az égvilágon semmi bajom nincs a régi dolgokkal. Csak jó lenne egy olyan telő, ami egy fokkal okosabb, mint a régi, és meg tudnám nézni rajta a...

– Facebookot, Twittert, e-mailt... – sorolta anyu unottan, én meg csodálkozva néztem rá. Most tényleg összekever valakivel? hó, én vagyok az! A nyomi lánya.

– Nem – ráncoltam a szemöldököm. – Mondjuk, megnézném rajta a híreket, az időjárást, és az sem lenne hátrány, ha látnám a kijelzőjét, mert az enyém olyan karcos, hogy ha nem ismerném a csengőhangokat, akkor nem tudnám, ki hív.

- – Értem – bólintott anyu, eltűnődve a hallottakon.

– Majd nézek valami olcsóbb készüléket, ami kijön a zsebpénzemből.

– Azt hittem, a spórolt pénzedet párizsi könyvvásárlásra tartogatod – mosolyodott el.

– Jó lesz nekem a könyvtár is – legyintettem. Mert, hát, ez tényleg így van.

Apu örömmel konstata, hogy végre rászánom magam, és újítok egy telefont a régi helyett. Úgyhogy ráálltam a telefonkeresés témára, a szolgáltatóm honlapján megnéztem az akciókat, és itt kábé ki is fűjt a kutatásom, ugyanis a paraméterekhez és specifikációkhoz egyáltalán nem értek.

Cortez: 5/5* – a tegnapi napot rendesen elszúrta, ennek ellenére még mindig a barátnője vagyok, sőt, egyáltalán nem hozta fel a témát, úgy viselkedett velem, ahogy szokott. (L)

Telefon: 5/? – hát, nézegettem párat, ráadásul apu kicsit kipótolta a pénzem, mondván, legalább érintőset tudjak venni... köszönöm. ©

Zsolti: 5/4 – estefelé felhívtam (egész nap próbált elérni, de, ugye, ki vagyok kapcsolva), és konkrétan fél órán át szakadtunk a röhögéstől.

Ryan közlegény megmentése. 5/2 – te jó ég! Már azt hittem, soha, a bűdös életben nem mentik meg a közlegényt.

Február 13., hétfő"

És elkezdődött a Szent Johannában a Valentin-hét. Ez azelőtt világossá vált, mint hogy bementünk volna az épületbe, ugyanis Zsolti és Macu azonnal a kezünkbe nyomott egy-egy kitűzőt.

- – Tíúú. Ezmiez? – ugrándozott Virág izgatottan.
- Valentin cucc – mondta Macu.
- – Á, idén kitűzőt kell gyűjteni? – néztem a kezemben tartott darabokat, és lehúztam a kabátom cipzárját,

hogy feltűzzem a pulcsimra.

- – Ja – biccentett Zsolti.

– Felejtétek el, hogy én kilyukasztom a ruháimat, csak hogy magamra agghassam ezeket a béna kitűzőket – állt meg mellettem Kinga, aki Dave-vel együtt érkezett.

– Neked is szép hétfő reggelt – mosolyogtam rá.

– Na! Ezek szerint Renáta túlélte Ronald McDonald farmjának felzabálását – „üdvözölt” Kinga, a többiek meg jót röhögtek a beszólásán. Imádom a hétfőket. Pff.

Mivel kellemes, orkán erejű szél tombolt (Virágot majdnem felborította, engem szerencsére ott tartott a vaskos vádlim), bementünk a portán.

– Guten morgen! – intett Zsolti a portásnak, aki a homlokát ráncolva lenézett a saját passtartójára. Miután megbizonyosodott róla, hogy „francia tagozatos gimnázium” szerepel a munkahelynél, rájött, hogy ő jó helyen jár, csupán néhány diák unatkozik annyira, hogy németül köszönget. ©

A büfénél óriási sor kígyózott, természetesen minden diák harcolt a kitűzőkért, és egymást lökdösve kutakodtak a „legjobb darabok” után.

– Úúú, Reni, vegyüünk! Lécci’... Naaa... – rángatta a kabátujjam Virág, és a büfé felé húzott.

Mi természetesen a sor végére álltunk és türelmesen váraoztunk, de aztán Dave odalépett az ablakhoz, és egy könnyed hangvételű „végzőselőny, köszöntem!” kijelentéssel már kért is.

– Reni, gyertek már ide – intett, mi pedig összeszorított fogakkal állva a sok „mit képzelnék ezek?” pillantást, sűrű bocsánatkérések közepette előrenyomultunk.

– Mit adhatok? – mosolygott ránk a büfés néni.

– Két forrócsokit és kitűzőket – mutattam az üvegtátra, ami dugig volt tömve sima, fehér kitűzőkkel. Azért lett ilyen a dizájn, mert (azontúl, hogy jelképes áron kapható) személyes üzenetküldésre is alkalmas, mivelhogy alkoholos filccel bárki, bármit ráírhat/rajzolhat, és úgy adhatja tovább.

- – Mennyit? – érdeklődött a büfés.

– Nekem biztos, hogy kell tizenegy, meg Karcsi és Flóra, és Kata, uh, és Berni meg Judit... – számolgattam.

- – Ühüm, nekem is – bólogatott Virág.

– Az utolsó kettőről nem tudom, hogy kik, de nekem is kel vagy tizenöt. Szóval az lesz a legjobb, ha ezt – ragadta meg az üveget Dave – így, ahogy van, elvisszük.

– Akkor számolhatom? – csodálkozott a büfés néni.

- – Igen. Kártyával lehet fizetni? – vette elő az igazolványtartóját.

- – Nem – mondta a büfés néni, amolyan „mégis mit képzelsz

hol vagy?” hanghordozással.

- – Elavult hely – motyogta Dave a zakója belső zsebében kuta kodva, miközben a kezébe nyomtunk Virággal egy pár összegyűródött papírpénzt.

Dave hozzátette a saját pénzét, és nem tudtam megállni, hogy meg ne kérdezzem.

– Te komolyan pénzcspeszt hordasz magadnál?

– Igen – mutatta fel az elegáns darabot. Amit simán elnézek egy brókerfilmben, de nem egy tizennyolc éves gimnazistánál.

- – Ajándék volt. Gravírozott.

– Szép – dicsértem meg, Virág meg azonnal elkunyizta, hogy megnézhesse. – Úúú. Kingától kaptad?

– Igen – felelte, és látszott az arcán, hogy totál büszke, úgyhogy én is megnéztem a darabot. Kinga és Dave kapcsolata elég diszkrét, nem igazán lehet tudni róluk semmit, csak hogy fura programokra járnak (tenisz, színház, bowling stb.), és ezek szerint fura ajándékokat vesznek egymásnak. ©

Virággal kiálltunk a sorból, Dave pedig a hóna alá csapva az egész üveget, követett minket.

- – Menjete már! – hóbörgött egy tizenegyedikes, amikor meglátta, hogy felvásároltuk a kitűzőket a Valentin-hét első napján még a becsengetés előtt.

- - Most tényleg elvittétek mindet? - szállt be a zúgolódásba Bálint, aki nem tudta kiharcolni magának, hogy előrébb engedjék.
  - - Ne izguljatok, van még! - kiáltotta ki az ablakon át boldogan a büfés néni.
- Az alsóbb évesek irigykedve és kissé agresszíven magyaráztak egymásnak, mi pedig otthagya őket, felsétáltunk a lépcsőn. A folyosón totál örültekháza volt, mindenki vagy rohángált, vagy kisebb csoportba verődve pletyzített (hétfő reggel, sok új infoval), a termünkhöz lépve Zsolti éppen valamit az ajtónkra ragasztott, úgyhogy türelmesen megvártuk, hogy befejezze. Egyébként egy műszaki okok miatt zárva, nyitás március 1-jén" szövegű papírt tűzött ki.
- - Ötletes - mosolyogtam a feliratot olvasva. - Tessék. Egy kitűző- nyomtam a kezébe, mielőtt beléptünk volna a terembe.
  - - Kösz. Írj rá nekem valamit! - adta vissza, majd Virág kutakodott a táskájában, és előhúzott egy halom filcet. Kivettem a zöld színűt a filckötegből, és némi töprengés után nyomtatott, nagy betűkkel ráírtam, hogy WE ♥ ZSOLTI. Zsolti röhögve és kissé érzékenyülve feltette a kitűzőjét a pulcsijára (már volt rajta kettő, egy „muhahaha” és egy „Mááááday LOL” feliratos).
- A teremben persze mindenki ráugrott a kitűzőkkel tömött üvegünkre, és mivel a rockerek egymást lökdösve matattak benne (nem értették meg, hogy mind sima, egyszínű), úgy döntöttünk, inkább kiborítjuk az egészet a tanári asztalra, mielőtt még szétrobban az üveg a kezük között. Virágnak hála egy csomó színes alkoholos filc állt rendelkezésünkre, szóval elkezdődött a személyes kitűzőgyártás.
- Hé - léptem Cortez padjához. - Tessék - nyújtottam felé a neki szánt darabot.
- Nem gondolkoztam sokat azon, hogy mit firkantsak rá, természetesen azonnal kizártam mindenféle csöpögős „szeretlek” vagy hasonló üzenetet. Ez kettőnkre tartozik, szegény, mivel ha tőlem kapja, hordja, megkíméltem attól, hogy magán viselje az érzéseimet. Nem hinném, hogy a mi kapcsolatunk ilyen. Úgyhogy szinte gondolkodás nélkül ráírtam, hogy „Cortez Fan Club”, és a reakciójából ítélve értette a poént, nem mellesleg pedig kénytelen hordani az ultraciki kitűzőt.
- - **Ren, tess' - sétált oda hozzám Ricsi.**
  - - Köszönöm - vigyorogtam.
- Kíváncsian emeltem fel, és ahogy leolvastam a ráírt nevet, azonnal összeszorult a torkom, és a hirtelen kialakult hatalmas gombóctól úgy éreztem, nem bírok nyelni. „Regina.” Ez állt rajta Ricsi jól ismert betűivel (fordított R az elején, természetesen). Ricsi nem igazán tudta, hogy mit kell ilyenkor tenni, úgyhogy esetlenül magához húzott és megölelt. Az üzenete sokkal személyesebb volt, mint vártam, és világossá tette számomra, hogy tulajdonképpen mi az első pillanatoktól kezdve hihetetlenül mély

barátságban vagyunk, de ezt sose kellett mondanunk vagy éppen bizonyítanunk. Reginaként mutatott be Corteznek az első alkalommal, bár azóta tudom, már akkor tudták a nevem, csak szívattak. Viszonoztam az ölelését, sőt igazából annyira szorosan fogtam, hogy Ricsi felröhögött, én pedig fájó szívvel ébredtem rá, hogy mennyire nagyon fog hiányozni nekem.

- - Na, jó, Ren, akadj le rólam - tolt el magától, mire szipogva felnevettem, és elengedtem.

- - Regina, mi? - vigyorogtam könnyes szemmel.

- - Poén volt - mondta, és bár Ricsi mindig kemény, soha nem érzélgősködik, most kicsit látszott rajta, hogy megtört. A közelgő elválásunk mindenkit máshogy érint, és mindenki más szituációban döbben rá, hogy pár hónap, és ennyi volt.

- - Hé! Várj, ne menj el - szóltam sietve, és a padomra hajolva ráfirkantottam egy üres kitűzőre. - Tessék. Ez a tiéd.

- - Ha valami csöpögőset írtál rá, nem teszem fel - keménykedett, és rászta tincseit megigazítva elolvasta az üzenetemet. - Jó, na, gyere ide, te hülye - ragadta meg a karom, és még egyszer magához húzva átölelt.

Ricsi a kitűzőmet a pulcsija alatt lévő póló aljára tette fel, úgy, hogy kilógjon, de ne lehessen elolvasni a ráírt szöveget. Nem azért, mert csöpögős lett. Hanem mert nem tartozott másra. Csak azok tudták, mit írtam neki, akik pont akkor ott voltak. Virág, Cortez, Zsolti, Dave és Kinga. Az utóbbi persze nem hatódott meg, hanem unottan közölte, hogy „gyengék az idegeim, miért bögök állandóan???”.

- - Kinga! - nyújtottam felé is egy kitűzőt.

- - Nem teszem fel, megmondtam.

- - Akkor csak rakd el, emlékbe.

- Jó, add - fogadta el „bájosan”. - Most komolyan! Mi akar ez lenni? Legalább olvashatóan írtad volna rá.

- - Nem fontos - legyintettem, és úgy döntöttem, hagyom. Kinga nagyon is jól tudja, mit írtam rá a kitűzőre (Mindent köszönök, komolyan.), csak egyszerűen nem volt kedve reagálni rá.

Az egész nap a kitűzőgyártással és -adogatással telt, olvasókörré tizennégy darab volt a pulóveremre tűzve. Mindenféle felirat díszelgett rajta, mint pl. „MÖLLB” Virágtól, „Bítlisz” Macutól, "Ne hagyj itt ezekkel!!!" Katától, „Réni! ©” Jacques-tól stb. Olvasóról hazaérve, amikor a babzsák fotelemen ülve átnéztem a kapott darabokat, kettőt sokáig a kezemben tartottam. Cortezét, aki csupán egy C betűt írt rá (sokéves tapasztalat, hogy tőle még ennyi is nagy dolognak számít, nem sűrűn vesz részt ilyesmiken) és Kingáét. Aki üresen adta oda. Nem írt rá nekem semmit, azt hiszem, nem is vártam. De azzal, hogy adott egyet, burkoltan vallotta, hogy igenis jelent neki valamit a barátságunk (tudtam! ih!), az pedig, hogy nem írt rá semmit, két dolgot jelenthet. Az egyik, hogy túl sok mindent mondana, ami nem fér rá egy

jelvényre. Vagy éppen nincs mit mondania. Nem is tudom, melyik jobb.

Valentin-hét: 5/5* - jópofa ez a kitűző dolog.

Duplamatek: 5/2 - Gazdag egyest adott Zsoltinak, aki megpróbálta megkenni a tanárnőt egy kitűzővel, hátha összejön az a kettős.
Nem jött össze.

Sulirádió: 5/4 - szerelmes dalok, minden mennyiségben. Jacques komolyan vette, hogy Valentin-hét van, így segítség nélkül, saját elképzelés szerint rakott be számokat. Ricsi a harmadik szünetben rúgta rá a stúdió ajtaját és fenyegette meg, hogy ha nem nyomja ki Celine Diont, egyszerűen lefejezi. Zsák ért a szép szóból, többé nem szólt Celine. ©

Virág: 5/2 - elkéredzkedett Vladártól, aki nem igazán akarta elengedni a rajzszakkörrel. Virág könyörgött egy sort, merthogy Ricsinek holnap szülinapja van, és ma valahová mennének, mire a kegyetlen tanár engedett. Virág meg boldog volt. Én meg gyorsan elmentem a tanár környékéről, mielőtt még Vladár engem talál meg a dührohamával. Volt már rá példa.

Ricsi: 5/5*** - hú, még másfél óra éjfélig. Meg kéne várnom, hogy üzenhessek neki. Ja, nincs is telefonom. Akkor alszom.

Február 14., kedd

Te jó ég! Ricsi szülinapja. Én ezt úgy képzeltem, hogy majd mindenki kedvesen felköszönti, és ennyi. Aha. Majdnem. Mivel nincs telefonom, hajnalban keltem a főci fakt miatt, és így a netet se volt időm megnézni, teljes nyugalommal, bár kissé fáradtan indultam suliba. Az éjjel esett valami ónosesőféle, úgyhogy rendesen csúszkáltam a dombon, időnként megkapaszkodva a kerítésekben. Mivel pár kutya nemtetszését fejezte ki amiatt, hogy nyúlkalok a fenségterületük környékén, inkább visszakaptam a karom még mielőtt ezen a szép, borús keddi hajnalon egy németjuhász leharapja pár ujjamat. Egyszer szeretnék férjhez menni, és ahhoz állítólag kell gyűrűsujj.

A főci fakt rém izgalmasan telt, aludtak az a-s lányok, egy ki csit én is, de mentségemre legyen mondva, hogy Farkas tanárnő is. Egy üledékes közet magyarázása közben kinézett az ablakon majd hat perc múlva feleszmélt, és megkérdezte, hol tartunk. A tél. Nulladik órában egy fakultáció hamar elröppen, csupán egy-két percnek érezzük, ám amikor úgy éreztem, ennek már tényleg soha nem lesz vége, megtörtént a csoda, és csengettek. Dináék kitűzőlázban égve rohantak a büfébe, hogy még a tömeg érkezése előtt állhassanak a sorba, én meg felvettem a kabátomat, és kimentem a sulis elé. Az álom hamar kiment a szememből, mert a

lépcső előtt álló hangos, élénk társaság plusz a hirtelen arcomba csapó fagyos szél azonnal felébresztett.

- - Sziasztok - köszöntem. - Boldog születésnapot! - szóltam gyorsan Ricsinek, aztán odaálltam Cortezhez, aki hátulról átölelt és bedugta a kezét a kabátzsebembe. Igen, hideg volt.

- - Nem fáj? - nyaggatta Zsolti Ricsit.

-Ki lehetett bírni.

- - Miről van szó? - érdeklődtem, sejtve, hogy lemaradtam valamiről. Mint általában mindig.

- - Reni, ne mondd, hogy nem láttad! - hüledezett Macu.

- - Mit? - kérdeztem csodálkozva.

- - Nem voltál Face-en??? - tátotta a száját Virág.

-Ööö... Nem. Nem nézem mindennap. Történt valami? - kapkodtam a fejem.

- - Hogy történt-e? - érkezett meg Kinga, és visszakézből olyat csapott Ricsi feje búbjára, hogy előrebukott a feje, és komolyan, még a fogai is összekoccantak.

- - Ember, megvesztél? - fogta Ricsi a fejét.

- - Megérdemelted! Hogy tehetél ilyet? Neked teljesen elment az eszed? Mit műveltél a bőröddel? Eszedbe jutott, hogy leszel hetven éves is? Hogy fogsz kinézni? - ordította Kinga. Virág elhúzta a száját, Dave meg végre megszánt, és a kezembe nyomta az iPadjét.

- - Itt vannak a képek - mondta, én pedig kesztyűs kézzel megragadtam a kütyü két oldalát, aztán elkerekedett szemmel bámultam a kijelzőt.

- - Úristen! Ricsi, mondd, hogy ez nem te vagy - hüledeztem.

Dave, látva, hogy én nem fogok képet váltani, csak tartom a tabletet, mellém állt, és ujjával húzogatva a kijelzőt, váltotta nekem a fotókat. Az első képen Virág és Ricsi magukat fotózzák egy üzlet előtt. A következőn Ricsi hason fekszik egy ágyon, egy kesztyűt viselő, televarrt karú srác pedig felé hajol egy szerkezettel. És a fotók, egymás után. Virág maga felé fordítja a kamerát, és riadtan eltátja a száját. Ricsi bal vádlijára ráteszik a sablont. Ricsi lába felé tű közeledik. Vérzik. Tetkóóó! Neeee! Vááá!

Mivel a szám elé kellett kapnom a kezem, Dave ösztönösen elvette tőlem a kütyűjét, aztán felém tartva mutatta tovább. Ricsi félrehajtja a fejét és röhög. Aztán úgy tűnik, fáj neki, mert tisztára vörös az arca, és erősen összeszorítja a szemét. A vádliján számomra olvashatatlan írás első betűje áll. A tetkós srác letörli a festékes vért, és folytatja. Jöhet a többi betű. Virág igazán lelkiismeretesen dokumentálta a folyamatot, egy halom kép következett a készülő tetkóról, majd végül lefóliázták Ricsi vádliját, aki felült. A következő felvételeken mindenki röhög, Ricsi kezét fog a szalonban dolgozókkal, és ennyi.

Döbbsenten, de komolyan, szinte sokkolva néztem fel a képekből.

- - Te jó ég! Nem hiszem el, hogy tetováltattál!

-Ja, ezzel apám is így van.

- - De nem jön le!!! - hüledeztem.

- - Miért akarnám, hogy lejöjjön? Nem azért csináltattam.

- - Idióta - förmedt rá Kinga, aki körülbelül ennyit tudott reagálni.

- - És mi ez? Mi van ráírva? Nem tudom elolvasni.

- Egy név. Héberül.

-Miért pont héberül? - érdeklődött Macu.

- - Mittom' én. Az tetszett.

- - Milyen név? - néztem Ricsi szemébe.

- - Virág - felelte egyszerűen, én pedig, azt hiszem, még soha nem hallottam ennél szebbet. Oké, persze magát a tetkót szörnyűnek találom, és el sem tudom képzelni, mi visz rá egy embert, hogy tönkretegyje a bőrét, azonban Ricsitől ez nem volt annyira furcsa, inkább csak meglepő. Virág zavart mosollyal ácsorgott Ricsi mellett, a többiek pedig tovább firtatták a tetkó témát.

- - Hallod! - jutott Zsolti eszébe. - És mi van, ha nem is azt írták? Úgyse érted. Lehet, azt írták oda, hogy „vádli”.

- - Minek nézel engem? - kérte ki magának Ricsi. - Kértem segítséget.

- Mindenkit megnyugtatók, a tetováláson Virág neve van - szólt közbe Dave.

- - Honnan tudod? - nézett rá Zsolti.

- - Onnan, hogy apám írta le egy papírra, az alapján varrták rá Ricsire.

A következő pillanatban egy mamut erejével csapódott ki a bejárati ajtó, és Máday vörös fejjel rontott ki az épületből.

- Pósa „televarrt” Richárd! - üvöltötte úgy, hogy kidagadtak a nyakán az erek.

-Jó reggelt! - intett Ricsi.

- - Máday néni! Csókolom a haját! - „üdvözölte” Zsolti.

- - Na, ide figyelj, fiam! - sétált le Máday a lépcsőn, figyelmen kívül hagyva mindent és mindenkit, csupán Ricsivel tartva a szemkontaktust. - Ezért repülsz az iskolából!

- - Mi? Miért? - csodálkozott Ricsi.

- - Tetoválás? TETOVÁLÁS??? - szörnyülködött Máday. -- Fogalmam sincs, miről beszél - nézett rá Ricsi, mi pedig lehajtott fejjel, a cipőnk orrát tanulmányozva hallgattuk a jelenetet.

- - Tele van veled a közösségi oldal!

- - Ez hízelgő - biccentett Ricsi.

- - Ne szórakozz velem! Mutasd a vádlidot!

- - Na, de igazgatóhelyettes asszony! - tátotta el a száját Ricsi. - csak nem arra kér, hogy nyilvánosan paráználkodjak? - kérdezte, Zsolti pedig köhögve próbálta elfojtani a nevetését.

Máday résnyire összehúzott szemmel nézett Ricsire.

• - Ha egyszer meglátom, nem érdekel semmi és senki! Repülni fogsz innen.

- Ne aggódjon, nincs mit meglátni - füllesztett Ricsi, aztán megvárta, hogy Máday dühödten berontson az épületbe (fellökve két kilencedikest), majd felénk fordult. - Na, ki nézi meg? - kérdezte.

Naná, hogy mind. A teremben Ricsi felfeküdt a tanári asztalra (újabbán divatos lett azon fetrengeni), mi pedig körbeálltuk, majd Virág óvatosan felhajtotta a gatyája szárát. Kétségtelenül ott volt a tetkó. Húú. Ricsi tizenkilenc éves lett.

Monsieur Durand vetett véget a Szent Johanna gimink mai adásának, ugyanis bejött, hogy órát tartson, szóval mindenki a helyére ment. Alig tíz perce tartott a francia, amikor kopogtak az ajtón. Érdeklődve néztünk körbe; mind a tizenketten a teremben voltunk, plusz a szaktanár, tehát... nem értettük.

• - Úúú. Remélem, nem egy dementor jön - visongott Virág rémülten, kilesve a zord, szeles februári időbe.

• - Szerinted az kopogna? - nevettem fel.

• - Biztos egy poltergeist az, engedjük be - szólt Zsolti.

• - Az miaz? - csillant fel Virág szeme.

• - Kopogó szellem - közölte Cortez.

• - Whúúúú - rémült halálra Virág, és franciául kezdett üvöltölni az ajtó felé igyekvő Durand-nak, hogy ne engedje be.

• - Zsolti, mi ez a német dolog mostanában? - kérdeztem, mert feltűnt, hogy ragad rá ez meg az a nyelvből.

• - Egy német szakos lánnyal járok.

• - Német tagozatos gimibe jár? - érdeklődtem. A fiúk lesajnálón kiröhögtek, mire Zsolti vigyorogva köhintett egyet.

-Nein. Fősulis.

-Értem - jöttem zavarba egy pillanatra. Igen, úgy tűnik, Zsolti kinőtte a gimis lányokat. Ő így készül a továbbtanulásra. ©

Virág üvöltözése ellenére Durand kinyitotta az ajtót, de sem kopogó szellem, sem pedig dementor nem jött be a terembe. Csak Haller. Aki sűrűn elnézést kért, amiért megzavarta az órát, de nagyon fontos (mint mindig) megbeszélője van velünk.

- Tehát - állt meg előttünk enyhén rezignáltan. - Mindenkinek sikerült leadni a jelentkezést?

- Igeen - óbégatták kórusban.

- Richárd? Esetleg a választott szakod került a vádlidra? - érdeklődött az ofő, aki a jelek szerint aktív a Facebookon.

- Ofő bá, úgy döntöttem, kihagyok egy évet - intett Ricsi.

- Szó sem lehet róla! - rázta meg a fejét Haller dühösen. - Mit szólna hozzá a családod???

- Anyám tudja.

Haller nem fogadta el a választ, csak felállította Ricsit,

mondva, beszélgessenek tovább az igazgatóiban.

- Majd jövök! - intett felénk.

- Ne engedd, hogy levegyék a gatyádat! - kiáltotta Zsolti.

- Nagy Zsolt, kérlek! - háborodott fel az ofő.

Ricsi a szünetben tért vissza egy alapos fejmosásból. Elmondása szerint mindenki tudni akarta, pontosan mik a szándékai, de ő folyamatosan azt hajtja, hogy szüksége van egy évre, hogy kitalálhassa, mit akar kezdeni magával. A felnőttek sokszor nem értik meg, hogy igenis van olyan, amikor valakinek halvány elképzelése sincs a jövőjéről. Ricsinek egyszerűen időre van szüksége. Csak nos ezt kevesen értik meg.

Duplamagyar után (Kardossal tételeket dolgoztunk ki) kimentünk az udvarra, hogy ott töltsük az ebédszünetet annak ellenére, hogy ráfagyott a jég a padra. Andris és Robi öngyújtóval próbálták „felolvasztani”, de Kinga kiverte a kezükből, mondván, hogy a végén még felgyújtják a sulit. Én az *Amerikai tragédiáit* olvastam, erősen koncentrálna a mozgó sorokra, amik a kezem reszketésétől indultak saját útjukra, a többiek pedig kitűzőket gyártottak.

- Na, akkor ezt odaadom mindenki nevében. Oké? - fordult körbe Zsolti.

• - Jujj - sütötte le a szemét Virág.

- Jó, menj, menj! - sürgette izgatottan Macu.

• - Mi az? - néztem fel a regényemből.

• - Valentin-ajándék Dinának - vihogott Ricsi.

- Mi van ráírva? - kérdeztem rosszat sejtve. Zsolti felemelte szemmagasságba a kitűzőt, és tartotta, hogy el tudjam olvasni. Khm. Jaj, ne!

- Ne már, ez túlzás - sütöttem le a szemem.

• - Miért? Igaz! - indult meg Zsolti az árkádok alatt álló csoport felé, a rockerek szakadtak a röhögéstől, Macu füttyögött, Dave és Cortez pedig kimaradt a dologból. Őket nem érintette.

Az a-s lányok mosolyogva fogadták Zsoltit, aki egyenesen Dina felé nyújtotta a kezét.

• - Köszönöm szépen - nyávogta Dina, kissé túljátszva a szerepét.

• - Semmiség - tette fel a karját Zsolti, és már vissza is indult felénk.

És a műsor csak aztán kezdődött. Mi mind azt figyeltük, ahogy Edina izgatottan megnézi a jelvényt, majd az arckifejezése mosolyról átvált eszelős vicsorrá. A kitűzőn ez szerepelt: „Szeretettel a volt barátaitdól. Lol’”.

• - Elmész te a büdös***** - visította önkívületben (cenzúrázva a vége), és Zsolti után hajította a jelvényt.

• - Edina! - ordította ki Máday az ablakon. - Az irodámba! Azonnal!

Edina fújtatva csörtetett be az épületbe, az egész udvar füttyögése és „húúú”-zása közepette.

- - Hát, így járt - konstataulta Kinga a helyzetet, és úgy tűnt, annyira nem hatja meg Edina megaláztatása. Most őszintén, ezen annyira nem is lehet meghatódni. Dina kilencedik óta majdnem minden fiúval járt a suliból... És csupán egy kitűzöt kapott, valamennyiük nevében. ©

Utolsó óra után Cortez megvárta a folyosón, és együtt indultunk nekem telefont nézni. Tulajdonképpen valamikor, napközben említettem neki, hogy rászántam magam egy új mobilra, és ezt annyira nem is tartottam nagy dolognak, egészen addig, amíg Cortez kocsijába beülve észre nem vettem a hátsó ülésen lévő csapatot.

- Már bocs, de... - fordultam hátra Dave-hez, Kingához és Macuhoz.

- Tényleg nélkülünk mentél volna telefont venni? Reni, hogy lehetsz ilyen? - tett szemrehányást Dave, Macu pedig sértetten bólogatott.

-Nem, én csak... - hebegtem, és kérdőn Cortezre néztem.

- - Nem én szóltam nekik - közölte, beindítva az autót. - Ezek valahogy meghallják, ha ilyenről beszél valaki egy kilométeres körzetben.

- Ha azt hiszed, hogy érdekel, milyen mobilon fogsz tovább szenvedni, nagyon tévedsz. Nekem nyomtatópatront kell venni, azért jövök veletek - szögezte le Kinga, unottan kibámulva az ablakon.

A plázáig (nincs messze, de annak tűnt) Dave és Macu folyamatosan azt szajkózták, hogy vegyek iPhone-t, mert az a világon a legjobb, és úúü, meg ááá. Cortez meg elkezdte fújni a magáét, hogy hagyják már azt az iPhone-t, a BlackBerry, az telefon.

- Jó, most komolyan, egyikőtök sem érti, hogy van egy keretem, amibe sem ez, sem az nem fér bele? - kérdeztem, sokadszorra. És nem figyeltek rám. Sokadszorra.

Dave, Macu és Cortez megállás nélkül vitatkozott alkalmazásról meg gyorsaságról, lefagyásról, betöltési időről... Én pedig folyamatosan hátrapillantottam Kingára, aki értetlenül nézett rám vissza. Mikor megérkeztünk, a három fiú idegesen pattant ki a kocsiból, és tovább diskuráltak, én pedig kissé lemaradva tőlük, Kingával együtt sétáltam.

A telefonboltban egy élmény volt ácsorogni, a sorszámunkra várva már kezdett megfájdulni a fejem Macuéktól, majd amikor mi következünk, mindannyian a pulthoz siettünk. Az eladó a fejét kapkodva nézett felváltva a három, folyamatosan magyarázó fiúra.

- - Rendben. Kinek lesz a telefon? - kérdezte.
- - Nekem - tettem fel a kezem a háttérben.

• - Van valami elképzelés? - nyújtogatta a nyakát az eladó, hogy lásson, mert Cortezék elállták az utat.

• - Nincs - felelték helyettem a fiúk.

• - Koszi - tártam szét a karomat.

• - Mutasson neki egy BlackBerryt - kérte Cortez.

• - Nem, nem - hadakozott Dave - iPhone. Csak iPhone.

• - Melyiket mutassam? - keresett meg a tekintetével az eladó.

-Nem is tudom... Milyen árban... - próbálkoztam, de Dave közbeszólt.

• - Maga itt dolgozik???

• - Igen.

• - Akkor hozna végre egy iPhone-t? - türelmetlenkedett.

• - Kié a sorszám?? - vesztítette el a türelmét az eladó.

• - Az enyém - ismételtem.

• - És mit akar venni?? - kiáltott rám dühösen, mire teljesen ledöbbsentem.

-Sürgősen váltson hangnemet - nézett rá Cortez higgadtan, mégis enyhén tekintélyt parancsolóan, mert az eladó vett egy mély lélegzetet. Gondolom, rájött, hogy bármilyen káoszt is okoztunk, attól még vevők vagyunk, és épp az imént ordította le egyikünket.

• - Tehát. Szeretnék egy új készüléket - kezdtem el.

• - Egy iPhone-t - tette hozzá Macu.

• - Na, jó. Elég lesz ebből! - lépett hozzánk Kinga, afféle megmentőként, mire az eladó kezdett sápadni. Mert neki ez még egy plusz főt jelentett, aki ott balhézik a pultnál. - Ti, hárman. Kifelé!

-Mi? Nem küldhetsz ki - háborodott fel Macu.

• - Dehogynem. Tűnés. Mozgás. Na! - tapsolt Kinga.

• - Szerintem is. Kint várjatok, oké? - simítottam meg Cortez karját, és szerettem volna már kint tudni, ugyanis nagyon nem tetszett, ahogy az eladót fürkészte.

-Jó - bólintott Cortez, és még egyszer, utoljára ránézett az eladósrácra. Huppsz.

Dave, Macu és Cortez kiment az üzletből, Kinga pedig egészen addig nézett utánuk, amíg el nem tűntek.

• - Nos - vigyorgott az eladóra, akinek gyöngyözött a homloka.

- Ez itt Renáta - mutatott rám.

• - Üdv - intettem mosolyogva.

-Neki veszünk telefont. Amit tudni kell róla. Nem ért hozzá, nem kell, hogy sok mindent tudjon, egy olyan okostelefonra lenne szükségünk, amit könnyű használni, ami nem teljesen érintőkijelzős, tehát querty billentyűzete van, és belefér ebbe az árkategóriába - mutatott a pulton lévő szórólapra.

- Rendben. Az igények alapján egyértelműen ezt ajánlanám -

mutatott le a papírra a tollával az eladó, Kinga pedig tüzetesen átolvasta a telefon specifikációit.

• - Igen. Ez jó lesz. Van valami külön igényed? - fordult végül felém, merthogy közben már én is elfelejtettem, hogy éppen nekem veszünk telefont.

- Szerintem nincs. Mmm. De, mégis. Mp3 csengőhangot lehet rá tölteni? - kérdeztem. Az eladó „te jó ég” pillantással meredt rám, Kinga pedig a vállamat megpaskolva bólintott.

• - Elnézést, az elején nem tettem hozzá, hogy ez itt Renáta, 1792-ből. - Az eladó nem vette a poént, szeretett volna már nagyon-nagyon messze tudni minket, úgyhogy azonnal kihozta a készüléket.

Mivel régi a kártyám, kaptam kedvezményt, meg egy csomó papírt alá kellett írnom, aztán már át is vehettem a telóm. És örültem neki. Nagyon.

• - Na, látom, virulsz - nézett rám Kinga kissé megenyhült arckifejezéssel.

• - Igen. Boldog vagyok. Sose volt még ilyen szép telóm - áradoztam. - Köszönöm a segítséget.

• - Nincs mit. Elnéztem volna, ahogy Cortez áthajol a pulton és megfejezi a veled ordító srácot, de aztán arra gondoltam, hogy nekem nincs időm tanúskodni, elfoglalt ember vagyok. Renáta, ugye nem most akarod idétlen vigyorral megnézegetni az új telefonodat? Nekem nyomtatópatront kell vennem, aztán pedig dolgom van - sürgetett, úgyhogy ki sem tudtam bontani a készüléket.

Pech, hogy patronért az elektronikai áruházba mentünk be, ahol mi, Kingával két perc alatt végeztünk volna, ha a három fiú nem tűnik el három irányba. Cortez a Blu-ray-eknél válogatott, Dave-et az iPad-kiegészítőknél szedtük össze, Macu pedig kisgyerekekkel X-boxozott, és szörnyen büszke volt magára, amiért nyert két tízéves ellen. ©

Hazaérve anyuéknak azonnal megmutattam az új telefonomat, a szüleim nagyon hozzáértő' szemmel vizsgálták, végül megkérdezték az árát (kevesebb volt, mint számítottak rá, úgyhogy örültek), és itt kábé ki is merült a „Reninek új telefonja van” sztori.

Miután beüzemeltem az új mobilomat, azonnal küldtem Virágnak egy sms-t. Őt illeti az „első üzenet az új mobilomról”. Cortez valamikor hét körül jött át, én addig pont az órát tudtam beállítani a készüléken, meg átmásoltam a neveket a sim kártyámról. Zseni vagyok.

Mindketten a babzsák foteleken ültünk, Cortez a telefonomat nyomkodta, és a csengőhangokról kérdezett.

-Jó, akkor Virágnak Adam Greentől a *Novotel* azzal a képpel, amikor kinyújtja a nyelvét a nyalókával - soroltam. Amúgy ez Virág egyik

kedvenc dala.

- - Piros vagy kék nyalóka? - nyomkodta a képeimet.

-Kék - feleltem némi hezitálás után. Igen, Virágról elég fura képeim vannak.

- - Zsoltinak maradhat a Backstreet Boys - legyintettem „minden mindegy” alapon, ugyanis Zsolti poénosnak tartja, ha nyilvános helyen felcsendül a *Backstreet's Back*, amitől a hívott fél természetesen szétég. Ricsinek is meghagytam a legutóbbi csengését (Korn *Corning Undone*), Macunak mehetett a Linkin Park *Brearing the habit*, Dave-nek pedig a Delinquent Habits *Return of the 1res* című szám. Katának a Cure *Friday I'm In Love*, Karcsinak *Harry Potter Theme Song*, és így tovább...

- - Neményi? - kérdezte Cortez teljesen normális hangon.

- - Ööö.... - túrtam a hajamba zavartan. - Arnoldnak egy ideje nincs beállítva se kép, se csengőhang. - A szalagavatónk után változtattam meg. Rég volt. Nagyon rég. - Kinga! - jutott eszembe hirtelen. - Kingának azt a képet, amin olyan dühösen néz.

- - Reni, olyanból van vagy húsz.

-Igen, de... Amikor ül a padján.

-Megvan. Zene?

Hirtelen mondani akartam, hogy a *Cápa* zenéje, mert kilencedik óta az, de végül meggondoltam magam, és nem azt választottam. Kingával a kapcsolatom hullámozó (egy jó barátság ilyen, nem?), de már rég nem a *Cápat* jelenti számomra.

- Legyen a Destiny's Childtól a *Survivor* - mosolyodtam el, majd látva, hogy Cortez nem érti, hozzátettem: - Régi sztori, sok emlékünk van erről a számról - zártam rövidre, mert úgy gondoltam, talán az nem teljesen tartozik Cortezre, hogy két dühös, csalódott szerelmes lány Párizsban, megosztott fülhallgatóval ezt hallgatja megállás nélkül, és úgy érzik a daltól, hogy igazi femme fatale-ok. :D

- Oké, megcsináltam.

- - Beállítanád a tiédet is?

-Ja. Kép?

-A 001-es.

- - Ez volt? - fordította felém a telómat. A képen Cortez átöleli a derekam, én pedig a vállára hajtom a fejem. Az egyik kedvenc képem.

-Igen. Csengőhangnak pedig maradjon a *Basket Case*.

- - Még mindig a *Basket Case*?kérdezett vissza, eléggé csodálkozva.

- - Aha. Kilencedik óta az a csengőhangod.

- - Legalább szereted?

- - Nem. De te igen - hebegtem zavartan.

- - Miért nem olyan csengőhangokat választasz, amit te szeretsz? Aki hív, az úgyse hallja soha...

- - Oké, ez jogos - tűnődtem el a hallottakon. Tényleg, ennek

így mi értelme van?

- - Mellesleg - tette hozzá - én sem szeretem ezt a számot.
- - Komolyan? Ezt jó tudni... - döbbsentem le. Mindig azt hittem, hogy Cortez „imádja” a *Basket Case-t*. Na, jó, de ha nem, akkor nekem miért csörög így évek óta???

• - Na. Mit állítsak be?

- Akkor valami Ramonest - mondtam, Cortez pedig felvont szemöldökkel nézett rám, és természetesen várta az igazi válaszomat. - Jóóó, legyen inkább a Muse-tól a *Time Is Running Out* - korrigáltam, majd odahajoltam hozzá, hogy megnézzem, mit művelt a telefonommal. Közben, mondjuk, megcsókolt, szóval kissé másodlagos lett számomra a mobilom. Meg a csengőhang. Meg minden... ©

Új telefon: 5/5*** - húúú. Elég jó. És okos. És kitolva ott a billentyűzet. És... mindegy, örülök.

Ricsi tetkója: 5/? - még mindig nem tudom, mit mondjak erre.

Jelentkezési határidő: 5/1* - és letelt.

Valentin-hét: 5/3 - ahogy az lenni szokott, csökken a kezdeti lelkesedés, és a sulis két csoportra oszlott. A sok és a kevés kitűzővel rendelkezők... Hierarchia. Minden februárban ez van.

Csengőhang: 5/5* - © „You will be the death for me.” Whoa.

Február 15., szerda

Ma járt le a jelentkezési határidő, úgyhogy ez a teher lement a vállunkról. Kaptunk helyette újat. Ugyanis azzal, hogy mindenkinek eldőlt a továbbtanulási szándéka és rendben lezajlott a jelentkezés, kezdődhetett a tanárok kedvenc dobálózása, a „még le is kell érettségizni” beszólás, amiből csak a mai napon kaptunk vagy ötöt. Eközben ezerrel zajlik a Valentin-hét, a sulirádiókból érzelmes dalok szólnak (a nap tetőpontja az volt, amikor Zsolti Máday irodájának az ablaka alatt üvöltötte Selena Gomez *Love You Like a Love Song*-ját), a 9/a-s lányok csordája kitűzővel teleaggatott pulcsiban bandázik a folyosón, a többi diák meg inkább takargatja a két-három kapott jelvényét. Katán viszont egy darabot sem láttam, ezért az udvaron puhatolóztam kicsit, hogy Gáborral minden oké-e. Mert kizárt dolognak tartottam, hogy nem kapott tőle...

- Nem hordok fehér kitűzőt - magyarázta a gót, és valóban, a talpig fekete szerkóján elég furcsán néznének ki a fehér jelvények. Aha, tényleg. Hát, tőlem is kapott, mégsem hordja. - Nyugi, itt van a táskámban az összes - paskolta meg az oldaltáskája felső, cipzáras részét, amiben összeütődtek a kitűzők.

-Sokat kaptál?

- Csak töletek - legyintett.

-Az osztályod? - próbálkoztam.

-Az osztályomba csak értelmi sérültek járnak - sóhajtottam. - Fogalmam sincs, mi lesz velem jövőre. Mindenki elmegy, akit szeretek.

-Tudom. De... - jutott eszembe valami. Vagyis valaki. - Flóra marad. És Karcsi is.

-Ők is depressziósak. Nem mehetnék veletek Párizsba? Elleszek a vendégszobában.

• - Egyelőre úgy néz ki, hogy nemcsak vendégszobánk, de semmilyen szobánk nem lesz. Viszont szívesen vendégül látlak, csak öltözz melegen. Hidegek a párizsi éjszakák - dramatizáltam a helyzetünket. Vagyis annyira nem is. Justine legutolsó, ma reggeli e-mailje szerint lehetőségünk van beköltözni egy dohos, külvárosi lakásba, ahol már laknak. Állatok. Kicsik, nem zavarnak. De azért mégis... bah.

Kata láthatta rajtam, hogy érzékenyen érint a párizsi hajléktalan jövőm, ezért másról kezdtünk beszélni. Például, hogy Gáborral baromi jól megvannak, sokat nevetnek (?), meg a szülei is nagyon megkedvelték, úgyhogy ezt hallgatva kicsit jobb kedvem lett.

Utolsó, ötödik órában Gondos tovább haladt az anyaggal. A tanévben már negyedszerre, ugyanazzal az anyaggal. A fiúk viccesnek találják, hogy amikor a tanárnő megkérdezi, hol tartottunk legutóbb, minden alkalommal rávágják, hogy a 122. oldalon. Persze miattuk otthon dolgozhatom ki a tételeket, meg tanulhatok magamtól fizikára. Arról nem beszélve, hogy lassan már Virág is kívülről tudja a 122. oldalt, ami igen nagy szó. ©

Suli után mindenki szétszéledt, engem meg hazavitt Cortez. Mivel senki nem volt otthon, csináltam magamnak egy melegszendvicset, aztán felvonultam a szobámba tanulni, sűrűn pillantgatva a szép, új telefonomra, hátha csinál valamit. Sajnos attól, hogy új lett a mobilom, az életem nem változott meg, így szokás szerint nem jött hívásom, sms-em, meg általában, semmim, csak késő délután csörgött rám Cortez, ahogy szokott. ©

Hideg van: 5/1*** - anyu óriási viharokat jelez, állítása szerint még sokáig tart a tél, pedig ilyenkor már kezdi kapni a „mikor jön a tavasz?” kérdéseket. Korai, még nagyon korai... Sulirádió: 5/4 - khm. Az baj, ha végül is tetszik az a Selena Gomez-szám, amin mindenki röhögött? Mindegy, azért megnézem dalszöveggel a YouTube-on, de pszt. ©

Ki kéne szednem a szemöldököm: 5/1 - jaj, ne, az fáj.

Mindegy, gyorsan túl leszek rajta.

Honfoglaló: 5/5* - várdöntögetős szerda este. Nyertem. Haha!

Február 16., csütörtök

Elképesztő nap. De komolyan. Hol is kezdjem? Ja, igen. A

szokásnál is zordabb időre ébredtem, nagyon erősen fújt a szél, anyu már korán reggel elment, mert mindenfelé vörös riasztás lépett életbe, a hóátfúvások és erős szellőkések miatt mindenhol nagy dugó alakult ki, úgyhogy apu is előbb indult dolgozni, én pedig szokásos időre elkészültem, és kimentem a ház elé, ahol Cortez várt rám. Alig tudtam kinyitni az ajtót, sőt, egyszer vissza is csapta a szél, a kabátom kapucniját akaratlanul is ráfújta a fejemre, a kopasz faágak pedig recsegve hajlottak el, egészen természetellenes szögben.

- - Hol vagyunk, egy orosz regényben? - ültem be végül a kocsiba, és a szélvédőn át a kavargó porhavat figyeltem.

- -Da - bólintott Cortez.

Nem semmi útviszonyokkal találtuk szemben magunkat, alig láttuk a sulit, olyan vihar volt, úgyhogy nem lepődtünk meg azon, hogy senki nem állt a lépcső előtt. Ha álltak is, már elfújta őket a szél. :D

Az aulában Máday csípőre tett kézzel állt.

- -Cortez és Reni! - förmedt ránk, mire kérdőn megtorpantunk.

- -A termetekbe! Most.

-Rendben, csak vennék egy üdítőt... - indultam a büfébe.

- -Mondom, most! - üvöltötte.

Nos, ilyenkor jobb nem vitatkozni Mádayval, úgyhogy felsétáltunk a terembe, ahol a többiek már bent voltak. A sulirádióból semmi nem szólt, Gábort és Jacques-ot is a terembe utasították.

- -Miről van szó? - kérdeztem, a helyemre sietve.

- -Passz - hintázott a székén Ricsi.

A társaságunkat annyira nem viselte meg, hogy a termünkben kellett maradni, igazából mindenki azt csinálta, amit szokott. Szólt a tévé, mindenféle zene üvöltött a mobilokból, Virág a telefonján rendezgette át az állatkertjét (Ricsivel megkönnyebbültünk, amikor letöltötte ezt az applikációt, mert amíg van játék állatkertje, addig nem akar igazit...), Zsolti szótárat lapozgatott (nagyon imponálni akar a barátnőjének), és néha elüvöltötte magát németül, a rockerek pedig felrázták a fél literes szénsavas üdítőket, és azzal játszottak, hogy átspriccelnek az a-sok termébe. Gyakran játszanak ilyesmit, ezért az a-sok termébe lépve mindig ragad az ember cipője.

- -Nos - csapta be az ajtót maga mögött Máday. - Ki tette?

- -Mit? - pislogott Virág.

- -Még egyszer kérdezem, ki tette?

- -Máday néni, nem értjük - ráncolta a szemöldökét Zsolti.

- -Rendben. Rendben - bólintott Máday. - A következő lesz. Az illető, aki meghackelte az iskolánk honlapját, azonnal helyreállítja, majd jelentkezik nálam. Senki, ismétlem, senki nem hagyhatja el a termet! - üvöltötte torkaszakadtából, és

kiviharzott..

Naná, hogy egy emberként rohantunk Macuhoz, akinek az asztalán be volt kapcsolva a MacBook.

Elsőre semmi nem tűnt fel, a Szent Johanna honlapja bejött, ott volt a kép és az üdvözlőszöveg, de aztán beugrott egy ablak, és elindult egy videó. Három, rajzolt figura táncolt a *Wake Me Up, Before you Go Go* című számra. Ezzel így még nem is lenne baj Csak. Öhm. Szóval a három rajz felét kicserélték, így a középső figura Borrel igazgató úr arcával ugrált, a jobb szélső Mádayéval, a bal oldali pedig Gondos tanárnőt személyesítette meg.

- Úristen! Ez mekkoraaaa! Vfííí! - kezdett vihogni Virág elsőként.

- -Ez iszonyat nagy - röhögött Ricsi. Összességében egyébként a videó tényleg nagyon aranyos volt és vicces, tehát semmi durva obszcén, de még csak kifogásolható sem volt benne, egyszerűen annyi volt a probléma, hogy a sulis hivatalos honlapjának kezdőoldalán jelent meg.

- -Ez ilyen vidám hely - nézte Cortez a videót, ahol a három tanár tablóképével ellátott animációk táncoltak rendíthetetlenül.

-Ja - bólogatott Macu.

- - Kinga? Hozzáfűznivaló? - néztem rá csodálkozva. Ugyanis feltűnt, hogy Kinga nem reagált. Semmit.

- -Mit mondjak? - sóhajtott. - Aki fel tudta tenni a honlapra, kétségkívül tehetséges - mondta diplomatikusan.

Na, ez már mindenkinek elég gyanús volt, úgyhogy Dave bhintve kihúzta magát, majd a zakója belső zsebéből kiszedve egy papírt, felszúrta a parafa táblára.

- -Tedd emlékezetessé a sulis honlapját - olvasta le Gábor.

- - Azt hiszem, megtörtént - tárta szét a karját, mire óriási fütty-tapskoncert zengte be a termünket.

-Hé, és mi van, ha, mondjuk, valaki béna kapja ezt a feladatot? - kérdezte Robi.

- - Ott az üzenőfal, a vendégkönyv... Nem volt megadva, hogy pontosan mit kell csinálni - magyarázta Dave.

- -Azért örülök, hogy ezt te húztad - ismertem be.

- - Zárd be, csukd már le, jön valaki! - kiáltotta Ricsi, Macu pedig gyorsan lehajtotta a MacBook fedelét.

- - Gyerekeek! - lépett be Haller. - Ez nem vicces. Máday igazgatóhelyettes asszony szörnyen dühös.

-És Borrel? - kérdezte Zsolti.

-Hmm... Az igazgató úr szereti ezt a dalt... - tűnődött, mire mindenki felröhögött. - De! Attól még szedjétek le! Ez egy iskola. Legalább a látszatát tartsuk meg.

- -Leszedjük - ígérte meg Dave.

- -Köszönöm. Minél előbb, ha kérhetem.

- Wake me up, before you go go... - énekelte Zsolti, és kész. Eddig bírtuk. Sírtunk a röhögéstől. Haller gyorsan kiment, mielőtt még ő is elmosolyodott volna és ezzel cinkosunkká válna. Dave egész nap hagyta a videót a honlapon, ergo nem mehettünk ki a teremből, úgyhogy Karcsi, Kata és Flóra csempészett be hozzánk élelmet. A sulirádió pedig egész nap néma maradt. A többi diák ezt nagyon rosszul viselte, mi azonban feltaláltuk magunkat. Mobilról hallgattunk zenét. Naná. ©

Utolsó óra után a szél még a reggelenél is jobban felerősödött, úgyhogy a tanárok megkértek mindenkit, hogy ha lehet, akkor egyenesen hazamenjenek. Cortez hazavitt, és azt beszéltük meg, hogy ebben az időben inkább nem jön át délután, úgyhogy majd holnap találkozunk.

A házban egyedül voltam, és környezetvédő, keveset pazarló lány vagyok, mégis, ilyenkor jobb szeretem, ha több helységben is ég a villany, egész egyszerű okból kifolyólag. Merthogy félek. ©

Anyu is és apu is többször hívott, mindketten be voltak havazva, anyu képletesen, a vörös riasztás miatt, apu pedig szó szerint, merthogy a kocsiját eltorlaszolta valami hóbucka, amit egész nap gondosan odahordott a szél. Óriási. Egy bögre kakaóval ültem fél nyolckor a szobámban, és olvastam, amikor is sötét lett. De komolyan. Olyan sötét, hogy semmit nem láttam. Azon túl, hogy halálra rémültem, gyorsan felnyúltam a mobilomért, és a kijelző gyér világításánál körbekémleltem. Nagyszerű, egy egység volt rajta, és erősen merült. A sötétben szinte hallottam a saját szívverésemet, ami nem volt túl lassú, miközben hívtam anyut.

-Reni, még legalább másfél óra, mire indulok. Őrültekháza van.

- -Anyu, sötét van - mondtam vékony, erőtlen hangon.
- Persze hogy sötét van, tél van, és este fél nyolc.
- -Nem. Úgy értem, a házban. Nincs áram.
- -Ó! Biztos ez?
- -Itt ülök a sötétben - közöltem, mert ennél jobban nem tudtam szemléltetni, hogy áramszünet van.

• -Apád?

• -Hókupaccal küzd.

-Jó, jó. Ne aggódj. Mindjárt kitalálunk valamit - hadarta anyu, de közben odaszólt valakinek, hogy frissítsen valamit... Zavartam.

- Anyu, nagyon sötét van. Tényleg - motyogtam sírógörccsel küszködve. Az ember sosem lehet elég idős egy kiadós „halálra rémültem” érzéshez. Ezt nem lehet kinőni.

• -Meg tudod nézni a villanyórát?

- Igen, a kis bányászsisakkal és a házunk alaprajzával - feleltem, de anyu valamiért nem tartott humorosnak.

-Az utcában van áram?

• -Nem tudom, még nem mertem felállni. De várj - tápászkodtam

fel a vaksötétben, és tapogatózva elindultam az ablak felé. Merthogy a telefonomon éppen beszéltem, tehát azzal nem tudtam világítani. - Aúúú! - üvöltöttem fel.

- -Mi az??? - hüledezett anyu.

- Semmi. Majd ne felejtse el mondani, hogy lezúztam a bal térdemet, ha esetleg nem tudnám, mitől kékült be - sántikáltam tovább. És meglett az ablak. Hah. És kint ugyanolyan sötét volt, mint bent. Bah. - Nem, az egész utcában nincs áram - mondtam. Most mit csináljak?

- -Először is ne aggódj. Menj át Cortezhez.

-Jó. Megyek.

-Majd apád felvesz, ha megy hazafelé.

- Jó - bólogattam a vaksötétben, és a táskámat felkapva az íróasztalom tartalmát fél karral belesöpörtem, remélve, hogy a töltő a táskámban landolt, majd magam előtt tartott kézzel, vakon elindultam. Igen, a lépcső felé.

Szerencsére épségben leértem, de azért erősen kellett koncentrálnom. Az ember milliószor megteszi ugyanazt az utat, és egyszer sem jut eszébe megszámolni a lépcsőfokokat. Nagy hiba, mert néha jól jönne. A telefonom kijelzőjének segítségével kijutottam a házból, majd a kulcslyukat megvilágítva bezártam kint. Ugyanezt a procedúrát megcsináltam a kapuval is, és már az utcán is voltam. Olyan szélökések értek, hogy azt hittem, komolyan felborít. A porhó erősen az arcomba és szemembe csapott, kézzel megpróbáltam a kapucnimat a fejemen tartani, de esélyem sem volt rá. A sötét utcában felkavarodott hó olyan volt, mintha fehér fátyolon át nézném a világot. Igazi horror idő. És én mit kerestem idekint?

Lassan haladva, széllel szemben botorkáltam, az orrom, az arcom és a kezem is szétfagyott, közben meg seholyan nem volt senki. Az egész út alatt egyetlen autó fényszóróját láttam, de az is lekanyarodott, még mielőtt odaért volna hozzám. A szél süvített, a fák csapkodtak, két felborult kuka mellett is elsiettem, folyamatosan attól rettegvén, hogy mi zuhan a fejemre. Jó esetben egy gally, rosszabb esetben egy teljes fa. Recsegő, ropogó, csattogó hangok és a megállás nélküli szélfúvás. Cortezék utcájába bekanyarodva sem tudtam jobban sietni, mert akkor oldalról kapott el a szél, úgyhogy, azt hiszem, szereztem egy középfülgyulladás, miközben próbáltam állva maradni.

Ráakadtam a video-kaputelefonra, amit, gondolom, Cortez nagymamája vett fel, bár nem hallottam semmit.

- -Csókolom - integettem, erősen koncentrálnva, hogy a karom ne repüljön el a széllel.

A berregő hangot hallva benyomultam a kapun, ekkor a szél egy kicsit nekem kedvezett, úgyhogy konkrétan belökött rajta, és a bejárati ajtóhoz érve úgy éreztem magam, mintha a Mount Everestet

másztam volna meg. Egyébként majdnem.

- - Reni! - engedett be Cortez nagymamája gyorsan, én pedig szétfagyva megálltam az ajtó mellett.

- - Áramszünet van nálunk, és egyedül voltam. Anyu azt mondta, jöjjenek át, és majd apu felvesz - hadartam dideregve.

- - Persze, persze - bólogatott a nagymamája megértően, aztán felküldött Cortezhez.

Aki persze totál ledöbbsent, és egyszerűen nem értette, hogy miért harcolok egyedül az elemekkel, miért nem szóltam, hogy jöjjön értem. Mellesleg ezt anyu is így értette, mármint azt hitte, hogy majd felhívom Cortezt, és eljön értem. Jaa! Hogy nem kellett volna fél órát küzdenem a széllel gyalog? Hát, erről ennyit.

- - Vizes vagy? - kérdezte Cortez, amikor vacogva leültem a kanapéra, és azon voltam, hogy minél előbb abbahagyjam a remegést és felmelegedjek.

-Aha. Kicsit - tapogattam meg a pulcsimat és a pólómat. Útközben úgy négy-öt kiló havat fújta a nyakamba a szél. Legalábbis ennyire saccolnám.

-Adok egy pólót, vedd át - lépett a szekrényéhez, és csak úgy, találomra kivett egy darabot.

- -Koszi - mosolyodtam el.

A fürdőszobában átvettem a pólót (nagy volt rám. ©), aztán visszamentem Cortezhez.

-Bocs, hogy így rád törtem. Apu mindjárt felvesz... - mondtam, mert eszembe jutott, hogy, mondjuk, hétköznap este van, én meg bezuhantam, mintha csak Minszkből érkeztem volna.

Éppen azt ecseteltem, hogy időnként visszafújta a szél majdnem a házunkig, szóval olyan volt az utam, mint egy számítógépes játék. Ha hibáztál, kezdhetted előlről, amikor csörgött a telefon, amit időközben bedugtam tölteni.

- -Reni, apád most beszélt az elektromos művekkel. Nincs áram az egész utcánkban, felvették a hibát, de valószínűleg csak reggel javítják meg, mert annyi bejelentés érkezett - mondta anyu.

-Jó, de én most mit csináljak?

- -Nem tudom, nekem beszélnem kell a tűzoltóság szóvivőjével, mert dőlnek a fák... Ne menj haza, nincs áram. Maradj ott.

- -Itt? - rökönödtem meg.

- -Igen. Nálad van a táskád?

-Igen... - dadogtam.

- -Akkor holnap reggel el tudsz menni iskolába.

- -I-igen - bólintottam. Á, hogy én mindig közvetlenül hazaérés után bepakolok holnapra.

-Jó. Mondd meg Cortez nagyszüleinek, hogy köszönöm, és maradj ott.

- -És ti? - kérdeztem.

- -Én még dolgozom, apád pedig az irodában van.

- -Nincs otthon? - döböntem le.
- - Nem, még nem ment haza, telefonon beszélt az áramszolgáltatóval. Majdnem fél órát várt a kapcsolásra... Mennem kell, ma radj, ahol vagy.
- Jó. Mikor áll el a vihar? - kérdeztem.
- Az előrejelzések nem tudják pontosan.
- -Anyu. Te vagy az előrejelzés - kerekedett el a szemem. Aztán lerakott.
- -Minden oké? - kérdezte Cortez.
- -Aha. Csak... Itt maradhatok éjszakára? - kérdeztem, Cortez pedig felvont szemöldökkel elmosolyodott.
- -Persze.
- -Oké - bölintottam, és éreztem, hogy előnti a pír a fejemet.
- Nincs fogkefém - hebegtem zavartan.
- -Kapsz egyet. - Hát, akkor kapok egyet. - Nem vagy éhes
- kérdezte, kifelé indulva a szobájából.
- -Kicsit - ismertem be.
- -Hamburger?
- -Nem, kösz. Azt inkább nem - csóváltam a fejem nevetve.

Vihar: 5/1*" - vááá.

Áramszünet: 5/1* - vááá.

Corteznél vagyok: 5/? - vááá.

A táskám: 5/5* - a töltőn kívül a sötétben véletlenül belesöpörtem egy hegyezőt, egy csomag papírzsepit, az *Amerikai tragédiát* és... a naplóm.

Jaj nekem: 5/5 - oké. Corteznél vagyok. Este fél tizenegy. Naplót írok a fürdőszobában. Szerintem már nem tudja elképzelni, hogy mit művelek ennyi ideig. Uh, tényleg, ez kezd ciki lenni. Mennem kell. Khm. Na, mindegy.

Február 17., péntek

Rendben, akkor igyekszem úgy összefoglalni a napom (és a múlt éjszakát), hogy közben nem vörösödöm el, és ha esetleg aha, bárkinek a kezébe kerülne a naplóm, akkor nem teszi fel netre, mert nincs benne semmi „érdekes”. Öhm. Hát, ha szeredtem volna napot karikázni, utalva ezzel arra a dologra, amiért egy lány általában bekarikáz egy napot, akkor igen. A tegnapi pont lehetne. Mindezt olyan arccal írom, hogy valóban úgy nézek ki, mintha egy trópusi helyen égtem volna le. Igen, Corteznél aludtam az éjjel, életemben másodszor és igazából először, tudom, hogy egy lány legjobb barátnője a naplója, de az a helyzet, hogy én még a hús-vér legjobb barátnőimmel sem tárgyalom a magánéletem, és főleg nem Cortezt, tehát ami a tegnap esti alsó naplóbejegyzésem és a ma reggelem között történt, az összesen két emberre tartozik. Cortezre és rám. Khm. Persze azért nem ennyire egyszerű, mert a sulis felé tartva

bevillantak képek, amiktől a mellkasom hullámozni kezdett, a gyomrom megremegett, és úgy tűnt, a világon semmi nem tudná letörölni a fejemről azt az idegesítő vigyort, ami miatt üvöltött rólam, hogy valami elképesztő szinten vagyok boldog. Talán közel a tizennyolchoz egy bizonyos társadalmi megítélés szerint vérciki, hogy most először aludtam ott igazából a barátomnál, de tulajdonképpen mindig is tettem a statisztikákra és elvárásra, ma pedig már tudom, a jó dolgokra igenis megéri várni, ahhoz, hogy pozitívan, csalódás nélkül és éretten éljünk meg valamit, ahhoz idő kell. Mi vártunk. Rám vártunk. És jól döntöttem, amikor ezt kértem. Cortez pedig? Hát, mit is mondhatnék róla? Ahogy a sulis felé hajtottunk, egy pillanatra bevillant, ahogyan átölel a sötétben. Ahogy megcsókol. Ahogy a fülembe súg. Ahogy megsimítja a hajam. Ahogy felnézek rá, ő pedig mélyen a szemembe néz, a homlokába lógnak a *hajtincsei, majd újra megcsókol.* (L) (L) (L)

- -Reniiii! - szólt rám Virág, a jelek szerint újra, én pedig kizökentem a gondolataimból (vagy inkább emlékeimből), és zavartan hátrafordultam hozzájuk.

- -Igen?

- Hol jártál? - mosolygott rám kedvesen, én pedig köhintve megvakartam a homlokom.

- Itt, a közelben - mondtam visszafojtott vigyorral, Cortez pedig felénk sem nézve, csak az utat figyelve elmosolyodott.

- Ühüm. Na, szóval. Izé. Akkor ma este Valentin-buli... - emlékeztetett.

- Igen, igen - bólogattam, de komolyan, még soha nem esett ennyire nehezemre, hogy odafigyeljek valamire vagy éppen Virágra.

Ha az ember boldog, akkor rendszerint az egész világnak elújságolná, hogy szerelmes és boldog, és imádja az életét stb., de én nem tehettem ilyet, úgyhogy csak csendben ácsorogtam a lépcső előtt, szorosan rákulcsolva az ujjaimat Cortez kezére, és a többieket hallgattam.

- - Min mosolyogsz? - kérdezte tőlem Virág. Uppsz. Tehát mosolyogtam.

- -Csak úgy... Jókedvem van.

-Az jó. Nekem is.

-Jó reggelt - lépett hozzánk Kinga és Dave.

- - Sziasztok - köszöntem vissza. - Mi az? - kérdeztem Kingát aki fürkészve nézett rám.

- -Semmi - felelte szárazon.

Időközben a többiek már befelé indultak a suliba, és én velük tartottam volna, ha éppen Kinga nem rángat vissza.

- -Renáta, pontosan miért is van rajtad a tegnapi ruha?

- -Szeretem ezt a pulcsit - motyogtam zavartan.

• - Hogyne, én pedig a *Grace klinikákban szerepelek* - vágta rá cinikusan, mivel Kinga gyűlöli azt a sorozatot, rájöttem, hogy ez azt jelenti, hogy nem hisz nekem.

• -Corteznél aludtam - suttoztam.

-És többet nem öltözől át? - vonta fel a szemöldökét.

- De, de... - nevettem el magam. - Nem volt időm hazamenni reggel.

-Kímélj meg a részletektől - sóhajtott.

-Egyébként csak a pulcsim a tegnapi. A pólóm nem - húztam ki a kardigánom alól Cortez egyik pólóját.

- Óriási. Most már egymás ruháját hordjátok? Mi lesz ezután? Nézegetni fogjátok egymást, olyan hányingerkeltően?

- Na, jó, hagyjuk - ráztam meg a fejem idegesen, mert rádöbentem, ma nem fogok tudni szót érteni Kingával, mert a szokotttnál is szarkasztikusabb.

• - Renáta, várj! - szólt utánam, - Örülök, hogy ilyen gusztustalanul boldognak látlak, és bízom benne, hogy azért hamarosan leszeded ezt az idegesítő vigyort a fejedről - sóhajtott unottan.

• -Köszönöm - mosolyodtam el, és visszaindultam hozzá.

• -Felejtsd el. Tűnés - hajtott el. Aj, honnan tudta, hogy meg akartam ölelni?

A Szent Johannában tombolt az „éljen, péntek, péntek van, áá” hangulat, mindenki az esti Valentin-bulin görcsölt, várta, hogy meghívják, vagy csak büszkén feszített, mutatva az erőt, miszerint neki igenis van partnere.

Első óra előtt a teremben a helyemen olvastam, Cortez pedig a padomon ülve szórakozott a telefonjával. Már amúgy is feladni készültem az *Amerikai tragédiát*, mert egyáltalán nem tudtam ráhangolódni, túl sok emlékkép kavargott a fejemben, amitől időközönként elábrándoztam vagy éppen elmosolyodtam, amikor Dina és a két másik a-s lány becsörtetett a termünkbe.

-Cortez - szólt Dina, és azért erre felnéztem. Cortez felvont szemöldökkel, kérdően nézett rá, mire Dina kihúzott a zsebéből egy kitűzőt. Nem igaz, ez soha nem adja fel?

- Kösz - bólintott Cortez, és maga mellé lerakva a jelvényt, tovább nyomkodta a telefonját.

• -Nem nézed meg, mi van ráírva? - kérdezte Edina.

-Ja, de - emelte fel újra Cortez, elolvasta a szöveget, és ismét Dinára nézett. - Kösz.

• - Nincs mit - húzta széles, MTV reality show típusúra a mosolyát, majd ugyanúgy Dave-nek is adott egy kitűzőt.

• -Hé, és mi nem kapunk? - „háborodott fel” Ricsi.

• - Nem. Bunkóknak nem jár - „vágott vissza” Edina, és füttykoncert közepette kivonult a teremből.

• -Mutasd - kérte el Kinga Dave jelvényét, majd elolvasta, és egy szép dobással egyenesen a kukába hajította. Csont nélkül.

• -Hé, azt én kaptam - nevette el magát Dave.
-Igen? Hát vedd ki onnan, ha kell - felelte lazán Kinga. Ott a pont. Dave soha nem nyúlna a kukába. Szerintem semmiért. Sajnos nem láttam, mi volt ráírva Cortez kitűzőjére, és nem mertem elkérni, mert az azért elég ciki lenne. A következő pillanatban Cortez oda sem nézve felkapta és a kezembe nyomta. Kicsit jól ismer. A jelvényen egyébként ez állt: Jövőre hiányozni fogsz. Xxx Dina". Te jó ég.

A pénteki laza hét óra egyébként nem is annyira lazán telt a tanárok rákapcsoltak a „haladjunk az anyaggal” fokozatra, ezért kissé megkönnyebbülve lélegeztünk fel, amikor utolsó órára Haller érkezett meg. Az órára mindig olyan jó hangulatban telik Haller üvölt, a többiek üvöltének, a tévé üvölt... Csak a szokásos

- Zsolti, áruld már el nekem, miért ordítasz ilyen artikulátlanul? - fogta a fejét Haller.

-Csak Dave-nek mutattam, hogy milyen hangot ad ki egy wookiee - kiáltotta Zsolti.

• -Egy mi? Na, jó, inkább nem is akarom tudni. Csak hallgass <
• dühöngött Haller, aztán rutinosan a rockerek felé fordult. -Ti ketten! Igen, ti! - bólintott „szigorúan”. - Panasz érkezett a szekrényetekben lévő képekre.

• -Hőőő, azok csak csajok - üvöltötte be Andris.

• - Igen, értem, de örülnék neki, ha lenne a hölgyeken némi ruha. Menjetek, és szedjétek le - kérte Haller, a két rocker pedig feltápáskodott és kimentek a folyosóra. A tizenévesek leleményesek, így természetesen Andrisék ahelyett, hogy lesztek volna a *Playboy*-képeket a szekrényük belső ajtajáról, alkoholos filccel „rajzoltak nekik bikinit”. Ezek kész vannak... Haller tovább sorolta a ránk érkező panaszokat, mi pedig türelmesen hallgattuk, ahogyan minden pénteken tesszük.

-Gyerekek, komolyan mondom, mindjárt itt a vége. Szedjétek össze magatokat. Hogy álltok az érettségi tételekkel? Mindenki hallotta, hogy miből kell javítania? Azonnal hozzák ki az ellenőrzőjüket azok, akik a héten ismét ellógták a fakultációt... - lapozgatta már rongyosra olvasott tanári zsebkönyvét Haller. - Mit csináljak veletek? - suttozta a plafonra nézve, és azt hiszem, költői kérdésnek szánta, bár valaki odafigyelt a fohászára. Kinga. Aki összefonott karral ült, és rezzenéstelen arccal hagyta figyelmen kívül a körülötte kialakult káoszt.

• -Tanár úr, esetleg segítek? - kérdezte, és szemmel láthatóan idegesítette az órára esetlensége.

• -Tessék? - ráncolta a szemöldökét az órára.

-Mivel nélkülem igen kevés dolog működik - kezdte szerényen -, ha gondolja, segíthetek kézben tartani az osztályt.

- - Kinga, az nagyszerű lenne - hálálkodott Haller, akinek totálisan kicsúszott a kezéből az irányítás. Úgy kilencedik környékén..

Kinga felállt, és kisétált a tanári asztalhoz, hogy váltson pár szót az ofóvel, a többiek pedig ezt úgy értelmezték, hogy „szabad foglalkozás” van, úgyhogy felvonyított egy wookie, Ricsi üvöltetni kezdett egy Buliet For My Valentine-dalt a telefonjából, a folyosóról beszűrődő zajok alapján pedig Andris és Robi focizni kezdett az egyikőjük könyvével. Érdekes, azt sem tudtam, hogy van könyvük. Jaj, ne. Remélem, nem az enyémet találták meg.

Hazaérve anyut otthon találtam, az éjszakázástól (hajnalig dolgozott a vihar miatt) meggyötörtnek és fáradtnak tűnt, apu pedig az utcában dolgozó tűzoltók munkáját figyelte, akik darun állva emelték le a vezetékekre zuhant faágot. Na, legalább megvan az áramszünet oka. Egyébként az utcában egészen sok férfi ácsorgott kint a házuk előtt, és „szakértői szemmel” nézték azt a szörnyen izgalmas jelenetet, ahogyan a tűzoltók lefűrészelik a vaskos ágakat. Mmm, engem ez annyira nem kötött le, úgyhogy gondoltam, ez valami „fiúdolog”, és inkább anyuval töltöttem a délutánt. A felnőtté válásom részének tudom be, hogy az, hogy nem otthon töltöttem az éjszakát, csupán olyan kérdéseket vont maga után, mint pl. vacsoráztam-e rendesen és hogy Cortez nagyszüleinek biztosan nem volt-e kifogása az ottlétem ellen. Semmi más. Nincs mese, felnőttem.

A Valentin-este a Szent Johanna egyik legnagyobb bulija, mert hogy ilyenkor státusszimbólumnak számít, hogy ki kivel érkezik és a zord tél végét jelentő tél végi buli általában elég pletykát termel ahhoz, hogy kitartson tavaszig. Amúgy, ez ma sem volt másképp.

A büfében feltankoltunk egy halom kaját (az iskolai buli legjobb része), aztán átvágtunk az udvaron, és bementünk a tesiterem épületébe. A dupla szárnyú ajtónál Jacques és Gábor fogadta az érkezőket.

- Tessék. Lányoknak lakat, fiúknak kulcs - tartott felénk két üveget, amik tele voltak pakolva kis, naplókön látott lakattal meg apró kulccsal.

- -Ez mi a franc? - ráncolta a szemöldökét Ricsi.
- -A Valentin-buli témája - közölte Gábor.

Mind a négyen kérdően néztünk, ezért Jacques elmagyarázta, hogy az idei Valentin-buli nagyon vicces lesz (?), mert a lányok kapnak egy lakatot, a fiúk egy kulcsot, és meg kell találni, hogy kinek a kulcsa nyitja ki a lakatot.

- -Mi ez, valami társkereső este? - kérdezte Cortez lesajnálón.
  - -Ne már. Mi együtt jöttünk. Nem kell lakat - feleltem én is.
- Úúú. Ez tök poén - nyúlt bele Virág az edénybe, és kihalászott

egy lakatot. Ricsi amolyan „felőlem” stílusban belenyúlt a másikba, és kiszedett egy kulcsot. Aztán egymás felé fordultak Virággal, hogy kipróbálják, nyitja-e.

- Ez nem az, kiveszek egy másikat - nyúlt Ricsi újra az üveg felé, de Gábor megrázta a fejét.

- Bocsi. De Máday figyel - suttogetta. - Nincs csere. Keresd meg a lakatod.

- Menjmár' - röhögött fel Ricsi kínosan. - Ren, húzzál egyet, hátha téged nyitlak.

- Én nem akarok - vitatkoztam, de közben kezdett mögöttünk ózni a sor. - Aj - túrtam bele idegesen, és kirántottam egy kis lakatot. Ricsi azonnal megpróbálta kinyitni, de nem. Nem az enyém volt.

- Cortez! - tartotta Jacques Cortez felé a kulcsos edényt, aki fáradtan belenyúlt, és kihúzott egy kulcsot. Sem Virágét, sem az enyémet nem nyitotta.

- Felejtsetek el, hogy keresgélni fogok - tette hozzá, és unottan a zsebébe tette a kulcsot.

- Megtalálnak ők téged, nem kell keresned - néztem rá halvány mosollyal. És nem túloztam. Ahogy felültünk a lelátó harmadik sorába, a Szent Johanná-s lányok a kis lakatjukat fogva megállás nélkül érkeztek hozzánk, hátha Corteznél vagy Ricsinél a kulcsuk. Éljen.

Amíg Cortezéket ostromolták, én körbejártam a tesitermet és csináltam fotókat. A legtöbb diák teljesen odavolt a „kinél van a lakatom kulcsa?” játékért, úgyhogy összességében nagyon boldog tételek készültek, mindenki próbálkozott a kinyitással, drukkolt, röhögött és rettegett attól függően, hogy ki közeledett felé.

- Reni! - állt meg mellettem Karcsi, amikor a 9/a-s lányokat fotóztam, ahogyan kitekeredett derékkal pózoltak.

- Ó, mondd, hogy nálad van a kulcsom - mutattam fel a kis lakatot, mire Karcsi kissé bénázva beleerőltette a zárba. Nem nyílt. A fenébe. Már az egész osztály kipróbálta, de nem náluk volt a kulcsom, Karcsi volt az utolsó reményem arra, hogy egy ismerőssel alkossak párt ma este.

- - Mi folyik a harmadik sorban? Robert Pattinson dedikál? - kérdezte Kinga, aki időközben valahogy mellém került, és értetlenül nézett fel a lelátóra, a helyünkre.

- - Semmi. Csak Cortez kulcsát próbálgatják.

- - Sejtettem. Nyitottak már? - fordult vissza hozzám.

- - Nem. Még nincs meg a kulcsom - emeltem fel a bezárt lakatomat. - És te?

- - Vegyük úgy, hogy kinyílt.

- - Ezt hogy érted? - érdeklődtem.

- - Kissé ideges lettem, amiért Dave kulcsa nem nyitotta a

záramat... - kezdte. - Tehát újra megpróbáltam, kissé erőteljesebben

-És?

- - Beletört - mondta ki, én meg akkorát röhögtem, hogy a körülöttünk állók kérdően felénk néztek. - Úgyhogy mi nem játszunk - fejezte be.

- - Ötletes - dicsértem meg, aztán még folytattam kicsit a fotózást

Időközben a stúdiósok becsukták a terem ajtaját, és felmentek a színpadra, úgyhogy Avril *Wish You Were Here* című dalával elindult az utolsó Valentin-bulink. Felverekedtem magam a helyünk re (Cortez körül kevés volt az oxigén), és lehuppantam Virág mellé.

- -Naaa? - kérdezte Virág.

- Semmi. Nincs meg a kulcsom - vontam meg a vállam, és kibontottam egy csomag ropit.

- -Képzeld, az enyém kinyílt - mesélte izgatottan.

- -Hú. Ki volt az?

- -Egy kilencedikes fiú.

- -És hol van most?

- -Ööö... Miután kinyitotta, Ricsi ránézett, a fiú meg inkább oda adta neki a kulcsot, és elfutott. Szegény.

- -Edina járt már erre? - kérdeztem.

- -Naná. Itt próbálkozott egy csomó ideig, aztán izé. Feladta.

- -Ugyan. Dina sosem adja fel - feleltem, aztán összenevettünk Virággal.

A tánctéren ugrándozó diákok megállás nélkül keresték a kulcsokat és lakatokat, az egymás közelébe kerülők ritmusra próbálták nyitni a lakatot, aztán röhögve továbbtáncoltak, hátha a következő embernél szerencsével járnak.

-Jó - baktatott fel hozzánk Dina. Ismét. - Nagyon remélem, hogy nem - tartotta a lakatot Zsolti elé, aki a kis kulcsával megpróbálta kinyitni. Elkerekedett szemmel nézett fel.

- -Basszus. Ez kinyílt - mondta.

- -Ne már! - sikoltotta Edina.

- Nem is. Vicceltem. Muhahaha! - nyerített fel, Edina meg idegbajosán kikapta a lakatot a kezéből, és tanácstalanul nézett le.

- -Már mindenkinél jártam. Cortez? - kérdezte.

- Szerintem hetedszerre sem nyitja, de most már odaadom, próbálgasd - nyújtotta felé a kulcsát.

- -Hívjak egy lakatost? - kérdezte Kinga, aki Dave-nek dőlve ült a lelátón.

-Vicces vagy - fújtatott Edina, és végleg feladta. Cortez kulcsa egyszerűen nem nyitotta a lakatot.

- -Mutasd ide - kérte el Andris.

- - Szeretnéd, mi? - nevetett fel Edina lesajnálón, de végül odaadta a rockernek a lakatot, aki megpróbálta a saját

kulcsával, nem nyílt. - Hála a jó égnek - forgatta a szemét Edina, és mivel Robihoz került a lakat, Dina és Andris nem túl diszkrét iba kezdett. Robi egy „Hopp!” kijelentéssel felmutatta a lakatot.

-Kinyílt.

• -Ez nem igaz - röhögte el magát kínosan Dina.

-Na, ma este te vagy a nőm. Pogózzunk! - tápázkodott fel, és Dina vad ellenállását figyelmen kívül hagyva megragadta a karját, és lerángatta a táncterre.

Közben egymás után érkeztek hozzám a Szent Johannás fiúk, kipróbálva, hogy működik-e a kulcsuk.

• -Bocs, de nem - ráztam meg a fejem, amikor a tizenegyedikes Beni kulcsa sem nyitotta a záram.

• -Takarjatok! - ült le mellénk Kata.

• -Ki elől bujkálunk? - néztem körbe.

• -Bálint kulcsa nyitott - húzta el a száját.

• -Sajnálom - simítottam meg a karját együtt érzően, aztán Cortezre figyeltem, mert a 9/a-lánycsorda érkezett hozzá. Egyikük« sem nyitotta ki.

• -Ó, de kár - mosolygott csillogó szájfénnyel Dalma. - Pedig kinyithattad volna a lakatom - nyávogta, én meg elkerekedett szemmel néztem rá. Ez most tényleg flörtöl a barátommal? Cortez értetlenül nézett rá, Ricsi meg, felrakva a lábát az előtte lévő helyre, rágózva nézett rájuk.

- Jól van, lányok, későre jár, lassan induljatok haza, mert lemaradtok a Disney-sorozatokról.

• -Hogy te mekkora tahó vagy - nézett rá Kitti szúrós szemmel.

-Tudod, ki néz Disney-t - hőbörgött Kriszti. Igen, a tizennégy évesek kikérték maguknak, hogy a koruknak megfelelő csatornát ajánlottuk nekik. Mivel kiröhögték, a lánycsorda levonult a lépcsőn, fellökve Karcsit, aki éppen hozzánk tartott.

• -Nem értem. Nem nyit a kulcsom semmit.

• -Potter, lehet, hogy te másik kulcsot húztál ki. A szertárit. Muhahaha - csapta hátba Zsolti.

Szörnyen jól szórakoztam, bár továbbra sem nyílt ki a lakatom. A dalok egymást váltották, a diákok lassan rátaláltak a „párjukra”, Máday pedig kiosztott két-három igazgatóit, csak úgy, csípőből, ahogyan szokta.

A *Party Rock Anthemre* szinte megtelt a táncter, a diákok egy emberként ugráltak, mi pedig a lelátón ülve röhögtünk, közben meg Judit és Berni, a két 9/b-s lány somfordált oda hozzánk megszeppenve.

• -Megpróbálhatjuk? - kérdezte halkán Berni.

• -Mit cincogsz? - kiáltott rá Ricsi.

• -Semmi - húlt meg a vér Berni ereiben.

• -Ne máár - hajoltam oda, és a fél karommal hátralöktem Ricsit.

-Persze. Próbáljátok - bólintottam, és mivel a fiúk nem voltak sek, sorban elszedtem tőlük a kulcsokat, és egyenként odaadtam a

lányoknak.

-Ez kinyílt! - kerekedett el Judit szeme. - Kié volt a kulcs? - kérdezte félénken.

- Az? Cortezé - mondtam barátságosan. Az a baj, hogy Judit elfehéredett a hír hallatán, és szinte láttam, ahogy megremegnek a térdei. Szegény. Sokkot kapott.

-Cortez - löktem oldalba, mert őt annyira nem izgatta a dolog -, megvan a lakatod.

-Mi?

- Judit - mutattam a kilencedikes lányra, aki úgy nézett ki, mintha a rohammentőket várná.

-És? - értetlenkedett tovább Cortez.

-Táncolnál velem?

-Én nem táncolok - röhögött ki az ötletemmel együtt.

- De ez egy ilyen buli. Akiknek passzol a lakat és a kulcs, táncolnak. Csak egy számot - kérleltem.

-Vele? - nézett nagylelkűen a két lány közül a sápadtabbra.

-Aha. Koszi - mosolyogtam bólintva.

- Úgy néz ki, mint aki mindjárt meghal - állt fel Cortez vonakodva.

- -Hidd el, sokan választanak utolsó pillanatuknak a veled való táncot - kiáltottam utána, mire Cortez elnevette magát, majd megragadta Judit karját, és levitte a táncra.

Az egész suli elképedve nézte őket, és irigykedve figyelték a lány kezében a kinyílt lakatot. Az más kérdés, hogy a tánc után Cortez visszajött hozzánk, a tánctéren hagyott Juditot pedig megrohanták a lányok, akik el akarták szedni tőle a lakatot.

- - Hé, héééé! - ordította Zsolti, és Macu kezét rángatva, folyamatosan a táncra felé meredt. Mindannyian odanéztünk, és tátott szájjal figyeltük, ahogyan Robi megcsókolja Edinát!!!

- Te jó ég - dőltem Cortez mellkasának, és hagytam, hogy a derekam köré fonja a kezét.

- -Ennél már nincs lejjebb - suttogta Kinga.

- -Hát - tűnődött Macu. - Húzzhatunk egy újabb strigulát.

A kijelentését óriási röhögés követte, majd a szám végén Robi felbaktatott a lépcsőn.

- -Veled meg mi van, ember? - kérdezte Ricsi.

- -Mi lenne? - ült le Robi úgy, mintha mi sem történt volna.

- Hogyhogy mi lenne? Most akkor mi van? - kérdezte Virág vigyorogva.

- -Mivel? - kérdezte.

- -Edinával - mondtam értetlenül.

- -Semmi - vonogatta a vállát.

- -De hát megcsókolta. Ijjj - pislogott nagyokat Virág.

- -Na, és?

- -Na, és? - kérdezett vissza Kinga. - Akkor, kérlek, nézz le a

tánctérre.

Mindannyian odafordultunk. Edina mosolyogva integetett Robi felé, aki rémült arccal lecsúszott a székén, egészen addig, amíg földre nem került.

- -Hát, ember - hajolt le Ricsi, és rácsapott a vállára. - Ezt megszívtad.

Hazaérve gyorsan feltöltöttem a képeket a gépemre, és leraktam az asztalomra a bezárt lakatot. Ez nem ér, hogy a végén még Karcsinak is sikerült (Tamiét nyitotta), csak nekem meg egy 10/b-s srácnak nem lett meg a párunk. Mikor végeztem a feltöltéssel, akkor esett le a dolog. Hát, persze. Kinga és Dave, akik beletörték a zárba a nem passzoló kulcsot. Ezek szerint a tizedikes fiú nyitotta Kingát. Engem pedig Dave. Na, mindegy. ©

Hosszú nap: 5/2 - leragad a szemem.

Cortez: 5/5*** - kimondhatatlanul szeretem.

Valentin-buli: 5/5 - nagyon vicces volt.

Facebook: 5/3 - Edina állapota estére átváltott „kapcsolatban”-ra. Juj.

Emlékképek: 5/5*** - cikáznak a fejemben.

Boldog vagyok: 5/5 - ©

Február 20., hétfő

A hétvége szinte elrepült. Szombaton délelőtt Virággal vigyáztam az öccsére (jó fej kissrác, imádom, bár kissé tévéfüggő, úgyhogy Zack. *odylt* néztünk vele. Ez Virág miatt van amúgy), aztán tételeket dolgoztam ki, este pedig Corteznél filmeztünk (Tom Cruise este), vasárnap anyuval bevásároltunk, később tanultam, majd beszéltem Justine-nel, este pedig, és most jön a meglepetés, Cortezzel voltam. ©

a reggelre véget ért a Valentin-hét, ez pedig azt jelenti, hogy a Szent Johannába visszatérnek a normál hétköznapok. Nincs »gyűjtögetés, nincs tervezgetés, nincs susmusolás a folyosón, hogy ki kit hív el a bulira. Tanulás van és sztorik. Mert az egyszerűen nem maradhat ki egy-egy iskolai buli után. A top hír természetesen Robi és Dina „kapcsolata”, a diákok erről beszéltek a legszívesebben, beleértve Edinát is, aki újra szerelmes lett. A gond ezzel csak az, hogy Edina új kapcsolatáról egy ember nem tud. Mégpedig Robi. A teremben ülve a szokásos elfoglaltságaink kötöttek le minket. Dave iPaden webkamerázott az apujával, Macu magát fényképezte a telefonjával, Virág rajzolt a rajztömbjébe, Ricsi hintázott a székén (neki ez tényleg egy program), Zsolti a villanyt kapcsolgatta (?), a rockerek headbangeltek a rádióból szóló Papa Roach-számra, Kinga a padjára hajolva írt valamit, Cortez félig aludt, mert valami amerikai közvetítést nézett éjjel, én pedig

Macu iPadjén keresgéltem a moly.hu-n, hogy milyen könyvet olvassak.

- Robi! - lépett be Edina a termünkbe, mire a legtöbben odakaptuk a fejünket.

- Mondjad - biccentett felé a rocker, a nyakát masszírozva, ami megrándult a fejrázástól.

- Csak ma még nem is találkoztunk - mosolygott rá Edina.

- És? - nézett rá Robi kérdően.

- Beköszöntem - dobta át szőke haját Dina a válla fölé.

- Jó. Köszönj.

- - Akkor később - indult ki az ajtón Dina.

- - Mi van később?

-A barátnőd - röhögte ki Ricsi.

- Anyád jó egészségnek örvend? - érdeklődött Robi, kulturált formában káromkodva... ©

- - Köszönöm kérdésed, remekül - rágózott Ricsi vihogva.

- - Na! - pattant fel Kinga, akit egész reggel nem hallottunk beszélni, mert megállás nélkül írt valamit. - Tessék! Időt és energiát nem kímélve, a hétvégén nekikezdtem a 12/b mappának, amit most be is fejeztem - mutatta fel a vaskos dossziét, aminek oldalán színes jelölőlapok álltak ki.

- - De szép - lelkesedett Virág.

- - Tudom - értett egyet Kinga.

- - Mi van benne? - üvöltötte Macu.

- - Ti - felelte Kinga, és kinyitotta a fedelét, felmutatva az első oldalt.

- - Miért van ott a fényképem? - kérdezte Cortez.

- - Ne izgulj, mindenkié itt van - lapozott egyet Kinga, és Virág oldalán is valóban ott szerepelt a fotója.

-Aktád van rólunk? - döbbsent le Zsolti.

- Tulajdonképpen úgy is mondhatjuk. Ez névsor szerint az osztályunk.

- - Mit akarsz azzal? - csodálkozott Ricsi.

- - Ebben fogom vezetni, hogy kivel mi történik.

- - Kinga, ezt a viselkedést diktatúrának nevezik - hüledeztem. Aktája van rólunk???

- - Renáta, nyugodj meg, ez a portfólió kizárólag a tanulmányokra vonatkozik, ne izgulj, az iskolán kívüli szürke, unalmas életed egy pillanata sem érdekel. Ennek a lényege - taglalta folyamatosan mutogatva a színes, fotókkal kiegészített adatlapokat -, hogy nyomon követem, ki hová jelentkezett, milyen fakultációra kell vagy éppen kellene járnia, milyen tárgyakból kell javítania...

- - Te jó ég. A bőrünk alá nem akarsz valami chipet beültetni? - nézett rá Macu.

- - Matsuda Okitsugu, született... - kezdte felolvasni Kinga.

- - Hé! Ez sérti a jogaimat - háborodott fel Macu.
- - Akkor talán rejtse el a Facebookon az adatait - vigyorgott Kinga.

A többiek tulajdonképpen hamar túltették magukat azon, hogy Kinga aktát vezet róluk, én azonban felálltam a helyemről, és odasétáltam a padjához.

- - Megnézhetem? - kérdeztem.
- - Igen, de ne zsirozd össze.
- - Mivel zsiroznám össze?
- - Mit tudom én. Azokkal a gusztustalan dolgokkal, amiket reggelizni szoktál - vágta a fejemhez.

• - Csak egy brióst ettem, és már keztem mostam - jelentettem ki sértetten, majd fellapoztam a kapcsos mappát. - Kinga, ez nagyon profi - dicsértem meg, amikor átnéztem Cortez adatlapját. Fotó, születési idő, tanulmányok, beszélt nyelvek, továbbtanulási szándéknak pedig három lehetséges légitársaság, köztük is elsőnek az Air Francé.

- - Persze hogy profi, hiszen én csináltam.

Átlapoztam az oldalakat (azért sok helyen erősen hiányos volt), majd magamhoz értem.

- - Nem találtál jobb képet rólam? - néztem a jobb felső sarokba. A felvételen éppen pislogok.

-Nem - vágta rá gúnyosan. Nem is igaz! Direkt ezt a képet tettem be. © Az én adatlapom teljesen befejezettnek látszott.

- - Hú - kerekedett el a szemem. - Ezek szerint én kész vagyok.
- - Igen, úgy tűnik - nézett le a lapra. - A tanulmányi átlagod kitűnő, jársz a fakultációra, megvan az iskolád... De nézd meg például Ricsit - lapozott vissza. - Ennek az embernek csak a születési dátuma biztos - mutatott a szinte üres oldalra. Valóban, Ricsiről egy fotó volt csupán (szemöldökpiercinggel, nagyon belehajolva a kamerába), a neve és a születési ideje, helye. Alulra

a „Célok” mezőbe annyi volt írva, hogy Szombathely. És utána három kérdőjel.

- Segíthetek kiegészíteni a hiányzó adatokat - jutott hirtelen eszembe, mert Kinga mappája egyre jobban tetszett. Szép volt, színes és rendszerezett, színes választóoldalakkal...

- - Nem! - háborodott fel azonnal, és mintha csak attól félne, hogy ellopom, visszarántotta a kezemből, és szorosan magához ölelte.

- - Kinga, csak segíteni akartam.

• - Nem kell! Ezt én csinálom. Az én ötletem volt! - viaskodott, szerintem saját magával. Mert velem biztos nem. - Mondd, neked nincs saját ötleted? - hóbörgött tovább.

- - Kinga, te örült vagy! Mondom, hogy csak megkérdeztem, hogy kell-e segítség. Na, jó, hagyjál a hülye mappáddal! - hátráltam,

folyamatosan tartva a szemkontaktust. Azt mondják, vadállatnak nem fordítunk hátat. Én ezt kiegészíteném azzal, hogy Kingának sem.

Leültem a helyemre, majd előszedtem a noteszomat, és megnéztem, hogy milyen órával kezdünk.

- - Mit művelsz? - kiáltott rám Kinga a terem másik végéből.
- - Mi? - kérdeztem vissza.
- - Utánozol, mi? Csinálsz egy saját adatbázist. Gondoltam - dühöngött.

-Mi van? Az órarendet néztem - fordultam körbe értetlenül, hátha a többiek segítenek egy kicsit. Nem, mindenki el volt foglalva. - Jó, tudod mit? - kapcsoltam be a tollam. - Igazad van. Csinálok én is egy olyat. Akkor - hajoltam a noteszomra - AntaiKelemen Ádám - írtam le.

- - Igen? - kérdezte Cortez, felnézve a padjáról, ahol eddig aludt.
- - Nem, semmi - legyintettem, jelezve, hogy visszaalhat. - Bencze Virág - folytattam az írást.
- - Azonnal fejezd be! - üvöltötte Kinga totál idegbajosan.
- - Nem - mondtam egyszerűen, és folytattam a névsort.

Alig írtam le Andris nevét, amikor Kinga rám rontott, és megpróbálta kikapni a kezemből a jegyzetfüzetem. Én két kézzel fogtam, Kinga rángatta, időközben meg ránk csöngettek. Jacques és Gábor zihálva futott be a terembe, éppen Gazdag tanárnő előtt.

- - Engedd már el! - kiáltottam Kingára, mert kezdtem fáradni.
- - Mindenki üljön a helyére - szólított fel minket a tanárnő.
- - Apááám. Csajbunyóóó - szólt Andris, és elismerően bólogatva nézte a jelenetünket.
- - Mondom, üljete le! Reni, Kinga! - szólt ránk élesen Gazdag.

-Tanárnő, én leülnék, ha Kinga elengedné a noteszomat! - magyaráztam, erősen tartva a füzetet, aminek a másik végét Kinga eszelősen rángatta.

- - Ezekkel mi van? - hintázott Ricsi, és érdeklődve nézte a jelenetet.
- - Passz. Én alszom - hajolt vissza Cortez a padjára, figyelmen kívül hagyva, hogy a barátnője élet-halál harcot vív egy noteszért.
- - Engedd már el! - rántott Kinga négyet ütemre, és kirántotta a kezemből, majd egy határozott mozdulattal kettészakította.
- - Normális vagy??? - ordítottam rá.
- - Te kezdted! Itt van, nesze - vágta hozzám a szétgyilkolt noteszt.
- - Én? Mit kezdtem én? - kiáltottam.
- - Ne zajongjatok már - motyogta Cortez, a kezével takarva az

arcát.

- - ELÉG VOLT! - üvöltötte el magát Gazdag, mire mindenki ledermedt. - Kinga és Renáta Máday igazgatóhelyettes asszonyhoz, Antai-Kelemen pedig a táblához!
- - Nem megyek ki az óráról! - vágta rá Kinga.
- - Most akkor felkeltsük Cortezt? - kérdezte Virág.
- - Nem mondom még egyszer! - támaszkodott meg a tanári asztalon Gazdag.

Kinga kicsörtetett a teremből (becsapta előttem az ajtót), úgyhogy újra kinyitottam, és kiléptem rajta. Még utoljára visszanéztem, Cortez ásítva sétált ki a táblához, és szerintem fogalma sem volt arról, hogy hol van.

Máday körülbelül három percig kapkodta a fejét Kinga és köztem, miközben mindketten vadul hadarva ismertettük, hogy pontosan mi történt.

- - Te jó ég, migrént kapok tőletek hétfő reggel - dörzsölte a halántékát az ig. helyettes. - Jól hallom, hogy egy mappa és egy határidőnapló okozta a konfliktust? - csóválta a fejét. Na, erre mindketten egyszerre kezdtük magyarázni, hogy ez nem ilyen egyszerű. - Kinga. Reni - szakított félbe minket halkan, mégis tekintélyt parancsolón. - Iskolánk két legjobb tanulója vagytok. Az egyik Párizsba készül ösztöndíjjal, a másik az ELTE szociológia szakára. Most nézzetek magatokba kicsit, és gondoljátok végig, hogy mennyire nevetséges, amiről beszéltek. Megköszöném, ha ilyen jellegű álproblémával nem zavarnátok. Két, kilencedikes lány ma elfelejtett nadrágot felvenni, úgy érkeztek az épületbe, mintha revü show-ra készülnének. Fel kell hívnom a tizedikes Bálint szüleit, és megmondanom nekik, hogy a fiuk, valószínűleg fogadásból, szappant evett és buborékokat büfög. Ki kell derítenem, hogy ki tépte ki az iskola könyvtárának köteteiből a neki tetsző oldalakat. És még csak hétfő reggel negyed kilenc van. Fogjátok a mappátokat, a jegyzetfüzeteket és magatokat is, majd húzzatok vissza a matematikaórára, és viselkedjeteK úgy, mint két, a felnőttkor küszöbén álló, végzős gimnazista - fejezte be halk, nyugodt hangon. Kingával a hallottakat emésztettük az igazgatóiban ülve, majd Máday összeráncolta a homlokát. - Úgy értettem, MOST! - kiáltott ránk. Na, ezt már nem kellett kétszer mondania, mindketten felpattantunk, és kisieltünk a folyosóra.

Az épület halk volt, csupán Kardos tanár úr üvöltése hallatszott ki a teremből, ami mellett elsétáltunk.

- - Bocs, hogy kiakasztottalak - suttogtam Kingának.
- - Semmi baj - felelte.

-Ööö... - néztem rá. - Én sem haragszom, amiért széttépted a noteszem... - mondtam, megpróbálva a lehetetlent. Felébreszteni Kinga lelkiismeretét.

- - Miért haragudnál?
- - Mert széttépted! - álltam meg egy pillanatra.
- - Na és? Csak egy notesz.
- - Az én noteszem.

-Renáta, mit szeretnél mondani?

- - Hogy nem volt fair széttépni!
- - Nem volt fair utánozni! - vágta rá frappánsan. Egy pillanatig elgondolkoztam, hogy mit válaszoljak, végül úgy döntöttem, nem megyek bele a vitába.
- - Oké, ott tartunk, mint az óra elején.
- - Igen, körülbelül - bólintott, aztán pár másodperc csend után mindketten elneveltük magunkat.
- - Amúgy - tűnődtem - nem fair, hogy Máday kidobott minket, mert szerintem ezek nem is igazi problémák.
- - Valóban, ez nekem sem tetszett. Azért, mert valaki hülye és szappant eszik, még nem ő a problémamérce. Bálintot inkább be kéne zárni valahová...

- Igen, szerintem is - nevettem el magam. - Egyébként szép a mappád. Úgyesen megcsináltad.

- Tudom. De akkor sem kell segítség - vigyorgott gúnyosan, és kinyitva a teremajtót, bement előre.

Cortez a táblánál állt, és unottan piszkálta a krétákat.

- - Üljetek a helyetekre - utasított minket Gazdag.

A padomig folyamatosan a táblát néztem, és vadul kattogott az agyam a feladaton. Gazdag a naplót lapozgatta, Cortez meg hátranézett a válla felett. Tölcsért formáltam a kezemből, és folyamatosan tátogtam.

- - Nos? - nézett rá Gazdag.
- - Nincs megoldása - köhintett Cortez.
- - Na, végre. Mi tartott ennyi ideig? - dühöngött a tanárnő.
- - A megoldást kerestem - mondta Cortez.
- - Fejben? - meredt rá Gazdag.

- Ja. Én már csak ilyen jó matekos vagyok - közölte szemtelen mosollyal.

• - Hogyne. Na, írd be a négyest - engedte el Cortezt, aki a többiek felé egy „ez van” mosolyt villantott, és bevágta magát a mögöttem lévő padba.

Törin Barka gigantikus összefoglalót tartott, leszakadt a kezem, mire végre kicsöngettek. És a legdurvább, hogy a lediktált anyagot nemcsak le kell írni, hanem meg is kell tanulni. Barka kirohanását egyébként Kardos és Mr. O'Realy is folytatta, mindkét tanár tézére készül, úgyhogy kellemes hétnek nézünk elébe. A többieket ez annyira nem zavarta, én azonban szokás szerint komolyan vettem a tanárok „nagyon fontos jegyet kaptok a dolgozatra” fenyegetéseit, és olvasóköri után hazaérve nekiálltam

magolni.

Kinga mappája: 5/5* - ha nem számítjuk, hogy Kinga időnként dühöngő örültté válik, és csak az aktát nézzük, amit összeállított, akkor elképesztően klassz lett.

Dina: 5/1 - nem teljesen érti, hogy Robi nem akar járni vele... jaj.

Olvasókör: 5/5 - Kardos kortárs brit írók műveiről beszélt, amit igen érdekesnek találtam, aztán kikölcsönöztem Anne Pietri *A Napkirály kénnyője* című könyvét.

Vacsora: 5/2 - anyu állítja, hogy csirkepaprikást készített. Apuval hosszan tanakodtunk, sőt, még gugliztunk is vacsi után, de nem. A google képtalálatai szerint mi még nem találkoztunk csirkepaprikással. És szerintem anyu sem. ©

Offline mód: 5/1 - nincs net, nincs Facebook, nincs gyakorkérdések, nincs e-mail, nincs YouTube dalszöveges videókkal. Tanulás van.

Cortez: 5/5' - illetve, azért a telefonom itt van mellettem.

Február 21., kedd

Éjjel ismét vihar tombolt, az ablakomat csapkodták a faágak, a takaróm alól kilesve izgultam, hogy betörik-e vagy sem. Nem tört be, azonban nem sokat aludtam, emiatt bágyadtan és álmosan ébredtem. Kicsit hiányzott már a nap, mert a bőröm így, a tél vége felé fakó lett és fénytelen, ráadásul anyu a komótos mozgásomat fürkészve megállapította, hogy vitaminhiányom van, ezért uzsira csomagolt nekem egy fűrt banánt. Időnként nem tudom, hogy anyu tisztában van-e azzal, hogy lánya van, nem pedig majma.

A kapun kilépve beszálltam Cortez kocsijába, és odahajolva hozzá ráérősen megcsókoltam.

• - Fáradt vagy? - kérdezte.

-Aha. Alig aludtam a vihartól.

• - Miért nem jöttél át? - mosolyodott el, mire zavartan lesütöttem a szemem, és kissé pironkodva kezdtem magyarázni arról, hogy milyen érdekes, eddig még nem figyeltem meg a kocsí műszerfalát... ©

• - Hé - állította le Cortez a hebegésem, és átnyúlva rajtam kinyitotta a kesztyűtartót.

-Könyvesbolt! - mondtam ösztönösen, amikor megláttam a szatyron lévő lógót.

-Tessék - vette ki a kis alakú csomagot, és a kezembe nyomta.

- Köszönöm szépen, de mi ez, és... - hatódtam meg, aztán az ölembe téve a zacskót, kérdően néztem rá. - Nélkülem mentél könyvesboltba?

• - Igen. Te tanultál, nekem tankolnom kellett, a pláza mellett

van a benzinkút, erről eszembe jutott valami, bementem a könyvesboltba, felkaptam, és összesen hetvennégy másodpercet töltöttem ott.

Összehúzott szemmel fürkészttem.

-Jó, ez így oké - vigyorodtam el, és izgatottan néztem bele a csomagba. Egy Moleskine notesz volt benne, nem is akármilyen. Párizs kiadás. Whoaaa!

- - Te jó ég - szedtem le az átlátszó fóliát róla. - Miért kaptam? - kérdeztem boldogan.

- - Mert Kinga szétszakította a noteszod.

-Köszönöm - simítottam meg a Moleskine fekete fedelét, és ahogy kinyitottam, megláttam benne a térképet. Párizs. Wow.

- - Hogy te mit össze tudsz örülni egy sima, fekete naptárnak - pillantott felém mosolyogva.

- - Hé. Ez egy Moleskine - kértem ki magamnak, amiért új szerzeményemet nemes egyszerűséggel „lenaptárazta”, majd eltettem a táskámba.

- - Megkérdezzem, hogy miért van tele a táskád banánnal, vagy inkább hagyjam? - pillantott felém Cortez vezetés közben.

-Vitaminhiányom van - vágta rá kapásból. Nem kérdezett többet. Megszokta a fura dolgaimat.

A sulis elé érve csatlakoztunk a lépcső előtti csoporthoz.

- - Megcsináltátok a franciát? - kérdeztem köszönés nélkül. Merthogy én majdnem másfél órát szenvedtem vele tegnap délután.

- - Milyen franciát? - piszkálta Ricsi a raszta tincseit.

-A házit. Négyoldalas fordítás...

- - Passzolod? - nyújtotta a kezét Ricsi, én meg kihalásztam a táskámból a füzetem.

-Ijjj, nekem is... - csatlakozott rögtön Virág.

-Nekem meg adj már egy banánt! - hajolt bele a táskámba Zsolti. Pár perc múlva valamennyien banánt ettünk (kivéve Cortezt és Macut, az előbbi kólázott, az utóbbi pedig nem szereti), és köszöntöttük Kingáékat, akik akkor értek oda hozzánk.

- - Sziasztok! Banánt? - kérdeztem.

- - Koszi, de kávézunk - mutatta fel Dave a Starbucks-poharát, amin ott szerepelt a neve.

- - Hogy ti mekkora sznobok vagytok - vihogott Ricsi. - Képesek vagytok reggel elbumlizni a „Sztárbaxig”, hogy itt villogjatok a poharakkal???

- - Először is, apám vitt el minket - mutatott Dave az útra kikanyarodó, fekete autó felé. - Másodszor pedig: ez finom kávé. Megéri elmenni érte.

-Renáta - nézett rám Kinga, kesztyűs kezével fellapozva a mappáját. - Miért nem voltál földrajz fakultáción? Behúszom a rovátkát.

-Oké, mielőtt még igazolatlant adnál, Farkas tegnap szólt, hogy

elmarad, mert ma nincs a suliban.

-Természetesen ellenőrizni fogom, hogy ez valóban így történt-e - lapozott tovább.

- - Mindenkinek készen van a franciája? - lépett tovább a következő fontos ellenőriznivalóra.
- - Mindjárt - firkálta Ricsi a mondatokat, felváltva nézve az én füzetembe meg a sajátjába.

Durand-nal kezdtük a napot, a duplafrancia elején beszédte a házikat, aztán továbbhaladtunk az anyaggal. Durand után Kardos érkezett, szintén egy laza duplaórára, kezében egy halom papírral.

-Tegyetek el mindent az asztalotokról - kezdte köszönés nélkül, és lecsapta a naplót a tanári asztalra.

- - MÉR'? - ordította Zsolti.
- - Hogy mondod? - szaladt össze a tanár szemöldöke.
- - Hülye. Tézé van - suttogta hátra Kinga idegesen. Zsolti a tollával megvakarta a fejét, majd közömbösen bólintott.

Kardos kiosztotta a feladatlapokat (a-b csoport, természetesen, hogy több melóm legyen), majd leült a tanári asztalhoz, és fürkészve nézett végig az osztályon, minden rezzenésre odakapva a fejét.

-Virág, megkérdezhetem, hogy mi a probléma? - nézett a mellettem lévő padban ülő Virágra.

- - Nincs tollam.
- - És miért nincs? - kérdezte Kardos a lehető leghiggadtan.
- - Mert elraktam.
- - És miért raktad el?
- - Mert azt mondták, mindent rakjunk el a padunkról... - érvelt Virág.
- - Te jó ég - fogta Kardos a fejét, én pedig gyorsan átnyúltam Virághoz, és letettem elé egy tollat.
- - Köki - emelte fel a tollamat, és ráhajolt a lapra.
- - Ügyesen - suttogtam, és bíztam benne, hogy Virág jó dolgotat ír.

Az óra felénél óvatosan hátrapillantottam, hogy megnézzem, mi a helyzet Cortezzel. Tele volt írva a lapja.

- - Megy? - kérdeztem szinte tátogva. Csak aprót biccentett, aztán lapozott egyet az ölében tartott könyvben. Ohó. Puskázás. Rendben. Ezek után jobban izgultam, mintha én csaltam volna. Minden egyes lapsercegésre köhintettem, remélve, hogy Kardos nem szúrja ki a dolgot. Nem, Cortez baromi ügyesen csinálta, a tanár nem vette észre, azonban egy idő után már rám szólt, hogy fejezzem be a köhögést és igyak egy korty valamit.

Előkaptam a táskámból a fél literes ice teámat, és beleittam az üvegbe. Ööö. Ez úgy tűnt, egy kicsit félreérthető volt, Zsolti

ugyanis előszedte az ételhordó edényét (?), leszedte a fedelét, majd kikeresett a táskájából egy villát (igen, az is volt nála), és egyszerűen ebédelni kezdett. Macu és Dave rázkódó vállal röhögtek, Kinga amolyan „ki csámcsog???” nézéssel pillantott fel a dogájából, Kardos pedig elképedve meredt Zsoltira.

-Nagy Zsolt! Mégis mit művelsz? - kérdezte hitetlenül. Megértem, ez valóban olyan szituáció, amire az ember nemigen szokott felkészülni.

- - Ebédelek. Kér? - mutatta fel a rántott csirkecombot. OMG. :D -Mit művelsz az óránon??? Azonnal tedd el! Hogy mered? - akadt ki Kardos teljesen.

- - Miért? Reni ivott az előbb! - értetlenkedett Zsolti.

- - Mert köhögött! - üvöltötte a tanár.

- - Én meg éhes vagyok - szállt vitába Zsolti.

- - Na, húzzál kifelé az óráról! - vesztette el a türelmét Kardos végérvényesen. - Tűnés lefelé, Máday igazgatóhelyetteshez!

-Jó, megyek - állt fel Zsolti, és szép nyugodtan összerakta az edényeit. - Majd ott befejezem az ebédem - mondta, és akkor kész, nem bírtuk tovább, egyszerűen kitört belőlünk a röhögés.

- - Elég volt! Mindenki folytassa a munkát! Matsuda, mi van nálad? Állj csak fel! - indult meg felé Kardos, mire Macu összerezsent, és leesett az öléből az iPadje.

- - Neeee! - ordított fel Dave, és beleremegett a terem az üvöltésébe.

- - Fiam, most aztán bevágom neked az egyest! - vette el Kardos az asztról a lapokat, de Macu nem igazán figyelt rá. Letérdelve, óvatosan felemelte a tabletét, és szinte könnyezve nézte a gépet. Szívszorító volt a jelenet. Mikor Macu megérintette a képernyőt és az kivilágosodott, a terem egy emberként könnyebbült meg.

-Működik! Semmi baja! - tette a szívéhez a gépet Macu, és majd szétcsattant a boldogságtól.

- Na, elég lesz ebből. Matsuda, húzzál le Nagy Zsolt után - szólt rá Kardos.

- Megyek - indult kifelé, de még mielőtt kiment volna a teremből, a feltartott hüvelykujját mutatta Dave-nek. - Ez aztán átmege a törésteszten.

- - Ne mondjam még egyszer!!! - ordította Kardos, Macu meg inkább kislisszolt a teremből.

Hát, így maradtunk tízen a tézére. Ezek után az infó és a teszi már gyerekjáték volt. © Legalábbis a legtöbbünknek. Szegény Robi Edina elől menekült, aki a tesiteremkörök futása közben boldogan integetett felé. A fiúk viszont közepén fociztak, így nem volt menekvés, Robi bármerre fordult, Dina előbb-utóbb beszaladt a látótávolságába. Szegény lány. Időnként, amikor elfelejtem, hogy

mennyire dög és hogy bármit megtenne Cortezért, akkor kicsit még sajnálom is. De ez az érzés általában elmúlik, amikor úgy néz rám, mint egy kutyára. Vagyis mindig.

Otthon, a házim elkészítése után kissé tétlen állapotban voltam, úgyhogy tébláboltam a házban, majd feltoltam a mobilom kijelzőjét (elég menő mozdulat, na mindegy), és benyomtam a gyorshívást.

• - Nem megyünk el valahová? - kérdeztem.

- Amikor azt mondd, valahová, akkor pontosan tudod, hogy hová akarsz menni. So? - kérdezett vissza, mire önkéntelenül is elmosolyodtam.

- Jó, jó. Gondoltam. Ööö... Könyvesbolt és palacsinta - ismertem be galád módon előre kitervelt programunkat.

• - És velem mi lesz?

- Mmm... Élvezheted a társaságom... - próbálkoztam.

• - Wow - felelte nevetve.

• - Hé! Ez gonosz volt. Na, jóóó. Akkor elég csak a palacsinta.

- Tudod, hogy elviszlek a könyvesboltba.

- Tudom hát.

• - Fél óra?

- Fél óra?

• - Hé, le kell ráznom valahogy a másik barátnőmet. Adj egy kis időt.

- Vele is programod volt mára? - szálltam be a hülyülésbe.

- Ja.

- Ő mit akart csinálni? - „érdeklődtem”.

• - Mozi és pizza.

- Akkor ő jobban illik hozzád - tűnődtem a hallottakon, és kissé furán kezdett kalapálni a szívem.

• - Mozi+pizza lányból rengeteg van. Nekem a könyvesbolt+palacsinta kell.

• - Hű - bölintottam boldogan. - Akkor huszonhét perc múlva.

Az íróasztalom feletti képek közti résben megláttam a tükörképem. Egy igazán nagyon boldog Reni nézett vissza rám. 9 Zsolti: 5/5* - ez megőrült. Képes volt Máday irodájába bemenni rántott hússal és csalamádéval. Epic Szent Johanná-s sztori. Tele volt vele a Facebook.

Irodalomtézé: 5/5 - úgy érzem, jól sikerült. Mondjuk, annyit tanultam rá, mint egy örült.

Sulirádió: 5/4 - én totál odavoltam, mert Jacques és Gábor

Beatles napot tartottak (*All My Loving, I Am The Walrus,*

A Hard Day's Night... mindet imádom) a többi diák azonban annyira nem lelkesedett. Nem baj. ©

Drapp pulcsi: 5/2 - sehol nem találom, pedig most baromira kéne.

Mindjárt üvöltök anyunak, hogy látta-e valamerre.

Moleskine: 5/5*** - wow.

Palacsinta: 5/? - milyen egyek? Hm. Mindenképp olyat, amin van eperszósz. Vitaminhiány... ©

Cortez: 5/5* - itt van értem. Rohanoook. ♥

Február 22., szerda

Végül vaníliás palacsintát ettem eperszósszal. © Cortez csendben tűrte azt az egy órát (igen, olyan keveset), amíg a könyvesboltban tébláboltam, utána pedig palacsintáztunk. Mondjuk, nem lehet plázázni anélkül, hogy össze ne találkoznánk ismerősökkel, úgyhogy kelletlenül intettem a 9/a-s lányoknak, akik szokás szerint a törzshelyükön csatangoltak, viszont örültem Gábornak és Katának, akikkel összefutottunk az egyik üzlet előtt, és váltottunk pár szót. Ők egyébként Katának néztek szegecselt nyakláncot (gót, na), és egész jól röhögtek azon, hogy miután érdeklődtek pár üzletben, a kisállat-kereskedésbe irányították őket...

Reggel a sulis előtt Ricsi fájdalmas arccal mesélte, hogy a kémiafakton azon tűnődött, szívesen megmérgezné magát H₂O-val.

- - Ricsi - veregettem meg a vállát. - Az a víz. Ricsi amolyan „hát, ez nem igaz, még ez se sikerül!” csettintéssel konstatálta, hogy fixen megvágják a kémiaérettségin.

- Sziasztok - lépett hozzánk Dina, mire mindannyian ugyanolyan furcsa arcot vágunk. A két másik a-s lány mögötte ácsorogva várta.

- - Eltévedtél, ember? - kérdezte meg elsőként Ricsi.

-Kímélj meg a beszólásaidtól - vágta rá Dina gorombán, és körbekémlelte a társaságot, keresve valakit, aki nem szokta lealázni. Naná, hogy Cortezzen állt meg a tekintete. - Nem tudod véletlenül, mi van Robival?

- - Semmi - mondta Cortez egyszerűen.

- - Csak mert nem válaszol a Facebookon, és átírta a lakhelyét is. Remélem, ez nem komoly - nézett rémülten, bár szerintem kicsit tetszett neki a „szerelmem elhagyott, elköltözött, és most úgy hiányzik” szerep. Mint egy Sparks-történet.

- - Mit írt ki, hol van? - ráncolta a szemöldökét Zsolti.

- - Québec.

- - Hát - nézett Ricsi a távolba. - Hamar visszaért onnan. Merthogy ott jön - mutatott a sarok felé, ahol a két bagós rockerünk igyekezett a sulis felé.

- - Ó, de jó - indult feléjük Dina. Kinga és Dave éppen a műsorra érkeztek.

Andris karikákat fújva az ég felé hallgatta, ahogyan Edina számon kéri Robitól, hogy miért nem válaszol semmilyen üzenetére, nem veszi fel a telefont, és mi az, hogy Québec? Ezt hogy érti? Robi érezte, hogy ez az igazság pillanata, már nem húzhatja

tovább, így kedvesen megragadta Edina vállát, és a szemébe nézve így szólt:

- - Dina! Bárcsak azt mondhatnám, hogy jelentett nekem valamit az a csók. Bocs. - Dave tweetelte is a hamar szállóigévé váló mondatot, Virág behúzott nyakkal lapított, Kinga elégedetten bólogatott, én pedig lesütöttem a szemem. Még soha nem tapasztaltam ekkora beégést.

- - Te rohadék! - sikította Dina, amikor leesett neki, hogy Robi mit mondott, majd leverte magáról a rocker kezét, és két karral mellkason lökte úgy, hogy Robi elveszítette az egyensúlyát, és hátrazuhant egy hókupacba. Vigyorogva, cigivel a szájában nézett az „exe” után, aki a két barátnőjével együtt szó szerint berontott a portára.

- - Azta! - törölgette Ricsi a szemét. - Ez mekkora beszólás volt? - röhögött fel, majd kézfogással üdvözölte a hozzánk lépő két rockert.

Egy perc múlva tele volt a Facebook és a Twitter Robi mondatával. Dina pedig égett. Nem is kicsit. Sajnos nem maradhattam sokáig a többiekkel, mert Kingával a szerkesztőségbe kellett menni, ahol egészen a becsengetésig tartott a megbeszélés. Márciusi szám, központi témának '48. Kinga majdhogynem azt követelte tőlem, hogy készítsek képet Petőfiről.

- Jó, majd ráírok Facebookon, hogy mikor „talizzunk” - ingattam a fejem döbbenten.

- Renáta, ha azt hiszed, vicces vagy, akkor tévedsz - vetette oda, és már üvöltött is tovább a kilencedikes pletykarovatosunkkal, aki mindenáron cikkezni akart Dina és Robi tiszavirág-életű kapcsolatáról. - Gyűlölöm, hogy igény van erre a rovatra - hóbörgött Kinga, amikor velem együtt utolsóként hagyta el a szerkesztőség termét.

- - Megértem. Viszont huszonöt százalékkal nőtt az olvasottság, amióta gossip cikkünk is van - sóhajtottam.

- - Ennyit a diákok értelmi szintjéről - magyarázta indulatosan. Igen, ha csak és kizárólag Kingán múlna, akkor az iskolaújság tele lenne társadalmi célú hirdetésekkel, öt-tíz oldalas környezetvédelmi cikkekkel és mindenféle önkéntes, karitatív felhívásokkal. És így az újságnak pontosan két olvasója lenne. Kinga meg én.

- - Gondolkoztál már azon, hogy kit nevezel ki ideiglenes főszerkesztőnek? - érdeklődtem nyugodt hangon, bár sejtettem, hogy érzékeny témát érintek.

- Nem. Én maradok a főszerkesztő ebben az évben - felelte határozottan.

- Oké, de Kinga, elballagunk, érettségizünk... Nem csinálhatod te, kell egy új főszerkesztő.

- - Nem érdekel, ennek a tanévnek a végéig ÉN VAGYOK A

FŐSZERKESZTŐ! - üvöltötte az arcomba. Ööö... Rendben, megértettem.

Durand a kijavított házikkal érkezett első órára (hála nekem, mindenkié jól sikerült), Gazdag tanárnő is úgy tervezte, hogy haladunk tovább, de Kinga a mappájából felnézve figyelmeztette, hogy Jacques-nak javítania kéne.

- - Valóban! Chatelain, a táblához - bólintott a tanárnő. Szegény Jacques kérdőn nézett körbe, majd a tanári asztal felé indulva franciául motyogott arról, hogy „ő nem érti, mit vétett Kinga ellen”.

- - Elveszem azt a hülye mappát tőle - dűnnyögte Ricsi.

- - Inkább szedd össze magad, ugyanis üres az egész adatlapod! - vágta rá Kinga durván.

Matek után Kingának köszönhetően Kardos is feleltetett, úgyhogy a fiúk komolyan kezdték tervezgetni, hogy elszedik a mappáját és megsemmisítik, emiatt viszont Kinga egy pillanatra sem rakta le a vaskos dossziéját, egész álló nap magával hurcolta. Utolsó óránk Gondossal volt.

- - Mindenki vegyen elő egy lapot - kezdte az órát. Az osztály egyöntetű „na, ne máár” sóhajjal meredt a tanárnőre. - Gyerünk, még ma - unszolt minket Gondos.

Komótosan kiteptem egy oldalt a spirálfüzetemből, aztán felfigyeltem a pisszegésre. Zsolti felém fordulva vigyorgott. - Ne a nevedet írd rá!!! - suttogta.

- - Mi? - kérdeztem zavartan.

- - Írj rá más nevet. Akármilyet - segített megérteni Ricsi, hogy mire készülnek.

- - De milyen nevet?

- - Akármilyet! - bólogatott Dave.

-Nem beszél! - kiáltotta el magát a tanárnő, én pedig értetlenül a lapomra néztem, végül ráfirkantottam az első dolgot, ami eszembe jutott. *Penny Lane*. Amióta megnéztem a *Majdnem híres.*, a legtöbb helyen ezzel a Beatles-dalcímmel regisztrálok. ©

A röpdoli öt kérdésből állt, és miután végeztem a definíciókkal, minden irányba segitettem, súgtam, mutogattam, köhintettem, lefirkáltam óriási betűkkel, és amíg a tanárnő elfordult, én gyorsan felmutattam stb. Kinga beszédte a dolgozatokat, majd amikor mindenkitől elvette (vagy kirángatta a kezéből), jöhetett a javítás.

- - Csillámpóni írjon be egy hármast! - végzett az első dolgozattal Gondos, majd mikor rádöbbsent, hogy mit olvasott le a papír tetejéről, kérdőn meredt maga elé. Virág izgatottan kísétált a tanári asztalhoz.

- Ijjj. Köki - ugrándozott a számára majdhogynem hihetetlen érdemjeggyel.

- - Barney Stinson? Mi? Mik ezek a... - rakosgatta egymás mögé

a papírokat, átfutva a neveket. Közben Zsolti vihogva kiment a dogájáért (naná, hogy ő írta rá a HIMYM szereplőjének nevét). - Ti szórakoztok velem? - gurult dühbe Gondos. - Azonnal írjátok rá a rendes neveteket. Kié a Spongyabob és kié a Tunyacsáp??? - emelt fel két dolgozatot, és akkor már nem bírtuk tovább, kitört belőlünk a röhögés.

Konkrétan csengetésig arról szólt a fizikaóra, hogy Gondos megpróbálta kideríteni, melyik őrült név melyik diákot rejti. Amúgy Spongyabob Jacques volt, Tunyacsáp pedig Gábor. ©

Edina: 5/1* - uh, tele van vele minden közösségi.

Tanulás: 5/2 - egész délután törít tanultam.

Cortez: 5/5* - amíg én tanultam, ő a babzsák fotelemen ülve DVD-zett. Mivel én zavarnám a folyamatos motyogással (így magolok), ő pedig zavarna a tévével, tökéletes kompromisszumot kötöttünk. Hozta a bazinagy fülhallgatóját. így én nem hallottam a tévét, ő meg az ezerszer ismételt mondataimat. Tökéletes összhang.

Vacsora: 5/1 - szezámagos csirke, krumplipürével. Jól hangzott. És ennyi. ©

Pótvacsora apuval: 5/4 - miközben nutellás gofrit ettünk, elmondtam neki a hidegháború kezdetét. Nem hinném, hogy érdekelte, mert mikor végeztem, csak annyit kérdezett, kérek-e még tejszínhabot...

Február 23., csütörtök

A mai nap két dolog miatt emlékezetes. Gigantikus törítézé és gigantikus szakítás. A töridoga volt a könnyebb. Bizony. Már a sulis előtt feltűnt, hogy valami nem stimmel, mert miközben a törít ismételtettem hangosan (vicces, hogy Zsoltit például zavartam ezzel), feltűnt, hogy a 9/a-s lányok öt fő helyett négyen baktatnak az iskola felé. Kitti nem volt köztük. Dideregve néztem, ahogy a lányok hangosan viháncolva megérkeznek a rájuk váró Bálinthoz, majd Kriszti (a csitricsapat legirritálóbb tagja) nemes egyszerűséggel lábujjhegyre állt, és egy nem túl diszkrét csókkal köszöntötte a fiút.

- - Hé, Bálint nem Kittivel jár? - húledezett Virág.
- - Úgy tűnik, nem - sütöttem le a szemem. A francba.

Kinga odasétált Bálintékhoz. A 9/a-s lányok kissé hátrahőköltek (eléggé tartanak tőle), Bálint azonban kihúzta magát (kábé egyforma magasak Kingával), és a sapkája alól pimaszul nézett a szemébe.

- - Gratulálok, végre leszálaltál a húgomról, és megtaláltad azt a tökéletesen üres, jellegtelen lányt, akivel egy szinten vagytok. Bökdössétek egymást a Facebookon. Ennyit tudtok.

• - Most mi van, Kitti panaszkodott, és jöttél lerendezni a dolgokat? - röhögte ki Bálint, nekem meg kedvem lett volna odamenni és egyszerűen arcon csapni.

• - Panaszkodott? - kérdezte Kinga gúnyosan vigyorogva. - Megkönnyebbülten mesélte, hogy végre dobni tudott.

• - Mi van? Én dobtam! - kérte ki magának Bálint.

• - Igazán? Én máshogy hallottam. Szerinted kinek hisznek majd?

• vont a szemöldökét, és hátat fordítva az alsóbb éveseknek, elindult felénk.

• - Hallod! A francot dobott ki a húgod! Én ejtettem tegnap délután. Még sírt is! - ordította dühösen Bálint, félve, hogy ha Kinga beszélni kezd, erősen megkopik a nagy nehezen felépített „macsó imidzse” a suliban.

• - Maximum a megkönnyebbüléstől sírt. Hidd el, amikor meghallottam a hírt, még én is elérezékenyültem egy pillanatra, hogy nem kell többé elviselnem a házukban az ostoba képedet! - felelte Kinga nyugodt, mégis tekintélyt parancsoló hangon. - Ami pedig téged illet, Krisztina - fordította a fejét a nagy pofájú kilencedikes lányhoz. - Gratulálok. Ha esetleg érdekelnének Kitti kinőtt ruhái is, szólj, majd átviszem neked.

• - Mi van Kittivel? - kérdeztem azonnal, amikor Kinga és Dave odaért hozzánk.

-Totálisan kikészült. A legjobb barátnője összejött a barátjával - sóhajtott fáradtan, és láttam rajta, hogy nehéz éjszakája volt.

-Jön suliba? - érdeklődött Virág.

• - Nem, ma megkértem a szüleimet, hogy otthon maradjon, bár már megvolt idén a három szülői igazolása... Amiről persze anyuék nem tudnak, merthogy nem ők írták, csak Kitti lógott... - dörzsölte a halántékát.

• - De hogyan?

• - Dr. F. Mayer intézte - legyintett Dave.

- Sajnálom Kittit. Ez elképesztő. A legjobb barátnője... - suttogtam magam elé döbbenet.

-Igen, ez így szokott lenni. A hatalmas szavak mögött általában csak hátsó szándék rejlik, semmi több. Legjobb barátnő? Ugyan már. A többiről nem is beszélve. Az egész 9/a-s lánycsapat tudott róla, a húgom volt az, aki utolsóként értesült arról, hogy amíg őt kicsit szigorúbban fogják, addig Kriszta nem egészen úgy vigyáz Bálintra, ahogyan azt Kitti kérte...

-A dög - csóválta a fejét Macu.

• - Mennyire van szétesve? - kérdezte Ricsi.

• - Ez elég nagy pofon volt neki ahhoz, hogy magához térjen egy kicsit. De hogy most mi lesz vele, azt nem tudom. Egy barátja sem maradt...

• - Uh. És ilyenkor mi van? - kérdezte Virág ijedten.

• - Ilyenkor mi van? - tárta szét a karját Kinga. - Ha

elfogytak az álbarátok, lelép az „álompasi” az „LB-ddel?”, senki nem ír a Facebook-faladra, és a telefonod némán pihen a zsebedben? Ha eszedbe jut, hogy egy taknyos, tizennégy éves lány vagy, kisírt szemmel, nulla baráttal és több száz felesleges ismerőssel? Mit teszel???

- Eszembe jut, hogy van egy nővérem... - fejeztem be a gondolatot.

- - Pontosan - biccentett Kinga. - Annyira láttam rajta, hogy valami baja van, dúlt-fúlt, csapkodott a szobájában, de nem mentem át hozzá. úgy döntöttem, majd jön, ha akar. És jött.

- - Kibékültetek? - mosolyodott el Virág.

- - Ez nem kibékülés volt, mert nem voltunk összeveszve - töprengett Kinga. - Kitti tizenöt éves lesz, egyszerűen beleesett abba a hibába, hogy elhitte, minden valós, ami körülötte zajlik. Hát, most rájött, hogy tévedett.

- - Olyan csúnyákat mondott rád. Már nem haragszol érte? - kérdezte Zsolti.

- - Nem. Mit számít pár dühös szó, amit haragból, idegességből és hirtelen felindulásból mondott, amikor nem tudtam kirakni éjjel a szobámból, mert nekem bögte el, amit amúgy is tudtam előre, végül álomba sírta magát mellettem? Csak egy kölyök, akkor is, ha tegnap délutánig ezzel nem volt tisztában.

- Hű. Kinga, ez nagyon... - kerestem a szavakat, de Kinga közbevágott.

-A nővére vagyok. Ez a dolgom. Viszont ölni tudnék egy kávéért - zárta le a témát. Amúgy a kijelentését többen is hallották, olyanok, akik erősen tartanak tőle, szóval mire beértünk az aulába, Kingát négy alsóbb éves várta, gőzölgő kávéspohárral. Igen, talán nem kéne olyanokat mondania, hogy „ölni tudna”, mert vannak, akik ettől halálra rémülnek... ©

Bálint egyébként már régebben kihúzta a gyufát a társaságunk fiútagjainál, és mivel egy emberként álltunk ki Kinga mellett, aki viszont a húga mellett, egyértelművé váltak a viszonyok. Bálint a barátnőjével és a kilencedikesekkel, mi pedig tőlük erősen elkülönülve, nem túl jó véleménnyel róluk. Bálint az a fajta bunkó, aki kiharcolja magának, hogy középpontban legyen, de úgy, hogy ezért a célért bárkin átgázol. Igen, ő attól jó fej, ha másokat aláz vagy éppen bánt. A mi csapatunk ezt nem igazán kultiválja.

Túléltem Vladár óráját (Kinga tartott előadást India ivóvízhiányáról), aztán, ugye, ott volt a brutál törítézé, amin mindenki pisszenés nélkül körmölt (nagyon kemény volt), végül egy laza francia-angol-infóval zártuk a napot.

Suli után Virág és Ricsi szokás szerint moziba ment, Dave és Kinga Kingáékhoz, előtte viszont mekibe, hogy vigyenek Kittinek egy Happy Meal menüt ©, Zsolti és Macu edzőterembe. Legutóbbi

infóim szerint Zsolti és a német szakos lány kapcsolata véget ért, úgyhogy újra szabad a pálya. Ennek fényében Zsolti konditermet váltott, Macuval együtt beiratkoztak egy másikba, és most oda járnak. Na, most ez azért vicces, mert elmondásuk szerint baromi jól lehet ismerkedni az edzőteremben. Zsolti bevett dumája a „Csoki, mennyit nyomsz? És súllyal? Muhahaha”, Macu pedig elegáns fehér-arany Nike cuccban sétál a futópadon, és a kütyüit nyomkodja. Ha egy lány feláll a mellette lévő padra, akkor Macu félrepillant, és odaszól, hogy „16 giga. De bővíthető”. Cortez, Ricsi és Dave persze szétröhögték magukat rajtuk, és közölték, hogy ők Steve és Doug Butabi. Én ezt nem igazán értettem, de Virág elmagyarázta, hogy a *Diszkópatkányok* című film „örök lúzer, csajozni próbáló” szereplőire utaltak ezzel. Aha.

Hazaérve készültem holnapra (igen, igen, olyat is kell), aztán bekapcsoltam a gépem, hogy csekkoljam az e-mailemet. Miután visszaírtam Justine-nek (kétségbeesett levél tőle, amolyan „feladom, nincs lakás, elegendem van, nem érdekel” stílusú), benéztem a Facebookra, mert e-mailben kaptam értesítést, hogy levelem és barátjelölésem érkezett. Mivel megkapnám a „világ legunalmasabb Facebookozója” címet, érdeklődve léptem be, rendszerhibára gyanakodva. De nem. Valóban jelöltek. Elsőként a levelet néztem meg. Szatmáry Kitti írt. Az üzenete rövid volt, és kétszer is átfutottam, de nem azért, mert nem értettem elsőre, hanem mert kissé megdöbbenett. Másolom:

„Szia, Reni! Szeretném megköszönni, hogy használhattam a telefonod. Kinga visszaadta a sajátomat, úgyhogy holnap elviszem neked a tiédet. Ez az új Facebook-profilom, a régit kitöröltem. Bejelöltelek, de nem kell visszajelölni, csak ha akarsz. Kitti.”

Rákattintottam a nevére, és csekkoltam a profilját, ami valóban új volt. Összesen két feltöltött kép. Mindkettőn egyedül szerepel Kitti, az első egy nyári, napszemüveges, a beállított képe pedig egy sima, mosolygós fotó. A falán pár lájkolás (együttesek, DJ-k, filmek, tévécsatornák) és hat barát, testvérnek pedig magához adva Kinga. Wow! Ez aztán a változás. Gondolkodás nélkül visszajelöltem ismerősömnek, és írtam is neki pár sort, hogy szívesen adtam a telefonom. Amíg bent voltam a Facebookon, láttam, hogy Kitti ismerősei gyorsan szaporodnak. Virág, Dave, Ricsi... Azok, akikkel igazi döggként viselkedett. És azok, akik soha nem ártottak neki. A saját osztálytársait, Bálintot és a többi „barátot” nem jelölte be. Hát, talán megunt a felszíneskedést, és rájött, hogy kétezer idegennél (a legtöbb szó szerint az) sokkal jobb pár igazi ismerős.

Törítézé: 5/4 - nagyon nehéz volt, de szerintem jól sikerült.

Kitti: 5/1* - igen, rémesen viselkedett, de azt hiszem, ezt

senki nem érdemli meg. Tanulópénz. Kilencedikben talán még nem késő észhez térni.

Párizs: 5/3 - fordult a kocka, most én nyugtatom Justine-t. Csak arra kell figyelniük, hogy ne egyszerre legyünk mélyponton.

Bálint és Kriszti: 5/1*** - szemét módon viselkednek, úgy csókolóztak a folyosón, hogy Zsolti Bálint hátára odaragasztott egy 16+ feliratú papírt, jelezve, hogy kezdenek korhatárossá válni... Hol van ilyenkor Máday?

India: 5/1* - most hogy igyak szénsavmentes ásványvizet önfeledten, amikor Kinga sokkoló beszámolója szerint a világ fele szomjazik??? Te jó ég! Azonnal rárontok anyuékra, hogy az adójuk egy százalékát vízre adják oda!!!

Cortez: 5/5* - mindjárt átjön. © ♥

Február 24., péntek

itebecca Black örült annyira a pénteknek, mint ahogy ma a Szent Johannások tették. Nem volt különösen nehéz a hét, vagy ilyesmi, egyszerűen csak arról van szó, hogy a hosszú, sötét tél végi napok erősen deprimálóan hatnak a diákokra, fogynak a tartalékok, és mindenki az eget kémleli, remélve, hogy egy-egy kósza napsugár kikandikál a szürke égboltot takaró felhők közül. A sulis előtt állva egyáltalán nem volt fura, hogy Kinga, Dave és Kitti hármasa sétált oda hozzánk. A kilencedikes lány zavarát látva nem akartuk érzékeltetni vele, hogy van róla egy alapvéleményünk. Volt elég baja. Mi meg nem vagyunk olyanok, akik nem adnak második esélyt. Kik vagyunk mi, hogy ítélkezzünk? Ugyan már...

Minden a szokásosan ment, Kinga a mappáját lapozgatva fenyegette a többieket, Zsolti Karcsinak magyarázta, hogy „béna, amiért nem ismeri a *Sopranost*”, mire Macu és Dave is bólogatott, úgyhogy szegény Karcsi kénytelen volt jeleneteket nézni a számára ismeretlen sorozatból. Virág vattacukrot akart enni, Ricsi azon törte a fejét, hogy „honnán a bánatból szerezz nekik”, Cortez zenét hallgatott, a rockerek a hátunk mögött, takarásban bagóztak (egyre közelebb merészkednek az iskolához a cigivel...), Kitti pedig csendben ácsorgott. Azért persze ez nem egy „háliwúúúúdi” film, nem esett át látványos változáson, szóval nem csúnyult meg vagy nem lett belőle hirtelen „szürke kiséger”. Ááá, ugyanolyan csinos volt, mint szokott, a sminkje is rendben, dús, barna haja pedig hullámosan omlott a vállára. A Szatmáry család valami különleges vitamint szedhet, mert elképesztően fényes és ragyogó a hajuk. Kitti tehát csendesen csatlakozott hozzánk, úgy tűnt, elvan a gondolataival, mert nem

igazán reagált semmire, csak állt és bambult. Aztán, amikor ismerős ricsaj ütötte meg a fülét, hirtelen magához tért, és felszegett állal nézett szembe a sulihoz érkező társasággal. Bálint Krisztit átkarolva, a többi 9/a-s lány pedig mellettük csörtetve sétált felénk. Én nem tudom, hogyan viselnék el egy ilyen szituációt, valószínűleg iskolát váltanék vagy hetekig a takaróm alá bújva zokognék az élet igazságtalanságain merengve. De Kitti értelemszerűen nem rám hasonlít, hanem Kingára. Teljesen rezenéstelen arccal állta régi barátainak fürkésző pillantásait, Bálintra és Krisztire pedig csak egy lesajnáló mosollyal reagált. Nincs mese, Kitti erős lány. Volt kitől tanulnia.

A sulirádióból Slipknot szólt (Ricsi örült, Máday rárontott Zsákékra), és miközben én *A Napkirály kémnőjét* olvastam, körülöttem mindenki ordított, dobálózott, röhögött vagy éppen székeket borogatott föl (Robi beleélte magát a *Surfacing* című számba...). A tanórák péntek lévén gyorsan teltek, a szünetek pedig értelemszerűen még gyorsabban, úgyhogy azon kaptuk magunkat, hogy Haller bejön a terembe, hogy megtartsa az ofóórát.

-Kezdeném azzal, hogy... - lapozgatott a naplóban.

-Hogy mindenki ellógta az informatika fakultációt - állt fel Kinga, és felolvasta a neveket a saját mappájából. Haller döbbsenten hallgatta.

-Mindenkire? Itt csak Dave, Macu, Andris és Robi szerepel...

- - Mindenki - ismételte Kinga. - Gábor és Jacques is.
- - Nocsak - szaladt fel az ofó szemöldöke.
- - Kösz - intett Gábor értetlenül, Jacques pedig franciául szitkozódott arról, hogy egyszerűen nem érti, Kingának mi baja van vele, de a „héten rászállt”.

Előrehajolva megnyugtattam Jacques-ot, hogy Kingának semmi baja nincs vele, csak kicsit komolyan veszi a sorsunkat, de higgye el, csak a mi érdekünkben teszi. Erre Jacques megkérdezte, hogy mégis ki kérte Kingát, hogy nézze a mi érdekünket. Ott a pont. Erre nem tudtam mit válaszolni.

- - Köszönöm, Kinga - bólintott Haller.
- - Még nem végeztem - vágta rá Kinga, és lapozott a mappájában. - Andris, Robi!
- - He? - nézett fel Andris a gipszéből, amit félig szétszedett már, mert állítólag szörnyen viszket a karja.

-Utánanéztam az iskolátoknak.

-Jó neked - röhögött Robi.

-Ugye, tisztában vagytok velem, hogy nem mehettek kollégiumba?

- - Mi? Dehogynem. Láttam YouTube-videókat a koleszról. Nagy zúzás lesz ott - vihogott Andris, és egészséges karját Robi felé nyújtotta, hogy high5-oljanak (pacsi).

-Az lehet, de nélkületek. Egyikőtök sem jogosult a kollégiumi ellátás igénylésére. Ott van a neten. Nem igaz, hogy nem

olvastatok utána!!!

- - Mi van? - esett le Andrisnak. - Homleszek leszünk?
- - Üdv a csoportban - jegyeztem meg.
- - Zsíír. Akkor csövelünk majd az előadóban. Rákendroll lesz - vigyorgott Robi büszkén.

-Üúú... Úgy sajnálom. Izé. Pedig közel lettetek volna, megnéztem a gugliban. Az én koleaszom ott van... - kezdte Virág, mire Kinga közbeszólt.

-Virág. Neked sincs koleaszod.

- - Hümm? - kapta fel a fejét riadtan.
- - Még egy homlesz. Pacsi! - hajolt oda hozzá Robi.
- - Szerintetek ez vicces? - üvöltötte Kinga. - Virág, miért sírsz???
- - Nem mehetek fősulira???
- - törölgette a szemét szipogva.
- - Dehogynem. Hagyd már abba a zokogást!
- - De izé. Akkor most mi van???
- - Nem értem.
- - Virág, csupán arról van szó, hogy nem vagy jogosult a kollégiumra - segített be Haller Kingának.
- - De miért utálnak engem? - temette a tenyerébe Virág az arcát.

-Na, Emó, fejezd be. Nincs semmi baj. Senki nem utál. Csak homlesz vagy - „nyugtatta” Ricsi Virágot, mire Virág még keservesebben kezdett zokogni. Cortez kirántotta a füléből a fülhallgatóját, és kérdőn fordult körbe.

- - Lemaradtam valamiről? - nézett az ideges Kingára, a zokogó Virágra, a duzzogó Jacques-ra (még mindig Kinga viselkedését sérelmezte), a fáradt ofőre és a megállás nélkül vihogó rockerekre.

-Egyre többen leszünk az utcán szeptembertől - fordultam hátra Cortezhez.

-Ja. Jó - biccentett, és visszadugta a fülébe a fülhallgatókat.

Kábé ilyen hangulatban telt az ofőóra, mindenkinek ezermillió kérdése volt, amire természetesen senki nem tudott válaszolni, úgyhogy eluralkodott rajtunk a „nincs jövőnk, nincs semmink, mindjárt kiraknak innen minket, és akkor jól nézünk ki, váááá” életérzés, ami délután Zsoltiék garázsába is elkísért minket.

- - Ez tényleg Máday vonalzója? - kerekedett el Kitti szeme, aki ma csatlakozott hozzánk a szokásos „plázázás” helyett, és éppen a falon lévő, kiállított darabunkat csodálta. Mikor körbefordult, észrevette magát, hogy kicsit rosszkor szólt, úgyhogy behúzott nyakkal ült le Gábor és Kata mellé.

Kinga sóhajtván a plafonra nézett.

- Kicsit unom már, hogy mindenki problémáját nekem kell megoldanom. Szeptembertől leszálltok rólam, jó? - kezdte, majd hadarni kezdett. - Ti tényleg ennyire sötétek vagytok? Adva van három ember, aki nem jogosult a kollégiumra, egyazon városban

Hozzájön még a semmirekellő Ricsi, az már négy. Gondolkozgatok már!

- - Cuccoljatok össze négyen - szólalt meg Cortez, mire a garázsban az eddiginél is mélyebb lett a csend.

- - Hol? - értetlenkedett Virág.

- H- ol? Hát hol? Szombathelyen! Te jó ég - forgatta a szemét Kinga.

-Apááám. Lakótársak leszünk? Hell yeaaaah! - üvöltötte Robi.

- - Mármint béreljük lakást? Oan messze? - töprengett Virág.

-Milyen messze? Ott fogsz tanulni. Ahhoz, hogy bejárj a suliba, ott is kéne lenned... - magyarázta Kinga.

- - Hallod - tűnődött Ricsi. - Ez nem is hülyeség.

- Tényleg? - kérdezte cinikusan Kinga. - Tudod, mi van a nyakamon? A fejem. És tudod, mire használom? Veled ellentétben nem fejfelgetésre, hanem, mondjuk, gondolkodásra.

- - Hallod, Macu, nyomjál egy keresést - indult Ricsi a gép felé, amin Macu már kattogott is. - Csekkoljál nekünk albérletet Szhelyen - állt meg mögötte, és fürkészve nézte a találatokat.

- - Úúúúú! - tapsolt Virág boldogan. - Izé! Összeköltözünk??? - vigyorgott Andrisra és Robira, akik persze azonnal letámadták Virágot, és összevissza bökdösték, miközben Virág visongva röhögött.

- - Emó, ne visíts már, kéglit nézek - szólt rá Ricsi.

-Ha ezek négyen összeköltöznek... - suttogtam a fejemet fogva, Cortez pedig bölintott.

- - Ja. Kemény lesz.

- Na, nem, nem, nem! - szólalt fel Zsolti. - Elmentek ti a fenébe. Reni meg Cortez lamúrozni indul Párizsba, ti, négyen cuccoltok Szombathelyre, Kinga meg Dave lép egyetemre... Velem mi lesz?

-Ami velem - szomorkodott Macu.

- - Úgy érted, én is megyek a japán nagyszüleimhez? - ráncolta a szemöldökét Zsolti.

- - Hülye - röhögött fel Macu.

- - Hogy érted, hogy veled mi lesz? - kérdezte Kinga, kissé megviselten.

- - Én egyedül maradok - mondta ki Zsolti a rettegett mondatot, amitől mindannyiunknak gombóc keletkezett a torkában.

- - Megnéztem a sulidat. Lesznek ott barátaid. Sok-sok új barát - vigasztalta Kinga, mire Zsolti csalódottan lebiggyesztette a száját.

- - Nekem jók a régiek is - szólt halkán, mire ösztönösen felfel pislogtam, nehogy kigördüljön az első könnycseppem.

Mindenki némán meredt maga elé, és a mellkasunkra rakódó tetemes súllyal küzdöttünk, amikor Ricsi felnézett a MacBookból

- - Emberek. Megvan a kégli.

- - Mi? Ilyen gyorsan? Mi hetek óta szenvedünk a kereséssel -

tápázkodtam fel, és csakúgy, mint a többiek, odasiettem a géphez.

- - Ricsi - sütötte le Kinga a szemét. - Ez egy raktár.
- - De kiadó! - vigyorgott.

-Jóó! Lakjunk raktárban! - bólogatott vadul Andris.

- - Ööö. Hol a mosdó? - kérdezte Virág.
- - Menj be a házba - szólt rá Zsolti.
- - Neeeeem, nem itt. Ott - mutatott Virág a képernyőre.
- - Hőőő. Ne böködd a gépem - szólt rá Macu, az ingujjával óvatosan megtörölve a képernyőt.
- - Mosdó? Az nincs. De nézd, van konnektor - nézegette Ricsi a „lakásukat”, aztán kitört belőlünk a röhögés.

Végül persze rádöbbenek, hogy nem élhetnek egy raktárban de mivel elkezdődött a hülyülés, egyre furább „lakhelyeket” kerestek maguknak. Istálló, lakókocsi meg egy menza. Amíg a társa ság az albérleten vihogott, Kinga pedig „istenem, legyetek már észnél” sóhajokkal felügyelte a keresést, én odasétáltam a doboknál pakolászó Zsoltihoz.

- - Hé - néztem rá. - Minden oké?
- - Persze - bólíntott.
- - Szép dob - motyogtam összefüggéstelenül, mert hirtelen az sem tudtam, mit mondjak neki, csak abban voltam biztos, hogy szeretnék valamit mondani.

-Ja. Kéred? - nyújtotta felém az ütőket.

-Aha - bólíntottam, és beültem a hangszer mögé. - Figyelj - néztem fel rá, mire Zsolti kérdően fordult hozzám. - Mondjuk még nincs lakásunk, de ha lesz, akkor bármikor várunk, sok szeretettel. Vendégszoba nem fér bele a keretbe, de egy kempingágyra beruházok - próbálkoztam.

- - Reni - nézett mélyen a szemembe. - Tudod jól, hogy senki nem tud csak úgy elmenni Párizsba, hogy meglátogasson titeket. Még Szombathelyre sem.

-Tudom - ismertem be, bár baromira fájt.

-Nem is az a gáz, hogy elmentek, meg Virágék is... Hanem aki marad. Az is megváltozik. Máshová megyünk, új emberek, új sulik...

- - Igen - köhintettem.
- - Ilyen az élet. Ez is csak egy szakasz volt - mondta komoran.

-De milyen szakasz... - tettem hozzá.

- - Na, ja - hajolt le hozzám, és nyomott egy puszit a fejemre.
- Zúzzál.
- - Oké. Ezt üssem meg? - mutattam a dobra.

-Üsd.

A következő pillanatban az egész guglizó csapat hátrafordult a hangzavarra.

-Kösz! - intett Cortez Zsoltinak. - Már épp kezdett leszokni a gitározásról. Szerettesd meg vele a dobolást... - közölte, én

meg nevetve tovább püföltem a hangszert.

Szombathelyi négyes: 5/? - hát... Az egy érdekes lakás lesz.

OMG. ©

Szomorú gondolatok: 5/1* - © három hónap, és elballagunk. Ez már a véghajrá.

Kitti: 5/5 - teljesen jól elvult velünk, időnként, amikor unatkozott, akkor netezett, de amúgy piros pont neki, nem jajgatott a plázaelvonási tünetek miatt, inkább, azt hiszem, örült, hogy tudott menni valahová.

Dobolás: 5/2 - Zsolti szerint „majdnem olyan jól nyomtam, mint Tommy Lee”. Majd kiguglizom, ki az. ©

Jövő hét: 5/1* - felelés, tételek, dolgozatok, suliujság, totál káosz.

Március 3., szombat

Cortez szülinapja! Sikertült elsőként felköszöntenem személyesen ugyanis nála aludtam. ©

A helyzet az, hogy ez a hét megint „szinte elrepült”, mert a sok tanulás mellett nekem a suliujsággal volt rengeteg dolgom, mej közben azért igyekeztem időt szakítani a számomra fontos személyekre, így azonkívül, hogy Cortezzel voltam, esténként gyak ran kimentem Virággal megsétáltatni Andy Warholt, és segitettem Kingának összerakni a jövő heti „logikai hét” programját. Justine nel is napi kapcsolatban voltam, gőzerővel kerestük a megfelelő albréletet, ő a helyszínen, mi, Cortezzel pedig a neten. A szüleim re egyre gyakrabban tör rá a „lányunk elmegy és itt hagy minket’ depresszió, szóval velük is megpróbálok minél többet lenni, köz ben pedig igyekszem nem reagálni arra a szidalomáradatra, ami az egyetemre, Párizsra és konkrétan egész Franciaországra szór nak napi rendszerességgel. A tudat, hogy hamarosan elengednek, gyakran leveri őket, és hogy könnyebben viseljék, természetesen bűnbakot keresnek, ami ez esetben egy egész ország. Szerintük ugyanis „a franciák elrabolnak engem tőlük”. Most erre mit mondhatnék? Tizennyolc éve a szobámban ülve olvasok, fogalmam sincs, hogy fogják megszokni, hogy nem leszek ott. Én igyekszem még nem görcsölni ezen, és szerencsére állandóan akad más, amin törhetem a fejem. Például itt volt Cortez szülinapja. Az egész hetem ráment arra, hogy a tökéletes ajándékon agyaltam, és szomorúan konstatáltam, hogy bár én ismerem a legjobban, fogalmam sincs, hogy mire vágyik. Végül filmeket vettem neki, Ricsi és Virág kísért el, és cirka másfél óra alatt ki is választottuk azokat a darabokat, amik valamilyen fatális véletlen folytán még nem sorakoztak Cortez polcán. Van egy kisebb gyűjteménye...

Anyuékkal megbeszéltem, hogy péntek este Corteznél alszom, és bár készültem egy halom indokkal (szülinapja van, úgyis későig maradunk Zsoltiéknál stb.), a szüleim teljesen nyugodtan fogadták a hírt. Amúgy anyunak sikertült felnőttként kezelnie ebben a témában, apu pedig úgy van vele, hogy bármikor Corteznél alhatok, de Cortez nem alhat nálunk. Na, most ezt nem igazán értem, de biztos valami ösztönös dolog, ami ez esetben azt jelenti, hogy a mi házunkban már van egy férfi, aki nem tőr meg egy másikat. Ööö. Szerintem apunak nem kéne annyi NatGeót néznie, mert, mondjuk, nem oroszlanok vagyunk, akik megjelölik a területüket vagy ilyesmi.

Szóval tegnap este Zsoltiéktól Cortezhez mentünk, és mivel ott voltam, éjjféltkor elsőként kívánhattam neki boldog szülinapot. Még tartott a szülinapi csókunk, amikor már rezegni kezdett a telefonja. Hah. Még így is majdnem lekéstem.

-Odaadjam most az ajándékom, vagy benézel Facebookra, én pedig elalszom? - érdeklődtem kicsit cinikusan, arra utalva, hogy ilyenkor másodpercenként posztolnak neki.

- Téged sokkal jobban érdekel a Facebookom, mint engem - vágott vissza.

• - Nem is - ráztam a fejem, aztán meggondoltam magam. - Na, jó, de csak azért, mert kíváncsi vagyok, hányan írtak.

• - Sokan.

• - És nem érdekel? - csodálkoztam.

- Nem. Akitől várom, az vagy itt van, vagy mobilon üzen.

- Oké. Akkor az ajándék... - kaptam fel a fotelból a táskámat, és előszedtem a csomagot. - Egy csomót szenvedtem, agyaltam, keresgéltem, és ha már megvan valamelyik, akkor visszavisszük... - magyaráztam, mert rossz szokásom, hogy miközben valakinek ajándékot adok, zavaromban végigkommentálom az egészet. Cortez egyébként örült a filmeknek, és hatalmas hurrá, amiért egyik sem volt még meg.

Egy kissé belefeledkeztünk a sokadik „Boldog születésnapot! - Köszönöm!” csókunkba, mert én például nem is hallottam, hogy jelez a Skype. Cortez viszont felállt és odament a gépéhez.

• - A szüleid?

- Ja - biccentett, a hívás pedig folyamatosan jelzett, de Cortez még nem vette fel.

• - Kimegyek, jó? - indultam az ajtó felé, mire Cortez elkapta a kezem, és lerántott maga mellé. - Mit művelsz? - kérdeztem halálra rémülten.

• - Nem fogsz kimenni, csak mert hívnak. Nyugi - nézett mélyen a szemembe, és a videohívás fogadására irányította az egeret.

• - Várj - húlt meg a vér az ereimben. - Hogy nézek ki? - kérdeztem, Cortez pedig röhögve adott egy gyors csókot.

Annyira erősen vert a szívem, hogy azt hittem, kiugrik a helyéről, miközben a videó betöltött.

• - Na, máris karácsony van? Ja, nem, ez a születésnapom - kezdte Cortez köszönés nélkül, a szülei pedig csodálkozva néztek. Na, nem azért, amit mondott, hanem azért, mert megláttak a kamerában engem is.

- Jó napot - intettem. - Illetve jó estét - javítottam ki magam.

• - New Yorkban most este hat óra van, ugye? - sottogtam Corteznek.

• - Tökmindegy - legyintett.

• - Sziasztok - köszönt hűvösen Cortez anyukája, akit még nem ismertem személyesen. Eddig.

• - Anyu, apu - vigyorgott Cortez. - Bemutatom Renit - mondta, én pedig esetlenül integettem, bár olyan hülyén is éreztem magam, ahogyan kinéztem. - Reni - fordult hozzám Cortez.

• A kis kockában lévő emberek a szüleim - folytatta, én pedig égővörös arccal lesütöttem a szemem. Óriási, akkor szálljunk be hivatlanul egy családi dráma kellős közepébe.

• - És mondd csak - nézett Cortez anyukája a kamerába. - Reni szintén légiutas-kísérő?

A hangjában annyi gúny volt, hogy kamerán keresztül is fojtogattak a szavai.

• - Nem, ő pilóta - vágta rá Cortez. A szülei nem tartották humorosnak, kérdően néztek ránk.

• - Nem, én nem annak készülök - feleltem, bár a hangom vékony volt és erőtlen.

- Akkor? - vont a szemöldökét Cortez anyukája, bennem pedig valami elszakadt. Úgy döntöttem, ha ismeretlenül sem kedvelnek, akkor ezen az se változtasson, hogy most alkalmuk nyílt beszélgetni velem. Hirtelen beugrott Cortez tizenegyedikben készült videója, aminél szomorúbbat még soha nem láttam. És most,

hogy pár perce betöltötte a tizenkilencet, a szülei semmit nem mondtak neki, mert azzal foglalkoztak, hogy nekem milyen a jövőképem. Hogy elég jó vagyok-e a fiuknak! Hah! Oké. Akkor játszunk így.

- Gondolom, szeretnék felköszönteni Cortezt, így én nem is zavarok - mondtam határozott hangon, és úgy, hogy ne látszódjon a kamerában, megfogtam Cortez kezét, és az ölembe húztam.

• Igen, hogyne, csak ha már alkalmunk nyílt megismerni téged, elbeszélgethetnénk... - firtatta tovább Cortez anyukája a saját problémáját. Vagyis engem.

• - Persze - bólintottam. - De ez az alkalom mégiscsak Cortezről szól, hiszen neki van születésnapja.

- Reni, sokat hallottam rólad, állítólag jól tanulsz... - folytatta, nekem pedig komolyan felment a pumpám.

- Mondanák végre, hogy boldog születésnapot? - kérdeztem ingerülten, és láttam a szemem sarkából, hogy Cortez a fejét fogva elröhögi magát, a Skype meg vagy lefagyott, vagy a szülei kővé dermedve néztek rám. Amúgy az utóbbi történt.

• - Nem tetszik a hangnem, amit megengedsz magadnak - nézett a kamerába Cortez anyukája feszülten, én pedig tudtam, hogy el kéne szégyellnem magam, mégsem tettem, bár legbelül sejtettem, hogy anyuéktól nagyot kapnék a neveletlenségemért.

- Oké, elég lesz - szólt közbe Cortez, védve engem, aki kissé reszkettem a határozottságtól, ami hirtelen megszállt. - Kösz a hívást.

• Egy élmény volt - meredt rám a világ másik végéről egy igen dühös anyuka.

• - Sziasztok - kattintott Cortez a hívás végére, és meg sem várva a reakciójukat, megszakította a videokapcsolatot.

Ahogy elsötétült a kép, a tenyerembe temettem az arcom.

• - Nem hiszem el, hogy rákiabáltam a szüleidre.

Cortez felemelte a fejemet, és mélyen a szemembe nézett.

-Ne haragudj, én... - hebegtem. - Csak eszembe jutott a *Mad World* meg az egész, meg hogy miért nem mondták, hogy „boldog születésnapot”.

• - Hé - simította meg az arcom, megpróbálva lenyugtatni. - Kösz.

• - Mit? Hogy ordítottam anyukáddal?

• - Nem. Hanem hogy téged érdekel. Mindig is érdekelt.

-Nem hiszem, hogy ezek után jobban megkedveltek - töprengtem.

-Nem érdekel. Ők ott vannak. Te meg itt, velem - mondta, majd szorosán magához húzva megcsókolt.

Bár baromi későn aludtunk el (valamikor fél négy felé), reggel kipattant a szemem, és a nappali fényben a mellettem alvó Cortezt néztem az oldalamba fordulva. Mivel nem volt rajtam az óram, körbefordultam, hátha ki tudom deríteni, hogy mennyi az idő, de Cortez szobájában egyszerűen nincs óra. Aztán

megpillantottam mellette a telefonját, úgyhogy átnyúlva rajta megpróbáltam elérni, de a támaszkodó karom kicsúszott alólam, szóval tulajdonképpen ráestem.

- - Miért ütögetsz? - szólt halkán, még csukott szemmel, mire összeszorított fogakkal elröhögtem magam.

- - Bocs, csak nem tudtam, mennyi az idő. És a telefonodon akartam megnézni.

- - És megvan?

- - Aha. Fél nyolc - olvastam le a kijelzőről.

- - Reggel vagy este?

- Reggel - mosolyogtam rá, és vártam, hogy hátha kinyitja a szemét.

- - Szombat reggel fél nyolc? Te megörültél - fordult el, és a fejére húzta a párnát.

- - Hé, várj, ne aludj vissza! Nézd, hatvannégy üzenet - mutattam felé a telefont, hátha ez motiválja az ébredésre.

- - Utálok őket - legyintett, én pedig úgy döntöttem, azért sem hagyom visszaaludni.

- - Nem is tudod, kik küldték.

- - Nem is érdekel.

- - Ne mááár, születnapod van. Kelj fel! - térdeltem fel, és bevállaltam, hogy esetleg Cortez ezen a szép, esős márciusi reggelen elhagy, mert nem engedem aludni.

- - Na, jó - támaszkodott a könyökére idegesen, és végre kinyitotta a szemét. - Mi bajod van? Miért nem tudsz aludni, mint minden normális ember? - kérdezte, de nem tűnt igazán mérgesnek, mert a szeme sarkában összefutottak a nevetőránccok.

- - Mert születnapod van.

-Jó, és mit akarsz csinálni? - érdeklődött.

- - Amit te - vontam meg a vállam.

- - Akkor aludni - rántotta meg a karom, én pedig a mellkasára hajtottam a fejem és a plafont bámultam. Óra nélkül nem tudtam, hogy pontosan mennyi idő telt el, de úgy saccoltam, hogy kábé öt perc, amikor Cortez újra megszólalt. Pedig azt hittem, alszik.

- - Biztos, hogy nem tudsz aludni.

- - Nem - vigyorogtam.

- - És biztos, hogy éhes vagy - közölte, én pedig hálásan a vállába fúrtam a fejem.

És Cortez bulija pontosan tizenkét óra múlva kezdődött, amin totál kómásan, hullafáradtan vett részt.

Zsoltiékhoz (kötelező bulihelyszín) este nyolcra mindenki megérkezett, aki számít, és azok is, akik nem. Dave természetesen kipoisztolta eseményként a buli apropóját, helyszínét és időpontját, úgyhogy mire mi odaértünk, már tömve volt a ház.

- Apukád tudja, hogy bulit szerveztél? - üvöltötte Kinga

Zsoltinak, megpróbálva a lehetetlent, túloldítani a zenét és hangzavart.

- - Mi van apámmal? - kérdezte Zsolti.

-Tudja, hogy buli van??? - ordította Kinga vörös arccal. Na, ő tutira berekedt.

- - Ja! Csak nem tudja, kié! - legyintett.

Aha. Hát, akkor jó. Szegény apukája. Az elmúlt években számúzték a kocsiját a garázsból, mindenki úgy jár-kei a házban, mintha csak otthon lenne, szilveszterkor az egész sulis itt tobzódik, ráadásul a legtöbb születésnapot is náluk tartják meg. Zsolti apukája igazán jó fej, mindannyian nagyon kedveljük. Legalábbis mi, akik ismerjük. A többi diák azt sem szokta pontosan tudni, hogy kinél van, ők csak követik a tömeget.

-Te jó ég! - kerekedett el Kinga szeme, és megindult az ajtó felé, mire követtem a tekintetemmel. Andris a „barátnőjével” érkezett, aki, khm, plasztikból volt, és fel volt fújva. - Te idióta barom! - állt meg előtte Kinga, és határozott mozdulattal tarkón vágta a rockért.

- - Aúúú! Mi van? - vakargatta a fejét Andris a csapás helyén.

-Vidd innen ezt a szemetet, meg ne lássam még egyszer! -

ragadta meg a babát, aki bár fel volt öltöztetve (kockás ing, sort és cowboykalap), azért látszott rajta, hogy nem odavaló. Sőt sehova nem való. - Komolyan mondom, kiszúrom egy tűvel, és leereszt!

- Jó, elviszem - kullogott el Andris, aztán összetalálkozott Robival a folyosón, és mindketten óriásit röhögtek.

- - Mondd, miért az *Amerikaipitéből* és hasonló filmekből kulturálódnak ezek ketten? - kérdezte tőlem Kinga.

- - Nem tudom - sóhajtottam.

- - Hol van pia? - ordította Bálint.

- - Ezt meg ki hívta meg? - kapta félre a fejét Kinga.

- - Én nem - tette fel a kezét Dave.

- - Engedjete oda! - tört utat magának Kinga.

- - Hallod - nézett utána Macu. - A barátnőd ma tuti, hogy összever valakit - konstatálta a helyzetet.

- - Gondolod? - kérdezte Dave.

- - Ezer százalék.

- - Akkor menjünk - emelte meg Dave az iPhone-ját, és gyorsan Kinga után siettek. Na, igen. Ha balhé van, azt meg is kell örökítenie valakinek.

Egyébként akkor (még) nem volt, mert Bálint és a kilencedikes lányok önként indultak az ajtó felé, hogy elhagyják a bulit.

- - Hová siettek? - állt meg előttük Kitti, és gúnyosan vigyorogva nézett végig a társaságon.

-Lelépünk innen - felelte Kriszti.

- - Ugyan. Maradjatok. Egyetek, igyatok, érezzétek jól magatokat

- mondta kedvesen.

-Tényleg? - csodálkozott Bálint.

- Persze - mosolygott Kitti. - Miattam nem kell elmennetek. Elférünk - sétált el mellettük.

• - Hé! - szólt utána Bálint, mire Kitti visszafordult. - Kösz. Rendes vagy - bólogatott, mintha csak a saját kijelentését akarná megerősíteni, Kriszti pedig könyökkel belevágott az oldalába.

Kitti hátat fordítva nekik a tipikus „nyertesek vigyorával” nézett rám, én pedig elismerően bólintottam. Ez szép volt. Hogy is mondják? „Engedd közel a barátaidat, de az ellenségeidet még közelebb?” Ügyes lány, a helyén van az esze. Nem is lepődtem meg azon, hogy az este további részében Bálint a nyakát nyújtogatva figyelte, hogy merre lehet Kitti. A kilencedikes lányt azonban nem érdekelte, Kata és Gábor társaságában láttam egész végig, velük beszélgetett.

- Ember! - állt meg Ricsi Cortez előtt. - Végre nem egyedül vagytok tizenkilenc.

-Ja, siettem, ahogy tudtam - felelte Cortez.

- Na, valami tetkó vagy akármilyen? - cukkolta Ricsi, Cortez meg mosolyogva megrázta a fejét.

-Á, tartanom kell a szépfiú imidzsem.

-Vágom. Én húztam a rosszfiú cetlit.

-Na, szépfiú meg rosszfiú - lépett hozzájuk Kinga. - Menjetek el Jacques-ért, mert elkészült a tortával, és nem tudja egyedül elhozni.

• - Zsák tortát sütött? De arí! Muhahaha - vihogott Zsolti.

• - Ne gonoszkodj már, egész nap ezt készítette - védtem a francia cukrászunkat.

Cortez és Ricsi tehát elment Jacques-ért meg a tortáért, addig pedig Kingával próbáltam tartani a frontot, de nem volt könnyű. Andris plasztik barátnőjét valaki betette a kádba, úgyhogy a cowboykalapos guminő habok közt fürdött, nekem meg vállig vizes lett a pulcsim, amikor benyúltam, hogy kihúzzam a dugót és leengedjem a vizet. Aztán Macu valamit elnyomott a DJ pultján (összekötöttek egy laptopot hangfalakkal), és beakadt folyamatos lejátszásra az Alién Ant Farmtól a *Smooth Criminal*, amit hetedszerre hallgatva már nem tartottunk annyira jó számnak.

• - Nyomjátok már tovább, ajjj - sipákkolt Virág.

-Azon vagyunk! - üvöltötte Macu.

- „Kicsi móki, kicsi móki...” - táncolt el mellettünk Zsolti totálisan halandzsázva a „dalszöveget”, és, mondjuk, én ekkor már sirtam a nevetéstől, Kinga még üvöltözött.

Alig fél óra múlva Cortezék visszaértek.

• - Megjött a kaja! - ordította Ricsi, felmutatva a tortát.

A következő pillanatban Robi bikaviadalt imitálva dobogni kezdett a lábával, majd két mutatóját szarvként tartva rohanni kezdett Ricsi felé, aki a tortát továbbra is maga előtt tartva nézte a rockért, aki viszont arra számított, hogy mielőtt odaér, Ricsi felkapja a süteményt. Hát, nem így történt, úgyhogy mindannyian szemtanúi lehettünk annak, ahogy Robi szalad a torta felé, majd egyszerűen fejével belerohan.

- - Non! Non! - üvöltötte Jacques, és odaszaladt a szétbarmolt tortájához, amit Ricsi továbbra is tartott, nem mellesleg közben fuldoklott a röhögéstől. Robi felnézett, tiszta tejszínhab volt a feje, és pislogás közben piskótadarabok potyogtak a szemhéjáról.

- - Hülye. Azt hittem, felkapod - vihogta, de mielőtt még Ricsi reagálhatott volna, Jacques fékezett le nagy lendülettel előttük, és olyan gyorsan kezdett franciául hadarni, hogy mindenki csak pislogott. Jacques csak mondta a magáét, végül egy „idiot!” kijelentéssel belenyúlt a széttrancsírozott tortájába, megmarkolta, és a rocker amúgy is sütis arcába nyomta.

-Ember, mi van veled? Nyugodj meg, szívrohamot kapsz - röhögött Ricsi megállás nélkül, de közben ő tűnt úgy, mint aki mindjárt rosszul lesz a nevetéstől. Jacques minden francia mondata után Robira dobott egy marék sütit, aki a döbbenettől megszólalni sem tudott, mert a higgadt francia osztálytársunkat még senki nem látta ilyen dühösnek.

-Állj, állj! - kiáltotta Kinga. - Beletapossátok a szőnyegbe! - lépett Robi és Jacques közé, mire Jacques Kingának is magyarázni kezdett, aztán megmarkolva a sütit, egyszerűen az arcába dobott egy tetemes adagot. Na, ekkor megállt az élet, még levegőt sem vett senki. Kingát megdobták sütivel??? Ráadásul Jacques?

- - Ezt, ugye, nem gondoltad komolyan? - pislogott Kinga, majd egy határozott mozdulattal megragadta Jacques tarkóját, és erőből beleverte a tortába, amit még mindig Ricsi tartott.

Dave végül fel tudta venni, ahogyan a barátnője balhézik, igaz, nem azokkal és nem olyan komolyan, ahogyan gondoltuk. Azonban, amikor Jacques röhögve felnézett a tortából, és ujjával egy csíkban belenyúlt az arcán lévő cukormázba, elszabadult a pokol, mert Zsolti elüvöltötte magát.

- - Kajacsataaaa!

- - Nem! Nee! - kiáltotta Kinga, de arra már senki nem figyelt, mindenki beszaladt a konyhába munícióért.

Üvöltött a *Smooth Criminal*, Dave az iPhone-ját féltve menekült, Virágra valaki spagettit dobott, amitől megijedt, és sikongatva ugrált, hogy „szedjék le róla a kukacokat”. Zsolti megszerezte magának az Andris „barátnőjén” lévő cowboykalapot, és pajzsként maga előtt tartva védekezett, felfogva vele két paradicsomot, ami felé repült.

- - Fejezzétek már be! A világban éheznek, ne pazaroljátok az

ételt! - ordította Kinga, de valaki tejszínhabos kézzel a fejére csapott, ami egy darabban lecsúszott a homlokáig, majd placcsanva a földre hullt. - Ki volt ez a vadbarom? - hajolt le, felkapta a földön heverő spagettikupacot, megmarkolta, és elhajította a támadás irányába.

Cortezzel az ajtófélfá mellett álltunk, és az örültekházát figyeltük.

- - Még egyszer boldog születésnapot - tápázkodtam lábujjhegyre, és adtam egy gyors csókot.

- - Kösz - mosolyodott el.

- - Kérsz fejes salátát? - néztem le a földre, majd mindketten lehajoltunk a fotel mögé, ahol nem tudtak megdobni minket.

Na, most az van, hogy egy vad, kajacsatás, „nem otthon vagyunk, úgyhogy bármit szabad” buliról nagyon könnyű éjjél körül lelépni, azonban akik ott maradnak, azok igazán megszívják. Tehát mi.

Fáradtan, erőtlenül és totál kifulladásra ültünk a nappali ülőgarnitúráján, és a körülöttünk lévő káoszt néztük. Úgy nézett ki a ház, mintha felrobbant volna benne egy szupermarket.

- - Oké - vettem ki a telefonomat a zsebemből. - Fél egy van. Durván hét és fél óránk van rendet rakni - ásítottam.

- - Ne mááár, oan álmos vagyok - motyogta Virág egy hajtincsét csavargatva, aztán undorodva elhúzta a száját. - Fúúúúj! Ki kent mustárt a fejemre?

Bágyadtan elröhögtük magunkat, és megpróbáltunk erőt gyűjteni a buli kevésbé kellemes részéhez. Mert ami szét van barmolva, azt valakinek helyre is kell hoznia.

- - Kicsi móki, kicsi móki - dalolta Zsolti Jacko dalát. Vagy valami hasonlót.

- - Ha még egyszer ezt énekled, én megöllek - suttogta Ricsi.

- - Mér'? - értetlenkedett Zsolti.

-Az „Annié, Are You Ok?” - magyarázta meg Cortez a félreértést.

- Mi? Nemáá' - döbönt le Zsolti. - Mindig azt hittem, hogy „Kicsi móki”.

- - És az mi a franc? - vihogott Ricsi.

- - Nem érted? Kicsi móki! - ismételte Zsolti, mintha csak velünk lenne a gond, hogy ezt nem értjük. És kezdhettünk takarítani.

Cortez születésnapja: 5/5*** - jól sikerült.

Cortez szülei: 5/1 - huppsz. Hát, nem kedveltek meg.

Kajacsata: 5/3 - jópofa dolog, ha az ember leléphet.

Takarítás: 5/1* - igen, mi nem léphettünk le.

Smooth Criminal: 5/5* - ©

Edináék: 5/4 - hah! Lemaradtak róla, valami diszkóba mentek, nem is tudták, hogy lesz születésnapi buli. Nem lennék ott, amikor megtudják, hogy kimaradtak belőle...

Kata: 5/5 - úgy láttam, nagyon jól kijön Kittivel, a héten sokat

lógtak együtt a szünetekben, és ma is végig együtt voltak.
Zsoltiék háza: 5/4 - egy-két tejszínhabfolton és a fotelre
kenődött ketchupplacsnin kívül mindent felsikáltunk, és
eltüntettük a nyomokat. Dave CSI stílusban, elemlámpával
világított meg mindent, hogy biztosan tiszta-e. ©
Fáááradt vagyok: 5/1 - végem van.

Március 5., hétfő

Alig hevertük ki a hétvégét (volt mit, de komolyan), amikor bágyadt fejjel, az esős, hideg márciusi reggelen megérkeztünk a suliba, ahol a mai nappal kezdetét vette a Szent Johannás-logikai hét. Nem is tudom. A tél végi sápadt arcokat és karikás szemeket nézve némely diákból nemhogy logikát, de működő agysejteket sem néztem volna ki, így kissé tartottam a program népszerűségétől. Kinga persze alig várta, hogy „mindenkit leverjen az IQmérésen”, a többiek viszont csak ásítozva konstatálták, hogy előfordulhat „értékelhetetlen” eredmény is...

Mondjuk, nekem tetszett a logikai hét ötlete, és egy-két feladatot én is ajánlottam, de Kingán és Mádayn múlik, hogy beleteszik-e a programba. Amúgy mostanában olyan a sulis, hogy Borrel az igazgató, Máday az igazgatóhelyettes, Kinga pedig az igazgatóhelyettes-helyettes. Aki, ugyebár, szíven viseli a sorsunkat (én inkább csak szimplán mániákusnak hívnám), a mappája a bibliájává vált, és változó időközönként (huszonnégy órás készenlét, természetesen) felkeresi egy-egy osztálytársát, akár személyesen, akár telefonon vagy esetleg a neten, és egyszerűen elüvölti magát, hogy „szedd már össze magad”. Fogalmam sincs, mi a legijesztőbb. Kinga mint netes zaklató, akit egyszerűen nem tudsz hogy blokkolni, mert akkor egy másik oldalon kezd el írogatni. Vagy Kinga mint telefonos üldöző, akit nem tudsz elégszer kinyomni, mert rendíthetetlenül újrahív, egyre idegesebben, tehát célszerű már az elején felvenni, mert komolyan bedühödik. És ott van még Kinga személyesen, amikor is pszichopata módon, ügyet sem vetve arra, hogy hajnali öt óra van vagy éppen este tizenegy, megjelenik, és számon kér, hogy „mégis hogy gondoltad ezt a töri kettést???”.

A kapucnimat a fejemre húzva ácsorogtam Cortez mellett, és Kingát hallgattam, aki mindenkit felszólított, hogy jelentkezzen a logikai hétre.

- - Hagggyálmá' - motyogta Zsolti fáradtan, és tovább sms-ezett valakivel. (Úgy gondolom, új lányról lehet szó.)
- - Nem hagylak! Einstein szerint az átlagember az agyának csupán tíz százalékát használja! Na, mármost, az olyanok, mint Virág, bárhogy is számolom, talán jó, ha a fél százalékát. Abban az esetben, ha egyáltalán van agya - tűnődött.
- - Hé! Pattanj le Emóról - szólt Ricsi Kingára, miközben a barátnője oda sem figyelve ránk, folyamatosan a telefonját nyomkodta.

Amúgy Einsteinen kívül volt még néhány nyomós ok arra, hogy minél többen jelentkezünk a logikai hétre, és bár engem Albert is mindig meggyőz, azért figyelembe vettem a további indokokat. Mondjuk, hogy a logikai hét utolsó órák után van, ergo az összes

szakkör elmarad, tehát mindenki ráér. Aztán ott van az is, hogy a tanároknál hatalmas „jó pont”, ha valaki jelentkezik. Meg végül ott van az is, hogy a szakkörök miatti széthúzás, valamint az egyéb, iskola utáni elfoglaltságok miatt ritkán töltjük együtt a délutánokat, tehát mindenképpen megéri. Egész nap azon voltam, hogy megpróbáljam rábeszélni az osztályunkat, hogy minél többen vegyünk részt a programban. Persze megérttem őket, hogy a „hatefő”

kemény hét órája után (duplamatek, töri, nyelvtan és egyéb imádott órák) a hátuk közepére nem kívánták a gondolkodást és logikát, de végül Kingával nyertünk, és utolsó óra után tizenketten vonultunk át a tesiterembe.

- - Lám-lám - nézett végig rajtunk Gazdag tanárnő, aki a bejárati ajtó mellett fogadta az érkezőket. - Az egész 12/b.

- Mer' vág az agyunk, mint a beretva - közölte Zsolti, mire mindannyian felröhögtünk. Máday odakapta a fejét a hangzavarra, és dühödten indult meg felénk.

- - 12/b! Ez nem egy dzsembori! Ha vihogni támad kedvetek, akkor azt iskolán kívül tegyétek meg! Nagy Zsolt! - ült ki a döbbenet Máday arcára. - Egészen pontosan mit keresel a logikai délutánon???

- - Máday néni! - tárta szét a karját Zsolti sértődötten. - Azt tetszik feltételezni, hogy én hülye vagyok???

- Nem én mondtam - dűnnyögte az ig.helyettes, aztán ránk parancsolt, hogy menjünk be csendben és várjuk a feladatot.

A tanárok váltottak pár szót, majd Vladár becsukta az ajtót, és kezdetét vette az első délután. Amíg a pedagógusok két dobozzal körbejártak, köszöntem Karcsinak, Flórának, Katának és Kittinek, akik időközben átültek hozzánk. A többi diák szétszórva ücsörgött a lelátókon. Sem a 9/a, sem a 12/a nem képviseltette magát, inkább a „nyomibb” diákok vettek részt a logikai hét feladataiban.

-Játszunk? - emelt ki Virág egy Rubik-kockát a dobozból.

- - Úgy is mondhatjuk - mosolygott rá Tölgyessy tanár úr.

- - Ezt kell kirakni? Pff - vigyorgott Dave, és Macuval összenézve megállapították, hogy ez gyerekjáték.

Máday köhintett egyet (visszhangzott a csendes tornateremben), majd körbenézve a játékosokon, megszólalt.

- - Rendben. Akkor a feladat, gondolom, egyértelmű. Rakjátok ki a Rubik-kockát a lehető legrövidebb időn belül.

Aki kész van, felteszi a kezét a kockával együtt, és felírjuk az idejét. A világrekord öt másodpercen belül van, de nem hinném, hogy ezt bárki megdöntené - nézett fel a sorunkra (miért pont ránk?). - Kezdhettek - nyomta le a stopperét, mire a legtöbben örült tempóban kezdték forgatni a kockákat.

Cortez zenét keresett, Virág lassan, talán túlságosan is megfontoltan tekerte el az első sort, Andris és Robi megpróbálták kiszedni az egyik kockát, hogy utána könnyedén „átrendezhessék” az egészet, Kinga pedig elmebetegén rángatta a kezében tartott kockát, ami az erős forgatástól azonnal lazulni kezdett. Én a szám szélét rágva kezdtem rendezgetni, és erősen koncentráltam, hogy a fejemben elképzelt kombinációt meg is tudjam valósítani.

- - Kész! - tette fel a kezét Dave, Máday pedig kérdően odakapta a fejét felénk.

- - Felmayer?

- - Kész! - szólt azonnal Macu is, és büszkén lóbálta a kirakott kockát.

- - Fiúk, negyven másodperc - biccentett büszkén Tölgyessy.

- - Mi??? - kerekedett el Kinga szeme, és idegesen nézett Davere. Engem is érdekelt, hogy mit műveltek, úgyhogy az ölembe ejtettem a kezem, és vártam a magyarázatot.

- Most mi van? - nevette el magát Macu. - Egész életünkben kockultunk, volt időnk betanulni. Tele van a net a kirakási technikával.

- - Álomból ébredve is tudom, hogy a négy fehér sarokkocka megtalálása után hogy jönnek az algoritmusok. Gyerekjáték - mosolygott Dave, Kinga pedig elismerően nézett a barátjára, enyhe csodálattal a szemében. Hát, igen. Kingát

nem könnyű lenyűgözni, de tény, hogy számára egy fiú akkor van nyerő helyzetben, ha azontúl, hogy kifogástalan a külseje, könnyedén beszél az algoritmusokról.

- - Kész! - intett Gábor.

- - Ezt nem hiszem el! Ne tereljétek el a figyelmemet! - kiáltott Kinga Macura és Dave-re, majd eszelősen kezdte forgatni a saját kockáját.

- - Ne úgy - suttogta Dave. - Felfelé.

-Nem kell segíteni, nem vagyok hülye, egyedül is képes vagyok kirakni egy Rubik-kockát! - hóbörgött, aztán mégis úgy csinálta, ahogyan Dave javasolta.

Megvolt a sárga oldalam, de ott egy kicsit leragadtam, aztán töprengve forgattam a kockámat, és azon tűnődtem, hogy vajon teljesen összekevertem-e, amikor Cortezre néztem, hogy megmutassam neki, hogy állok. Úgy tűnt, végre sikerült dalt választania, olyannyira, hogy közben az utolsó forgatással kirakta a kockáját.

- - Hé! - szaladt fel a szemöldököm. - Kiraktad?

-Ja - biccentett.

-Akkor szólj, ez nagyon jó idő - sürgettem, mert Cortez nem tette fel a kezét.

- - Minek szóljak? Hogy felírják maguknak?

-Nem! Hanem mert beleszámít az eredmény, és pénteken osztják ki a „logika díjat”.

- - Minden álmom egy olyan - röhögte el magát lesajnálón, én meg megragadtam a karját, és felrántottam.

- - Nem rakhattok ki ketten egy kockát - közölte Máday.

- - Nem, én még nem végeztem. Csak Cortez - szóltam zavartan.

Máday biccentett, Tölgyessy felírta az időt (tíz másodpercet csúszott a diskurzusunk miatt, de még így is woow), a diákok pedig elismerő pillantással néztek Cortezre, aki szórakozottan figyelte a bénázásomat.

-Végül is... - suttogta alig hallhatóan. - Az is több mint két évbe tellett, mire rájöttél, hogy szeretlek. Ha a logikádról van szó, ezt a kockát is megérted annyi idő alatt...

- - Ez kicsit sértő volt - fojtottam el a nevetést.

- Segítsek? - kérdezte, én pedig kissé elvesztem a mélykék szempárban.

-Ööö... Kicsit? - nyújtottam felé a kockát. Mert hát igaza volt.

A logikám, ha csak a kapcsolatunkat vesszük alapul, khm, hogy is mondjam? Hagy némi kivetnivalót maga után. Cortez fülében dübörgött a zene, és lazán forgatta az ujjai között a lassan minden oldalon egy színné összeálló kockát. Közben egyre többen jelentkeztek (Karcsi, Gábor, Flóra és más diákok), Tölgyessy pedig sietve irkálta az eredményeket.

- Rentai nem vesz részt az értékelésben - állt meg mellettem hirtelen Vladár, mire ösztönösen összerándult mindenem.

- - Csak besegített - hebegtem.
- - Amit te segítségnek hívsz, azt más csalásnak - nézett le rám kíméletlenül, és lehajolva elvette Corteztől a kockámat. Mindegy.

• - Renit kihúztam - mondta Tölgyessy.

Jó, Cortez tényleg segített, ami tényleg csalás, de ugyan már, esélyem sincs megnyerni egy logikai hetet, nem is akarom, csak játszottunk. Naná, hogy Vladár egy ilyen alkalomra várva azonnal kizárt a mai versenyből. Persze, ezt észrevette, mert észre akarta venni, azzal meg nem foglalkozott, hogy Zsolti elkezdte leszedgetni a színes matricákat a kockákról, hogy aztán majd felragassza szín szerint.

• - Add már ide! - rángatta Robi Andris kockáját, aki persze nem akarta odaadni, így a két rocker rövid időn belül összeverekedett, és a földre zuhanva püfölték egymást.

-Mi van ott? Azonnal hagyjátok abba! - indult meg felénk Máday.

• - Én ezt nem értem! Soha nem lesz egyszínűűű! - nyivákolta Virág, totálisan összekeverve a színeket.

• - Adjak egy piros matricát? - tartotta felé az ujját Zsolti, aki tele volt matricákkal.

• - Arghhhh! - adott ki Kinga egy nem túl megnyugtató hangot.

• - Kész vagyok - mutatta fel Kata.

• - Most mit vagy úgy oda? Hallgass már el, zavarsz másokat! - förmedt rá Kinga bájosan.

• - Valahogy jeleznem kellett, hogy kiraktam - felelte Kata kissé megilletődötten.

- Akkor örülj magadnak - fújtatott Kinga, és tovább kínoztta szerencsétlen kockáját.

• - Kész! - tartotta fel a kezét Ricsi.

• - Pósa, az nincs kirakva, összevissza vannak a színek! - szólt rá Gazdag, amikor észrevette, hogy Ricsi kockája kábé úgy van, ahogy megkapta.

-Téllég'? - fordította maga felé Ricsi. - Akkor asszem', színvak vagyok. Francba.

A lelátón egyre többen jelentkeztek, a tanárok felírták az eredményeket, és szóltak, hogy lassan véget ér a játék, akinek nem sikerült kiraknia, ne búsuljon, hazaviheti a kockát, hogy gyakoroljon.

• - Íííííj, megtarthatom? - csillant fel Virág szeme.

• - Hallgass már el, nem tudok koncentrálni! - üvöltött rá Kinga.

-Na! Kész! - nyújtotta fel a karját Zsolti. Tölgyessy felírta az idejét, aztán odajött, hogy elvegye a kirakott kockát.

• - Zsolti, ezek a matricák leesnek - tartotta vissza a nevetését az infótanár.

• - Biztosan, mert hamisítvány.

- - Igen, biztosan - bólogatott mosolyogva Tölgyessy.
- - Rendben, köszönjük a részvételt, véget ért a verseny, letelt az egy óra, mehettek - szólt ránk Vladár.
- - Nem! Még nem végeztem! - ordította Kinga.

-De véget ért a ma délutáni logikai program - magyarázta Gazdag.

- - Nem igaz, hogy nem hagynak békén, így nem lehet nyugodtan kirakni! - csapott ököllel a térdére, aztán egy ideges mozdulattal lehajította a lelátóról a Rubik-kockát, felpattant és kifelé indult.

Mindenki döbbenetesen nézett a földre csapódott kockára, aztán egy emberként fordultunk az ajtót kilökö Kinga után.

- - Nem kéne neki valami homeopátiás nyugtató? - tűnődött Macu.
- - De, adjál neki kínai csodaszert - javasolta Zsolti.
- - Még mindig japán vagyok - közölte Macu.

-Jó, de ahhoz közel van Kína - osztotta meg velünk Zsolti ezt a nem mindennapi megállapítást. Köszönjük.

Dave elkészönt tőlünk, aztán Kinga után ment. Szerintem ő az egyetlen, aki le tudja nyugtatni. Majd biztos mesél neki az algoritmusokról. Vagy valami ilyesmi.

A suliból kiérve mind a négyen beszálltunk Cortez kocsijába, aztán elvittük Virágot és Ricsit Virágékhoz.

- - Tanuljatok magyarra! - szóltam utánuk, jelezve, hogy holnap duplaóránk lesz Kardossal. Ricsi csak röhögött egyet, Virág pedig a kockáját forgatva bólogatott, de nem hinném, hogy tud egyszerre kétfelé figyelni, úgyhogy azt hiszem, nem is hallotta, amit mondtam.

Miután Cortez engem is hazadobott, egy hosszabb búcsút követően (©) elkészöntem tőle és bementem a házba. Ahogy beléptem, megcsapott a vacsora szaga. Elnézést, illata.

- - Mi lesz a vacsi? - kérdeztem halkán aputól, aki a nappaliban tévézett.

• - Nem tudom, de már telítődtem a szagával - húzta el a száját. Aha, tehát tőle tanultam ezt a „szaga van az ételnek” dolgot.

- - Reni jött meg? - lépett ki anyu a konyhából, és jaj, ne, egy kanál volt nála. - Kóstold meg, milyen?

• - Öhm - fojtottam vissza a könnyeimet. A szülők miért szeretik leforrázni a gyerekük száját? - Csípős - mondtam, utat engedve a könnyeimnek. Merthogy miután enyhült az égő érzés a nyelvemen, rájöttem, hogy valami pokoli erőset kóstoltam meg és lángol a torkom.

-Értem. Akkor még teszek hozzá kókusztejet - mosolygott anyu, és visszasietett a konyhába.

- - Ezt ma nem éljük túl - nézett rám apu.
- - Az tuti - nevettem el magam fájdalommal arccal. - Mit nézel? - ültem le mellé a fotel karfájára, és a képernyőt figyelve ráhajtottam a fejem a vállára.

- - Egy álmot - mondta ki őszintén.
- - Hm. TV Paprika - bólogattam egyetértőn, rácsodálkozva a tévében mutatott ételekre. Pár perc múlva feltápáskodtam apu mellől, aki szomorúan kérdezte, hogy „nem várom-e meg a desszertet”. Mármint a tévében.

Rubik-kocka: 5/4 - kifogott rajtam, viszont nagyon jól szórakoztam ma délután.

Kinga: 5/2 - a neten dühöngött tovább, mindenféle technikákat posztolt a Facebookon, este tízkor pedig felrakott egy videót, amiben két perc alatt ki tudja rakni a kockát. Lájkkoltam, mert Kinga annyira örült, hogy képes volt bevágni a kirakási módszert, mert rajta nem foghat ki egy „játék”.

Justine: 5/5 - tudtunk webkamerázni egy félórát az este. Állítólag a lakáskeresés jól halad, szinte reménytelen a helyzetünk. Szinte. Mindegy, a szándék a fontos.

Olvasókör: 5/1* - sajnós ma nem volt, úgyhogy kénytelen voltam ebédszünetben beszaladni a könyvtárba, hogy kivegyek egy könyvet. Majdnem az egész szünet ráment a keresgélésre, de végül kivettem John Grishamtól *A Céget*.

Vacsora: 5/3 - help! Help meee!

Március 6., kedd

Reggel gyorsan elkészültem (alapos hajszárítás, gumicsizma, pulcsi, kabát, sál, lájtos smink), aztán a szakadó esőben kisiettem a kapun azzal a szándékkal, hogy bőrig ázzak a sulilig.

Mikor az

esőkabátomon kopogó esőt hallgatva megfordultam, kérdőn néztem a házuk előtt parkoló kocsira, majd kinyitottam az ajtót.

- - Mit csinálsz itt?
- - Nem akartam, hogy megázz - felelte Cortez egyszerűen. Te jó ég! Eljött értem hajnali hét előtt, hogy bevigyen nulladikra, csak mert esik az eső? Egy tízes skálán mennyire is szeretem Cortezt? Egymilliárd? Kettő? Olyasmi.
- - Hú - érzékenyültem el totálisan.

- És ha például beszállsz, akkor van is értelme a dolognak... - tette hozzá, én meg nevetve bólintottam, és beültem.

A szélvédőn ki sem lehetett látni, annyira szakadt az eső, Cortez magasabb fokozatra kapcsolta az ablaktörlőt, ami ide-oda söpörte a vizet az üvegen, mindhiába, mert a következő pillanatban megint leszakadt az ég. Az utcánkából kikanyarodva Cortez kapcsolgatta a CD-lejátszót, majd megállapodott egy Breaking Benjamin-számon (azt hiszem, a *So Cold* volt az), így a szürke, esős időben passzolt is a reggelünkhöz a nem túl vidám dal.

- Mit fogsz csinálni, amíg én főcin vagyok? - kérdeztem, az üvegen lepergő esőcseppeket nézve.

- - Semmit - vonta meg a vállát. Hm. Cortez csendben vezetett, rám pedig hirtelen rám tört a „fenébe is, stréber diák vagyok, amióta az eszemet tudom” érzés, és hirtelen felindulásból így szóltam.

- - Menjünk el enni a mekibe.

Cortez összeráncolt szemöldökkel nézett felém.

- - Nem tudom, min lepődjek meg jobban. Hogy el akarod lógni a fakultációt vagy hogy képes vagy reggel hétkor mekit enni...

- - Nem lógom el, csak kicsit kések - alkudoztam.

-Rossz hatással vagyok rád...

- - Nem hinném - erősködtem, aztán elégedetten vettem tudomásul, hogy elhagyjuk a sulis környékét. Oké, stréber mivoltomnak köszönhető, hogy enyhébb lelkiismeret-furdalást éreztem, azonban a suliból sosem lógnék, ez egy fakultációs óra, ráadásul minden földrajztételelem ki van már dolgozva, akár most is le tudnék érettségizni belőle. Úgyhogy belefér egy kis késés...

A gyorsétterem drive-in részéhez kanyarodva boldogan konstatáltam, hogy más is éhes reggel, mert mi voltunk a harmadik kocsi, szóval várnunk kellett. Éppen John Grisham stílusáról áradoztam Corteznek, aki megértően hallgatott, amikor sorra kerültünk.

- Sziaa - hallottam a vidám hangot. De jó kedvünk van így, kora reggel...

- Hello - bólintott Cortez az ablak felé, aztán sorolni kezdte, hogy mit kérünk. Nos, jó étvágyam van reggel is, nem hazudtoltam meg magam, McReggeli, forrócsoki, kávé és két pite.

- - Még valamit? - nyávogta az eladólány, aztán idétlenül vihogni kezdett. Összeráncolt szemöldökkel előrehajoltam, kikerülve ezzel Cortez takarásából, és megnéztem, ki dobódott fel ennyire a barátomtól. A szöszi lány (ha egyszer egy barnával gyúlne meg a bajom, ah!) észrevett és azonnal disztingvált, viszonylag normálisan megmondta, hogy mennyi lesz a rendelt kaja.

Végre tovább hajthattunk a következő ablakhoz, közben pedig még egyszer megköszöntem Corteznek a reggelimet.

- Ha még egyszer megköszönöd, elveszem - szólt rám „fenyegetően”.

- Jó, de nem akarom, hogy természetes legyen, hogy mindent te fizetsz - mondtam, előkeresve a feminista énem, aki szerint én erős, magabiztos, független lány vagyok. Vagy az inkább Júlia Roberts.

- Oké, felőlem nézd meg annyiszor az *Erin Brockovichot*, ahányszor akarod, de tartsuk meg a klasszikus felállást. Te tüntess a mérgezett víz ellen, én meg fizetek, ha kajálni megyünk...

- Cortez túl jól ismer.

Odahajolva hozzá adtam egy rövid csókot (illetve rövidre

terveztem), majd jól ránk dudáltak, hogy haladjunk, úgyhogy kikanyarodtunk a mekitől, és a sulis felé vettük az irányt.

Én az a fajta diák vagyok, akire ritkán van panasz, és amikor van, azt is megpróbálom egy kicsit befolyásolni, így amikor huszonnyolc perc késéssel bezuhantam a földrajz fakultációra, tudtam, hogy megnyertem magamnak a tanárnőt. Hiszen volt nálam muníció.

- Persze, essél be csengetésre - dűnnyögött Edina, és összesúgtak az a-s lányokkal.

-Reni! Be kell írjam az igazolatlan órát, nagyon sokat késtél. Van valami elfogadható okod? - kérdezte Farkas.

- Tanárnő.

- - Az az igazság, hogy... - kezdtem. Hát, én márpedig nem fogok hazudni - ...hogyan elmentem reggelizni. Tudom, hogy igazolatlanul kapok, és sajnálom, de a tétel ki van dolgozva, és elnézést kérek, többet nem fordul elő... de hoztam egy kávét és pitét! - emeltem meg a papírzacskót és a műanyag poharat.

- - Tudom, hogy a tételekkel jól állsz, a tanulással sincs gond, azonban nem mehetsz reggelizni a fakultáció helyett. Ez almás? - lesett bele a zacskóba a főcitanár.

- - Vaníliás - mosolyodtam el.

- - Hát, nagyon köszönöm, ez igazán kedves volt tőled. Ül le gyorsan a helyedre...

- Vigyorogva lehuppantam a székemre, és örültem, hogy szent a béke a tanárnővel. Jó, lett egy igazolatlanom, ami a négy gimnáziumi évbe talán belefér, viszont egyszerűen nem akartam elfogadni, hogy Cortez azért kelt fel és jött el értem hajnalban, hogy a kétperces utat együtt megtegyük, majd várjon rám és a többiekre majd' háromnegyed órát. Így mindenki jól járt. Még a tanárnő is. Imádta a pitét.

Persze Kinga hamar megneszelte, hogy lett egy igazolatlanom (gondolom, hallotta a folyosón folyamatosan engem szidó a-sokat), úgyhogy a második francia előtti szünetben kinyitotta a mappáját, és feltette a kérdést:

- Renáta, pontosan hogy történt a mai fakultációdon kapott igazolatlan óra?

- - Parappapappa, „I'm lovin' it” - énekelte Zsolti.

- Micsodaaa? Te mekizni mentél földrajz fakt helyett? - hüledezett, és kábé úgy éreztem magam, mint egy eltaposásra ítélt bogár.

-Hát. Izé. Igen.

- - Hogy képzeled? Ez egy iskola. Most kezdesz el zülleni, a végén?

-Ja, Ren tényleg zülleni kezdett. Kapott egy igazolatlanul, mert reggelizett. Szerintem le kéne csukni, mert veszélyes a társadalmunkra - röhögött Ricsi, és ezt a beszólást a többiek is

nagyon viccesnek találták.

- Ha már itt tartunk, Richárd - lapozott Kinga a mappájában Ricsihez.

- - Ne hívj már így - hőkölt hátra Ricsi.

- Ugye? - bólogattam megértően. - Engem is mindig csak akkor hívnak Renátának, ha dühöseks rám.

- - Az adatlapod legalább annyira üres, mint a fejed!

- - Mi van? Ott a jóképű fotóm meg a nevem. Mi kell még?

- - Mondjuk, a szüleid neve, továbbtanulási szándék, kémiaátételek kidolgozása...

-A szüleid neve anyu meg apu - kezdte. - Továbbtanulási szándék ismeretlen, a kémiaátételek meg jól vannak.

- - Ne humorizálj! - ripakodott rá Kinga. - Apád neve?

- - Pósa Gábor - mondta.

- - Anyád neve?

- - Pósa Gáborné - felelte, mire Kingának összeszaladt a szemöldöke.

- - Elváltak a szüleid. Leánykori nevet kérek.

-Az enyémet? - kérdezett vissza Ricsi, Cortezék meg szakadtak a röhögéstől.

- Teljesen használhatatlan vagy - bökte meg Kinga a tollával, Ricsi pedig vihogva ellökte a tollat a válláról.

- - Szállj le anyámról - tanácsolta mosolyogva.

- - Mondd meg a nevét!

- - Nincs neve! Anonim. Az a neve, hogy Anonim - hülyült tovább, Kinga pedig kezdett dühbe gurulni, így Virágra nézett, aki (még mindig!!!) a Rubik-kockát rakosgatta ki.

-Virág, segítenél?

- - Miben?

- - Hagyjuk - fújtatott Kinga, és idegesen a terembe éppen belépő Gáborhoz és Jacques-hoz fordult, hogy az utóbbit megkérdezze, szándékában áll-e ma lefelelni Kardosnál. Jacques riadtan nézett rám, és azt tátogetta, hogy „Kinga miért szállt rá, hagyja már békén”.

Monsieur Durand vetett végérvényesen véget a szünetünknek, így Andris és Robi kénytelen volt abbahagyni a *Ford Fairlane kalandjai* című filmből vett trágár idézetek kántálását, és kezdődhetett a második francia. Duplamagyaron Kardos egyáltalán nem volt jókedvében, és a jegyeink alapján annyira mi sem, úgyhogy kölcsönösen békén hagytuk egymást, és továbbhaladtunk az anyaggal. Ebédszünetben elállt az eső, ezért kivonultunk az udvarra.

A sulirádióból ma, ha jól tudom, Slayer szólt (láttuk az ablakon át a termünkben lévő headbanget), de Máday Gáborékra rontott, így lekeverték a durva dalt, és átváltottak Glasvegasra. A lányok örültek ennek (a *Daddy's Gone* szuper szám), a fiúk viszont kiborultak. Általában magán a zenén, Cortez plusz a skót

akcentuson is. Hát igen, az amerikai. ©

- - Kinga - tűnődtem, ahogyan a kitaruló ajtón át megláttam Katát és Kittit, akik felénk igyekeztek. - Mi van a húgoddal? - fogalmaztam meg finoman a kérdést.

- - Azta! Grufti lett - röhögött fel Zsolti.

Kitti valóban kicsit máshogy festett. Szó szerint. Merthogy a füstös, fekete szemfesték lesápasztotta téli, amúgy is fakó bőrszínét, sötét, dús haja kiengedve lógott a vállára, és tetőtől talpig feketét viselt.

- - Mit műveltél vele, gót? - ütött bele Ricsi Kata vállába, de persze nem komolyan, csak olyan „haverok vagyunk” stílusban.

- Sziasztok - köszönt halkán Kitti, aztán erősen koncentrált, hogy boldogtalannak tűnjön. Igen, a tizenéves stílusváltás. Egyik napról a másikra jön, mindenfajta átmenet nélkül.

-Te is halál lettél? - érdeklődött Macu kedvesen, Kitti pedig közölte, hogy „fogalma sincs, miről beszél”.

Virág az emó stílussal szakított egyik napról a másikra, és valóban mindannyian sokkal jobban szeretjük a kicsit bolond, de mégis végtelenül kedves énjét. Úgy tűnik, Kitti kábé ilyen tempóban vált meg az idegesítő, sznob, pénzés márkacentrikus oldalától és váltott át. Ezek szerint gótra. Azt láttam már a múlt héten, hogy Kitti legszívesebben Katával tölti az idejét, talán azért, mert ugye, köztük csak egy év a korkülönbség és több a közös pont, de azért azt nem gondoltam, hogy ennyire jól kijönnek majd. Márpedig most ők, ketten a „feketeruhások”; Kata már nemcsak egyedül ijesztgeti a népet, hanem talált magának hozzá partnert is. Oké, ez csak vicc volt, de szívből örülök, hogy Kitti végül hozzácsapódott. Mert ha, úgymond, Katát kezdi el „majmolni”, az nem csupán annyit jelent, hogy ruhát és stílust vált. Hanem akkor olvasni is fog, érdekelni fogja a kultúra, művészet, többféle zene stb... Aztán majd megtalálja magát, idővel.

Utolsó óra után (teszi, bah) kezdetét vette a logikai hét második napja, amikor IQ-tesztet töltöttünk ki. Ez így mind szép és jó, de elég nehéz koncentrálni egy tesztre, ha az ember olyan társaságban ül, ahol jelen van Zsolti, Virág, Ricsi meg a két rocker.

Papíron kaptuk meg a tízoldalas tesztet, amire összesen hatvan percünk volt. Én igyekeztem komolyan venni, és törtem a fejem a feladatokon, de időnként akaratlanul is rázkódni kezdett a vállam, amikor Zsolti vagy éppen Virág beszólásán képtelen voltam nem elröhögni magam.

-Mi az már megint, Virág? - kérdezte Máday, sokadszorra, mivel Virág többször jelentkezett, mint írt.

- - Nem értem a hetest.

• - Ahogyan az első hatot sem értetted - vágta rá Kinga, sebesen ikszelve a válaszait.

• - Mi a gond vele? - indult felénk Máday.

• - Hogy akkor? Ezt az ábrát kell nézni, vagy mimár??? - sóhajtotta fáradtan.

- Virág - kezdte Máday, erősen koncentrálni, hogy megválogassa a szavait. - Pontosan mi a célod a logikai héten való részvétellel? - érdeklődött, miközben Virág kivette a szájából a sárkányos nyalókáját, és leharapta a fejét. Ahogyan összeroppant a cukor a fogai között, majd csikorgatva rágni kezdte, úgy tíztizenöt diák hunyorgott hidegrázással küszködve.

• - Nemtom'. Csak úgy jöttem - vigyorodott el, és természetesen befogta a kék színezék a fogait.

Máday a halántékát masszírozva nézett félre, úgy tűnt, inkább nem reagál rá, majd megakadt a szeme Macun, és egy jól irányított mozdulattal fejbe csapta az álvonalzójával.

- Matsuda! Nem csalunk egy IQ-teszten! Add ide! - kapta ki a kezéből a papírt. Nos, igen. Macu az iPadjén guglizta a megoldásokat. Ez sajnos így érvénytelen.

Az egyórás feladatot követően lehetőség volt megvárni a javítást, ami nagyon hamar ment, merthogy ikszelős teszt lévén a tanároknál volt a megoldókulcs.

• - Tessék, Reni - adta a kezembe Gazdag a kiértékelt tesztet, én pedig kissé félve néztem meg az utolsó lap alját. Hm. 114. Teljesen átlagosnak számít. Most ezen lepődjek meg? Mármost hogy velem kapcsolatban valami teljesen átlagos?

Cortez unottan összehajította a papírját, mire érdeklődve néztem rá.

• - Megnézted?

• - Nem.

• - Nem nézted meg, hogy mennyi lett? - csodálkoztam.

• - Nem. Kábé tudom. Már töltöttem ki a neten hasonlót.

- Megnézhetem? - próbálkoztam, mire lazán felém nyújtotta.

Kinyitottam a papírt, és úgy határoztam, hogy akkor is szeretni fogom Cortezt, ha esetleg alacsony lett az érték, netalántán nagyon alacsony. Aha. Majdnem. Cortez eredménye mellett az enyém lett alacsony.

• - Oké - ráztam meg a fejem. - Ez nem fair. A külsőd, a humorod, a személyiséged, hogy ragadnak rád a nyelvek, a stílusod... Ezt mind elfogadtam. De hogy még az IQ-d is kiemelkedően magas! Ez pofátlanság!

• - Nem nagy ügy. Ezek logikai feladatok voltak - legyintett, de én még mindig totál le voltam döbbenve.

Cortez bevárta Ricsit, én meg Virággal és Kingával indultam át az aulába, közben pedig Virágot próbáltam vigasztalni, hogy a „nem értékelhető” nem az intelligenciahányadosára vonatkozik, hanem arra, hogy nem tudta befejezni a tesztet időben.

• - Na, 129. Átlagon felüli vagyok. Persze ez nem újdonság. Renáta? - kérdezte Kinga, előre tudva, hogy az enyém kevesebb lett.

- - 114 - ismertem be.
- - tíúú, az tökjó sok - dicsért meg Virág.
- - Nem vészes - szabadkoztam. - Cortezé 139 - tettem hozzá.
- - Mi? - csodálkozott Kinga.
- - Komolyan - bólintottam.

-Magasan az átlag felett. Mondjuk, ez annyira nem meglepő. - Fog az agya - jegyezte meg Kinga elég elnézően ahhoz képest, hogy valaki levette az IQ-ját.

- - Igen, tudom. És amúgy is. Corteznek van valamije, ami teljesen átlagos? - kérdeztem mosolyogva, de a válasz nem Kingáéktól érkezett. Hanem a hátunk mögül.

-Ja. A barátnője.

Auch. Kínosan lesütöttem a szemem, aztán erőt vettem magamon, hogy szembenézzek Edinával és az a-s lányokkal. A beszólása tízpontos volt, talán évek óta vár egy ilyen alkalomra, amikor ennyire jól jön ki egy kontrázás. És még csak nem is hazudott. Cortez életében én vagyok a legátlagosabb.

-Tudod, Edina, ez az IQ-teszt jó dolog. De próbáld ki az EQ-t is. Megéri. Elvérzel rajta - szólt be neki Kinga.

- - Nem érdekelnek a tesztek - vigyorgott Edina.
- - Pedig rád férne egypár - hagyta ott őket Kinga, Virág pedig belém karolva elhúzott onnan, merthogy teljesen megsemmisültem.

Akkor sem lett jó kedvem, amikor Dave büszkén mutatta a 127es eredményét, vagy amikor Zsolti „értelmi fogyatékosnak” ítélte magát a pontszámai alapján, amit végül nem mondott meg, csak annyit sejtetett, hogy a bicepsze nagyobb...

A kocsiban hazafelé szótlanul ültem, és mindenféle negatív gondolatok szállták meg a fejemet, úgyhogy nem is próbáltam leplezni a hangulatom, Cortez pedig tolerálta.

- - Elmondod? - kérdezte, amikor megálltunk a házuk előtt.

-Nincs semmi - mondtam, de persze totál átlátszó voltam, nem is tudom, miért próbáltam elhitetni, hogy nincs bajom.

-Oké. Átjöjtek, beszéljünk később...?

-Elég sokat kell tanulnom. Az alacsony IQ-m miatt többet, mint másnak, úgyhogy inkább beszéljünk később - nyitottam ki az ajtót, Cortez pedig nevetve nézett utánam. Jól szórakozott rajtam, pedig nekem komoly problémáim voltak.

Most vagy azért, mert eléggé kivoltam, vagy tényleg az IQ-hiányom miatt, de baromira nem ment a tanulás, egy idő után feladtam, és a babzsákomon ülve töprengtem a dolgokon. Cortez soha nem hív, ha hisztirohamom van vagy „világvége hangulatom”, úgy van vele, hogy majd én jelentkezem, ha mondandóm van. Ez (is) egy szuper tulajdonsága, mert rendszerint egy idő után nem bírok a gondolataimmal, és úgyis felhívom. Csakúgy, mint ma.

- - Csak egy okot mondj, amiért én, egy tök átlagos lány kellek egy olyan srácnak, amilyen te vagy - kezdtem, köszönés nélkül.

Cortez pár másodpercig nem szólt bele, úgyhogy gyorsan megnéztem a telóm kijelzőjét, hogy egyáltalán vonalban vagyunk-e, aztán, amikor láttam, hogy számolja a másodperceket, visszatettem a fülemhez.

- - Egy okot? - kérdezte végül.
- - Aha.

-Ehhez mit szólsz? Nekem te nem vagy átlagos - szólt komolyan. A tökéletes választ kaptam.

• - Köszönöm - mondtam halkán, és elég sűrűn pislogtam a plafon felé, mert éreztem, hogy könnyezni fogok.

• - Ennyi? Ez volt a bajod?

• - Kábé.

• - Bolond vagy - nevette el magát, mire én is elmosolyodtam, és a szekrénynek döntöttem a fejem.

• - Átjössz?

• - Oké, hülyét viszont nem csinálhatsz belőlem - röhögött fel, arra utalva, hogy az előbb én ráztam le. Jogos, jogos. Ááá.

-Jó, bocs. Programod van?

-Ja. Meccs van.

- - Nézhetem veled? - próbálkoztam.
- - A meccset?
- - Persze.

-Mert érdekel...?

• - Nagyon - füllentettem.

-Jó, nézem veled, ha megmondod, kik játszanak - ajánlotta fel, én pedig olyan hirtelen ültem át a laptopom elé, hogy majdnem elestem. Azonnal gugliztam, de semmit nem találtam, úgyhogy összeszorítottam a szemem, és improvizáltam.

-Ohm. Igen. Juventus és Manchester United - mondtam ki, olyan „hátha bejön” stílusban. Izgatottan vártam, hogy mit reagál erre.

-Tényleg? Lesz ma Juve-ManUnited-meccs? - érdeklődött.

-Ööö... Lesz? - kérdeztem vissza.

• - Nem tudom, mert én NFL-t várok. - Hát, ez nem jött össze. - Fogadjunk, hogy a Google-on kerested.

• - Igen.

• - Mit írtál be?

• - Hogy „ma esti meccs” - vallottam be, Cortezből pedig kitört a nevetés.

IQ-teszt: 5/3 - átlagos. Oké.

Edina beszólása: 5/1* - majdnem elérte, hogy napokra magamba zuhanjak. Majdnem.

Cortez: 5/5* - hát. Imádom. Ez van. ©

Igazolatlan óra: 5/2 - természetesen bevallottam otthon.

Anyu nagyon nem örült, apu viszont azért volt csalódott, mert nélküle mekiztem. ©

Kinga mappája: 5/? - megszállott, és kész.

Infóóra: 5/5 - vicces volt, amikor Tölgyessy megkérte a tizenkét főből mind a tizenkettőt, hogy zárják be a YouTube-ot, Facebookot, Yahoo mailt, Twittert stb., mert ma diktálni fog, kábé úgy néztünk rá, mintha úrlény lenne.

A Cég: 5/5* - úú, de izgi könyv! Megyek is olvasni.

Március 7., szerda

Az ember márciusban már annyira ráun a télre, hogy ösztönösen is odanyúl a szekrényében a tavaszi ruhák felé, hátha... De nem. A március gusztustalan hónap, mert még mindig baromi hideg van, közben pedig már azt hisszük, hogy tavaszodik, holott erről szó sincs. Anyu is egyre fáradtabb, már nem tud sehová sem menni anélkül, hogy ne tőle követelnék a tavaszt, ha pedig nem személyesen zaklatják, akkor a neten válaszolgat a következő kérdésekre: Mikor lesz tavasz? Mikorra várható a jó idő? Holnap már tavasz lesz? Eltehetem a téli ruháimat? Esetleg jövő héten jön a tavasz?... De időnként kap néhány felháborodott, szinte fenyegető levelet is, mint pl.: Azt mondta, tavasz lesz! Megígérte, hogy jön a tavasz! Jobban jár, ha betartja a szavát! Szegény anyu, felajánlottam neki, hogy néhány fórumon válaszolgotok helyette, de ezt természetesen elutasította, és rendületlenül, birkatürelemmel írogat vissza, még egy kis türelmet kérve...

Ma reggel is, amikor nem találtam a fehér ingem (amit mindig a zöld kardigánommal hordok, mert úgy tetszik), anyu a laptopja előtt görnyedt, így megszántam, és nem akartam rajta keresni a felsőmet, úgyhogy feltúrtam az egész vasalatlant, kirángattam az aljáról az ominózus inget, és vasalgtam egy sort. Na, nem mintha ez a kedvenc szórakozásaim közé tartozna, de apu, látva a tevékenységemet, szintén adott egy inget, amit meg ő akart felvenni. Mi már csak ilyen ingesek vagyunk. Apa és fia.
:D

A sulis előtt Ricsi értetlenül nézett a kezében egy csekkre, majd mikor leszállítottuk a barátnőjét (Virág velünk jött), átölelte a vállát, és együtt nézték tovább.

- - Mi az? Gondosnak fizetned kell? Muhahaha - röhögött jóízűen Zsolti. Fő a jókedv korán reggel.
  - - Nem, megvágott az ellenőr - mutatta felénk Ricsi a csekket.
- így jár, aki lóg! - reagált azonnal a most érkező Kinga, aki

mellett Dave telefonált. - Tudod, hogy a közlekedési vállalatnak mennyi kárt okoznak a biccelők? Az utasok fizető része pedig a hiány miatt nem részesül magasabb kategóriájú és kényelmű járművekben - hóbörgött már háromnegyed nyolc előtt.

- Jó, nyugodj már le, befizetem. Tudja valaki, hogy hol van az Akácfa utca?

- - A Csipkebokor tér mellett - felelte Zsolti. Macu jól röhögött a beszólásán, Dave azonban rögtön megnézte a map alkalmazásával, és megmutatta Ricsinek, hogy jut oda gyalog, busszal, kocsival, biciklivel és talán repülővel is... ©

- Mutasd csak azt a csekket - kérte el Kinga, majd miután átolvasta, unottan nyújtotta vissza. - Ebből semmi nem derül ki, teljesen használhatatlan.

- - Még mindig Ricsi után nyomozol? - nevettem el magam, mire Kinga gyilkos tekintettel meredt rám.

- Igen. De hiányosak az adatai. Nem derült ki semmi. Pedig Dave is ráállt az ügyre.

- - Pontosan. Ricsiről semmit nem találtam. Teljesen tiszta.

- - Te jó ég! - nézett rá Cortez. - Dave, kevesebb bűnügyi sorozatot, oké? - tanácsolta, utalva arra, hogy Dave-nek az agyára megy a sok NCIS, Gyilkos számok, Dr. Csont és hasonló, „számítógépen mindent kiderítettünk mindenkiről két perc alatt, mert jók a programjaink” sorozat.

- - És ma mentek befizetni? - kérdeztem Ricsitől.

- Ja, jó lenne, mert ha lecsúszok a határidőről, akkor még jobban megvágna. Amúgy nincs egy jegyetek? Ciki lenne, ha a bíróságot megyek befizetni, közbe' meg megint elkapnak...

- - Nekem sajnos nincs - csóváltam meg a fejem.

- Nesze! - húzta ki Kinga a pénztárcájából a vonaljegyét, és átadta Ricsinek.

- - Kösz. Nincs még egy? Vissza is kéne jönnöm.

- - Na, most már elég lesz! Büdös punk, vegyél jegyet! - förmedt rá Kinga, és a beszólásán akkorát nevtünk, hogy zengett tőlünk a környék.

A társaságunkhoz szép lassan csatlakoztak a többiek is, elsőként Karcsi, aki egy halom kidolgozott tételt hozott Zsoltinak, aki „jó fiúú” stílusban megpaskolta a fejét. Majd Kata és Gábor értek hozzánk kézen fogva, az utóbbi, miután Ricsi adott neki „zenéket”, besietett az épületbe. Rögtön utánuk Flóra ért be a suliba, egymagában. Azonnal megkérdeztük, hogy mi van Jacques-kal, ő pedig elmesélte, hogy Jacques torokgyulladását kapott. Három percen belül egy halom jókívánság sms érkezett Jacques mobiljára, plusz egy bonusz Kingától, aki felszólította Jacques-ot, hogy hozzon igazolást, valamint lehetőleg csináljon egy fotót a torkáról, és küldje el neki. Megértem, hogy erre nem válaszolt. ©

- Szia, Kitti! - köszöntem Kinga húgának, amikor odalépett hozzánk. - Hú, de fekete a körömöd. Máday nem fog örülni.

- Nem veszi észre - legyintett, és cselesen lehúzta a fekete kardigánja ujját úgy, hogy teljesen befedje a kézfejét.

- - Ügyi - dicsérte meg Virág, miközben a keze között forgatta a Rubik-kockát. Hétfő délután óta játszik vele. Félig megvan a kék oldal. Wow.

A sarkon befordult Bálinték társasága. Na, ők aztán mit sem változtak az elmúlt napokban. Ugyanolyan harsány, provokatív, lesajnáló a viselkedésük, mint mindig. A társaság megállt mellettünk, és megvárták, hogy Gabi, a pletykarovatosunk odajöjjön hozzánk.

- Jól hallottam, hogy...

- - Nem - vágott közbe Kinga.

- - Kösz - fintorgott. - Jól láttam a Facebookon, hogy...

- - Nem - szakította félbe megint Kinga.

- - Megengednéd, hogy befejezzem??? - visongta, teljesen elveszítve a türelmét. Húha, Kingának túlontúl gyenge ellenfél.

- - Nem. Senkit nem érdekel a kreált pletyka, teljesen mindegy, hogy megkérdezed a valóság alapját, hiszen nem azt fogod megírni. Ugye? „Az igazság uncsi.” Nem ez a szlogenje a rovatodnak? Menj szépen, és találd ki történeteket, hogy olvasottabb legyen a szenny, amit fél óra alatt összeírsz - tette helyre Kinga.

Andris és Robi elszívták az első óra előtti utolsó cigijüket (a tesiórákon élmény nézni, ahogy kidőlnek foci közben), aztán csatlakoztak hozzánk. Még nagyban beszélgettünk, mentek a sztorik, amikor Máday kijött hozzánk.

- Máday néni! Csokoládés piskóta! - köszöntötte Zsolti. Ilyet csak olyannak mond, akit tényleg nagyon kedvel. :D

- - Nagy Zsolt, hagyjál már - zárta le Zsolti beszólását gyorsan, majd kicsit eszelős mosollyal nézett végig rajtunk.

- Jól szórakoztok?

- Ja - felelte Ricsi „kulturáltan”.

- - Csodás - vigyorgott. Ez az a fajta tébolyult tekintet, ami után öt másodperccel ordítani fog. Mivel már jól ismertük, valamennyien felkészültünk rá, csupán Kitti rezzent össze döbbsen, és füstös szemfestéke alól elkerekedett szemmel nézett az ig. helyettesre.

- - Már megyünk is - indult Dave behúzott nyakkal befelé a suliba, mi pedig sorban követtük.

Máday fenyegetően figyelte, ahogyan elmegyünk előtte, majd az álvonalzójával egy határozott mozdulattal rávert Kitti pulcsis kézfejeire.

- - Minek nézel te engem? - kérdezte.
- - Elnézést, hogyan? - furcsállta Kitti a kérdést zavartan.
- - Azt hiszed, ezt te találtad ki, ma reggel? Előtted negyven évvel is volt már, aki megpróbálta. Pulóvert húzunk a kézfejünkre? Mi az, fázósak vagyunk? Vagy sötét a körömlakkunk? Befelé az irodámba, kapsz lemosót. És diszkrétebb sminket, halloween még soká lesz... - oltotta le Máday Kittit, aki természetesen alábecsülte az igazgatóhelyettest. Kilencedikesként ez előfordul. Majd idővel rájön, hogy Máday akkor is tudja, hogy mit fogunk csinálni, amikor még meg sem született az ötlet a fejünkben. Régi bútordarab ő az oktatásban, és mindennap tanul valami újat, mániákusan bővíti a házirendet, naprakész a legújabb kütyükből, puskázási módszerekből, figyelemmel kíséri a diákok közösségi oldalakon folyó életét, mindemellett ismeri az összes „ezeréves” trükköt, mint pl. a pulcsi alá rejtett körömlakk. Az elmúlt években minden megváltozott, egyedül Máday tekintélye az, ami fix a Szent Johannában. És ez nem is lehet másként. Ennek az épületnek ő az egyik tartógerendája.

Persze Durand überjőfej, úgyhogy ahelyett, hogy behúzza volna a kését vagy prédikálni kezdett volna a viselkedésünkről, gyorsan a helyünkre küldött minket, és kezdhettük is az órát. Láttá rajtunk, hogy nyomottak vagyunk és abszolút nincs kedvünk semmihez, az idő pocskék, a teremben ég a lámpa, mert amúgy homály van, és még a könyv és füzet elővétele is óriási feladatnak tűnt. Úgyhogy felajánlotta, hogy ha első órán behúzzunk, akkor kicsit lazíthatunk a francia kultúrán. Na, ezt sem kellett kétszer mondani, azonnal belelkesedtünk, és csengetésig még olyanok is írtak, akikről egyébként az sem volt biztos, hogy ismerik a betűket (Andris és Robi).

Durand állta a szavát, és második órában beszélgetett velünk. Ez nagyon jól jött, rendszerint neki szoktunk panaszkodni a „világunk nagy dolgairól”, mert az ofőnk nem bír el több stresszt, mint amennyi a szaktanároktól éri miattunk. Ha még másról is beszámolnánk neki, félő, hogy feladná és világgá szaladna. Durand viszont a tanári asztalnál ülve megértően hallgatta, hogy Virág,

Ricsi, Andris és Robi nem talál albérletet Szombathelyen, Cortez és én nem találunk albérletet Párizsban, Macunak már Japán gondolatától is honvágya van, Zsolti pedig retteg attól, hogy egyedül megy fősulira, és mi lesz, ha a csoporttársai „nem találják majd jó fejnek?”. Kinga olyan stresszes a közelgő érettségitől és a ránehezedő nyomástól, hogy savas a gyomra, úgyhogy gasztroenterológushoz jár. Ezt jó tudni, legalább van magyarázat arra, hogy bizonyos időközönként mi az a fehér lötty, amiből húz egy nagyot. Dave lelkitabeteg, mert nem tudja, hogy webprogramozó szakképzésre felveszik-e az ELTE-re, vagy a Gábor Dénes Főiskolára megy. Az utóbbi esetben Kingától elég messze lesz. Gábor pedig azt mondta, hogy hiányzik neki Jacques, nélküle szörnyen nehéz stúdiózni. Mindannyian kérdőn néztünk felé.

-Most komolyan - sóhajtotta Kinga. - Végighallgattál minket és a problémáinkat, erre közlöd, hogy hiányzik Jacques, aki torokgyulladást kapott?

- - Igen - bólintott Gábor.
- Ez hülye - röhögte el magát Ricsi. Mindenesetre Gábor beszólásával oldódott a hangulat, és mindannyian kicsit jobban éreztük magunkat attól, hogy egy felnőttség végighallgatta a bajunkat. Mert persze úgy gondoljuk, hogy semmi reményünk, elvesztünk, senki nem figyel ránk stb.

Durand komoran bólintott, majd azt mondta, hogy gondolkozni fog

rajtunk, de elsősorban Corteznek és nekem keres egy párizsi ingatlanügynököt, aki talán tud segíteni egyetemistáknak megfelelő albérletet keresni. Hát, az maga lenne a csoda, úgyhogy bízom Durand-ban és a csodatevő képességeiben. Legalább ő nem azt mondta, hogy „így jár, aki lepasszolja a kollégiumot”, hanem tényleg segíteni akar.

Az elmaradt, illetve átbeszélgetett francia kultúra után felszabadultabbak voltunk, és kicsit megkönnyebbültek is, bár persze semmi nem oldódott meg, mégis, hogy valakinek elmondhattuk, már sokat javított a hangulatunkon. Persze Durand-ból csak egy van, így amikor Gazdag bejött matekra, és Ricsi rászólt, hogy „szeretne a lelkivilágáról beszélgetni”, a tanárnő azt felelte, hogy ő pedig a „binomiális eloszlásról”.

-Hát, ezzel egyedül van - morogta Robi.

- - Hogy mondod, Haraszti? - szaladt össze a tanárnő szemöldöke.

- - Úgy értem, szeretem a matematikát - helyesbített Robi.

- - Akkor szeresd itt, a táblánál is - intett Gazdag.

Robi kiment, egyest kapott, Gazdag beírta a naplóba, Kinga a mappájába, aztán elővette az üvegét, és meghúzta a gyomorgyógyszert. Stresszes ez az utolsó félév.

Gazdagot Kardos váltotta, megkérte Virágot, hogy keljen fel, aki nyöszörögve felemelte a fejét a padról, és azon siránkozott, hogy „oan naon fáradt”.

- - A mai órán irodalomérettségi-tétel kidolgozása. Német felvilágosodás. Goethe.

- - Meg a nagy Faust - kiáltotta be Zsolti. Az egész osztály felröhögött, Kardos ereiben pedig megfagyott a vér, és rámeredt Zsoltira.

- - Kifelé!

- - Mi? Miért? - kapkodta a fejét Zsolti.

-Nem mondom még egyszer. Kifelé az óráról! Mádayhoz, most!

- - De én csak az mondtam, hogy Faust! Goethe költötte, nem? - tárta szét a karját Zsolti.

Ajjaj, lassan nincs magyaróra kiküldött diák nélkül. Amúgy Zsoltinak pokoli nagy szerencséje volt, mert kimagyarázta a dolgot Mádaynál azzal, hogy csak az óra témájához szólt hozzá, és csupán azért kellett bocsánatot kérnie, mert jelentkezés nélkül kiáltott be. © Természetesen a „Meg a nagy Faust” beszólás akkora mém lett a neten, hogy pillanatokon belül tele volt vele a Facebook és a Twitter.

A logikai hét mai napján a sakk volt terítéken, ezt mi, Cortezzel kihagytuk, Macu, Zsolti és Karcsi azonban ment sakkozni. A csapatukból amúgy Zsolti nem tud sakkozni, de közölte, hogy „ő a paraszttal van”. Remélem, tudja, hogy nem

társasozni fognak.

Mikor jön a tavasz?: 5/1 - szegény anyu, nem nagyon szereti már ezt a kérdést.

Jacques: 5/2 - © remélem, hamar meggyógyul.

Virág: 5/4 - lájkolta a Rubik-kockát. Ezen jót nevettem.

The Killers: *Humán*: 5/5* - imádom ezt a dalt, megnéztem a YouTube-on dalszöveggel is, sőt, Cortez lefordította nekem, mert persze nem értettem. Mondjuk, ezt a számot még fordítással sem értem, de mindegy.

Ricsi: 5/4 - megtalálta az Akácfa utcát, láttam a Foursquare-en. És, úgy tűnik, Dave is, mert szintén azt írta Twitteren, hogy ott van. Ezek után megnéztem Kinga Twitterét is, és igen. Ő is ott volt. Tehát elkísérték Ricsit befizetni a csekket. ©

Anyuék: 5/5** - óriási respect a szüleimnek, amiért akkor sem jönnek fel a szobámba, amikor azt hallják, hogy sikongatva röhögök, pedig tuti, hogy majd' megvesznek a kíváncsiságtól. Pedig semmi nem történt, csak Cortezzel nem értettünk egyet abban, mit nézzünk, és hát, akinél a távirányító van, az dönt...

Március 8., csütörtök

Csütörtök, első óra. A várva várt pillanat, hogy végre együtt tölthessek egy kis időt Vladárral. Amíg a többiek szokás szerint örültekházát varázsoltak a termünkből, én a helyemen ülve olvastam *A Céget*, és csendben vártam a tanárt. Akkor is a padomnál maradtam, amikor a sulirádióból egy Buliét Fór My Valentine-dal szólt, és Andris meg Robi két oldalról a fülembe hörögték, hogy „Hand of blood!!!”. Azontúl, hogy utána három órán át csöngött a fülem, viszonylag nyugodtan fogadtam a megpróbáltatást.

Persze Vladárnak eszébe sem jutott megdicsérni vagy megjegyezni, hogy szinte én egyedül ültem csendben, arra várva, hogy megkezdjük az órát. Bezzeg, ha elfordítom a fejem egy másodpercre, azonnal leküld Mádayhoz, mondván, hogy „vérlázító a viselkedésem”.

- - Ma igen kényes témával fogunk foglalkozni - kezdte, majd Kingához fordult. - Kinga?

- - Köszönöm - állt fel, majd a Moleskine noteszével együtt kiment a táblához. - A mai társadalomismeret-óránk témája a családon belüli erőszak.

- - Én verem apámat! - kiáltotta Zsolti, mire mindannyian felnevetünk, Kinga azonban gyilkos pillantással meredt rá.

- - Ha azt hiszed, hogy ez vicc, vagy jópofának érzed a beszélésodat, akkor gratulálok!

- Jól van, nyugi. Poén volt - intett Zsolti, még mindig

lubickolva a beszólása miatt kialakult általános jó hangulat sikerében.

- - Nem. Ez nem poén! - förmedt rá Kinga. - Felolvasok egy statisztikát, amit a blogomon már olvashattatok.

- Ja, mindig a női egyenjogúság blogodat bújjuk - mondta gúnyosan Ricsi.

- - Én olvasom! - mondta Dave.

- - Mert te is nő vagy! - vágta rá Andris, mire végigsöpört a termen a nevetés. Dave vörös arccal csóválta a fejét, Kinga pedig csípőre tett kézzel meredt a rockerre.

- - Biztosíthatlak róla, hogy Dave nem nő - közölte. Óriási „húúúú“-zás és füttykoncert követte Kinga bejelentését, Vladár pedig zavartan, kissé vörös fejjel kért minket, hogy haladjunk.

A karomat összekulcsoltam a padomon, majd rátámasztottam az állam, és úgy hallgattam Kinga előadását. A statisztikák és számok szinte sokkolóan hatottak rám, mert az ember vizuális típus, és ha hall valamit, azt rendszerint el is képzelem. Gombóccal a torkomban figyeltem Kinga lelkes, kitartó és példaértékű harcát az elveiért, miszerint egy férfi nem élhet vissza az erejével, és nem vezetheti le a rejtett (vagy nem rejtett) agresszióját nála gyengébbeken, akik rendszerint meg sem tudják védeni magukat. Ők a nők és a gyerekek.

- - Öcsém - jegyezte meg Ricsi. - Nem is tudtam, hogy ennyien kinyúlnak évente emiatt.

- Richárd, a megfogalmazást inkább nem kommentálnám, de az adatok valóban rémisztőek - biccentett Vladár.

- - Mi lenne, ha az átlag napi hat óra internetezéseteket, és ebbe nem számoltam bele az iskolaidőt, amikor is mobillal lógtok a világhálón, értelmes dolgokra szánátok? - kérdezte Kinga idegesen. - Van élet a közösségi oldalakon túl is.

- - De azt nem lájkoljuk! - vihogott Macu.

- - Ennyi eszed van! - kontrázott Kinga. Hatalmas betűkkel felírta a táblára az egyik blogoldala címét (amelyik kapcsolatban áll a NANE egyesülettel is), majd további hasznos linkeket a témával kapcsolatban.

A többiek a csengőt hallva már indultak is kifelé, én azonban felírtam a noteszomba a címeket, mert mindenképp meg akartam látogatni a honlapokat.

- - Reni, jössz a büfébe? - állt meg Virág a padom mellett.

- - Persze - csuktam össze a noteszom, aztán derűsen széttártam a karom. - Hé! Vége az órának, és Vladár nem akadt rám! Örület

- jelentettem ki boldogan, és talán a kelleténél kicsit hangosabban is.

- - Rentai. Még itt vagyok - dűnyögte Vladár, aki a tanári asztal fölé görnyedve írta a naplót. Huppsz. Jó napot, „egy ásd el magad felszerelést“ kérnék. Más nem lesz. Köszönöm.

A nap amúgy viszonylag nyugisan telt, matekon és törin keményen továbbmentünk az anyaggal, francián röpit írtunk (jól sikerült ©), angolon a nyelvi előadóban ülve negyvenöt percig hallgattunk párbeszédet egy John és egy Jane nevű ember között, ezt persze le is kellett fordítani, infón pedig afféle szabad foglalkozás volt, Tölgyessy az érettségizők tételeit diktálta, akinek meg más a választott tárgya, az elfoglalhatta magát. így én Honfoglalóztam, aztán válaszolgattam a gyakorin, hozzáadtam *ACéget* a moly-könyvespolcomhoz, végül átnéztem Virág gépéhez, ahol megmutatta, hogy már mennyien megnézték az AFC *Más ölel át* című számát, fotómontázssal. Amit amúgy ő töltött fel.

A mai délutáni logikai program baromi népszerű volt, ráadásul nem egyéni, hanem csoportos, merthogy laptopon/tableten kellett dolgozni, és mivel nem minden diák hord magánál ilyesmit, a tanárok csoportokba rendeztek minket. A társaságunkban rögtön két tablet is volt, így Macut áttették másokhoz, és Virágot a matricázott laptopjával együtt is átültették egy kilencedikesekből álló csapathoz. Mi Dave-vel maradtunk, és rekordidő alatt megcsináltuk a feladott Room Escape játékot. Ez egy ilyen logikaikeresgélős játék, amikor ki kell jutni egy szobából a megtalált tárgyak felhasználásával. Taroltunk. Na, jó, így, hogy Dave és a két rocker velünk volt, nem is volt olyan nehéz dolgunk. Andris és Robi akkora kockák, hogy a WOW-ban volt először barátnőjük. ©

Suli után Virág és Ricsi szokás szerint moziba ment, mi, Cortezzel elvittük őket, hogy ne ázzanak bőrig, aztán hazamentünk, hozzánk. Amíg én holnapra készültem, Cortez a gitárommal szórakozott. Miután behangolta, és lecserélt két húrt (használat nélkül szakadnak, de jó...), mindenféle dalt játszott rajta, én pedig egy ideig tudtam koncentrálni a magfúzióra, végül inkább Cortezt figyeltem, és megpróbáltam rábeszélni, hogy gitározzon nekem olyan dalokat, amiket nemcsak ismerek, hanem, mondjuk, szeretek is.

- - Oké, mondj egyet. Bármit - sóhajtott, rosszat sejtve.
- - Mmm. *Across the Universe*, Beatles - mosolyodtam el, Cortez pedig pötyögött a laptopomon (keresett tabot hozzá, mert nyilván nem tudja fejből), aztán lazán lejátszotta a dalt.

-Hú - néztem döbbenet. - Ez elég jó volt - ismertem el, enyhe áhítattal figyelve. A gitározást is, meg úgy általában Cortezt.

- - Gyere ide - mosolyodott el, én pedig odahúztam a babzsák fotelemet, majd mikor leültem, a kezembe nyomta a gitárt, és hátulról elém nyúlva segített ráhelyezni az ujjaimat a húrokra.

-Megtanítod nekem?

- - Inkább csak megpróbálom - helyesbített.

Már a dal eleje egészen jól ment, ami hihetetlen nagy teljesítménynek számít tőlem, Cortez pedig türelmesen tanította,

és óriási respect neki, amiért nem kapott idegbajt attól, hogy állandóan előlről kell kezdenie velem.

- Ez a kedvenc Beatles-dalom - magyaráztam lelkesen, aztán gyorsan hozzátettem, hogy „az egyik...”.

-Tudom - bólintott. - Én meg ezt utálok a legjobban.

• - Mi? Miért? - döböntem le, az ölembe ejtve a gitáromat. Hogy lehet utálni ezt a számot?

• - Nem tudom, megragadt - legyintett, és visszatette a kezembe a hangszeret, afféle „na, játszd tovább” stílusban. Legalább fél óra újabb próbálkozás után már komolyan fájt a gyűrűsujjam, annyit szenvedtem, hogy rendesen le tudjam fogni a húrt, amikor Cortez tök váratlanul megszólalt. - Ezt küldted Neményinek kilencedikben a születésnapjára.

• - Mi??? - kerekedett el a szemem, és ezúttal le is ejtettem a gitáromat, ami nagyot puffant a szőnyegen.

- Kilencedikben. Ezt küldted Neményinek a sulirádióban - ismételte nyugodtan, mintha csak nem hallottam volna.

• - Elképesztő, hogy emlékszel erre.

-Ja, akkoriban én is vágytam részleges amnéziára.

• - Ezért utálsz ezt a dalt? - sóhajtottam, és a gyomromban lakó lepkék egyszerűen megvesztek.

• - A többit se szeretem, de ja, ezt kifejezetten utálok.

-Sajnálom - biggyesztettem le a számot. - De ne Arnold jusson eszedbe róla. Hanem, mondjuk, ez. Hogy együtt vagyunk. És megtanítod nekem.

• - Az agy nem pontosan így működik.

-Igaz. Én sem tudok soha úgy megnézni egy Avril Lavigne klipet, hogy ne kapnék sírógörcsöt.

• - Miért? - kérdezte furán.

• - Vikire emlékeztet... - ismertem be. - Akkoriban úgy éreztem, ő Avril, én pedig Taylor Swift - tártam fel Cortez előtt erősen titkolt fájdalmas emlékeimet. Erre kiröhögött. Kösz.

• - Hé! Én komolyan beszélek! - löktem meg a karját.

-Tudom. Bocs - fejezte be a nevetést, és komolyan a szemembe nézve megkérdezte: - Haragszol még érte?

• - Nem. Dehogy - mosolyodtam el, a fülemben meg csak úgy dobolt a vér. Cortezt annyira szeretem, és olyan hatással van rám a közelsége, hogy szerintem egyszer ebbe fogok belehalni. A sírkövemre ezt kérném: Rentai Renáta. Túlságosan szerette Cortezt. Sajnos belepusztult. :D - Viszont - jutott hirtelen eszembe valami, amivel, gondoltam, oldhatnám egy kicsit a komor hangulatot - ha én „nyertem” Vikivel szemben, akkor Taylor is győzze le Avrilt.

• - Mi? - ráncolta a szemöldökét.

• - Kérem csengőhangnak a *You Belong With Me*.

-Állítsam be neked?

- - Aha. De a te telefonodon. Amikor én hívlak! - vigyorogtam.
  - - Felejtsd el. Mindig rezgő-néma, és ha egyszer meg is változtatnám, akkor sem erre.
  - - De igen, ezzel még lógsz! - erősködtem.
  - - Nem fog állandóan Taylor Swift szólni a BlackBerryből, ezerszer hívsz egy nap! - háborodott fel, de én csak nevettem, úgyhogy Cortez tanácstalanul széttárta a karját. - Azt akarod, hogy égjek, mi? Legyen. Megérdelem - szedte elő a telefonját, aztán áttöltötte az enyémről a sajátjára a dalt, mert (nem is tudom, miért?) az övé nem volt rajta a szám. - Tessék, csörgess meg - adta vissza a mobilom. Benyomtam a gyorshívást, és amikor a BlackBerryből felcsendült a dal, Cortez hanyatt vetette magát a padlón, én pedig nevetve odafeküdtem mellé.
  - - Ez volt a dalunk - suttogtam a dalt hallgatva.
- Az enyém biztos nem - mondta „fájdalmasan”.
- - De, de - bólogattam. - Ez rólunk szólt. Mindig ezt hallgattam tizedikben - emlékeztem vissza azokra az időkre, amikor a mostanra kialakult „Cortez és én” helyzet durván elérhetetlen álmoknak tűnt.
- A tizedikes kapcsolatunkhoz csak egy számot tudok kötni - közölte, és mikor kérdőn néztem rá, folytatta. - Three Days Grace, *I Hate Everything About You*.
- - Oké, béna angolos vagyok, de ezt nagyjából értem - húztam be a nyakam. Khm. Ezek szerint Corteznek sem volt könnyű. - Akkor inkább hallgass Taylor Swiftet - tanácsoltam nevetve.
- Jó, „country chic”, csak ne énekelj - fogta a fejét. Már késő volt. „She wears short skirts, I wear T-shirts..”

Családon belüli erőszak: 5/1** - Kinga rávilágított egy olyan problémára, amivel sajnos nagyon kevesen foglalkoznak. ©

Ricsi és Virág: 5/4 - Steve Carell-vígjátékot néztek, mindketten kiposztolták, hogy baromi jó volt.

Jacques: 5/1* - szegény, írta, hogy nagyon fáj a toroka.

Logikai hét: 5/5 - klassz volt, holnap már csak eredményhirdetés lesz.

Cortez csengőhangja: 5/5*** - szegény, ez azért elég nagy kiszúrás vele. Jó, csak pár napig kínzom, aztán leszedheti.

Across The Universe: 5/5 - este, fogmosás közben megcsörrent a telefonom, és ezt a dalt kezdte játszani. Elkerekedett szemmel néztem a kijelzőt. Cortez hívott. Átállította Beatlesre a Muse-számot... Mit is mondhatnék? Jól tette! ♥

Március 9., péntek

Elképesztő nap. De komolyan. Te jó ég! Hol kezdjem? Ofőóráig

minden a legnagyobb rendben volt, a tanórák a szokásos pénteki tempóban teltek, vagyis mindenki úgy érezte, hogy soha nem lesz vége a napnak, aztán ebédszünetben a teremben maradtunk, mert szakadt az eső, úgyhogy csatlakozott hozzánk Kata, Flóra, Kitti és Karcsi, és ott bandáztunk végig. Persze Zsoltiék totál odavoltak attól, hogy Corteznek Taylor Swiftre csörög a telefonja, amikor én hívom, ezért a nap nagy része azzal telt, hogy elszedték a mobilomat, és Cortezt hívogatták. Nem tudtak betelni velem, annyira élvezték, hogy végre Cortez is ég.

Utolsó órán aztán az „átlagos pénteket” felváltotta a „te jó ég, úúúúristen, mekkora sztori!!!” hangulat, és robbant a sokak által csak „Szent Johanna epic fail”-ként emlegetett hír.

Haller az óra elején sóhajtva nézett végig a társaságunkon.

- Gyerekek, nyugalom! Először is! Ki ragasztott rágógumit a tanári székre? Gondos tanárnő beleült! Ez nagyon rossz vicc! Neonzöld, nyúlós rágó? Tönkretette a köpenyét, amit természetesen az osztálypénzünkből kell megtéríteni.

- - És megvizsgálta a rágó összetételét? DNS-vizsgálat? Összevetette más rágókkal? Megnézte mikroszkóppal a szerkezetét? - érdeklődött Dave.

-Tanár úr! - jelentkezett Kinga.

- -Tessék?

- -Összevethetem a naplóban lévő jegyeket és igazolatlan órákat a mappámban lévő listával?

- Nos. Khm. Ha ideülsz a tanári asztalhoz, ahol figyelhetem, hogy mit csinálsz, akkor igen, nyugodtan nézd meg a naplót - biccentett Haller. Kinga a mappájával együtt kiment a tanári asztalhoz, leült a székre, és felnyitotta a naplót. - Zsolti - vakargatta az állát Haller. - Mi igaz abból, hogy táncoltál Mr. O'Realy óráján?

- -Seeemmmi - csóválta a fejét vadul Zsolti.

-Ez melyik volt? A *Waka waka*?kérdeztem halkán Virágtól.

- - Ühüm - tette le a Rubik kockát a padjára, majd a kezét a szájára tapasztotta, hogy elfojtsa a nevetését.

- Andris, javítanod kell matekból - lapozott Kinga először a naplóban, aztán pedig a saját mappájában.

-Igen, anyu - intett neki Andris, és tovább nyomkodta a PSP-t a pad alatt.

Szegény ofő tovább sorolta a ránk érkezett panaszokat, és nagyon kért minket, hogy kicsit „viselkedjünk komolyabban”, mert az osztályunk híre nem olyan, mint egy hamarosan érettségiző, a felnőttkor küszöbén álló társaságé, közben pedig Kinga folyamatosan adminisztrált.

- Zsolti, hogy állhatsz ilyen rosszul irodalomból? - hüledezett Kinga a naplót nézve.

- - Kardos utál engem - vetette be Zsolti a diákok kedvelt

„aduászát”, vagyis hogy a tanár a hibás, hiszen utál/nem bír/szívat/ rám száll stb.

- Na, Ricsi, legalább kiírom a hiányzó információkat rólad - lapozott Kinga a naplóban Ricsi oldalára. Ricsi a székén hintázva megtorpant egy pillanatra, aztán rémülten visszalökte magát, és azonnal felpattant.

- -Csukd be! - ordította.

- Miért csuknám be? Lássuk csak. Anyja neve... - olvasta, a következő pillanatban pedig elszabadult a pokol. Ricsi konkrétan rárontott Kingára, rohanás közben véletlenül kirúgta Gábor székének a lábát, aki így felborult.

-Ma is rajtam van a láthatatlan köpenyem? - kérdezte értetlenül, miközben feltápáskodott a padlóról.

- - Úristen! - kiáltotta Kinga, becsapva a naplót, és mi utána csak azt láttuk, hogy Ricsi oldalról nekiugrik, felborítva Kingát a tanári asztallal együtt.

- Mi a...? - ugrott félre Haller, kitérve a padlóra zuhanó diákjai előtt, mi pedig egy emberként pattantunk fel és meredtünk a tanári asztaltól kissé takarásban lévő Ricsire és Kingára.

-Add ide a naplót! - rángatta Ricsi.

-Te jó ég!!! - üvöltötte Kinga.

- - Tegyétek le a naplót, elszakítjátok! - visította Haller rémülten.

- -Bunyóóó, bunyóóó van! - nyitotta ki a termünk ajtaját Robi, és teli torokból kiüvöltött az amúgy csendes folyosóra.

- -Mit műveltek? Nemáááár! Hagyjátok abba! - sikoltott Virág.

- - Engedjete már fotózni - tört utat magának Macu, Dave viszont megragadta a karját, és közölte, hogy nem fényképezheti le a barátnőjét „bunyó” közben.

-Aúúú! Megharapott! - ordított fel Ricsi, és valóban úgy tűnt, hogy Kinga pulóverén keresztül belemélyesztette a fogait a vállába.

-Adjátok ide a naplót, és fejezzétek be azonnal! - kiáltotta Haller, kissé tanácstalanul.

- -Hogy a fenébe titkoltad el eddig? - kérdezte Kinga, továbbra is a földön birkózva Ricsivel.

- -Hallgass már el! - csapkodta Kinga kezét, remélve, hogy ki tudja csavarni belőle a naplót.

- - Ne harapdáld! Fáj neki! - visongott Virág, teljesen kétségbeesve attól, hogy Ricsinek bántódása eshet. Dave meg persze Kingát féltette, és folyamatosan Ricsinek magyarázott, hogy hagyja békén. Az ofó mindenkivel üvöltött, mi, többiek pedig döbbenet figyeltük az eseményeket.

- -12/b, miért zeng tőletek az épület? - lépett be Máday az ajtón, mire mindenki megállt és az igazgatóhelyettes felé nézett. A földön hempergő Ricsi és Kinga is, igaz, Ricsi, aki éppen alul

volt a „bunyóban”, a fejét hátrahajtvá fejfelé látta Mádayt. - Ti, ketten! Azonnal álljatok fel! Megvesztetek? - ordított rájuk Máday, mire Kinga feltápáskodott (azért még a csapkodásért beletérdelt Ricsi gyomrába), majd a kezét nyújtva felhúzta a rasztát is. Mindketten totál kipirultak, Kinga haja kócosán meredt szerteszét, Ricsi pedig a raszta tincseivel egyméteres körzetben felfogta a terem padlóján lévő koszt. Jó hír a takarítóknak. Rossz hír Ricsinek.

-Adjátok ide! - rángatta ki Kinga kezéből Haller a naplót, és szemügyre vette, hogy megsérült-e.

• -Na! Elég lesz ebből! Ki az az elmebeteg, aki kiordított a folyosóra tanóra alatt? - fonta össze Máday a karját.

• -Az a-sok voltak - szólt Zsolti. - Állandóan zavarják az óráinkat. Nem tudom, nem lehetne-e, hogy termet cserélnek vala kikkel? Rémes társaság - forgatta a szemét, és egész hihető alakítást nyújtott, mi meg alig bírtuk visszatartani a röhögést.

• -12/b, az agyamra mentek! - jött a szokásos szöveg. - Egy pissenést se halljak!

• -Pszt - kezdte Andris.

-Bernáth, szeretnéd velem tölteni a délutánt? - meredt rá szikrázó szemmel Máday.

-Elnézést, de már van randim mára. De legközelebb mindenképp.

Andris „szellemes” beszólása után még pár percig visszhangzott a termünk, Máday ugyanis rendesen kiengedte a hangját (kéne hozzánk egy decibelmérő szerkezet), aztán úgy ránk vágta az ajtót, hogy majdnem kitortek az üvegek. Hű.

Kinga és Ricsi továbbra is a tanári asztal mellett álltak, kissé lenyugodva, folyamatosan farkasszemet nézve egymással.

-Rendben. Nem mondom el. Megőrözöm a titkodat - kezdte Kinga, Ricsi pedig komoran bólintott. - De neked kell szembenézned velük úgy, hogy tudják, valamiről nem tudnak... - mutatott rá Kinga, és a mappájával együtt visszaült a helyére.

Naná, hogy a következő pillanatban mindenki nyaggatni kezdte Ricsit.

• -Mondd már el! Hallod! Mondjad már! Megőrülök, mondd már! - akadt rá Zsolti a témára.

• -Ne legyél már szenya! Mi van? Miről nem tudunk? - kiáltotta Andris.

-ígérem, nem tweetelem ki - mondta Dave, és ez tőle igen nagy gesztus volt.

• -Ne már, lapozzunk, jó? - kérte Ricsi, aztán fájdalmasan félrehúzta az adidas felsője nyakát, és megnézte a harapásnyomot. - Hallod, ez véraláfutásos lett - szólt oda Kingának.

• -Elnézést, de valahogy meg kellett védenem magam.

-Richárd - nézett rá Haller. - Nem szeretnék beleszólni, de

talán megoszthatnád a többiekkel...

- - Nemááá', az ofő is tudja? - csapott ököllel Zsolti az asztalra.

- - Nyugodj meg, Zsolti - nyugtatta Haller, de Zsolti csalódottságában egyre idegesebb lett.

Ricsi kínosan elröhögte magát, miközben mindenki könyörögve kérte, hogy „mondja már el”. Tökmindegy, hogy nem tudtuk, miről van szó, egy gimisnek elég azt mondani, hogy van valami, amiről nem tud, és totál bepörög.

-Jól van, jó - bölintott Ricsi, a teremben pedig tapsvihar tört ki. Ricsi felült a tanári asztalra (!) úgy, hogy velünk szemben legyen, és az ölébe ejtette összekulcsolt kezét. - Egy csomóan kérdeztétek kilencedikben, hogy engem miért átvettek, és miért nem felvettek ide...

- -Mert előkészítő voltál - üvöltötte be Andris.

- - Mert meglógtál otthonról - osztotta meg a „tutibiztos infóját” Robi.

- -Mert az idegenlégióban voltál, nem? - kérdezte Gábor, mire mindenki kérdőn nézett rá. - Legalábbis nekem ezt mondták - tűnődött. - De ki volt az a hülye? És én eddig miért nem gondolkoztam ezen? - motyogott, Ricsi pedig elismerően bölintott.

- -Bírom az urban legendákat. De nem nyert. Igazából annyi a szitu, hogy nyolcadik után elmentem egy gimibe, ahol volt egykét balhém, meg gyíkok voltak a tanárok, ki akartak csapni, aztán év végén meghúztak négyből. Úgyhogy mindenképpen buktam, évet kellett ismételni. Akkor anyám úgy döntött, hogy újrarárom a kilencediket, de máshol... - mesélte, mi pedig visszafojtott lélegzettel hallgattuk a sztorit. - Anyám választott nekem egy sulit. Ehhez hozzátenném, hogy anyám neve, khm... Borrel - mondta ki. A teremre pedig ráült a döbbszent csend.

- -Uramisten! - szólalt meg elsőként Zsolti. - Borrel az anyád? Borrel nőőőő???? - ordította, mire mindenki susogni kezdett, Ricsi pedig hátrahőkölt.

-Mi van? Nem! Hülye! Anyám Borrel Katalin. Borrel húga - mondta ki, én pedig összeszorított fogakkal bölintottam.

-Akkor most Borrel nem transz... trav... most akkor nem nő? - próbálkozott Andris.

- -Idióta! - szólt rá Kinga. - Persze hogy nem! Ricsi anyukája az igazgatónk testvére.

- -Öcsém, hogy te mekkora csókos vagy! A diri a nagybátyád? - esett le végül Robinak is.

-Ja - bölintott Ricsi.

- -Húúúúú - őrzöngött Zsolti.

- -És a francia? - kérdeztem.

-Ja, ez a másik sztori. Hallod, én mielőtt idejöttem, egy szót

nem tudtam franciául. Amikor anyám eldöntötte, hogy áthozat ide, az volt júniusban, nekem meg volt három hónapom, hogy megtanuljam az alapokat. Az egész átkozott nyarat Borrellel töltöttem, hogy szeptemberre makogjak franciául. Minden haverom lógott valahol, én meg napi nyolc órát nyomtam franciatanulással, hogy át tudjanak venni. így kerültem ide. Ez az igazság. Minden más kamu.

- -Hú. Senki nem tudott róla? - érdeklődött Dave.
- -Emó. Meg a tanárok. Más nem - mosolygott Ricsi.
- -Virág! Hogyhogy nem mondtad el? - lökte meg a vállát Zsolti.
- -Izé. Engem hagyjatok. Nekem annyi minden van a fejemben évek óta... ajj, komolyan mondom, már fáj - rakosgatta a Rubikkockát.
- Ez azért elég sok mindent megmagyaráz - nevettem el magam, emlékezve az elmúlt évek beszélésaira, furcsaságaira, Ricsi kémiaérettségi-jelentkezésére... Húha.
- Ja. És most már tudjátok. Ez van - tárta szét a karját.
- -Ez azért elég nagy sztori - ismerte el Dave.
- Nagyobb lett volna, ha Borrel nő - legyintett Robi, aztán összepacsizott Andrissal.
- - Hé, és akkor te tegezheted Borrelt? - csillant fel Zsolti szeme.
- -Sulin kívül szoktam - bólított Ricsi.
- Akkor ezért lehet piercinged és tetkód? - érdeklődött Macu.
- Ja. Anyám szabad szellemben nevel, Borrel meg a testvére, úgyhogy rendszerint felém billen a mérleg...
- -Láttad már Borrelt civilben? - tette fel a kérdését Gábor.
- -Persze. Az ünnepeket is együtt töltjük... - bólogatott Ricsi.
- Van gyerekkori képed, amikor az ölében ülsz? - kérdezte Zsolti.
- Ja, egy csomó.
- -Whoa! Majd küldd át! - vihogott Zsolti jóízűen.
- Hé, intézel nekünk egy új tévét a terembe? - vetette fel Andris, mire mindenki rádöbrent, hogy Ricsi hatalmát és szerencsés helyzetét fordíthatnánk olyan nemes célokra is, mint pl. új tévé a teremben, igazolt egy napi lógás vagy éppen sikeres vizsga az érettségi kihagyásával...
- -Bocs, de velem is ugyanúgy viselkedik a suliban, mint bárki mással - jelentette ki amolyan „ebben nem tudok segíteni” stílusban.
- -Pech - ciccegett Macu csalódottan.
- -Ez akkor is brutál durva - ingatta a fejét Zsolti. - Dave, nyomass már nekem egy családfakutatást. Hátha rokonságban állok Mádayval - ábrándozott.
- - Azt nem hinném - nevettem fel, aztán hátrafordultam Cortezhez. - Te erről hogyhogy nem tudtál? - kérdeztem halkán, mert nem igazán értettem, mivel nagyon jó barátok.

• - Szerinted Dave-vel és Zsoltival szemben fair, ha tudtam róla?
- kérdezett vissza.

- Ó - bólintottam. - Szóval lehet, hogy tudtál róla...

• - Lehet - mondta, én pedig megértettem a diszkréciójukat, és nem firtattam tovább a dolgot. Persze csengetés után másfél perccel már egy hurrikán erejével söpört végig Ricsi sztorija, leginkább úgy hallottunk róla, mint „Borrel Ricsiről”, ami persze örült nagy poén volt, úgyhogy a suliból kifelé menet szakadtunk a röhögéstől.

• - Csókolom, Máday néni! - intett Zsolti a Jeanne d'Arc-szobor mellett álló igazgatóhelyettesnek. - Hétfőre kiderítem, hogy távoli rokonságban állunk-e egymással.

• - Az kéne még nekem - sóhajtott Máday.

• - Miért? Legyen a rokonom! Fogadjon örökbe! Nem bírok maga nélkül élni!

• - Nagy Zsolt, húzzál ki azon az ajtón, és hétfőig ne halljak rólad! - kiáltotta Máday idegesen, Zsolti pedig „muhahaha” röhögéssel kisietett a suliból.

Természetesen kora este, Zsoltiék garázsában tovább folytatódott a „Borrel” sztori, és bár rengetegen kérték, Ricsi mégsem hozott gyerekkori képeket. Nem hinném, hogy Borrelt akarta kímélni, inkább csak magáról nem mutogatna szívesen „cuki” képeket, mert az erősen rombolná a „menő imidzsét”.

- Na, találtál valamit? - állt meg Zsolti Dave és a MacBookja mögött.

• - Egyelőre semmi rokoni kapcsolat - pötyögött a klaviatúrán.

• - Franc - csettintett idegesen. - És Gondossal? Még az is poén lenne.

• - Nézem - folytatta a „munkát” Dave, Zsolti pedig visszament a súlyzóihoz.

Én Cortez ölébe hajtott fejjel olvastam, mellettünk Virág rakosgatta a Rubik-kockát (hétfő óta rendíthetetlenül hiszi, hogy kirakja), Ricsi és Kata zenéltek, Gábor Jacques-kal sms-ezett, akinél Flóra volt látogatóban, Kitti pedig egy Stephen King-regény elejét olvasta. A borítóját meglátva mosolyogva biccentettem. *A setét torony*. Kata ajánlotta neki, az újdonsült gót pedig szófogadóan belevetette magát. Mégiscsak jobb ez, mintha a plázában nézné a pasikat. Kinga szemmel láthatóan megnyugodott, hogy a húga agya helyreállt, és úgy tűnik, hogy egyáltalán nem bánja, hogy az új irányt Kittinek nem ő, hanem Kata mutatta meg. Azért az hozzátartozik egy kamaszhoz, hogy ha el is fogad segítséget, azt nem a közvetlen környezetétől (szülőtől/testvértől) teszi, mert az teljesen ellentmond a tizennégy éves kornak. Túlságosan nagy megalkuvás lenne hirtelen. Nem, inkább keres egy „idegent”, akinek engedi, hogy jó értelemben megváltoztassa, de ez mégsem annyira „übeciki”,

mintha például egy családtagjának fogadna szót. Titkon persze Kitti is főleg maga, de még inkább Kinga miatt kezdett változni, de egy tizennégy és egy tizennyolc éves lány ezt ebben a korban nem fogja tudni megbeszélni. Majd pár év múlva. Apropos Kinga. Az ő érkezésére felkaptam a fejem, ugyanis hatalmas kartonokat maga előtt cipelve lépett be a garázsba.

- - Segítene valaki? - ordította. Dave, Macu, Cortez és én rögtön felpattantunk, és odamentünk, hogy kivegyük a kezéből a nehéz kartonlapokat. - Persze, Zsolti, gyúrjál csak tovább, meg ne mozdulj - hőbörgött Kinga, utalva arra, hogy társaságunk tesztoszteronja gondtalanul súlyozott tovább, ügyet sem vetve arra, hogy egy lány éppen megszakad a cipekedésben.

- -Bocs. Megvagytok? - ült fel Zsolti.

- -Most már igen - mondtam.

- Na. Akkor még tizet. Számolhatod - szólt Karcsira, akinek konkrétan az volt a feladata, hogy Zsolti fekvé nyomását számolja. Jó program.

- - Kinga, mi ez a sok karton? - érdeklődtem, lefektetve a hatalmas lapokat a földre.

-A hétfői programunk.

-Többes szám? - kérdeztem. - Nem nagyon érek rá holnap...

-Ó, tényleg? Hát, képzeld, én sem. Csakhogy amíg én egy idősök otthonában olvasok fel délelőtt a magukra hagyott, beteg nyugdíjasoknak, ahogyan minden szombaton teszem, utána pedig jótékonyági futóversenyre megyek, ahol a rák ellen futunk lehetőleg nagyon sokan félmaratont, addig te miért is nem érsz rá? Igen, persze, megvan. Mert mozizol a barátoddal, aztán, hogy még értelmesebbek legyetek, DVD-ztek is egy sort. Bravó - oltott le egy laza monológgal, ahogyan szokott. Kingát hallgatva nem nehéz értelmetlennek érezni az életünket. - Mellesleg vasárnapra gondoltam, addigra csak abbahagyjátok a filmezést...

-Öhm. Délelőtt anyuval megyek a Meteorológiai Intézetbe, aztán vásárolni, de délután ráérek.

- Lekötelezel - vigyorgott gúnyosan. -Tehát, mire kellenek a kartonok? Életnagyságú emberalakokat vágunk ki, befestjük pirosra, és kitesszük a Szent Johanna udvarára. Minden egyes női kartonalak a családon belüli erőszak egy áldozatát személyesíti meg. Figyelemfelhívó propaganda.

- -Ó. Rendben. Persze, nagyon szívesen segítek - bólintottam.

-Na - nézett rám Kinga elismerően??? Létezik az? Mivé lesz a világ. - Fogj egy ollót, itt a sablon, rajzold körbe, és kezdheted kivágni.

-Rendben - mosolyodtam el, és elvettem a felém nyújtott ollót.

- -Mit néztek meg a moziban? - kérdezte mellékesen.

- -Az új Jude Law-filmet.

- Jellemző. Csoda, hogy Cortez még él... - morogta a saját

kartonjára térdelve, miközben körberajzolta a női alakot. -
Olvastam róla, jó kritikát kapott.

- Kinga, nincs kedvetek eljönni velünk? Mármint Dave-vel? -
jutott eszembe az ötlet.

• -Nem érted, hogy félmaratonot futok?

• -Utána! Este! Naa! - nógattam.

• - Nem is tudom. Annyira szánom azokat, akik négyesben járkálnak. Olyan, mintha kettesével már nem lenne közös témájuk, ezért szereznek még két nyomorultat, akik legalább annyira unják egymást, hogy aztán négyen nézzenek ki a fejükből értelmetlenül.

• -Enyhén szociofób vagy - nevettem fel.

• - Ugyan. Csak lesajnálom azokat, akik így mentik a menthetetlent.

-Jó, de mi mi vagyunk. És hívhatnánk Virágékat is.

• - Még jobb - fújtatott Kinga. - Menjünk hatan, mint egy társskereső műsor szereplői. Pff.

• -Ne legyél már ilyen. Jude Law... Tudom, hogy szereted... -
vigyorogtam.

-Jó, nem bánom. De csak Jude miatt - adta meg magát. - Dave,
holnap moziba megyünk! - kiáltotta.

• -Jó. Mit nézünk?

-Jude Law új filmjét.

• - A kedvenc színészem - jelentette ki Dave, Zsolti pedig félrerakta a súlyzót, és értetlenül felült.

• -Ember! Ilyet nem mondunk ki hangosan!

• -Mi? Miért? Bírom a filmjeit.

-Fiú vagy, viselkedj már úgy! Schwarzenegger, Van Damme, Chuck
Norris... - kezdte Zsolti.

• -De Niro, Al Pacino, Colin Farrell - tette hozzá Cortez.

• -Danny Trejo, Mickey Rourke, Stallone - sorolta tovább Ricsi.

-Jó, ezek jó színészek, de Jude Law is nagyszerű színész -
vitatkozott tovább Dave.

• - Öcsém, ez totál feminin - bontott ki egy dobozos fantát
Ricsi.

• -Nem is! - kérte ki magának Dave.

• -Ne bántsátok már a kis érzékeny lelkét - vette „védelmébe”
Zsolti.

• - Hé! Hagyjátok már Dave-et - szóltam közbe. - Jude Law-t
szereti, és akkor mi van? Egy csomóan szeretjük Jude Law-t.

• -Igen, ti, lányok. Muhahaha - röhögött Zsolti.

• - Igen? - tettem csípőre a kezem, és rátérdeltem a félig
kivágott kartonra. - Ricsi megkönnyezte a *Marley* megért.

• - Emó! Elmondta??? - fordult Ricsi Virághoz, aki a szemét
törölgetve szípotgott.

• -De meghal a kuhutyaa - zokogta.

• - Zsoltinak gyerekkorában volt „Én kicsi pónim” játéka! -

folytattam.

- -Hé! Ezt meg honnan veszed? - kapta felém a fejét Zsolti.
  - A múltkor apukád mesélte, amikor beküldtetek a házba kóláért...
  - - Póniiii! - vihogott Virág, felülkerekedve az előbbi sírógörccsén.-Nekem is volt. Neked milyen színű?
  - Nekem nem volt - erősködött Zsolti.
  - Apukád mondta.
  - Neki volt! - vágta rá a szerinte „megfelelő kontraválaszt”.
  - -Mármint apukádnak? - kérdezte Macu.
  - Jó, volt egy játék pónim, négyévesen. De levágtam a fejét.
  - -Micsináltááál? - sikoltotta Virág rémulten.
  - -Fejetlen póni. Mér’? - röhögött.
  - - Macunak meg van a telefonjában egy csomó Rihanna-szám - „köptem” tovább.
  - -Mert dögös nő - hárította az égést.
  - Ahhoz nem kellene a dalok - vigyorogtam.
  - -Nem hiszem el! Bah - húzta el a száját Kinga.
  - -Hé, mi van itt, csoportos égetés? - kérte ki magának Macu.
  - -Nem, csak hagyjátok már Dave-et - mondtam határozottan. - Nem vagyunk egyformák.
  - - Igaz - bólintott Cortez. - Amúgy meg nem mindegy? Mindannyian megnézzük Jude Law-t, akár szeretjük, akár nem.
  - Mondja ezt az, akinek Taylor Swift szól a telefonjából... - vágta rá Ricsi.
  - -Kuss, Marley - szólt rá Cortez, mire mindannyiunkból kitört a nevetés.
- A rockerek egy időben érkeztek a rendelt pizzákkal. Andris beszólt a garázsajtón, hogy „perkáljuk a lét”, mert várja a futár. Cortez összeszedte a pizzapénzt, aztán benyúlt a radiátor feletti üvegbe, ami a „közös jatt” kasszánk volt, oda mindig bedobáltunk visszajárókat meg aprót, és abból szoktuk fizetni a borraivalót a futárnak, és a rockerekkel kiment a pizzáért, én meg a kartonbábumat kivágva felálltam, és megnéztem, hogy sikerült.
- -Ren, ki a haverod? - vigyorgott Ricsi.
  - -Egy agyonvert nő - felelte Kinga, megelőzve a válaszomat. - Ezzel nem viccelünk, jó? - tette hozzá szigorúan.
  - - Bocs - bólintott Ricsi, amolyan „oké, megértettem” stílusban.
  - -Hogy van a kezed? - nézett Kingára.
  - -Semmi baja - mosolyodott el Kinga. - És a vállad?
  - Lila. És ott a fogsorod nyoma - lesett be a pólója nyakrésze alá Ricsi. -Hallod, ember, erős vagy ám.
  - Tudom. Díjugratás, sok sport és önvédelmi órák.
  - Jól nyomod.
- Kingát és Ricsit otthagya a falnak támasztottam a kartonbábut,

Virág meg kikeverte a festéket, hogy lefesse vörösre.

- -Egy megvan - néztem a bábura.
- -Sok van még? - érdeklődött Dave.
- -Sajnos több, mint amennyi kartonunk van.
- -Van még olló? Segítek.
- -Persze, Kingánál biztos van.
- -Itt a kajaaaa! - hörögte Robi, mintha ez csak egy death metál dal refrénje lenne.

Mindannyian körbeültünk a földön (mocskos szőnyeg, fiúknak megfelelő higiéniájú környezet, Kingánál pedig kézfertőtlenítő zselé, amivel rendszerint félóránként „kezet mosunk”), és kibontogattuk a dobozokat.

Ricsi: 5/5* - te jó ég! Borrel a rokona! A nagybátyja! Áááá!
Top sztori.

Holnapi mozi: 5/5 - tök jó, egy csomóan megyünk. ©

Logikai hét: 5/4 - a fiúk közül Karcsi nyert (Cortez nem vett részt minden feladatban), a lányok közül pedig Kinga érte el a legtöbb pontot. Különdíjas lett Virág, akinek „Rubikdíjat” adtak. Nagyon örült neki. ©

Kartonbábuk: 5/5 - Kinga zseniális, ez megint egy olyan megmozdulása, amiért felnézek rá.

Félmaraton: 5/2 - a fenébe. Kinga estére persze telebeszélte a fejem, úgyhogy holnap délután, mozi előtt én is megyek futni az esőben. De mit mondhattam volna? Hogy nem futok a jó célért? Dehogynem. Futok én, ha kell, gyorsabban, mint Forrest Gump.

E-mail: 5/5* - kettőt is kaptam. Egyet Justine-től, hogy a hétvégén Jean-Luckel három lakást is megnéznek, és egyet Petitől, aki sűrű bocsánatkérések közepette azt írta: „Hogy vagy, Beatles-lány?”. Válaszolok neki.

Március 12., hétfő

Hosszú, eseménydús hétvégén vagyunk túl. Szombaton Kingával elmentem félmaratonozni (edzetlenül, persze), baromira meghúztam a bal lábam, azóta pedig sántítok. Este elmentünk moziba, utána Corteznél aludtam (L), vasárnap délelőtt pedig elsántikáltam anyuval dolgozni, majd egész délután kartonbábukat vagdostunk Kingával a szobámban, Virág pedig a nyitott ablaknál vacogva festette őket vörösre. Választhattunk, hogy megfagyunk vagy megfulladunk a festékszagtól, és mi inkább a didergést preferáltuk, mivel az jobban hangzik. Mikor végeztünk, a bábukat kiraktuk a kertbe száradni, és úgy döntöttünk, hogy lazításképpen megnézünk egy romantikus filmet. Három tál popcornnal ültünk le a tévém elé, és kezdetét vette a filmválasztás. Én a *Dirty Dancing-et*

akartam, Virág viszont a *Pretty Woman*. Azon fikáztunk, hogy végül melyikkel kezdjük, amikor Kinga megelégette és beleszólt.

- - A választék tényleg egy táncoslábú szépfiú és esetlen partnerének a szerelme, esetleg az üzletember és a prostituált románca?

- Ebből az aspektusból még soha nem közelítettem meg ezt a két filmet - tűnődtem. - Jó, akkor a *Pretty Woman* kezdjük - adtam meg magam.

- Hogyne. Legyen a prosti - forgatta a szemét Kinga unottan. Kingával egyébként élmény romantikus filmet nézni, végigbeszéli az egészet, hóbörög, csettintget és dúl-fúl a „béna történetvezetésen és még bénább kivitelezésen”. Azért nekünk tetszett mindkét film.

Reggel a sulis előtti lépcsőnél ácsorogva beszélgettünk, amikor Máday kijött az ajtón.

- - Megtudhatnám, mik ezek a vörös bábuk? - kérdezte összeráncolt szemöldökkel.

- - Az udvarra tesszük ki. Szimbolizálja a családon belüli erőszak áldozatainak minimális százalékát - felelte Kinga, aki belül bundás farmerdzsekiben, csónadrágban, csizmában, sálban ácsorogot kesztyűs kezével összefogva a kartonalakokat.

- - Vagy úgy. Nos, ez igazán nemes cél, engedélyezem a bábuk elhelyezését. Reni, fotókat akarok róla az áprilisi számba! - utasított.

- Természetesen - biccentettem, aztán segítettem Kingának bevinni az aulába a bábukat. Ő fogta a „fejrészeket”, én meg a „lábakat”, így csörtettünk át az épületen.

Kinga barátjaként már megszoktam, hogy rendszerint sandán néznek ránk a diákok, Cortez barátnőjeként pedig ismerem a „teljes körű figyelem” fogalmát, úgyhogy figyelmen kívül hagytam a bámulókat, és (az én sántikálós tempómban) átvittük a piros kartonalakokat az udvarra. Elhelyeztük őket egymástól távol eső jól látható helyekre, majd mikor végeztünk, az udvarra vezető ajtóból szemügyre vettük a művünket. Tizenegy kartonalak. Elenyésző szám a statisztikákhoz képest, de egy ekkora iskolában, ilyen létszám mellett igenis figyelemfelkeltő. Máday amúgy mindig áldását adja az ilyen megmozdulásokra, minden demonstrációt és tüntetést engedélyez, az éhségsztrájk kivételével. Azt mondja, fejlődő szervezetnek az nem való, várjuk meg vele az egyetemet... ©

Duplamatekkal kezdtünk, úgyhogy a terembe érve mindenki ráugrott a matekfüzetemre, és másolni kezdték a házit rólam. Amíg a többiek összegyűrték/leették/leítették és mindenféle pecsétet hagytak a füzetemen, addig én üdvözöltem a meggyógyult Jacques-ot. Rejtélyes módon most meg Flóra esett ágynak, ma ő

nem jött suliba...

- - Mindenki üljön le a helyére - lépett be a terembe Vladár. Jaj, ne!!! Máris csütörtök van? Vagy mi??? - A tanárnő torokgyulladását kapott, így nem tudott jönni. - közölte Vladár.

- - Nagy kujon ez a Zsák! Flóra, Gazdag... - jegyezte meg Zsolti, és kész. Szakadtunk a nevetéstől. Szegény Jacques égővörös fejjel hadarta, hogy neki semmi köze a tanárnő betegségéhez...

- - Nem tudom, miről van szó, de inkább nem is érdekel - fogta a fejét Vladár. - A duplaórán én helyettesítetek. Vegyétek elő a tanulnivalótokat, nézzétek át a házi feladatot, vagy dolgozzatok ki érettségi tételeket.

- Igeeeen! - kiáltotta Zsolti, mert ő ezt erősen „szabad foglalkozásnak” értette.

- - És mindezt persze csendben - kapta Vladár a fejét a tomboló Zsolti irányába, aki csendesebben örült tovább.

- - Tanár úr! - tettem fel a kezem.

- Igen, Rentai?

- Megfordulhatok a székemmel? - kérdeztem, mert nála jobb mindent pontosan tisztázni, mielőtt még „huligánnak” könyvelne el.

- - Felőlem az udvarra is kiülhetsz. Bár esik - közölte. Hát, nem édes? I ♥ Vladár.

- Köszönöm - motyogtam összeszorított fogakkal, és megfordítva a székem, Cortez padjára cuccoltam át.

Két lyukasórával kezdeni a hétfőt igazán nagy ajándék, úgyhogy igyekeztünk kihasználni. Én *A Céget* olvastam, fél fülembé bedugtam Cortez fülhallgatóját, a másikat pedig ő hallgatta. Jacques és Gábor amőbáztak (Gábor visszakapta a legjobb barátját és kedvenc elfoglaltságát), Virág rajzolt (Vladár többször is odament hozzá, és susogtak a képről), Ricsi Virág női magazinját olvasgatta (?) zenehallgatás közben, Kinga Dave iPadjén blogolt, Dave az iPhone-jára töltött alkalmazásokat, Macu és Zsolti a Facebookon bökdöstek „szép lányokat”, a két rocker pedig halkán nézte a tévében a Comedy Central valamelyik sorozatát, amiben gyakran a műröhögés. Szent Johanna-s csendélet.

- Apám - nézett fel Ricsi a magazinból. - Az jött ki a teszten hogy a mályvaszín jól megy a szememhez, és hogy Russel Bran a „pasiideálom” - mutatta fel az újságot, mire Virág vihogva el vette tőle.

- - Gratulálok, Pósa. Ez nagy teljesítmény. A jövőd így már nem okoz fejtörést az egész Szent Johanna tanári karának - felelte Vladár.

- - He? - tekergette meg a szemöldökpiercingjét Ricsi.

- - Úgy értem, kezdj magaddal valamit, fiam! - förmedt rá Vladár.

- Jólvanmár' - legyintett Ricsi idegesen, amolyan „akadjanak már le rólam” mozdulattal. - Nincs valakinél még valami? Szétunom az agyam.

- - *IPM?* - kutakodtam a táskámban.

-Jöhet. Vannak benne képek?

- - Persze.

- - És Garfield?

-Az nincs. Ez egy tudományos magazin... - nyújtottam felé.

- - Legalább alszom egy órát, úgyis dögfáradt vagyok - fogadta el, és valóban, a negyedik oldal környékén lehajtotta a fejét a padjára, és lehunyta szemmel „pihizett”. Ez nem ér! Én az *IPM*-et az utolsó betűig kiolvasom, és állandóan tükön ülve várom a következő számot. Hogy lehet unni??? Nem értem.

Csengetéskor Virágék lementek a büfébe, hogy feltankoljanak a következő lyukasórára élelemmel. Én is mentem volna, de a félmaratoni sérülésem eléggé fájt, és erősen sántítottam, úgyhogy örültem, hogy egyszer lépcsőztem, legközelebb a nap végén terveztem lemenni az aulába. Vladár visszaült a tanári asztalhoz, és folytatódhatott a lyukasóra. Én éppen baromira izgultam *A Cégén* (úúú, tuti, hogy mindenki „benne van a dologban”), amikor Cortez elrakta a telefonját, és lehajtotta a fejét a padra.

- - Minden oké? - kérdeztem, beletúrva Cortez homlokába lógó tincseibe. Lányos mánia, valamiért imádunk hajban turkálni.

- - Persze - mosolyodott el halványan. - Milyen a könyv?

- - Izgi.

- - Akkor olvasd.

-Jó, de te mit csinálsz? - kérdeztem.

- Amit szoktam. Nézem, ahogy olvasol - suttogta, én pedig magamban megkértem a lepkéimet, hogy bírjanak magukkal, mert most reggeliztem.

- - Képzeld, most jött be a képbe az FBI - meséltem halkan.

- - Húú - súgta Cortez gúnyosan.

-Tényleg nem zavar? - vettem fel újra a könyvem.

-Sose zavart.

- - Végeztél a telefonoddal? - kérdeztem.

-Ja, mindent megnéztem, amit akartam.

-Facebook, Twitter, e-mail, Cortez Fan Club...? - soroltam.

-Aha, majd nem. Sporthírek, eredmények, IMDb, Amazonon Blu-ray-megrendelés státusza... - javított ki.

- - Na és a fan club?

- Persze, oda is benéztem - bólintott komolyan, de a szeme sarkában összefutó ráncokból láttam, hogy csak szívat.

- - Hé! Tudod, mi jutott eszembe? - tettem le a könyvem az asztalra.

-Na, mi?

• - Elmehetnénk táncolni - mondtam ki határozottan, mire Cortez megrökönyödve emelte fel a fejét.

• - Mi van?

-Táncolni - vigyorogtam.

-Jézusom. Mit néztél meg tegnap?

• - A *Dirty Dancinget* - vallottam be.

• - Aha - bólintott összeszorított fogakkal. - Akkor ezt így most felejtse el.

-Nemáár! - nevettem el magam. - Te vagy Johnny Castle, én pedig Baby.

-Johnny. Meg Baby? Te jó ég.

• - Na, most nem jó ötlet? El kéne mennünk egy uszodába, hogy az emelést gyakoroljuk.

• - Én azért mennék uszodába, hogy vízbe fojtsam magam vágta rá.

• - Ne már! Az a jelenet annyira klassz.

• - Aha. Biztos - nézett félre segítségkérően Cortez.

• - Hé, ember - csúszott a padja szélére Ricsi. - Ren is táncolni akar?

• - Igen, de kizárt dolog - felelte Cortez.

-Emó is megbolondult. Állandóan a *Time of My Life*-ot énekli.

• - Legalább a Green Daytől? - kérdezte Cortez.

• - Fenét. A filmből - felelte Ricsi, majd „visszaaludt”.

-Oké, Reni, komolyan, nem táncolunk. Találj ki mást. Nem néztél másik filmet?

• - De. A *Pretty Woman* - mondtam, aztán pár pillanat múlva egyszerre neveltünk fel. Ez jó poén volt.

Vladár persze jól leszúrt, úgyhogy behúztam a nyakam, és suttogva, szinte némán magyaráztam tovább Corteznek, hogy igenis romantikus lenne, ha táncolnánk. Azt mondta, kaptam keringőt, osszam be. Ez romantikus válasz volt. ©

A lyukasórák után kicsit deprimálóan hatott a tény, hogy Barka tanárnő nem akart torokgyulladászt kapni. Pedig jó pár diák ezt javasolta neki. Ettől függetlenül a tanárnő kitűnő egészségnek örvend, és a torkával olyannyira nincs probléma, hogy mind a negyvenöt percet végigdiktálta.

Francián és nyelvtanon kaptam egy-egy ötöst, amit beírtam az ellenőrzőmbé. Feltűnt, hogy anyuék ezer éve nem írták alá a jegyeimet. Elfelejtetem mondani nekik, ha felelek vagy kijavították a dogámat? Hm. Stréber hiba, egy idő után már nem meglepő az ötös, a szülők sem bontanak pezsgőt miatta, csak úgy elraktározzák magukban, hogy „a gyerek fura, magától tanul, és még örül is neki”.

Kinga még akkor is meg tud lepni, amikor már azt hinné az ember, hogy nincs több húzása. Ohó, dehogy nincs! Ebédszünetben például volt nála egy kézi hangosbemondó (miatta állt a sulirádió is),

és az udvaron, esernyőt tartva demonstrált a piros kartonáldozatok között.

- - Mit árulnak? - nyitotta ki Gondos tanárnő a kémialabor ajtaját. Feltehetőleg azt hitte, hogy a hangosbemondón azt hirdetik, hogy valamit venni lehet.

- - Burgonyát! - kiáltotta neki Zsolti.

- - KérjeteK nekem két kilót - csukta be az ablakot, és visszatért a „szentélyébe”, gondolom, újabb élénk hajszínt keverni magának.

- - Hülye, most lógsz neki két kiló krumplival - röhögött Macu.

- - Majd megmondom, hogy kukacos volt, nem vettem - legyintett Zsolti. Kíváncsi lennék, a Szent Johannában ki a legnagyobb örült. Egy diák vagy esetleg egy pedagógus? Kinga mindenesetre rendíthetetlenül magyarázott a hangosbemondóba, és azt hiszem, ő az egyetlen, akinek nem fájdult meg a feje a hangjától.

Utolsó óra után (angol, yeah. És ezzel ki is merült a szókincsem.) átmentünk olvasóra a könyvtárba, ahol ma Kardos tanár úr Ulickaja műveiről beszélt nekünk. Én szörnyen élveztem, a többiek meg szörnyen jót aludtak az esős márciusi délutánon. Hát, mindenki másért jár olvasóra.

Hazaérve tanultam, leckét írtam, tételeztem, blablabla, aztán rácsörögtem Kingára, mert kérdezni akartam tőle valamit a suliujsággal kapcsolatban. Csakhogy ki volt kapcsolva. Hívtam Dave-et is. Ő sem volt elérhető. Na, ettől viszont bepánikoltam, mert ha Dave-nél az üzenetrögzítő jelentkezik, akkor ott világvége van. S. O. S. hívtam Kittit, aki viszont azonnal felvette.

-Szia, Kitti, Reni vagyok. Kinga? - hadartam.

- Szia, Reni. Mi újság? Éppen Rasmust hallgatok. Imádom ezt a számukat, hallgasd... - kezdett fecsegni.

- - Ühüm. Kinga merre van? - ismételtem, a tárgyira térve.

- Ööö... Várjál csak. Ja, igen. Dave-vel elmentek beiratkozni valami táncanfolyamra.

- - Hogy mi? - tört ki belőlem a nevetés.

- - Valami tánc dolog. Fogalmam sincs. Mondjam, hogy kerested?

- - Ááá. Ne aggódj. Beszélek én még ma vele - vigyorogtam, és letettem a telefont.

Azt nem mondom, hogy tükön ülve, de igazán nagyon vártam, hogy Kinga visszahívjon (hagytam neki pár üzenetet). Amikor a nappaliban ülve apuval Bear Gryllisnek drukkoltunk, hogy kijusson Patagóniából, és megszólalt a zsebemben a *Survivor*, a telefonommal felrohantam a lépcsőn, és már útközben felvettem.

- - Renáta! Egy üzenetből is megértem, hogy hívjalak vissza, nem kell zaklatni!

- - Ahlia - bólintottam. - Értem én, Jennifer Grey.

- - Mi van? Beütötte a fejed?

- - Én? Nem én járok táncolni! - sikongattam páros lábbal ugrálva a szobámban, azzal a boldog tudattal, hogy végre egyszer Kinga ééééég.
  - - Igen, táncolni járunk, ma iratkozunk be. Mi van ebben rossz?
  - - Hogy cikiii! Megnézted a *Dirty Dancinget*, és táncolni jársz! Imádom azt a filmet. Kinga imádja a *Dirty Dancinget*! - kiabáltam.
  - - Visszahívjalak, ha elmúltál ötéves?
  - - Valld be, hogy ciki!
  - - Renáta, nőj már fel! Először is, fejezd be a „ciki” szó használatát, mert égnek áll a hajam tőle. Másodszor, azért, mert megnéztem egy harmatgyenge filmet, amit melleleg már ezerszer láttam, még nem határozok valami mellett. Ha figyeltél volna rám az elmúlt években, akkor tudnád, hogy aktívan sportoltam, aminek az abbahagyása után rengeteg felgyülemlett energiám keletkezett, ergo hiányzik a mozgás. A minigolf, squash, tenisz kellemes kikapcsolódás, de rendszertelen, így kerestem egy tánctanfolyamot. Most tényleg ezért virulsz annyira? - kérdezte kimért hangon.
  - - Ajj - sóhajtottam. - Nem is vagy ciki - ismertem be, mert totálisan logikusnak hangzott az érvelése. - És milyen?
  - - Csak egy próbaórán voltunk, ami után beiratkoztunk. Egyébként jó, megmozgat és szórakoztat is egyben.
  - Klassz. Örülök neki. Holnap találkozunk...
    - - Várj. Miért hívtál?
    - - Hogy kinevessenek, de nem jött össze.
    - - Nem, még azelőtt. Legelőször miért hívtál?
  - Jaa! A suliujság-fotókat mikorra kéred?
  - Múlt hétre.
    - - Akkor holnapra viszem - hagytam figyelmen kívül a válaszát, és letettük a telefont.
- Azért egy kicsit akkor is legyen már ciki! Ez nem ér, hogy Kinga sosem az! ©

Dirty Dancing: 5/5 - „Senki sem ültetheti Babyt a sarokba.” Naná, hogy Virággal egymásnak küldözgetjük a filmjeleneteket a YouTube-on. Időnként jó figyelmen kívül hagyni a korunkat meg mindent, és egyszerűen csak lányoknak lenni, akik odavannak egy-egy filmjelenetért.

Justine: 5/5* - wow! Ha minden igaz, a hétvégén találtak valamit, ami akár megfelelő is lehet. Küldi a képeket hamarosan.

Virág: 5/3 - este kimentünk megsétáltatni Andy Warholt, közben meg jól megbeszéltük, hogy Kinga táncolni jár és hogy milyen jó neki. Természetesen Kingának van valami telepátikus képessége, ugyanis közben ránk csörgött, hogy ne beszéljük ki. Kísérteties.

Bábuk: 5/5 - Kinga jót ordított Bálinttal, aki poénnak

tartotta feldönteni a bábuinkat. A gyerek, aki a bunkózással menőzik. Ez nem jött be neki, ugyanis senki nem tartotta viccesnek, hogy az áldozatokat szimbolizáló bábukat bántja, Máday meg bevágott neki érte egy igazgatóit is. Megérdemelte. A barom!

Across The Universe: 5/5* – Cortez hív. Rohanok.

Március 13., kedd

Hajnal, szemerkélő eső, hideg, nulladik óra. Komótosan lemostam az arcomról az éjszakai pattanásmegelőző krémet, hogy rákenhessem a nappali pattanásmegelőző krémet. Már kezdem | unni, hogy közel a tizennyolchoz is kiüt a popcorn, és nem tervezem életem végéig támogatni a méregdrága kencék gyártóit. | Ráadásul kifogyott a szempilláspirálom, be kéne jelentkeznem fodrászhoz, a kozmetikus meg olyan régen látott, hogy talán azt hiszi, belehaltam a bőrhibáimba. Klassz. Persze nyakunkon az érettségi, az utolsó hónapjainkat töltjük együtt, ha van is némi szabadidőm, azt nem olyan dolgokra akarom elfecsérelni, mint például várni, hogy fogjon a melír. Éljen a természetes szépség, Virág után szabadon, egye fene, én is hippi leszek. Csak az a baj hogy tartozik hozzám egy mások által (is) tízpontosra értékelt fiú,! aki nem hinném, hogy boldog lenne a jeti énemmel. így hát hajnalban megkértem anyut, hogy jelentkezzen be helyettem mindenhová, köztük a fogorvoshoz is, mert ott is régen jártam, aztán! felkaptam a bakancsomat, és elindultam a suliba. A szemerkélő esőben bágyadtan néztem a kocsik fényszóróit, és a zenelejátszómat felhangosítva hagytam, hogy az Oasis elnyomja a kapucnimon kopogó eső zaját. Aztán rájöttem, hogy tilos egyedül, | hangosan zenét hallgatni az utcán (nem halljuk, ha jönnek mögöttünk, a kocsikat, a bicikliseket stb.), úgyhogy lehalkítottam, és | tovább sétáltam.

A portán beérve a Szent Johanna üresnek tűnt, a természetellenes lámpafényben csak a Jeanne d'Arc-szobor meredt rám üres tekintettel. Visszhangzó léptekkel baktattam fel a lépcsőn, aztán köszöntem az a-s lányoknak (jólneveltség, na), és előszedve a fakultációs füzetem, Edináékkal vártam Farkas tanárnőt. Legújabb fejlemény, hogy Edina álprofillal megismerkedett a Facebookon | valakivel, aki tök jó fej meg hűű, meg haa, és woow.

• - És mikor taliztok? - érdeklődött az egyik csatlósa izgatottan.

-Nem tudom, hamarosan... - vigyorgott boldogan.

- - Miért nem a saját profilodat használod? - kérdeztem.

-Miért szólsz bele? - nézett rám úgy, mint a véres rongyra.
Hm. Igaza van. De tényleg.

- - Bocs, tényleg - tettem fel a kezem, elismerve a hibámat. - Csak hallottam, amiről beszélgettetek.

-Jó, ha tudni akarod, a net tele van pszichopatákkal, nem fogom kiadni magam vadidegeneknek...

- Igen, ezt megértem, de nem gondolod, hogy álprofilal te is pszichopatának tűnsz? - ráncoltam a szemöldököm.
- - Na, ha olyan okos vagy, akkor mit tennél? Hogy ismerkednél? Ha nem lennél, mondjuk, a világ legszerencsésebb embere, és Cortez nem lenne vak és süketnéma.

-Cortez érzékszerveivel minden rendben. Viszont, visszatérve az eredeti kérdésedre, nem tudom, soha nem ismerkedtem vagy ismerkednék az interneten, de az álprofilok csak növelik azoknak a számát, akik elzárkóznak az ilyen helyzetektől. Vállald magad, levelezz a privát profiloddal, egy képedet tedd idegenek számára is láthatóvá, és akivel szimpatizálsz vagy régebb óta levelezel, azt egy idő után ismerősnek jelölheted. Gondolom... - magyaráztam.

- - Mondjuk, van benne valami - suttogta az egyik a-s lány, Dina pedig idegesen vihogni kezdett.

-Jó, mit tud ez? - legyintett.

Oké, én inkább tovább olvastam *A Céget*. De azért a történethez hozzátartozik, hogy első óra előtt Kinga hallotta a mosdóban, hogy Edina ráírt valami „titokzatos srácrá” a privát profiljáról, felvállalva magát. Na, hát csak segítettem egy kicsit. Gondoltam én. Aztán később kiderült, hogy van, akivel egész egyszerűen soha nem fogok kijönni, akármit csinálok, csak rosszul sül el, úgyhogy jobb kerülni minden kommunikációt az illetővel. Például Vladár ilyen személy az életemben. Meg, úgy tűnik, Edina is. Ugyanis, negyedik óra után (duplamagyar Kardossal) a termünkben ülve beszélgettünk, röhögtünk, meg úgy általában ment az örület, amikor valami megmagyarázhatatlan dolog történt. Zsolti a telefonját nyomkodta, aztán kérdőn felnézett.

- - Mi a francot akar Dina? - kérdezte furán.
- - Mi? - kapta oda a fejét Dave.

- Üzenetet írt nekem. Vagyis nem is nekem. Hanem Barney Stinsonnak. Most mi a franc ez? Melyik profillal vagyok bent? - dörzsölte meg a szemét értetlenül.

- - Hány profilod van, ember? - röhögte ki Ricsi.

- Kettő, plusz egy page. A saját profilom, amihez a rajongói oldalam társul, meg a csajozós kamu profilom.

- - Miért van neked rajongói oldalad? - kérdezte Virág, rápattintva a hajára a pillangós csatját.
- - Mert vannak rajongóim. Például Karcsi - legyintett, mintha

ez mellékes lenne.

• - De most mi történt? Mutasd - kérte el tőle Dave a telefont, mire Zsolti odaadta neki, mondván, hogy most teljesen összekeveredett. - Na, bent vagyok Barney Stinson névvel - bogozta ki a szálakat Dave. Itt van egy halom levelezés...

-Ja. Csajokkal - bólogatott Zsolti.

• - Ki ez a szöszi, háttal? - mutatta Dave Zsoltinak a kijelzőt.

• - Na, na! Ő az! Egy csomót leveleztünk. Jó nő. Nézd meg.

• - Zsolti, ez ugyanolyan fake, mint a tiéd - hajolt Cortez a telefonhoz.

• - Mi? Dehogy.

• - Mutasd már - vette el Ricsi. - Megmondom, ki ez. A *Gossip Girl*-ből Blake Lively.

-Te ezt honnan tudod? - vihogott Macu.

• - Emóval mindent meg kell néznom - adott magyarázatot arra, hogy pontosan honnan ismeri fel a *Gossip Girl* szereplőit.

-Na. Akkor Blake-vel leveleztél tegnap estig... - nézte Dave Zsolti ál-Facebook eseményeit. - És ma reggel meg rád írt Edina??? - kerekedett el a szeme. - Ez meg hogy kerül ide?

-A Barney-s profilomra? Passz - csóválta a fejét Zsolti.

-Hát, barátom - olvasta el Dave az üzenetet mosolyogva. - Úgy néz ki, hogy az *így jártam anyáttal* és a *Gossip Girl* néha keresztezi egymást...

• - Mi van? - kérdezte Zsolti elfehéredve.

• - Úgy, hogy te vagy Barney, Dina pedig Blake - veregette meg Cortez Zsolti vállát, aki megrökönyödve nézett ránk.

-Menjetek már! Ezzel a csajjal majdnem egy hete levelezek. Nem lehet Dina.

-Öhm... - tettem a szám elé a kezem.

-Renáta, meg ne szólalj - sziszegte Kinga. Igen, megértem a kérését. Inkább nyeltem egy nagyot.

-Ilyen nincs! - fogta a fejét Zsolti.

• - Ember! Tele van a net, és te kifogod Dinát? A sors akarta így.

• - Anyád jól van? - nézett rá Zsolti sokkos állapotban.

• - Na, és most? - vihogott Ricsi.

-Akar a halál Dinával levelezni. Kitörlöm a profilt - nyúlt Zsolti a telefonjáért.

-Nem válaszolsz neki? Nem mondod meg, hogy te vagy? - kérdezte Dave.

• - Nem. Jobb, ha nem tudja. Elég volt egyszer lerázni. Ragad, mint a kosz - húzta el a száját.

Úgy éreztem, ez már a kettejük dolga. Aha. Gondoltam én. Csakhogy amikor a tesziöltözőben Virágra vártam, amíg a cipőjét köti, Edina a mobilján pötyögött, majd hisztérikusan felkiáltott.

- - Eltűnt! Eltűűűnt!
  - - Mi? Ki? Mi van? - hajoltak le hozzá a barátnői, szoros körbe zárva Dinát.
  - Úúú - tápáskodott fel az egyikük. - Kitörölte magát. Juj. Miután a rendes profilodról írtál neki.
  - - Hupsz. Akkor nem tetszettél neki - bólogatott a másik, Dina pedig vérben forgó szemmel nézett fel a telefonból, és megállapodott a tekintete rajtam, aki a szemben lévő padon ültem.
  - - Te egy igazi szemétláda vagy! - fröcsögte.
  - - Mi? - kerekedett el a szemem, és Virág is kérdőn nézett felé.
  - - Álmaim két fiúját is miattad veszítettem el!!! Gyűlöllek! Wháá- toporzékolt elmebeteg.
  - - Én félek - állt a hátam mögé Virág, én meg totál lesokkolódva néztem a hisztit.
- Na, ilyet még nem láttam. Edina olyan szitokáradatot zúdított rám, hogy lefagytam, és egyszerűen nem bírtam reagálni. Megkaptam, hogy „elloptam tőle Cortezt”, meg hogy ezt a szerelmét is elüldöztem, miattam írt neki a saját profiljáról, én tehetek róla, hogy kitörölte magát, és most már soha nem tudja meg, hogy ki volt a „másik fele”, mert én elszakítottam tőle. Ekkor Kinga lépett ki a mosdóból, és egy papírzseppel megtörölte a vizes kezét.
- - Dina, megint elhagytad a gyógyszered? Napi háromszor egyet, komolyan mondom.
  - - Te is menj a fenébe! - ordított Kinga arcába.
  - - Ez kész - suttogta Virág.
  - - És te is! - fordult felé reflexből Dina.
  - - Lányok, gyertek lassan órára.
  - - Hagyjon már békén maga is! - üvöltötte Dina a haját tépve. Korponay rezzenéstelen arccal meredt rá, végül komoran felénk fordult.
  - - Tudnom kéne, hogy mi történik itt?
  - - Tanárnő, elnézést, nem úgy értette - vettem azonnal a védelmembe Dinát, mert hirtelen úgy éreztem, ha kirúgják, életem végéig lelkiismeret-furdalásom lesz, amiért felfedte ál-énjét az álbarátjának, akiről kiderült, hogy Zsolti, aki miután megtudta, hogy az Dina, kitörölte Barney-t. Világos, mint a nap.
  - - Mi a bánat van ezzel a lánnyal? - riadt meg Korponay a földre lerogyva zokogó Edinát nézve.
  - - Erős menstruációs görcsök - felelte Kinga. - Alacsony a fájdalomküszöbe.
  - - Na, de ez a stílus... - hüledezett a tesitanár.
  - - Á, nem önnek mondta. Dehogy. Csak a fájdalomtól nem lát. Izé. Kínozza - hebegte Virág.

- - Rendben, Edinát valaki kísérje fel az orvosiba. A többiek meg órára. Reni, miért nem öltöztél át?
  - - Mert meghúztam a lábam vasárnap...
  - - Ezeréves trükk, gyerünk, öltözni - intett szigorúan.
  - - Nem, tényleg. Félmaratont futottam, jótékony célra. Kinga is velem volt - magyaráztam. A tanárnő Kingára nézett, aki engem igazolva bólintott.
  - - Az agyamra mentek, miért nem a fiúkat tanítom? Hormonok, görcsök, hisztéria... Évek óta ez megy... - motyogta a tanárnő kifelé menet.
  - Nem hiszem el, hogy ráüvöltöttél Korponayra - néztem elkerekedett szemmel Edinára, aki kissé megnyugodva (és kifáradva) szipogott a padlón ülve.
  - Nem hiszem el, hogy kimagyaráztátok a beszólásom - suttogta.
  - Figyelj - kezdtem halkan. - Megértem, hogy kiakadtál. De talán jobb nem tudni, hogy kivel leveleztél...
  - - Menj már a francba - nézett fel rám Edina. Aham. Hát, akkor továbbra sem lettünk LB-k. Túlélem.
- Edinát mindkét a-s lány felkísérte az orvosiba görcsoldóért (ellógták az órát), Tami pedig széttárt karral nézett ránk.
- - Istenem. Várom a gimi végét - mondta őszintén.
  - - Ha a ti osztályotokba járnék, én is így lennék ezzel - bólintott Kinga, aztán, mintha csak eszébe jutott volna valami, felém fordult. - Renáta! Ne játssz már Teréz anyát! Dina gyűlöl téged. Fogadd el. Ez soha nem lesz másképp. Csak annyit tegyél meg, hogy elkerülsz. Heti két közös negyvenöt perccel van. MARADJ CSEENDBEN! - ordította az arcomba, aztán kivágta az ajtót, és átment a tornaterembe.
- Érdekes nap, az biztos. Cortezt nem szoktam lányos dolgokkal fárasztani, úgyhogy anyunak tudtam elmesélni, mi történt. Őt viszont nagyon is érdeklik a pletykák.
- Tehát ők ketten álprofillal leveleztek egymással, úgy, hogy nem is tudták? - kérdezte, felém tartva a fakanalat. Hm. Csokiöntet. Bah. Keserűcsoki öntet.
- Igen. Tisztára, mint a Tom Hanks-Meg Ryan-filmben... - vigyorogtam.
- - Kedves történet. Mi lett aztán? - kérdezte anyu izgatottan.
  - - Hát, Tom és Meg összejöttek. A valóságban viszont ez úgynéz ki, hogy Zsolti rájött, hogy Edina az, kiakadt, kitörölte az álprofilt, Edina meglátta, hogy kitörölte az álprofil, és kitépte a haját.
  - - Hát. Nem éppen happy end - húzta el anyu a száját.
  - - Nem. Tényleg nem. Viszont Justine küldött egy szinte tökéletes lakást.
  - - Na! Végre, valami jó hír! Megnézzük?
  - - Persze. Bekapcsolom a géped - ugrottam le a konyhapultról.

Edina: 5/1 - juj. Már tényleg kezdem sajnálni.

Korponay: 5/5* - a tanárnő nagyon jó fej, a pályafutása során szerintem sok brutál hisztérikával találkozott már, így úszhatta meg Dina a Mádayval való beszélgetést...

Álprofilok: 5/? - ennek mennyi az esélye? De komolyan. Örület. De Zsolti akkor is passzolta a sztorit, ha igazán filmszerű lenne.

Sulirádió: 5/5* - Placebo nap. Az *Infra Red* az egyik kedvenc dalom.

©

Holnap ünnepély: 5/1 - bah.

Március 14., szerda

Talán a világon az egyik legjobb dolog mosolyogva ébredni. Valahol még a RÉM álomfázisban bóklásztam, totálisan elszakadva a valóságtól, amikor az álomkép kezdett szertefoszlani, és halkán bekúszott az *Across the Universe* ismerős dallama. Mikor teljesen felébredtem, már javában szólt a szám, én pedig vigyorogva nyúltam az éjjeliszekrényemen lévő telefonoméért, és rekedtes hangon szóltam bele. Aztán azonnal felültem, és riadtan néztem az órára. A francba. Elaludtam.

Úgy volt, hogy először gyorsan beengedem Cortezt, aztán ezerrel elkészülök, és húzunk a március 15-ei ünnepségre a suliba. Végül módosítottam a tervet: előbb gyorsan fogat mostam, megfésülködtem, és feltettem egy kis szájfényt is. Persze ennek semmi értelme nem volt, de mindegy. Cortez totál furán nézett rám, amikor beengedtem (pizsi és smink), aztán visszarohtam az emeletre, hogy számításaim szerint két perc alatt zuhanyozzak. A lépcsőn félálomban rohángálás klassz dolog, sikerült belerúgnom az egyik fokába, így minden bizonnyal eltört egy lábujjam. Mikor tizenkét perc (egyéni csúcs) múlva, csapzottan, fáradtan és a könyökömön véletlenül ottmaradt tusfürdőhabbal leviharoztam az emeletről, Cortez nyugodtan tévézett a nappaliban.

- - Kész vagyok - lihegtem, de már akkor elegendő volt a napból, pedig épphogy csak elkezdődött.

-Jó, mindjárt - bólított, és visszafordult valami sorozathoz.

- - Hé! Én eltörtem a lábam, annyira siettem, ráadásul viszketek is, mert rám száradt a tusfürdő, amit nem volt időm rendesen lemosni - borzongtam meg, és megpróbáltam elérni a hátam egy pontját, de nem sikerült. Cortez összeráncolt szemöldökkel nézett rám, aztán nevetve kikapcsolta a tévét. Indulhattunk is.

Természetesen Virág és Ricsi Virágék utcájában ácsorogva vártak minket. Eszükben sem volt gyalog elindulni a suliba (pár perc séta, hm), úgyhogy ők is késésben voltak, de úgy tűnt, őket ez cseppet sem zavarja.

Brutális késéssel estünk be a tornaterem épületébe, ahol az

ünnepség zajlott. Az ideiglenesen felállított színpadon Kinga, sapka alá rejtve a haját, éppen a 12 pontot olvasta fel.

- Ötödik - kiáltotta erélyesen, aztán odapillantott felénk, miközben mi megpróbáltunk észrevétlenül felsunnyogni a lelátóra.

- - Nem késünk el az ünnepségről, hééé! - ordított ránk.

- - Khm. Kinga! - szólt bele Kardos az előadásba, aki a színpad mellett felügyelte a rendezvényt. - Ilyen pont nincs.

- - De késtek! - hóbörgött, a tanár meg próbálta rávenni, hogy folytassa az előadást. A diákok persze elvesztették a fonalat (meg a pontokat), és az érkezésünkre köszönetet mondani, röhögni, integetni

és lármázni kezdtek. - Fogjátok már be a pofátokat! - üvöltötte Kinga a lelátókon nyüzsgő tanulóknak.

- - Kingaaa! - förmedt rá Kardos a döbbenettől elhűlve.

Kinga kihúzta magát, és megpöckölte a mikrofont, az így keletkezett recsegő, sípoló hangtól pedig a diákok ösztönösen összerázkódtak, a fél sulit meg kirázta a hideg.

- Tehát. 5. Nemzeti őrsereg - folytatta a felolvasást, mi, négyen meg leültünk a harmadik sorba, és megpróbáltunk „némák maradni”. Nem volt könnyű.

Amúgy az ünnepség olyan volt, mint szokott, a tanulók pedig úgy viselkedtek, ahogy szoktak. Cortez zenét hallgatott, Ricsi Angry Birdsszel játszott, Virág vázlatfüzetbe rajzolgatott, Dave napszemüvegben cselezett, mert amíg úgy tűnt, hogy a barátnője szavalását nézi, természetesen netezett a telefonján. Ügyes húzás. Andris és Robi megosztott fülhallgatóval *Welcome To The Jungle-t* hallgattak. A két örült olyan hangerővel nyomta a zenét, hogy Axl sikoltását még mi is hallottuk. Közben persze azzal voltak elfoglalva, hogy az „előnyös helyeken feszülő ünneplőt” nézték a lányokon, és megállapították, hogy a „nagy mellű tizedikes a legdögösebb a blúzban”. Andris és Robi. Az előbbi elmúlt tizennyolc, az utóbbi pedig mindjárt ünnepli a nagykorúságát. Tény, hogy az ember kora és viselkedése nem egyenesen arányos. Aki nem hiszi, gondoljon rájuk. Macu egy lánnyal sms-ezett, Zsolti viszont a szokásostól eltérően nem kísérte figyelemmel Macu tevékenységét, csak a helyén ült és zenét hallgatott. Zsolti csendben. Egy ünnepségen. Több mint gyanús.

- - Pszt - hajoltam előre, és mivel nem vett észre, odanyúltam, és megböktem a térdét.

- - He? - nézett rám, kikapva a fülhallgatóját.

- - Minden oké?

-Aha. Miért?

- - Csendes vagy ma.

- - Fáradt vagyok.

- - Oké - bólintottam. - De figyelj. Ha bármi van, szólj. Jó?

- - Koszi - mosolyodott el.

Nem tetszett Zsolti viselkedése. Csendes volt, rosszkedvű, és, ami a legijesztőbb, úgy nézett ki, mint aki gondolkozik. Húú. Még Karcsi is pislogva nézett körbe, teljes értetlenség ült ki az arcára. Amióta a Szent Johannába került, ez volt az első olyan alkalom, hogy nem kínozták meg egy ünnepségen. ©

A műsor végén (hála a jó égnek, rövid volt) meg kellett esküdnünk Kingának, hogy „rabok tovább nem leszünk”, aztán mehettünk a dolgunkra.

Nincs is jobb, mint egy szeles, napsütéses napon dél előtt végezni a sulival úgy, hogy másnap nincs tanítás. Az épület elé kiérve csoportba verődve tervezgettük a délutánt meg a holnapi napot.

• - Szál', akkor holnap reggel hánykor megy a vonat? - kérdezte Ricsi.

• - Hová mentek? - kérdeztem csodálkozva.

• - Szhelyre - felelte Ricsi. - Csekkolunk két lakást.

• - Találtatok lakást? - kerekedett el a szemem, és Virágra néztem, aki nem említette nekem ezt az „apró részletet”.

• - Nem mi. Izé. Az ingatlanosunk - magyarázta.

- Van ingatlanügynökötök? - esett le még jobban az állam. Merthogy nekünk Borrel ajánlott egyet, de iszonyat drága, így nem tudtuk felfogadni.

- Ja - közölte Ricsi. - Dave - mutatott rá a telefonjával böngésző Dave-re.

• - Óóó - nevettem fel. - Dave keres nektek lakást?

• - Már találtam is - mondta Dave, fel sem nézve az iPhone-ból.

• - Holnap elmegyünk megnézni.

• - Komolyan? Az tök jó! - mosolyogtam Virágra. - Kik mennek?

Kiderült, hogy Dave leszervezett holnapra két albérletet, úgyhogy megindulnak vonattal. Ricsi, Virág, a két jövőbeni lakótársuk, Andris és Robi, valamint Dave, az ingatlanközvetítő (?) és Kinga. Ő állítólag csak kísérőként megy, hogy „ellenőrizze a lakás állapotát” és titkon szerintem Andrisék viselkedését is. Nem mindennapi társaság, úgyhogy nyugodtabb vagyok, hogy megy velük egy józan gondolkodású ember is.

-Jöttök? - kérdezte Ricsi Corteztől és tőlem.

• - Én sajnos nem tudok, holnap Petivel találkozom - mondtam, merthogy emós barátom meglátogat holnap, és már rég megígértem neki, hogy vele töltöm a napot.

• - Az ki? - kérdezte Macu gyanakodva, aztán Cortezhez fordult, amolyan „kell egy szamuráj segítsége???” stílusban.

- Az emós gyerek - legyintett Cortez, és ezzel a mozdulattal biztosította Macut, hogy nincs mitől félnie, „ártalmatlan” a tag.

-Jaa. Az? Jó - intézte el Macu is a Peti kérdést. Szegény Peti. Rá mindenki csak legyint.

- C? - nézett Ricsi Cortezre, visszatérve az eredeti „jöttök velünk?” kérdésre.

- - Holnap nekem sem jó - rázta meg a fejét, és itt le is zárta a témát. Na, nem valami titkos programról van szó, csak mivel én mondtam, hogy Petivel találkozom, Cortez is úgy alakította a napját, hogy nem ér rá. Ennyi.

Dave kezében megcsörrent a telefonja, úgyhogy mindannyian kérdőn néztünk rá. Mivel Mary J. Blige *Family Affair* című dala szólalt meg.

- - Kinga - mondta magyarázatképp, majd felvette a telefont, és kissé elsétált beszélni.

- - Ez van beállítva neki Kinga hívásakor? - röhögte el magát Ricsi.

- - Miért? Virág csengőhangja jobb a telódon? - kérdezte Andris vihogva.

- - Mire csörög? - érdeklődtem.

- - Úúúú. Megmutizom. Én állítottam be - tapsikolt Virág, aztán előszedte a mobilját, és felhívta a mellette álló Ricsit.

Pár pillanattig vártunk, majd a készülék az Ocho Macho *Jó nekem* című dalát kezdte játszani.

- - Úúúgy imádom ezt a számot - ujjongott Virág, aztán rögtön énekelni kezdett: „az öreg raszta tanítja everything's alright”...

- - Kinga volt - sétált hozzánk vissza Dave. - Most öltözött át, és már jön kifelé. Aki úgy érzi, hogy üvöltetni fog vele, siessen.

- Léptünk - nyomta ki a telefonját Ricsi, majd karon ragadva Virágot, velünk együtt elindult a kocsira felé.

Nos, nem nagyon viselkedtünk úgy az előadás alatt, hogy megvárjuk Kingát, szóval Dave tíz másodpercen belül egyedül állt a sulis előtt. Mindenki más eliszkol. ©

Cortez hazadobott, és megbeszéltük, hogy később átjön filmet nézni. Kevin Spacey-estet tartunk, ami azt jelenti, hogy hozza a filmeket. Kettőt is. A *Közönséges bűnözők*, amit ő akar nézni, és a *Dávid Gale életét*, amit meg én. ©

Anyu még nem volt otthon, mert lekötötte a figyelmét, hogy amíg az ország nagy részében szeles, melegedő idő volt, addig máshol még előfordultak hószállingózások. Apu sem volt még sehol, amikor beszéltem vele, azt mondta, sokáig az irodában lesz, de ne aggódjak, rendelt pizzát. Hah. Jó neki. Én meg felbontottam egy csomag gofrit, vastagon megkentem nutellával, aztán rányomtam egy fél tubus szintetikus tejszínhabot. Éljen az egészséges életmód. Az uzsimmal együtt lehuppantam a babzsák fotelemre, és *A Cég* legizgalmasabb részét olvastam, amikor csöngettek. Első gondolatom az volt, hogy egyedül vagyok otthon, senkit nem várok, így nyilván egy vérszomjas zombi akar bejutni a házba. Soha többet nem nézek 16+-os filmet. Jaj.

A biztonság kedvéért egy fegyvernek minősülő tárggyal mentem ki a kapuhoz, ami jelen esetben egy cipőkanál volt. Jó, nem találtam hatásosabbat. A hátam mögé rejtett eszközzel nyitottam ki a kaput, és megkönnyebbülten engedtem le a karom. Nem zombi volt. Hanem Zsolti.

• - Szia! - üdvözöltem, és konstatáltam, hogy már vagy háromnegyed órája elváltunk...

-Csoki. Zavarlak? - kérdezte komoran.

• - Dehogy! Gyere! Van gofrim - invitáltam be a házba.

• - Kösz. Minek a cipőkanál?

• - A zombik ellen - vágtam rá kapásból.

- Ja. Vágom.

Felmentünk a szobámba, és miközben én tovább ettem, a szememmel Zsoltit követtem, aki fel-alá járkált. Megnézegette a tükrořmön lévő fényképeket, aztán pakolászott egy sort az asztalomon, végül megpengette az állványon álló gitáromat. Erősen úgy tűnt, hogy mondani akar valamit.

• - Zsolti... - kezdtem.

• - Igen?

• - Nyugodtan elmondhatsz... bármit - néztem mélyen a szemébe, igyekezve azt sugallni, hogy szívesen meghallgatom, akármi is a baja.

-Tudom. Azért jöttem. Reni, passz. Fogalmam sincs, mi legyen. És ezt nem tudom Kingával megdumálni.

-Oké, oké - kerekedett el a szemem. - Miről van szó? - kérdeztem gombóccal a torkomban, mert hirtelen belém hasított a gondolat, hogy mi az, amit nem tud Kingával megbeszélni. Csak olyat, ami érinti Kingát. Űristen. Ugye nem az van, hogy még érez iránta valamit??? Neee. Neneneneneeee!

- Asszem' gáz van - dobolt idegesen a térdén, amikor végre abbahagyta a járkálást és leült a másik babzsákomra.

-Igen, ezt most én is úgy gondolom.

• - Mit csináljak?

• - Zsolti. Dave és Kinga a legjobb barátaid. A kapcsolatuk elején, sőt, még mielőtt járnı kezdtek volna, az áldásodat adtad a dologra. Ezt ne felejtse el - kezdtem, Zsolti pedig felvont szemöldökkel nézett rám.

• - Te miről beszélsz?

- Ööö... Miért? Te miről? - szégyelltem el magam hirtelen. Ja, lehet, hogy nem is arról van szó? Hogy én mekkora hülye vagyok!

• - Edináról! - közölte egyszerűen.

• - Kiről? - hüledeztem.

• - Basszus. Az nem lehet, hogy amíg nem tudtam, hogy ő az, addig zsír volt minden. Annyira jót dumáltunk. Totál egyre járt az agyunk. Nagyon bírtam. Komolyan. Amíg nem tudtam, hogy ki ő - ismerte be. Velem meg kezdett forogni a szoba.

- Ööö... Oké, ugye az nem titok, hogy Edinával mi nem igazán vagyunk jóban... így nehéz tanácsot adnom...

- - De velem jóban vagy. Segíts már - nézett rám Zsolti kétségbeesetten. Szomorúan. És... a fenébe. Szerelmesen. Igen, szerelmesen! OMG.

- - Persze hogy segítek - mondtam meghatottan, mert igazán jólesett, hogy rám gondolt. És igen. Megértem, hogy Kingával erről miért nem tud beszélni. Mert ő akkor is a volt barátnője, ha „olyan régen volt, talán igaz sem volt” sztori az övék. - Figyelj. Mit érzel?

-Hiányzik, hogy dumáljunk...

- - Edina?

-Nem. Nem ő! Az, aki akkor volt, amikor még nem tudtam, hogy ő az - győzködött, én meg próbáltam követni.

- - De Zsolti. Az is ő volt. Csak nem tudtad.

- - De én nem bírom Dinát! Már jártam vele. Rémes volt. - Na, most erre mit mondhattam volna?

- - Talán akkor nem ismerted meg azt az oldalát, amit most megismertél és megkedveltél... - tűnődtem, gondolataimban pedig megpofoztam magam, amiért éppen Edina mellett korteskedtem. Milyen világ ez? Segítség!!!

-Az, akivel chateltem meg leveleztem... Jó fej volt. Meg kedves. Meg tényleg', totál értékelte a beszólásaimat. Csomót röhögtünk.

- - Zsolti, ő Edina volt - néztem rá sóhajtván.

-Ja. Ez az én bajom.

-Szerintem ez nem baj. Jó, régebben jártatok együtt. De az ezer éve volt. Azóta sok minden történt. Változtatok. Mindketten - magyaráztam. - És különben is. Mikor volt már, hogy szakítottatok?

- - Várjál - töprengett. Szerintem három teljes percig néma csendben gondolkoztunk, amikor riadtan összenéztünk. - Basszus.

-Mikor szakítottatok? Zsolti, ugye szakítottatok??? - kaptam a szám elé a kezem.

-Nemtom'. Nem rémlik.

- - Oké - tettem fel a kezem, amolyan „álljunk meg egy pillanatra” stílusban. - Kingát ismerve, mindent meg fog érteni. Azt is, ha beleestél Edinába. Azt is, ha esetleg járni fogtok. De menekülj, ha kiderül, hogy hivatalosan nem szakítottatok Dinával, és úgy jártál Kingával!

- - Végem van - röhögött fel Zsolti vörös fejjel.

- - Szerintem is. Gofrit? - nyújtottam felé a tányért.

- - Diétázom - rázta meg a fejét, aztán átgondolta a dolgot. - Bár Kinga hamarosan megöl, úgyhogy... miért is ne? Legalább úgy halok meg, hogy ettem egy jót előtte - vett el egy gofrit, és a felét benyomta egy harapással.

Csendben ettünk, aztán megkérdeztem azt, ami folyamatosan

zakatolt a fejemben.

- - Most mi lesz?
  - - Passz. Szerinted? - kérdezett vissza.
  - - Hát. Sokat gondolsz rá?
- Ja. Eléggé.
- - Szeretted? - suttoztam.
  - - Asszem', nagyon bírom - finomította a választ.
- Hú.

- - Én is ezt mondom - bólintott. - Lesz egy nőm, akivel a fél sulis jár már. Köztük én is. És mivel sose szakítottunk, azóta összevissza csaltuk egymást - dőlt hátra, és elterült a padlón.
- - Minden kapcsolatban vannak nehézségek - vigasztaltam, mire Zsolti a homlokát fogva bámulta a plafont.
- - Közhelyek helyett megdobnál még egy gofrival?
- - Naná - mosolyodtam el.

Zsolti szívzúrjei soha nem hétköznapiak, így tulajdonképpen Cortez érkezéséig beszélgettünk. És hogy mire jutottunk? Arra, hogy én beszélek Kingával, ő pedig Edinával. Szerinte ez így korrekt. Jó, az igazság inkább az, hogy ezt nem tudná hogy tálalni

Kingának, ezért átpasszolta nekem, mondván „én vagyok a legjobb barátja”. Ez a jelző annyira melengette a szívem, hogy gondolkodás nélkül belementem, és csak később kapcsoltam, hogy ez egy csel. Úgyhogy gyomorgörcsöm van, hogy mégis hogyan tálaljam Kingának ezt az egészet. Vááá.

Ünnepség: 5/2 - szokásos

Egyenünneplő: 5/1* - aki ezt kitalálta, gyűlöl engem. Ez tény.

Szombathely: 5/5 - azért kíváncsi vagyok, ezek, hatan mit művelnek majd.

Ocho Macho: 5/5* - este meghallgattam még vagy ötször.
„Láttam a madarakat szállni az égen, Sajnos szemembe süttött a nap”. ♥

Zsolti és Dina: 5/? - Óriási OMG!

Peti: 5/5 - juhú, de rég találkoztunk.

Albérlet: 5/5*** - miután Cortez és anyuék is rábólintottak, megírtam Justine-nek, hogy megfelelj, költözzünk oda. Uh.

El sem hiszem. Megvan a lakás? Megvan a lakás!!!

Március 16., péntek

Elképesztő nap! De komolyan. A tegnapi nyugi után ma totális káosz alakult ki. Merthogy tegnap semmire nem jutottunk Zsoltival, mármint az ő ügyével kapcsolatban, ugyanis Kinga Szombathelyen volt Virágékkal, addig pedig, amíg én nem beszélek Kingával, Zsolti nem beszél Edinával. így én az egész napot

Petivel töltöttem. Ettünk a Főzelékfalóban (uhu, töltött csirke és diós guba), aztán beültünk egy kávézóba, és órákat beszélgettünk. Az egyeteméről, a barátnőjéről (megismerkedett egy emós lánnyal, akivel dúl a láááv), meg az én egyetememről és barátomról. Zenékről, filmekről, suliról, mindenről. Peti, valakivel ellentétben (akinek a nevét nem írom le, és aki nem Voldemort...) örül a boldogságomnak, támogat mindent, ami szerinte nekem csak

jót tehet, és kedveli Cortezt, mert úgy látja, hogy Cortez konkrétan mindennél jobban szeret engem. Ezt azzal indokolta, hogy emberek, akármilyen lazák, nem szoktak csak úgy mindent eldobni és a barátnőjükkel egy idegen országba/városba költözni. Igen, ezt én is így gondolom.

Ma reggel a suliban minden okésan indult, a sulirádióból Pinkszámok szóltak (a *füst like a pilk* és *U+Ur baridét* ismertem fel), aztán Zsolti unszolására (folyamatosan bámult és Kinga felé biccentgetett), kihívtam Kingát a mosdóba.

- - Mi van, Renáta? - állt meg csípőre tett kézzel, miközben nem túl bájosan elzavarta Krisztiéket, akik a tükörnél sminkeltek.

Virág becsukta mögöttük az ajtót (végzőselőny, kiküldhetünk kilencedikeseket...), én pedig kínosan néztem Kingára.

- - Beszélünk kell Zsoltiról.
- - Mi van Zsoltival? - kérdezte reflexből, és úgy láttam, már az is aggodalommal tölti el, hogy feltételezhetően valami baj van.

- Ne aggódj, nincs semmi komoly. Csak van valami, amit én szeretnék megbeszélni veled, mert ő nem tudja, hogyan reagálnál...

- - Hallgatlak!

Én pedig elmondtam. Mindent. Hogy Zsolti hülyülése Edinával komolyra fordult, és akármennyire is cikinek tartja, valahol mélyen jól belezúgott, amikor még nem tudta, hogy róla van szó. Kinga rezzenéstelen arccal hallgatott, Virág a mutatóujjával húzogatta a rágóját, és amolyan „ezdeizgiiii” pillantással figyelt, én pedig élénken gesztikulálva magyaráztam. Ha levettük volna a hangot, talán egy profi Activity-játékos rájött volna, hogy miről van szó, annyira mutogattam.

- - Zsolti és Dina? - tárta szét a karját Kinga. - Ez engem miért zavarna? Amennyiben Zsolti valóban ezt akarja, támogatom, de mellesleg abszolút nem kell az én beleegyezésem, nagyon rég volt, hogy mi együtt jártunk. Csakúgy, mint amikor Dinával járt...

- - Khm. Igen. Hát, ha már itt tartunk... - köhintettem.

Igen. Kinga teljesen higgadtan fogadta a hírt, miszerint Zsolti és Edina egy hullámhosszra kerültek. Azonban a másik dolgot már

nem nyelte le. Csak hunyorogva vártam, hogy kicsapja maga előtt a mosdó ajtaját, aztán Virággal utána siettünk. Kinga úgy rontott be a terembe, hogy még a tévé előtt léggitározó Andris és Robi is „letette a képzeletbeli hangszert”, Ricsi kinyomta a *Falling Away From Me* a telefonjából, Zsolti pedig ösztönösen hátrált.

- - Te poligám állat! Hogy gondoltad ezt? - üvöltötte Kinga.
  - - Hé, hé! Elfelejtettem lezárni a dolgot! De nem pálya! - vágta rá Zsolti.
  - - Nem pálya??? - hüledezett Kinga. - Mond neked valamit az a kifejezés, hogy monogámia???
  - Nyugi már, mondom, hogy elfelejtettem! De nem gáz, csak hivatalosan nem mondtuk ki, amúgy már rég nem volt semmi - erősködött Zsolti.
  - - Idióta! - förmedt rá Kinga.
  - - Miről van szó? - kérdezte Dave, mire Kinga is és Zsolti is kelletlenül lesütötte a szemét.
  - - Egy régi félreértés, aminek már semmi jelentősége - mondtam.
  - - Rendben - bólintott Dave, és tovább nyomkodta a telefonját, Kinga pedig elkapta a tekintetem, és az arcáról valami olyasmit olvastam le, hogy „köszönöm”.
  - - Na, nyugi van? - kérdezte Zsolti Kingától, aki unottan sóhajtván fordult felé.
  - - Te egy irtózatosan nagy barom vagy - felelte, mire Zsolti felröhögött, Kinga elmosolyodott, aztán odament Dave-hez, és a padjára felülve átlapozta a mappáját. Ez az egyszerű mozdulat sokkal többet árult el Kingáról, mint szeretne volna. Azt jelezte, hogy bármi is volt régen, nem érdekli, mert az ő helye Dave mellett van. És én azt hiszem, ott van jó helyen.
- Ez volt az első sztori. A második csak estefelé következett. Miután a tanárokat nem érdekelte a diákok zúgolódása, miszerint „minek kellett erre a napra bejönnünk???", leadták az anyagokat, kíméletlenül dolgoztunk ki tételeket, sőt, Gondosnál feleltünk is, majd ofőórán a zömében nagykorú osztályunk boldogan fogadta, amikor Haller közölte, hogy játszani fogunk.
- - Úúú, de jóóó! - vigyorgott Virág.
- Jó. Tehát. Mindenki kap egy társat - kezdte Haller.
- - Egy jó nőt? - vágott közbe Robi.
  - - Haraszti, beszéllek! - szólt rá az ofó, amolyan nem túl szigorú, „irgumburgum” pillantással. - Tehát. Cortez és Virág, Andris és Jacques, Dave és Robi, Macu és Zsolti, Ricsi és Reni, valamint Kinga és Gábor. A feladat a következő: képzeljétek el, hogy mindenkiről készül a gimnáziumi éveket összefoglaló személyes videó. A társatok videójának adjatok egy öt bemutatkozó címet, és válasszatok hozzá egy dalt is.
  - - Most akkor nem értem - intett Ricsi. - Ren nem létező

videójának én adok címet és zenét?

- - Pontosan - bólintott az ofó.
- - Tanár úr, hány perces a videó? - jelentkezett Dave.
- - Ez egy elképzelt videó - próbálta elmagyarázni Haller a játékot. Újra.

-Jó, de képzeletben hány perces? - pedzegette tovább Dave.

- - Akkor három - tárta szét a karját Haller tanácstalanul, hátha így már elkezdünk dolgozni.
- - Köszönöm - mondta Dave, és úgy tűnt, ez hatott. így már nekiállt a feladatnak. ©

Az üres lapom fölé hajolva azon gondolkoztam, Ricsi videója alá milyen zenét tennék.

- - Pszt. Ren - szólt Ricsi, és úgy tűnt, működik a telepátia.
- - Igen?
- - Ne valami bénát - kérte, én meg kínosan sóhajtván előszedtem a mobilom. Kösz, ezt jónak mondja. Kutakodtam a többiek által feltöltött zenék között, végül azt hiszem, megtaláltam a tökéletest, úgyhogy még címet adtam a videónak, és kész is voltam.

A feladat mindenkinek baromira tetszett, viszonylag hamar meg is voltunk vele, és mivel egy csomóan röhögtek már az ötletelés közben is, nem volt kérdés, hogy a végeredmény egy globális, csoportos vihogás lesz.

- - Beszedné vala... köszönöm, Kinga - szólt az ofó, amikor Kinga, meg sem várva a kérést, összeszedte a lapokat. - Tehát. Virág szerint Cortez gimnáziumi éveinek a címe: „A Szent Johanna legje”. Zenének pedig a Foo Fighters *Pretender* című dala. Ez telitalálat volt. Cortez mindenkinek a „leget” jelentette. A legjobb barát, a legmenőbb diák, a tanárok számára a legidegesítőbb tanuló, van, akinek a legutáltabb, másnak a legimádottabb személy, aki a legtöbbet hallgat, akire a legtöbbet figyelnek, akinek a legtöbb követője akad (a virtuális és a való életben is). A leghelyesebb, a leglazább, a legjobb, másnak a legrosszabb, a legelérhetetlenebb, legkiismerhetetlenebb. Cortezzel szemben nincs közömbös ember. A leg. ©

- Cortez szerint Virágot ezzel a jelzővel lehetne bemutatni: „100% Csillámpóni”. Ezen mindenki elröhögte magát, Virág pedig széles vigyorral nézett Cortezre. - A hozzá illő zene pedig - folytatta az ofó - Grandaddy: *Crystal Lake*.

- Úúú, kökiii! - virult Virág, aki természetesen az egyik kedvenc dalát kapta.

Andris szerint Jacques jellemzője „A csendes franszia kukta”, dalnak meg megkapta hozzá a *Kóristák* zenéjét, mert a rocker szerint „Zsák ezt óbégatja az énekarban kilencedik óta”. Jacques Andrisnak az „Őrült kocka, sokszor hörög” címet adta, zenének

pedig az általa ismert „legdurvább” rock dalt, ami a Queen *Princes of the Universc* volt. Dave Robinak hasonló címet szánt („Az elmebeteg rockerünk”), aláfestő számnak pedig Led Zeppelin *Kashmiijút*. Robi Dave videójának az „iMan, aka online Dave” címet adná, zenének pedig a *Seven NationArmy* a White Stripestől. Természetesen Ricsi rögtön elkezdte dúdolni a dalt, Zsolti a padján dobolta a dallamot, és totál nagy káosz alakult ki. És csak ezután következett a vihogás. Macu és Zsolti. Előbbi megkapta a „Szomorú szamuráj” címet, hozzá pedig Kozsó dalát, természetesen. Az ofő jól le is szúrta Zsoltit, hogy ne komolytalanokdjaja el

a játékot, de mivel Macu konkrétan lefordult a röhögéstől a székeről, Haller nem bírt már velünk. Zsolti elképzelt videójának Macu az „Egy igazi barát, és persze muhahaha” címet adta, a hozzá passzoló dal pedig a RHCP *Can't Stop* dala lenne. Az ofő kért egy kis csendet, aztán mi jöttünk Ricsivel.

-Reni ezt írta Ricsiről: „A kedvenc életművészünk”. A választott dal pedig Korn: *Got the Life*.

-Kösz, Ren.

• - Nincs mit - bólintottam.

- Ricsi Renit így mutatná be: „A biztosan bizonytalan Ren” - nézett rám az ofő elismerően bólintva, én pedig nevetve hátrafordultam Ricsihez.

• - Ezt hogy érted? - kérdeztem, mire az egész osztály felröhögött.

• - Reni kapott egy dalt is hozzá. Beatles: *Help* - folytatta Haller.

• - Köszönöm - mosolyogtam a könnyeimmel küszködve.

-Nyugi, Ren. Ha készülne a Szent Johanná-s éveidről egy videó, akkor rád férne a segítség... - nevetett ki Ricsi.

• - Gondolod? - tettem az arcom a tenyerembe nevetve, mire az egész osztály együtt kántálta, hogy „igen!!!”. Oké, hát, ők tudják.

-Az utolsó párosunk. Gábor Kingának „A kegyetlen” jelzöt adná...

- Imádom az ilyen jelzőket - bólogatott Kinga elismerően. - A legtöbb uralkodónak is volt negatív gúnyneve.

• - Én ennek annyira nem örülnék - hintázott Ricsi a székén.

-A hozzá adott dal pedig Beyoncé... - folytatta az ofő, mire a szavába vágott az éles csengő.

• - Csokoládés parfé, jó hétvégét! - kapta fel a táskáját Zsolti.

• - Gyerekek, még maradt név! Várjatok egy percet - kérlelt minket.

• - Már mindenki volt! Csókolom - indult meg Andris az ajtó felé, mire Robi meg akarta előzni, így ők összeverekedtek az ajtóban, egészen addig, amíg Ricsi ki nem lökte mindkettőt a

folyosóra.

• - Zsidák lemaradt - vette fel a mappáját Kinga.

-Nem gond - legyintett Gábor. - Gondolom, nekem amúgy sem tudtál nevet adni...

-Dehogynem - közölte Kinga. - „A csendes.” Ezt adtam. Találó, nem? - kérdezte Kinga.

• - Nem, ez hazugság - felelte, mire elnevettem magam. Ez vicces beszólás volt.

A folyosón kiszedtem a suliboxomból a cuccomat, majd örömmel vettem észre, hogy leszakad a vállam a táskám súlyától. Cortezt várva odapillantottam Zsolti felé, aki az a-sok terme előtt ácsorgott, és a kilépő Baranyai tanárnőre ráüvöltött, hogy „Csókolom a tanárnőt!!!”.

• - Nagy Zsolt, argh - legyintett Baranyai. Igen, Zsoltira általában ezt reagálják a pedagógusok.

Kinga megállt mellettem a folyosón, így mindketten Zsoltit néztük, aki elengedte a teremből kicsörtető a-sokat, majd megragadta Edina karját.

- Mit akarsz? - kérdezte Dina, felvont szemöldökkel nézve a karját, amolyan „vedd már le rólam a kezéd!” stílusban.

• - Barney beszélne veled egy-két dologról - felelte Zsolti. Edinának elkerekedett a szeme, és konkrétan lesápadt.

• - Menj már! - szaladt ki a száján.

- Ja, én is így reagáltam. Na, térj magadhoz, aztán dumáljunk erről - javasolta Zsolti, majd Edinát a karjánál rángatva a lépcső felé vezette.

• - Hogy ebből mi lesz - néztem utánuk.

• - Akármilyen is lesz - fordult felém Kinga, és mindkét kezét a vállamra tette (amúgy is lehúzott a táskám súlya) -, mi, ketten egy szövetséget alkotunk.

• - Hárman - javítottam ki. - Virág is velünk van.

- Jó, hagyjuk Virágot, azt sem tudja, mit jelent a szövetség kifejezés - fújtatott Kinga. - A lényeg, hogy ha Zsolti behozza Edinát a társaságunkba, az az ő életében változás. A miénkben nem.

• - Mit akarsz ezzel?

• - Hogy nem lehetünk vele jóban! Ellenség.

• - De Kinga, ha Dina hozzánk csapódik, akkor nem nézhetjük levegőnek! - töprengtem, mert az elég furán venné ki magát, ha Dina ott lenne velünk (ez már amúgy is fura gondolat), és ha, mondjuk, hozzánk szól, mi nem válaszolunk. Merthogy elmúltunk öt évesek.

• - Ne felejtse el, Renáta, hogy én mindig kiálltam melletted.

• - Tudom, de ez most hogy jön ide? - néztem rá kérdően.

- Úgy, hogy ne feledd, Edina Cortez-bolond, ő az egyszemélyes „Imádlak Cortez Club” elnöke...

• - Oké, én nem akarok Edinával barátkozni, sőt, annak örülök, ha minél messzebb van, főleg Corteztől. De Zsolti a barátunk, az ő döntését tiszteletben kell tartani. És ha az Edina, akkor azt is.

- Ó, a jószágos Renáta. Mindjárt hányok - forgatta a szemét hitetlenül.

• - Kinga, mi bajod van? Az, hogy Zsoltinak barátnője lesz? - kérdeztem idegesen.

• - Beverted a fejed? Hogy lenne már az a bajom? Mi ütött beléd? Hogy jut ilyen eszedbe?

• - Már nem tudok másra gondolni. Hülyén viselkedsz! - szúrtam le.

• - Én? Te fogadod be Dinát, akarsz vele beszélgetni, jössz majd a nevetséges, naiv „kedves lány vagyok, mindenkit szeretek, szeressen mindenki viszont” stílusoddal...

• - Most meg miért bántasz?

• - Mert ilyen vagy! - vágta a szemembe. És akkor beugrott. De nem. Az lehetetlen. Vagy mégis? Kinga a barátságunkat félti? Hogy valaki, ez esetben Edina (!!!!), közénk állhat???

• - Kinga - mosolyodtam el óvatosan, nehogy észrevegye. - Én nem kedvelem Edinát, ha Zsolti szereti vagy vele van, akkor elviselem, de nem tervezek a barátnője lenni. Nekem két barátom van. Te és Virág.

-Jó, kit érdekel? Ne érzelgősködj már állandóan.

-Tudom, hogy ez nem érdekel téged - sóhajtottam „csalódottan”.

- Nem hát. Szerinted van nekem időm ilyesmire? LB-listákat gyártani? Ébredj már fel, percre pontosan be vannak osztva a napjaim, sem türelmem, sem energiám nincs a gyerekes dolgaidra.

• Igen, tudom, túlvállalod magad. Éppen ezért gondoltam arra, hogy elhívom Dinát moziba. Zsoltinak biztosan jólesne... - blöfföltem, mert látni akartam Kinga fejét. Hát, megérte. Konkrétan eltorzult a dühtől.

• - Moziba? Elhívod moziba? Hát, így állunk - fröcsögte, és kábé úgy nézett rám, mint egy csótányra.

• - Hah! - kezdtem ugrálni előtte hirtelen. - Dehogy hívom moziba! Csak látni akartam, milyen arcot vágysz! Igenis érdekel téged!

• - Fejezd be az ugrálást! - förmedt rám, de gyanítom, nem az ugrándozásom zavarta, hanem, hogy átvertem. ©

• - LB-k vagyunk, LB-k vagyunk! - skandáltam, a folyosón lévő alsóbb évfolyamosok pedig kérdően és érthető módon aggódva néztek felénk.

- Mondom, hogy fejezd be!!! - üvöltött rám.

- Nem! Mert te a legjobb barátom vagy, én pedig a tiéd! - ugrándoztam tovább enyhén gyerekes stílusban, aztán a következő pillanatban abbahagytam, mert Kinga a kezében tartott vaskos

mappával rácsapott a fejemre. - Aúúú! - ordítottam fel.

- Na, végre. Abbahagyta - mondta megkönnyebbülten.

• - Ez fáj - dörzsöltem a fejem.

- Megérdemelted. Ha pedig moziba akarsz menni, hívd fel - tette hozzá felszegett állal.

- Sosincs időd.

• - Majd szakítok rá - enyhült meg kicsit az arca, én pedig sajgó szívvel elmosolyodtam. Nagyon szeretem Kingát, és még nem igazán tudom elképzelni a jövőt nélküle.

• - Tényleg fáj! Púp lesz rajta - panaszkodtam, pont a támadómnak.

• - Mutasd - hajtotta le a fejem, és ellenőrizte az általa okozott sérülésemet.

- Hát, ti meg mit tetvéskedtek? - kérdezte Ricsi a teremből kilépve, Virággal a hátán (?).

- Érdekes, hogy ezt kérdezed két igényes lánytól, miközben a raszta hajadban eltűnt személyek is lehetnek, és egy majom lóg a hátadon - nézett rá Kinga.

• - tíúú. Szeretnék egy kismajmot - ábrándozott Virág.

• - Emó, te vagy a kismajom - nézett félig hátra rá Ricsi, én pedig nevetve figyeltem őket. Cortez, Dave és Macu is kijött a termünkből, úgyhogy együtt indultunk kifelé a suliból.

- Hé - néztem Cortezre. - Tudod, mi lenne nagyon romantikus? - rántottam meg a táskám a vállamon.

• - Nem, de biztos elmondod.

• - Ha hoznád a táskám.

• - Mi? - kérdezte furán.

- Jó, megszakadok - egyszerűsítettem le a kérésemet, mindenki számára érthetően.

• - Akkor azt mondd - nevetett ki. - Add már ide - vette el tőlem, én pedig megkönnyebbülten húztam ki magam. - Mi van ebben? - kérdezte.

- Könyvek és tételek. Ahogy mindenkiében... - néztem körbe. Értetlen arcokat és üres táskákat láttam magam előtt. Ó, hogy csak én veszem komolyan a közelgő érettségit. Értem.

Miután otthon kiolvastam *A Céget* (wow, de jó könyv!), fél hét körül értünk Zsoltiék garázsába, és senkit nem zavart különösebben, hogy Zsolti nem volt ott. Ez nem probléma, az apukája szívesen lát minket, vagy inkább már megszokta a társaságunkat, úgyhogy Ricsi és Kata zenélt, Virág betűtípusablont készített, azt rajzolgatta, Jacques, Flóra, Kata és Gábor csocsózott, Kitti nézte a játékot, Karcsi pedig céltalanul járkált, nem volt elfoglaltsága.

Zsolti nélkül elég elveszettnek tűnt, mintha nem találná a helyét, vagy ilyesmi. Kinga tanulmányi átlagot számolt

(másokét), Dave ezeket az „adatokat bevitte a gépébe”, Macu pedig bökdösődött a Facebookon. Tipikus péntek este. A zűrzavart megkoronázta Andris és Robi, akik „légegyüttest” alapítottak, és Ricsiék zenéjére a két rocker léggitározott és légdobolt. Persze a garázsban van egy halom hangszer, de a két rocker a Guitar Herón kívül nem játszik semmin, így „igazi zenét” nem tudnak produkálni, emiatt csak imitálják. Remélem, egyszer rájövök arra, hogy mi a jó abban, ha a levegőt pengetjük. Vagy inkább addig jó, amíg nem tudom. Úgyhogy amíg a többiek jól elvultak, én Cortezzel beszélgettem a jövőbeli dolgokról, pontosabban, hogy beszélt a szüleimmel (telefonos kapcsolatban vannak, a tudtomon kívül, hűű), és egyetértettek abban, hogy jó lesz az a lakás, amit Justine küldött nekünk.

- Csokker - lépett be Zsoltsi negyed nyolc körül a garázsba. Kingával összenéztünk, és szavak nélkül, csupán szemkontaktussal megállapítottuk, hogy Zsoltsi egyedül érkezett. - Rendeltetek kaját? - nézett körbe a társaságon.

• - Nem, megvartunk veled téged is - mondtam.

| - Mi meg voltunk bent a házban, és csináltunk szendvicset - mutatta fel Andris a kezében tartott kiflit.

- Ti pontosan miért ide jártok kajálni? - nézett fel Macu a gépéből.

- Mer' itt mindig jókat találunk - válaszolta Robi, aki szintén feltankolt Zsoltsiék hűtőjéből.

• - Apámmal találkoztatok? - érdeklődött Zsoltsi.

- Ja, amikor bementem a fürdőszobába borotválkozni - felelte Andris „egyszerűen”.

-Hogy mit csináltál??? - meredt rá Kinga totálisan elképedve.

- Borotválkoztam. Nézd - húzta ki magát Andris. - Én férfi vagyok. Szőrzettel - ismerte be.

- Az engem nem érdekel. A kérdésem arra irányult, hogy miért Zsoltsiéknál borotválkozol? - fogta a fejét Kinga.

• - Mert itt jó az arcszesz.

-Ti hülyék vagytok - vihogott Ricsi.

• - Zsoltsi! Nem zavar, hogy ezek, ketten szinte beköltöztek a házatokba??? - akadt ki teljesen Kinga.

• - Nem igazán. Hé! Melyik borotvát használtad?

• - Egy új eldobhatót kértem apádtól. Itt van - turkált a zsebében, és előszedett egy kék nyelvű borotvát.

- Jó, tartsd magadnál - legyintett Zsoltsi, aki, miután megkönnyebbülten tudomásul vette, hogy a rockerek nem az ő cuccait használják, egyáltalán nem zavarta a dolog. Ööö... No comment. ©

A kajarendelést Dave intézte (szokás szerint pizza, valahogy az ominózus este óta sem kívántam meg a közeli étterem hambiját...), és amíg vártunk, Zsoltsi szólt, hogy kicsit

figyeljünk rá, mert mondani akar valamit.

-Na. Kösz - bólintott, amikor mindenki elhalkult. - Az van, hogy lógok egy vallomással.

- - Szeretsz? - vihogta Robi.

- - Nem, ez egy másik vallomás lesz, viszont ezután zárom a szobaajtómat. Muhahaha - röhögött fel Zsolti, Andris pedig Robit lökdöste, amolyan „ez mekkora poén volt” mozdulatokkal. Gyermekedd lelkek. - Szal'... - vakargatta meg a nyakát Zsolti zavartan. - Van most egy barátnőm... Délután óta.

- - Mazel tov! - kiáltotta Dave.

-Ja. Edina - mondta ki. És az egész garázs lefagyott.

- - Mégsem mazel tov - vont a vissza Dave a jókívánságot.

- - De, de - nézett rá Zsolti. - Nincs gáz. Úgy döntöttem, adok neki még egy esélyt, lehet, hogy jól kijövünk majd. Ha nem, akkor dobom. Nagy ügy - viccelte el az amúgy egészen komoly dolgot.

- - És akkor izé. Most ide fog járni? - kérdezte Virág, elhúzva a száját.

- - Nem, nem. Most az van, hogy meg akartam veletek beszélni, hogy zavarna-e titeket, ha néha ő is itt lógna velünk...

- - Nem zavarna - mondtam elsőként.

- - Kösz, Reni - küldött felém egy halvány mosolyt Zsolti, aztán gondterhelten nézett végig a többiekén. - Jó! Akkor a társaság tagjai, akik már jártak vele, és nem zavarná őket, ha itt lenne, tegyék fel a kezüket. - És kész. Kitört a röhögés, mindenki mindenkire nézett, Kinga a fejét fogta szégyenében (Edina helyett, a világ összes nője nevében pironkodott), Kitti meg Katát kérdezgette, hogy miről van szó. A gót csak nagy vonalakban ismerte a sztorit, úgyhogy végül Jacques és Gábor halkan diskuráltak, majd felvázolták a „ki járt már Edinával” és „Edina kivel akart már járni” esetet. Nos. Hát nem nagyon volt olyan a helyiségben, aki ne lett volna érintett. Te jó ég!

- - Ember, lógjon itt velünk, nem gáz, de csak miattad viseljük el - adta meg magát Ricsi.

- - Kösz, jó arc vagy - reagálta le Zsolti, és ahogy egyre többen mondtuk, hogy ha ő ezt akarja, akkor minket nem zavar, látszott rajta, hogy nagyon jólesik neki a hozzáállásunk. Hát, persze. Hiszen a barátunk.

- Jó. Akkor szólok neki, hogy megengeditek, hogy idejöjjön - vette elő Zsolti a mobilját.

- - Miért? Otthon ül, és azt várja, hogy mi ideengedjük, a ti garázsotokba? - kérdezte Cortez.

- Nem, dehogy - rázta meg a fejét Zsolti. - Nem otthon ül. A sarkon várja, hogy hívjam.

Annyira ledöbrentünk, hogy még nevetni sem tudtunk, csak a fejünket kapkodtuk egymás között. Mi lesz ebből? Úristen. Edina

tényleg a sarkon lehetett, mert a hívás után negyven másodperccel kopogtak a garázsajtón.

- - Ha kaja vagy, gyere be, ha nem, akkor előbb hozzál kaját! - kiáltotta Andris.

Természetesen ezek után Dina nem mert benyitni, úgyhogy Zsolti odament az ajtóhoz, és beengedte. Edina belépett, és óriási elismerés neki, amiért nyugodtan végig bírt nézni a társaságunkon, és nem rohant el sikítva. Ehhez azért kell tartás. Vagy valami.

- - Sziasztok - köszönt.
- - Bah - nézett rá Robi.
- - Róbert, viselkedj! - szólt rá Kinga szigorúan.
- - Mivanmá? - csapkodta a levegőt Robi idegesen, mert nem értette, mi rosszat szólt.

- Most ott fogsz állni? Ülj már le - hívta be köreinkbe Ricsi bájosan.

- - Koszi - lépett be Edina, és felmérte a szakadt ülógarnitúrán lévő helyeket. Volt egy szabad fotel, plusz egy hely Cortez mellett a kanapén (a másik oldalán én ültem). Edina gondolkodás nélkül leült a fotelbe. Jó kislány. Piros pontot neki.

Edina hátradőlt a fotelben, összefonta a karját, és kissé idegenkedve nézett körbe. Tudom, hogy rossz az a bizonyos „mit keresek én itt???” érzés, volt, hogy már tapasztaltam, így elsőre az jutott eszembe, hogy szóba elegyedek vele. De aztán az is eszembe jutott, hogy ez talán nem tetszene Kingának, Edina azért mégiscsak Ricsi volt barátnője, így érthető okból Virág sem rajong érte, meg hát a lány durván Cortez-megszállott, ha ez véget ér, és Zsoltival működni fog a dolog, azért az elmúlt évek nem tűnnek el nyomtalanul. Így rájöttem, hogy akármennyire elveszettnek tűnik, tulajdonképpen négy éve ismer minket (kivéve a négy alsóbb évesünket, Karcsit, Katát, Flórát és Kittit), és azért nem törte össze magát az erőlködéstől, hogy bármelyikünkkel is kedvesebb legyen vagy legalább szimpatikus viselkedést tanúsítson. Úgy döntöttem, hogy majd ő közeledik, ha akar. Pont. Ja, és lehetőleg ne Cortez felé...

- Jöjjön már a kaja. Oan éhes vagyok - firkált Virág a jegyzetfüzetébe.

- - Virág, még meg sem mutattad a szombathelyi lakás képét! - jutott eszembe, mert tudom, hogy sikerült megbeszélni az augusztus végi költözést, és előszerződtek is (ezért jó, hogy Kinga ment velük, mert az ostoba négyes aláír bármit, olvasás nélkül), de még nem mutatták meg a lakás képét.

- Juuuuj. Gyertek! - pattant fel Virág, és Dave mögé gyűltünk, aki már meg is nyitotta a mappát, így a tegnap készült fényképekre kattintva szemügyre vehettük a jövőbeli otthonukat.

Oké, megpróbálom a lényegét megfogni és hagyni a képeken szereplő Andrist és Robit, akik a szobában lefeküdtek az ágy helyett a földre, kiválasztva a helyüket. Vagy amikor a konyhában pózolnak, fél kézzel metálvillát, fél kézzel meg igazít mutogatva. Esetleg amikor Virág kiáll az erkélyre, és integet „Szombathelynek”. Vagy amikor Ricsi átkopog a szomszédhoz, bemutatkozni és felkészíteni arra, hogy „jönnek”... Még jó, hogy Dave készített normális képeket is, amibe csak néha lógnak bele karok, fejek vagy rockerek. A felvételek alapján konstatáltam, hogy remek helyük lesz szeptembertől. Egy nappali, két félszoba, konyha, fürdőszoba. A képek alapján igényes és tiszta. Amíg oda nem költöznek ezek, négyen. © Már eleve azon tanakodnak, hogy nagy nekik a lakás, így kiadják a nappalit még tíz embernek... Hála Kingának, ezt tiltja a szerződésük.

- - És ott fogok ülni - mutatott Ricsi az étkezőasztal mellett lévő székre. - És ott meg aludni.

-Jó, nem kell végigkommentálni, el tudjuk képzelni, hogy milyen egy lakásban élni - szólt rá Kinga.

-Muti a tiéteket!!! - kérte Virág izgatottan.

- - Oké - bólintottam, és Dave átengedte a helyét, így leültem a MacBook elé.

- - Párizs, Párizs, Párizs... - skandálták a rockerek, Jacques izgatottan várakozott, a többiek meg körbeálltak, és várták, hogy megmutassam.

- Egy pillanat, csak jött egy mail Justine-től, gyorsan átfutom...

- kattintottam oda, majd csalódottan sóhajtottam fel.

- - Mi az? - kérdezte Cortez.

- - Mégsem adják ki a lakást - feleltem halkán, majd a hirtelen rám törő döbbenettől és csalódottságtól nem bírtam tovább, és egyszerűen elsírtam magam.

A többiek nagyon kedvesek voltak, próbálták tartani bennem a lelket, miközben én Cortez vállára hajtván a fejem, magam elé meredve ültem a kanapén, a Converse-em talpával taposva az asztal élét.

Akkor folytatódhat a keresés. Hurrá. Viszont megjött a pizza...

Edina és Zsolti: 5/3 - még ők maguk is idegenkednek a kialakult helyzettől, így az este folyamán alig váltottak három szót, ráadásul mintha direkt a garázs két, legtávolabbi végében lettek volna. Talán csak zavarban voltak. Ezt onnan gondolom, hogy mikor mi, Virággal, Ricsivel és Cortezzel „ eljöttünk éjfél körül, már csak ők ketten maradtak.

Lakás: 5/1*** - én hülye, már mindent odaképzelttem, elterveztem, és beleszerettem. Aztán jól nem adják ki. © Szombathely: 5/5 - csak egy jó tanács a város lakosainak.

Reszkessenek, mert a raszta, a hippilány és a két elvetemült oda tart, hogy alapjaiban felforgassanak maguk körül mindent. A rockerek esetében pedig nemcsak mindent, hanem mindenkit is. ©

Anyuék: 5/2 - ők is szörnyen csalódottak voltak, amiért elszállt az albérletünk, apu egyenesen lehülyézte Párizst, amiért ott nincs kiadó, megfizethető és kulturált lakás.

Naaa. Azért nem bántjuk Párizst! Szeretjük Párizst!

Ofőóra: 5/5 - tök jó játék volt, ráadásul a Facebookon majdnem mindannyian kiposztoltuk a kapott jelzőt, és linkeltük hozzá a zenei videót is. ©

Kinga: 5/5* - az egész jövőm megrémít, ha csak elképzelem a szeptembert, már gondolatban is mindenki hiányzik, és megszakad a szívem. De az ő hiányát kicsit másnak érzem, mint a többiekét. ©

Cortez: 5/5* - az előbb is hívott, hogy ne keseredjek el, megoldjuk a problémát. Imádom, hogy pozitív a hozzáállása, nem rémül meg semmitől és mindig meg tud nyugtatni.

Március 19., hétfő"

Mondanám, hogy a hétvége szuper volt, Cortezzel elmentünk moziba meg DVD-ztünk, vettem magamnak új könyvet, és mivel kezd felmelegedni az idő, sétáltunk, mondjuk, a Várban. Aha. Majdnem. A hétvége konkrétan úgy telt, hogy szombat-vasárnap délelőtt töríés matektételeket dolgoztam ki, majd addig tanultam a franciát, hogy már összekeveredtek a fejemben a nyelvek, és csak akkor vettem észre, hogy anyuhoz franciául beszélek, amikor két perc hadarás után megjegyezte, hogy vagy nem terhelem le ennyire az agyam, vagy elvisz egy neurológushoz, akinek biztos lesz hozzáfűztnivalója ahhoz, hogy időnként keverem a nyelveket...

Ezek után a délutánok is pompásan teltek, úgy nézett ki a nappalink, mintha csoportos hackerek lennénk, és éppen a NASA-t nyomnánk fel. Ugyanis apu, anyu, Cortez és én is lappal a kezünkben ültünk, szó nélkül pötyögtünk, és amikor végre valaki megnyilvánult, az kábé így hangzott: „Üsd be, hogy <http://...>” Igen, lakást kerestünk. így, együtt. Merthogy az idő telik, az ösztöndíjam vár, közeleg a nap, amikor végleg cuccolunk, és egyszerűen nincs hová. Az én gépemen a tömérdek megnyitott ablak mellett ott figyelt a Skype is. Merthogy kétezer kilométerrel arrébb Justine és Jean Luc-ugyanazt csinálta, mint mi. Kerestek.

Ma reggel persze a Szent Johannához érve mindenki sztorizgatott, más diáknak a hétvége továbbra is a bulizásról, poénokról, egyeseknek esetleg az illuminált állapotról (Andris és Robi benyomtak valami koncerten, és nem emlékeznek, hogy pogózásnál kit rúgtak fel) szól. Mi, Cortezzel úgy néztünk rájuk, mint a nyugdíjasok. ©

1- Bocs, hogy elrontottam a menő imidzsedet. Miattam nincsenek

hétvégi sztorijaid - szóltam szomorú-meghatott mosollyal.

2- Jó, ráment két napunk a keresgélésre. És? Ha nem kéne ezzel foglalkozni, akkor sem lenne hányós hétvégi sztorim. Sose volt - vonta meg a vállát.

- Ja! - biccentett Ricsi. - Amúgy ezeknek a hétvégi beszámolóknak a nyolcvan százaléka kamu.

- - Miből gondolod? - kérdeztem.

- - Mert ezeknek a barmoknak annyi eszük van, hogy nem lövik ki a helymeghatározást a mobilon... - folytatta. Mivel nekem még így sem esett le, hogy mit akar ezzel mondani, Dave átvette a magyarázást, és megmutatta a mobilját.

- - Itt van Andris és Robi státusza. Elgépelt betűk, feltöltött képek és a koncert helyszíne. Tiszta sor, valóban ott voltak. De nézd meg Bálint állapotát... Azt írja, „totál kiütötte magát, és rég piált ennyit” - bökött a sorokra. - És most nézd meg, honnan írta és mikor.

- - Péntek délután, fél hat? - hunyorogtam a kijelzőre.

- - Igen.

- - És mi van ezen a körúti címen? - néztem meg a térképet.

- - Egy márkaszerviz - nevetett fel Dave jóízűen. Hopp. Ez tényleg epic fail. ©

- - Cikiii - vihogott Virág.

- - Abszolút nem értem a felvágás lényegét - közölte Kinga. - Én mindenkit kitörlök az ismerőseim közül, akiknél részeg, álrészeg vagy obszcén posztot látok. Nincs annál szánalmasabb, mint amikor valaki egy közösségi portálon ontja magából a nevetséges élete sajnálatra méltó eseményeit.

- - Mondja ezt az, akinek Dave a barátja - töprengett Ricsi ironikusan.

- - Majd akkor nyilvánulj meg pejoratívan, ha alá is tudod támasztani - förmedt rá Kinga indulatosan.

-Pejo...? - nézett rám Ricsi kérdően.

- - Kinga úgy érti, hogy ne becsméreld Dave posztjait és tweetjeit - segítettem ki.

- - Miér? Dave minden baromságot kiposztol és lájkol.

- Nem, ez nem igaz! - vette védelmébe Kinga az amúgy társaságunkban álló és éppen Twitterező barátját. © - Dave a Facebookon lájkol híreket, videókat, valamint posztol számára érdekes cikkeket. A Twitterre személyesebb, ott nyomon lehet követni a gondolatait és programjait.

- Az ismerőseim közül mellesleg Cortez kezeli a legjobban a közösségi profiljait - folytatta Kinga.

- - Mert én nem használom - tette hozzá Cortez.

- - Nos, igen. Mármint tudom, hogy ha te kiposztolsz valamit, az fontos. Ritka alkalom, ezért arra rendszerint odafigyelek.

- - Mikor posztoltál utoljára? - kérdeztem Cortezt.

-Passz. Nem szoktam. Nem gyűjtök lájkokat meg kommenteket. Azért használom a Facebookot, mert sok a külföldi ismerősöm, akikkel ott levelezek, meg időnként megnézem, mi van velük. Most azzal mit beszéljek ott, akivel naponta találkozom vagy akit akármikor felhívhatok? - kérdezte.

• - Na! Köszönöm! Végre valaki, aki érti ennek a lényegét - értett egyet Kinga.

• - Én is értelmes dolgokra használom a Facebookot! - kérte ki magának Ricsi.

- Igen, tényleg. Láttam a reggeli posztod. Mit is írtál? Ó, megvan. „Emberek, taknyos vagyok.”

• - Ez így igaz. Nem hallod, milyen orrhangom van? Meg a homlokom is fáj. Asszem', megfáztam - panaszkolta Ricsi.

Kinga folyamatosan magyarázott neki a közösségi oldalak helyes használatáról, miközben a sulihoz megérkezett kézen fogva a Facebook legújabb „kapcsolatban” státuszú két tagja. Zsolti és Edina.

• - Sziasztok - köszönt Edina. A válaszok a következők voltak: „Szia, khm, aha, mmszia, argh...”

-Akkor az első szünetben lenézek az udvarra - mosolygott Edina Zsoltira, majd a magas sarkú csizmájában kissé lábujjhegyre állva megcsókolta. Volt hozzá egy kis közönségük. © Ráadásul időközben odaért hozzánk Andris és Robi is, akik fűttyögtek meg „húúztak” a jelenetet bámulva.

Edina feltípett a lépcsőn, Zsolti pedig odalépett hozzánk.

• - Valakinek jó hétvégéje volt, mi? - vigyorgott Macu.

-Ja, elvultunk... - titokzatoskodott Zsolti.

• - Megkérdezném, hogy milyen érzés Dinával járni, de tudjuk - közölte Andris. Mi pedig kiélveztük a ritka alkalmat. Merthogy olyan tényleg nem sokszor fordul elő, hogy Zsolti ég.

• - De tahó vagy - csapta vállon Ricsi a rockert.

• - MÉR? - rántotta meg Andris a bőrkabátja nyakát.

• - Amúgy merre voltatok szombat este? - érdeklődött Robi, természetesen nem hátsó szándék nélkül.

• - Kajálni vittem el. Meghívtam. Meg minden - magyarázta Zsolti.

• - Aha. És figyelj. A kajáldában milyen arányban voltak a „már jártak Dinával” és a „még nem jártak Dinával” vendégek? - kérdezte Robi.

• - Mély tisztelettel üdvözlöm édesanyádat, aki, remélem, jó egészségnek örvend - felelte Zsolti frappánsan, mi meg nem bírtuk abbahagyni a vihogást.

• - Tizenkettedik bé! - csapta ki Máday az ajtót.

• - Madáracsicsergős, szép reggelt Máday néninek! - nézett rá Zsolti mosolyogva.

-Na, húzzatok befelé, már csengettek. - Nekünk jókedvűen indult

a hét. Neki már kevésbé.

A terembe lépve örömmel mentem a padomhoz, ahol egy kis doboz francia macaron várt rám. Uhúú, imádom, amikor Jacques sütöget a hétvégén, és hétfő reggel én tesztelhetem az elkészült sütitet. Mikor lenyeltem, elmosolyodva néztem rá, és közöltem, hogy ez egyszerűen „magnifique”. ©

- Mindenki üljön a helyére. Haraszti, gyere be az ablakból, Antai-Kelemen, tedd el a telefonod, Reni, te pedig rámold el a sütitet! - csapta be az ajtót maga mögött Gazdag. Nincs mese, a matematika komoly dolog.

Gazdaggal a duplaóra kellemesen telt, kilencven percen át egymást váltva oldottunk meg feladatokat, ki több, ki kevesebb sikerrel. Törin Barka lazításként diktált úgy háromtételnyi anyagot, francián pedig Durand feleltetett minket. Ezután kissé megörültünk az ebédszünetnek, és mivel csípős, de napsütéses idő volt,

kivonultunk az udvarra. A Szent Johannások, akár a téli álmukból ébredt medvék, a napsütés első sugaraira nyüzsögve megtöltik az udvart. A padunk kopottan, tele karcokkal (Ricsiék emlékül hagytak kulccsal vésett szövegeket), az udvar közepén várt minket, és ahogy az ajtón kilépve összehúztam magamon a kötött pulcsimra rávett farmerdzsekit, hunyorogva néztem az égre. A természetes fényben enyhén twilightos kép tárult elénk: hullafehér arcú diákok, akiknek a színe rendesen megkopott a hosszú tél alatt.

Felültem Cortez mellé a padra, aki feltette a pilóta fazonú napszemüvegét, és a dzsekije zsebébe dugott kézzel ücsörgött. A sulirádióban Gábor és Jacques (az én tanácsomra) a *Here Comes The Sun* adta, és bár elsöre a legtöbben fintorogtak a Beatles-szám miatt, végül már nem foglalkoztak vele, csak háttérzeneként szólt a dal. A külsőseinkhez, vagyis Karcsihoz, Katához és Flórához végérvényesen csatlakozott Kitti is, aki tökéletesen beilleszkedett közénk, aztán ma már Dina is odabotorkált hozzánk, és megállt Zsolti mellett. A maradék két a-s lány nem tartott vele, mondjuk, őket nem is hívta senki, így ők, ketten messziről küldtek Dina felé „dögölj meg” pillantásokat. Jó, ez így durván hangzik, de az arckifejezésüket látva abszolút nem túloztam...

• - Ren, ez most már a tavasz? - kérdezte Ricsi hunyorogva, miközben beleivott a dobozos Fantájába. A többiek kérdőn várták a válaszomat, teljesen megbízva a meteorológiai befolyásoltságom által szerzett háttérinfókban... Vagyis hogy anyu pontosan tudja az ilyesmit.

• - Hát - sóhajtottam. - Még jönnek nagy esőzések meg szeles viharok, de most már nem lesznek fagyok, vagyis folyamatosan melegszik az idő, szóval igen. Ez már a tavasz kezdete.

-Ha jön a tavasz, akkor hamarosan... - akadt meg Macu.

- - Osztálykirándulás - mosolygott Virág izgatottan.

-Ballagás - szólt Ricsi.

- Érettségi - ivott bele Kinga a kanalas gyógyszerébe, amit továbbra is szed a stresszes életvitele miatt.

- Bankett - vigyorgott Zsolti.

- - És végzünk - fejezte be Cortez.
- - Egészen pontosan - húzogatta Dave a telefonja érintőképernyőjét - hét hét múlva írásbeli.
- - Úristen - sápadt le Virág.

-Te jó ég! - sütöttem le a szemem, és hirtelen úgy éreztem, a rám nehezedő tehertől nem kapok levegőt. Egyszerűen fuldoklottam. Nyakunkon az érettségi, a tanulás, a tételek, a búcsú, az elválás, a költözés, még nincs lakásunk, hogy indulok el egy idegen országba, amikor aludnom sincs hol? Mi lesz az érettségim? Ott el szoktak ájulni? Nem tudom itt hagyni anyuékat! Nem akarom! Hol lesz Virág és Kinga? Miért nem jövünk szeptembertől vissza ide? Miért raknak ki a Szent Johannából, ha itt jó nekünk? Megkérdezte egyáltalán valaki, hogy el akarunk-e ballagni? Mert nem! Mi maradunk! Oké, üdv, pánikroham.

Cortez rákulcsolta az ujjait a kezemre.

- Jól vagy? - suttogta alig hallhatóan.

- - Bepánikoltam. Végem van - ismertem be riadtan.
- - Nyugi - szorított a kezemen, és mint mindig, most is le tudott nyugtatni a pusztá tény, hogy mellettem van.

Más nem járt ennyire jól. Virág sírdogált, Ricsi a haját simogatta, Kata, aki ugyan még csak tizedikes, a szemét törölgetve gondolkozott, Dave és Kinga belenéztek Kinga mappájába, hogy csekkolják, kinek van esélye javítani ez alatt a (rövid!!!!) idő alatt, Zsolti pedig... Na, ő készült ki a legjobban. Karcsi ischlerét kivette a csomagolásból, és odaadta neki, majd a süti papírzacskóját a szája elé tartva mélyeket lélegzett, egyenletesen beszippantva, majd kifújva a zacskót.

- - Zsoltival mi van? - kérdezte Edina riadtan. Naná, hogy megijedt. Végre tényleg jár valakivel, aki éppen kómába készült esni.
- - Csak kicsit megviseli a tudat, hogy végzünk - mondtam fojtott hangon, miután senki nem válaszolt Edinának.
- - Ó, hát én örülök, hogy elballagunk. Jön a fősvuli! - csacsogott, mire mindannyian megrökönyödve néztünk rá. Ez normális?
- - Dina, menj, nézd meg büfénél, hogy ott vagyok-e - szólt neki Macu, mire Karcsi felnevetett. Szakállas vicc, csak ő nem ismerte még, de azért klassz, hogy ennyire jól szórakozott rajta, mi azonban tovább pánikoltunk. Hét hét. Úristen.

Olvasókör végén a diákok kimenekültek a szerintük „áporodott szagú könyvek” közül, én pedig megálltam egy pillanatra, mert Kardos a hogylétem felől érdeklődött.

- Köszönöm, minden a legnagyobb rendben - mosolyogtam erőltetetten.

- - Értem, ez egyszerű - felelte a tanár, és fürkészve vizslatta az arcomat. - És valójában hogy érzed magad? - tette hozzá. Hát, ennyit arról, hogy kiismerhetetlen vagyok. Vannak emberek, akik számára nyitott könyv a viselkedésem. A szüleim, Cortez, Kinga, Kardos és pechemre Vladár is.

Kínosan elnevettem magam. - Nem szeretném terhelni a tanár urat.

- Na, ülj csak le pár percre - nézett rám szigorúan, én pedig szófogadóan felültem a padra, és a lábamat lóbálva elpanaszoltam a kedvenc tanáromnak, hogy mennyire megterhel ez a sok változás, ami rövid időn belül bekövetkezik az életemben.

- - Megértem - bólogatott komoran.

- De persze nem szeretnék önzőnek tűnni, a többiek mind hasonlóan gondolják.

- – Mind? – kérdezte felvont szemöldökkel.
  - Jó, Kinga és Cortez nem mutatja, de biztos bennük is vannak kétségek. A többiek viszont nem is titkolják, hogy mennyire megrémültek...
  - Köszönöm, hogy elmondtad. Nyilván nem nyugtat meg, ha azt mondom, az érettségi miatt ne aggódj, de szeretném, ha tudnád, bízom a képességeidben, szorgalmadban és kitartásodban. Úgy vélem, minden rendben lesz.
  - Remélem – mosolyodtam el halványan. – És... – kezdtem, de megakadtam. Kardos felvonta a fél szemöldökét, én pedig nagy levegőt vettem, és megkérdeztem, ami a félév óta zakatol a fejemben, de eddig senkinek nem mertem megemlíteni, mert féltem, hogy csalódást okoznék, mivel annyira bíznak bennem. – Elég jó vagyok én egy párizsi egyetemre? – nyögtem ki, és csupán azzal, hogy kimondtam, egy mázsa súly zuhant le a vállamról. Kardos olyat tett, amit csak nagyon ritkán. Elmosolyodott.
  - Nem ismerek olyat, aki nálad jobban megérdemelné ezt a lehetőséget. Ha nem lennél elég jó hozzá, akkor nem küldenénk – mondta komolyan, én pedig igyekeztem elraktározni az önbizalmat adó szavakat a nehezebb időkre.
  - – Köszönöm.
  - – Nem leszel egyedül, ettől ne félj. Lesz, aki segít, hogy boldogulni tudj.
  - Ööö... – köhintettem. – Arnolddal egyáltalán nem tartom a kapcsolatot.
  - – Nem is rá gondoltam – nézett félre a tanár, én pedig követtem a tekintetemmel.
- Cortez unottan üldögélt a kiürült széksorok között, és zenét hallgatott.
- – Hát, igen – vigyorodtam el boldogan.
  - – Istenem, csak egyszer venné ki a füléből azt a marhaságot – sóhajtott a tanár.
- Azért erre nem látok sok esélyt – nevettem fel.
- – Mit hallgat ez állandóan?
- Van, amikor semmit – mondtam. – De Cortez szereti idegesíteni az embereket.
- Vettem észre – morogta a fejét csóválva. – Van még valami? – kérdezte, utalva arra, hogy lassan hagyjam békén.
- – Igen, még egy dolog, és utána megyek is – hadartam. – Stendhal *Vörös és fekete?*
  - – Ajánlom. Negyedik sor – mutatott maga mögé.
- Gyorsan kikölcsonöztem a kötetet, aztán megálltam Cortez előtt, aki felnézett rám.
- – Kész?
- Aha.
- – Mit vettél ki? – nézett a kezemben tartott könyvre.
- Stendhal... – kezdtem, de félbeszakított.
- – *Le Rouge et le Noir* – biccentett. – Láttam.
  - – Most komolyan – szóltam döbbenten -, mégis mennyi filmet láttál már?
- Te mennyi könyvet olvastál? – kérdezett vissza mosolyogva.
- – Oké, jogos. És jó filmen? – érdeklődtem.
  - – Nem – csapta ki a sulis ajtaját, miközben kiléptünk a napsütésbe.
  - – Akkor miért nézted meg?
  - – Mert egyszer ezt adták a New York-Párizs járaton.
  - – Stewardként is nézhetsz majd filmeket a repülőn?
- Nem hiszem, hogy azért fizetnének...
- – Kár. Mindegy, majd sokat járunk moziba Párizsban – kezdtem ábrándozni.
- Vagy DVD-zhetünk – javított ki.
- – Mi bajod a mozival?
  - – Hogy sarki művészmozikba rángatsz majd el, ahol a vásznon negyven percig mutatnak egy füstölgő hamutartót, ami valamit szimbolizál...
- Nem is! – nevettem fel hangosan.
- Amerikai filmek, Reni, egyszerű sztori, vizuális effektek. Ez szórakozás. Soha többet nem veszel rá egy

Almodóvar-filmre.

– | -Jó, azt én se értettem – adtam meg magam. Komolyan, minden erőmmel azon voltam, hogy tetsszen a film, amire elhurcoltam szegény Cortezt, de a moziból kifelé jövet képtelen voltam olyan magasröptű beszélgetést folytatni róla, mint a többi néző. Mondjuk, partnerem sem lett volna hozzá, mert Cortez a film felénél egyszerűen közölte, hogy „ez rohadtul unalmas”, aztán elaludt... ©

- – Megköszöntem már? – kérdeztem hirtelen.

– Hogy elmentem veled az Almodóvar-borzalomra? Nem elégszer.

- – Nem, nem azt. Hanem Párizst. Hogy odajössz miattam.
- – Ha jól számolom, olyan kétmillió alkalommal – gondolkozott.
- – Úgy érzem, nem elég – sóhajtottam.
- – Egyszer sem kellett volna – vette le az útról a szemét egy pillanatra, és felém fordult.
- – Szeretlek – mondtam ki egyszerűen, mire Cortez összeráncolt szemöldökkel, furán mosolygott. Nem

igazán szoktuk ezt így közölni...

- – Most ezzel azt akarod elérni, hogy megint menjünk művészfilmre? – kérdezte, én pedig elnevettem magam.

- – Nem, dehogya. Csak úgy mondtam.

- – Tudom – biccentett.

És nem mondta, hogy ő is szeret. Kellott volna? Ugyan már. A szavak lehetnek szépek, de üresek. Mi egy „szeretlek” ahhoz képest, hogy Párizsba jön velem? Hogy éjjel-nappal a közös albérlésünket kutatja? Hogy órákat vár rám egy könyvesboltban vagy éppen olvasóra jár velem? Vagy hogy tényleg képes volt elkísérni egy művészfilmre, ő, aki Amerikában nőtt fel, ahol a legművészibb művészfilmet is Michael Bay jegyzi? © Nem. Nem kell hogy mondja. Elég, ha tudom.

Otthon anyu a konyhában készült megmérgezni minket (rántott gombafejek tartármártással és rizzsel), és ahogy felültem a konyhapultra, megkérdezte, hogy mi volt a suliban. Gondolom, olyasmi választ várt, hogy „klassz volt, kaptam pár jegyet, feleltünk, és vicces volt az egyik szünet...” Ehelyett ráébresztettem a szomorú valóságra.

- – Hét hét múlva írásbeli érettségi, ami egyrészt stresszes, merthogy úristen, másrészt viszont az már a búcsút is jelenti. Emiatt pánikrohamot kaptam, Zsolti papírzacskóval lélegzett egész nap, Virág és Kata bucira sírták a fejüket, Ricsi rájött, hogy tutira megvágják kémian, Kinga mindenkivel üvöltött az osztályátlag miatt, Dave ráállt a párizsi albérlés projektjeire, hátha tud segíteni, merthogy Cortezzel továbbra is hajléktalanok vagyunk... Ja, és kivettem a *Vörös és feketét* – fejeztem be. Anyu egy darabig némán nézett rám, végül megköszönte a torkát.

- – Az jó könyv – mondta.

- – Megyek tanulni – szálltam le a pultról, miután úgy tűnt, anyu sokkot kapott. Gondolom, nem volt egyéb mondanivalója.

Tanulás: 5/2 – rengeteg és még annál is több.

Facebook: 5/3 – oké, a többiek ahelyett, hogy ráállnának a „hamarosan érettségi” projektjeire, a neten ordibálnak, hogy mennyire félnek. Jó, én értem, de ettől még nem oldódik meg a probléma.

Jön a tavasz: 5/1 és 5/5 – bármelyik másik évben visongva ugrálnék, hogy végre eltelt a hosszú tél. De most nekünk a tavasz nem csupán ezt jelenti. Beindult a vége. Visszafordíthatatlan folyamat.

Kinga és Dave: 5/5 – © a Twitter szerint mindketten táncon vannak. Hát, megnézném őket, az biztos.

Fényképek: 5/5* – az első enyhébb napon egy halom fotót készítettem a szünetekben az udvarról a suliujság áprilisi számához. Este, fogmosás után feltöltöttem őket, és miközben a Belle and Sebastian *I Want The World To Stop* című számát hallgattam, megnéztem a diavetítést. Hát, nem lett jókedvem tőle, annyira nyomott a mellkasom, hogy szinte kiszakadt a fájdalomtól. Mindegy, jót sírtam. ©

Március 20., kedd

Az utolsó osztályfényképezés. És egyben az osztályunk legendájának fennmaradása érdekében kisorsolt balhék közül abszolúte Andris napja. A nap egészen addig normálisan telt, amíg ebédszünetben sor nem került a fotózkodásra. Átvonultunk a tesiterembe, természetesen mindannyiunkon a Szent Johanná-s ünneplő felső része volt (lányokon blézer, fiúkon zakó), és a fotós, akit Dave

szervezett be. Két sorba rendezett minket, felül Zsolti, én, Cortez, az ofó, Kinga, Dave és Macu, alattunk pedig Gábor, Jacques, Ricsi, Virág, Robi és egy hiányzó. Aki nem is volt igazi hiányzó, mert Andris az épületben volt, ebben biztosak lehettünk, hiszen egész nap velünk volt, csak éppen a fényképezésről késett el.

- – Nem láttátok Bernáthot? – kérdezte az ofó, idegesen pillantgatva a tesiterem dupla szárnyú ajtaja felé.
- – Biztos mindjárt jön – vonogatta a vállát Robi, akit sokadszorra kért meg a fotós, hogy vegye le a nyakából a fémmedált (valami banda jele), mert a fotón mindenki azt fogja elsőre kiszúrni.
- – Ez egy Metallica-medál! – győzködte a fotóst továbbra is, aki annyira nem rajongott a dologért, csak unottan ráförmedt, hogy vegye már le.
- – Itt is vagyok – lépett be a terembe Andris, mire először mindannyian meredten bámultuk, végül kitört belőlünk a röhögés.

Andris személye már önmagában sokszor megnevettet minket, azonban ma túltett a szokásos hülyeségein is. Ugyanis a Szent Johanná-s zakóján kívül ünneplő szoknyát is viselt (Virág nagyon sunnyogott, úgyhogy tutira tőle kapta kölcsön), bakancsbal. Ha pedig az, hogy diáklánynak öltözött, még nem lenne elég, egy hosszú, göndör parókát is feltett.

- – Bernáth András, mire véljem ezt? – hüledezett az ofó.
– Jöttem a fotózásra – szökkenett oda hozzánk, majd lányos mozdulattal átdobta a műtincseit a vállá felett.
- – Így nem lehetsz a fényképen! – akadt ki Haller teljesen. Szegény, tényleg elhitte, hogy rendben lezajlik a mai nap. Hát, nem ismer minket? ©
- – Ez diszkrimináció! – kérte ki magának Andris. A szót Kingától tanulta.
– Andris, öltözz át! – hebegte Haller égővörös fejjel. A sokat látott fotós közömbösen nézett ránk.
- – De, tanár úr, én így érzem jól magam! Ez vagyok én! Bernáth Andrea – magyarázta és kész. Olyan röhögés tört ki, hogy zengett tőlünk a tesiterem.

Haller egyszerűen nem tudott mit mondani, Andris pedig odajött hozzánk (határozott, abszolút fiús trappolással és csinos szoknyában), leült, majd vigyorogva meredt a fotós felé.

- – Rendben. Akkor számolok!
- És elkezdődött a fényképezés. Nagyon nehéz volt a komoly képek készítésekor normális fejet vágni, így a legtöbbünknek az arcán ott bujkált a visszatartott nevetés a kattintáskor is. A fotós a biztonság kedvéért többször ellőtte a gépet, majd szólt nekünk, hogy „most lehet kicsit bolondozni”*. Számára talán nem volt elég világos, hogy Andris már a komoly képnél elkezdte a hülyülést.
- – Gyerekeek – csóválta a fejét az ofó, aki természetesen kiverekedte magát a káoszról, és a „hülye” képeinken nem szeretett volna rajta lenni.

Merthogy Andris parókája természetesen Zsoltira került, a két rocker elkapta Virágot, és a levegőbe dobálta, Macu és Dave gyorsan kigombolták a zakójukat, és büszkén vigyorogtak az alatta lévő I ♥ Mac pólójukra mutogatva. Kinga Ricsit lökdöste, mert állítása szerint kitérta a helyéről, Jacques fájdalmasan fogta a tarkóját, mert miközben a rockerek Virágot dobálták felfelé, lerepült a cipője, ami Jacques-ot találta el. Gábor pedig az eredeti helyén ült és mosolygott. ©

- Jó, ezek nagyon khm... – kezdte a fotós – érdekes képek lesznek – találta meg a szavakat.
– Megnézhetjük? – indult meg Dave és Macu, hogy a kijelzőn csekkolják a fotókat.
– Egy pillanat. Csak előtte még egyet. Űgy tudom, végzősök vagytok.

- – Éhe – bólogatott Virág.
- Még ha ez nem is egyértelmű – tette hozzá Haller „én kérek elnézést” stílusban.
- Akkor az utolsó képet készítsük úgy, hogy átölelitek egymás vállát, láncot alkotva – javasolta a fotós.

Ezt az ötletet mindenki díjazta.

- – Persze, Bernáth, most bezzeg leveszed a parókádat – csóválta a fejét Haller csalódottan.
- – Mert ez a fotó fontos nekünk – közölte tömören Andris.
- – De a másik kerül ki a terembe! – vitatkozott Haller, aki elég szomorúnak tűnt.
- Jó, de az poén. Ez meg a miénk lesz – szólt közbe Zsolti.

Közben sikerült átrendeződnünk, így mindenki átölelte a két mellette álló vállát (a széleken lévők értelemszerűen csak egyet), így a felső sor úgy nézett ki, hogy a balhés ötös Macu, Dave, Cortez, Ricsi és Zsolti, alul pedig Gábor, Jacques, én, Kinga, Virág, Andris és Robi.

- – Akkor számolok! – kezdte a fotós.
- – Még ne! – szólt rá Cortez, aztán kérdően Haller felé nézett. – Megvárjuk az ofót.

– Gyerekek, ez a ti képetek lesz... – szabadkozott az ofó.

- – Pont ezért várjuk a tanár urat – vágta rá Kinga. Haller kérdően nézett ránk, mi pedig mindannyian bólogattunk.

– Ó, nos... köszönöm. Akkor hová álljak? – hebegte, és szemmel láthatóan nagyon zavarba jött.

- – Fel, Cortez és Ricsi közé – forgolódott Virág rágózva.

Haller odaállt, majd esetlenül átfogta Cortez és Ricsi vállát.

- – Micsoda impozáns társaságba kerültem – jegyezte meg mosolyogva.

– Na, ofó, milyen érzés menőnek lenni? – kérdezte Ricsi röhögve.

- – Fantasztikus – viccelt Haller.

És hát, ez lett az utolsó osztályképünk. ©

Tesin Korponay teremköröket futtatott velünk, miközben a fiúk fociztak. Persze jól beszorult a levegőm, ezért tanácsolják, hogy futás közben ne vihogjunk. Jó, ezt értem, de ki bírná megállni nevetés nélkül, ha Zsoltit látná parókában focizni, aki közölte, hogy ő Puyol, azért ilyen a haja. Vicces volt. Mondjuk, ahogy utolsó óra végén átvonultunk az aulán, Máday nem hagyhatta szó nélkül a mai nap eseményeit.

– Tizenkettedik bé!

- – Itt vagyunk! – intett Zsolti, akin még mindig rajta volt a göndör paróka.
- – Azt hallottam, az egyik fiú ma lánynak öltözve jelent meg az osztályfényképezésen – nézett végig rajtunk szigorúan.

- – Dehooooogy – csóválta a fejét a két rocker.

– Úgyis kiderül, amikor elkészülnek a fotók – húzta össze a szemét az ig.helyettes.

– Fuss, fuss már! – csapkodta Robi Andris vállát, majd a két rocker kirohant az épületből.

- – Sejtettem – sóhajtott fáradtan Máday. – Az agyamra mentek
- dűnnyögte, és arcán négy év kimerültsége jelent meg ráncok formájában.
- – Máday néni! – szólt rá Zsolti.

– Mi az?

- – Szép vagyok? – igazgatta meg a parókáját.
- – Igen, fiam, nagyon – legyintett Máday, mire mindannyian elneveltük magunkat.

Bernáth Andrea: 5/5* – de jót neveltünk rajta! Örült.

Fényképek: 5/4 – remélem, nem pislogtam egyikén sem. ©

Balhé: 5/5 – a termünkben lévő parafa táblára ma felkerült Andris balhéja. A gyűrött, cafatokból álló lapon ez szerepelt: „tedd emlékezetessé az osztályképet”. Azt hiszem, sikerült.

Justine: 5/3 – este beszéltünk telefonon, és elmondása szerint kezdenek megőrlüni a lakáskeresgéléstől. Állítólag

Justine még valamennyire bírja idegekkel, de az érzékenyebb lelkű és kevesebb nyomást elviselő Jean-Luc már végül elsírta magát. Nem csodálom. Én is. Még jó, hogy a négyesünkben van két erős személyiség. Cortez és Justine.

Szombathelyi albérlet: 5/? – remélem, a tulajdonos felkészült. Merthogy Virágé és Ricsié egy szoba, a két rocker meg kisorsolta a maradék helyet, így Andrisé a másik félszoba,

Robi pedig a nappaliban fog élni. Emiatt írt a tulajnak, hogy igényt tartana egy vízágyra. Te jó ég!

Vörös és fekete: 5/5'' – nagyon jó! De komolyan.

Március 23., péntek

Megint egy hét, ami szinte elrepült. Úgy tűnik, igaz, hogy amikor az ember akarja, hogy teljen az idő, hiába nézi az óráját, szinte állnak a mutatók. Amikor pedig azt szeretnénk, hogy kicsit még tovább tartson, csak épphogy egy nagyon keveset kapjunk még valamiből, akkor elszállnak az órák. A hajnali hideg levegőt délelőtt felváltja a napsütés, a szabadba kiérve beszívjuk a hűvös illatot, amiben már ott bujkál a közelgő felmelegedés (nem a globális, hanem a sima). Azok a madarak, amik nem fagytak meg, csiripelnek, a fák ágai kipattogzanak, és a hótól és fagyoktól kikopott fű is kezd magához térni. A gyér napsütés még erőtlen, nem melegíti fel az embert, ám ha eltakarja egy felhő, azonnal komorrá válik a táj, és rögtön fázni kezdünk. Igen. Tavasz. Amikor mindenki a pokolba kívánja már a téli ruhatárát, és akkor is felvesz egy vékony dzsekit, ha tudja, hogy megfagy benne. Ilyen gondolatokkal készültem el reggel (farmer, bakancs, fehér ing, rá egy V nyakú mellény, fülbevaló, enyhe smink és bélelt farmerdzseki), majd a reggeli napsütésbe kilépvél beszálltam a sötétkék kocsiba.

– Jó reggelt – hajoltam oda Cortezhez, és adtam neki egy „tegnap láttalak utoljára, hiányoztál” csókot.

• – Búcsúnap – mondta úgy mellékesen, aztán, látva az értetlenségemet, hozzátette: – A nagypám elpasszolta a kocsit.

– Mi? – riadtam meg. Tudtam, hogy ez lesz, mert Cortez elmondta, csak mégis. Ez úgy hirtelen jött.

• – Megvették – magyarázta, ha esetleg nem lett volna elég egyértelmű már az előbb.

– Oké, értem. Máris?

• – Két hónapja árulja.

• – Ó. Az már két hónapja volt? – csodálkoztam. Mintha tegnap lett volna...

• – Reni, telik az idő – simította meg az arcomat.

• – Akkor is, ha nem akarom? – kérdeztem szomorúan.

• – Igen, szerintem akkor is.

A sulinál Ricsi a robogója mellett állt, Virág pedig a járművön ült, és a kormányra könyökölve nézelődött. Velünk egy időben érkezett Kinga és Dave, majd rövid időn belül teljes volt a csapat.

• – Azta! – nézett Zsolti maga elé. – Akkor nem lesz kocsid?

• – Nem – mondta Cortez egyszerűen.

– De most jön a jó idő! – mondta Macu, bár pontosan nem tudom, hogy ez hogyan kapcsolódott a témához.

– Igazad van, akkor nem adom el – röhögte el magát Cortez cinikusan.

• – Ember – csóválta a fejét Ricsi -, se párizsi kéglid, se kocsid...

• – Nekem mondd? Mi lesz a hírnevemmel? – szállt be a hülyülésbe Cortez.

Kinga megpillantotta az egyik suliujságost, úgyhogy tombolva megindult felé, már messziről kiabálva.

– Na, végre elment! – dörzsölte össze a tenyerét Dave. – Tudjátok, Kinga vasárnap tizennyolc lesz.

• – Bulizunk? – csillant fel Zsolti szeme.

• – De hát Kinga utálja a bulikat – ráncolta a szemöldökét Dave. Ez igaz. Kingának egy buli abból áll, hogy figyel a rendre, fegyelemre és alkoholtilalomra. Tiszta húszas évek Amerikája. ©

– Akkor? – kérdezte Ricsi.

– Tudjátok, apám cégénél mindig vannak ajándékutalványok.

- És? Adsz neki egy kupont? – röhögött Zsolti.

- Nem, nem kupon! Engedd már, hogy elmondjam! – húzta ki Dave a zakója belső zsebéből a borítékot.

• – Pénzt adsz neki? Az elég megalázó – mondta Macu.

• – Elmondhatnám végre??? – kérte ki magának Dave.

- Szóval apámnak járt kedvezményes áron egy wellness hétvége...

• – tíúúú, én már voltam olyanon apuval és Krisztával. Az naon jó – visongott Virág.

• – Pszt! Ne hangosan! – suttogta Dave a vállunk felett átnézve, hogy ellenőrizze Kingát. Éppen a nyakán kidagadó erekkel ordított, a suliuúságos meg azon erőlködött, hogy kibírja sírás nélkül, amíg eljut a mosdóba.

• – Szóval elképesztően jó áron megszereztem az egyik hétvégét. Itt a számla – mutatta felénk.

• – Elviszed Kingát egy hétvégre? – kaptam a szám elé a kezem.

• – Igen. Ez a tizennyolcadik születésnapja. Meg kell adni a módját – felelte kissé zavartan.

• – Wow – néztem rá elismerően. Dave valóban nem hétköznapi srác.

- Miért viselkedtek úgy, mint a felnőttek? – tekergette Ricsi a szemöldökpiercingjét. – Sting-koncert? Minigolf? Wellness hétvége vidéken? Ti öregek vagytok!

• – Ennyibe került? – olvasta el a számla végét Zsolti. – Hallod, ez baromi jó ár, szinte ingyen van! Mehetek én is?

• – Zsolti, bocs, de kettesben terveztem – nézett rá Dave.

- Jó, és remélem, Kinga is megérti – bólintott Zsolti.

• – Úgy értem, veled, nem veled – tette hozzá Dave nevetve.

• – Mikor mondd meg neki? – kérdezte Virág vigyorogva.

• – A születőtől már elkértem, Kitti segít, megbeszéltem veled, hogy amikor sulis után hazakísérem Kingát, addigra bepakol neki, hogy azonnal indulhassunk. Hatig oda kell érnünk, elfoglalni a szobát.

• – Izgulsz? – verte vállba Ricsi.

• – Eléggé. Mindent megszerveztem, egy hónapja ezért a kedvezményért programozok apám cégénél. Mi van, ha nemet mond? – bizonytalanodott el.

• – Akkor elmegyek én! Adnak olyan fehér köntöst is? – kérdezte Zsolti, totál belelkesedve.

• – Ne már! – néztem rá nevetve, aztán biztatóan Dave-hez fordultam. – Örülni fog. Ez az ajándék telitalálat.

• – Koszi, Reni – mosolygott rám Dave, de a mosoly mögött szinte vibrált az izgatottságtól.

• – Ricsiiii! – szólalt meg a robogón ücsörgő Virág. – Mi mikor wellnesselünk?

- Majd Szombathelyen kapsz fürdősöt, és behabozhatod veled a fürdőszobát – felelte Ricsi, majd hozzátette – ha a rockerek nem eszik meg.

Igazából szakadtunk a nevetéstől, és amikor Kinga odajött, eléggé nehezünkre esett nem elszólni magunkat.

• – Minek örültök ennyire? – kérdezte unottan.

- Majd megtudod – titokzatosan kódolt Macu.

- Jó, de közlöm, hogy ha megint párizsit gyártotok be a suliboxom részébe, akkor az elsőre sem volt vicces! Vannak országok, ahol éheznek az emberek!

- Egész nap alig vártam, hogy délután legyen, tulajdonképpen szörnyen izgultam Dave-ért, hogy Kinga jól reagáljon, meg úgy általában értük. Ofóóra után megbeszéltek, hogy este találkozunk Zsoltiék garázsában, persze Kinga úgy tudta, hogy ők is, aztán néztük, ahogyan elmennek a suliból.

• – Majd csekkoljuk Dave Twitterét. Tutira tölt fel „öreg” képeket, ahogyan arcpakolással ülnek – vihogta Ricsi.

• – Ne gonoszkodj – löktem meg a vállát.

Cortez hazavitt, majd egy zacskó diákcsemegével (az olajos magvak jót tesznek a bőrömnek. Pff.) lehuppantam a babzsák fotelemre, és amíg a *Vörös és feketét* olvastam, kéznél tartottam a telefonomat. Kellott is. Merthogy pár perccel azután, hogy kényelembe helyeztem magam és elmerültem a könyvben, megszólalt a *Survivor*.

- – Nem fogadhatom el – kezdte kimért hangon, köszönés nélkül.
- Miért nem? – kérdeztem, és meg sem próbáltam úgy tenni, mintha nem tudnám, miről van szó.
- – Mert ez nem így működik! – fújtatott idegesen.
- Nem örülsz neki? Pedig olyan szép ajándék, és annyit tervezte – csóváltam a fejem.
- – Te normális vagy? – förmedt rám Kinga élesen. – Hogyne örülnék! Jó, persze nem elmebeteg módon, ugrálva és sikítózva, hanem normális emberként...
- – Akkor mi bajod van? Miért nem mentek? – értetlenkedtem.
- Mondd, te hol élsz? Fel tudod fogni, hogy nekem mennyi kötelezettségem és programom van egy szimpla hétvégén? Képzeld, van, akinek nem szórakozásból és a gyomrában repkedő pillangók számolgatásából áll egy napja! Tanulnom kell, szerkesztenem kell az iskolaújságot, mert lapzárta van, ráadásul képtelenség lemondanom az idősek otthonában a felolvasást. Egyszerűen nem tehetem meg – magyarázta idegbeteg hangon.
- – Oké, állj már meg egy pillanatra! – csitítottam. – A tanulnivalót elviheted magaddal, a suliójság rendben van, minden cikk és fotó nyomdakész, most csak annyi történik, hogy nem ellenőrzöd ötszázadszorra a tökéletes számot, és nem hívogatsz a szerkesztőség tagjait egész hétvégén...
- – Azt hiszed, ilyen egyszerű az élet? És akkor, ha már ennyire okos vagy, mi lesz a karitatív munkámmal? Holnap délelőtt várnak, mint minden szombaton...
- Telefonálj oda.
- – Nem mondom le!
- Nem is kell! Szólj oda, hogy én megyek – jelentettem ki határozottan.
- – Még mit nem!
- – Ugyan már! – szakítottam félbe erélyesen. – Miért ne tudnék egy órát felolvasni helyetted? Bizhatnál bennem, hogy ezt nem rontom el!
- – Renáta, ez nem olvasókör! Idős, beteg emberek. Szociálisan érzékeny vagy, nem bírsz egy ilyen helyen zokogás nélkül felolvasni!
- – Kinga, meg tudom csinálni! Engedd, hogy ezt átvállaljam tőled egy alkalommal, csak holnap!
- – Miért tennéd? – kérdezte gyanakodva. Te jó ég, még mielőtt az agyára menne az a gondolat, hogy a „helyére pályázok”, gyorsan válaszoltam.
- – Mert megérdemelsz egy olyan hétvégét, ami csak rólad szól, nem mented a fákat, nem adsz erőt másoknak, nem kergetsz az örületbe senkit, nem foglalkozol semmivel. Csak érezd jól magad, legyél a barátoddal és lazíts. Ha egyáltalán tudod, hogy az mit jelent.
- – Elmennél holnap helyettem? – kérdezte hosszú hallgatás után.
- – Persze.
- De miért? – értetlenkedett tovább. Nincs mese, Kinga okos lány, de ha érzelmekről van szó, időnként elakad.
- Mert amióta ismerlek, csak segítesz nekem, én pedig régóta várok egy olyan alkalomra, amikor ha minimálisan is, de viszonzhatom – ismertem be, és mivel Kingától nem igazán várhattam reakcióra, hozzátettem: – Na, nyomás, induljatok a hétvégére!
- Jó, elmegyünk – adta meg magát.
- – Éljen – nevettem fel.
- – Viszont. Egy szobát foglalt – mondta hirtelen.
- – Igen, ez így logikus.
- – Akkor együtt fogunk aludni.
- Azt hiszem, igen. Hacsak nem alszik valamelyikötök a földön. Bár az nem annyira wellness – poénkodtam, de Kinga sosem tartott viccesnek, úgyhogy folytattam: – Minden rendben lesz. Ő Dave. A barátod. Ezt kapod tőle szülinapodra... viszont ha emiatt nem akarod elfogadni, vagy úgy érzed, ez neked sok, visszautasíthatod.

- Tudom! - vágta rá azonnal, amolyan „nem vagyok hülye, és nincs szükségem lelkizésre” stílusban.

- - Nagyszerű - bólintottam, áttéve a másik fülemre a telefont.

- Akkor most elmegyek a hétvégére.

- - Rendben. Éreztétek jól magatokat.

- Köszönöm. Megyek.

- Oké. Szia!

- - Szia! - köszönt el, majd kérdően ránéztem a telefonom kijelzőjére. Még pörögtek a másodpercek. Tehát Kinga még vonalban volt.

- - Itt vagy még? - kérdeztem.

- - Igen. És te miért nem tetted le? - kérdezett vissza.

- - Mert úgy érzem, még nem fejeztük be - vallottam be akkor is, ha esetleg Kinga kinevet vagy rám üvölt.

- Jól érzed - sóhajtotta. - Jó, csak hogy tudd, nekem ez a téma elég kínos. Mégis mire számítsak? - nyögte ki, én pedig némán bólogattam. Tudtam, hogy Kinga az erős oldala ellenére egy kicsit megrémült attól, hogy Dave-vel tölti a hétvégét. Ez teljesen normális, ha például azt vesszük, hogy én, amikor először Corteznél aludtam, inkább ételmérgezést kaptam, csak hogy eltoljuk az alkalmat máskorra.

Kinga persze nem olyasmire volt kíváncsi, amit a neten vagy szakkönyvekben is olvashat, hanem inkább egy ismerősének a véleményére meg némi tanácsra, vagy úgy általában, azt vettem ki a szavaiból, hogy csak beszélgetni szeretne valakivel. Afelől nem volt kétségem, hogy szereti Dave-et és hogy nagyon boldoggá teszi a kapcsolatuk. De ő is csak egy lány, aki ugyanúgy megtorpan a témától, mint bárki más. Legalább tíz percet beszélgettünk, mire úgy ítélt meg, hogy Kinga erőre kapott és végre el tudnak indulni.

- - Rendben. Ne fárassz tovább, így is késésben vagyok - sóhajtotta, én meg hangosan felnevettem.

- Jó szórakozást. És persze boldog születnapot. De vasárnap úgymint jelentkezem, nem úszod meg - búcsúztam el tőle.

- - Sejtettem.

- - Na, szólj oda telefonon, hogy én megyek helyetted felolvasni, aztán induljatok már! - köszöntem el sokadszorra, aztán kinyomtam a telefont, és addig néztem a kijelzőt, amíg el nem sötétedett.

Végül újra feltoltam, és a menő qwerty billentyűzetemen dobtam egy sms-t. Az üzenetem rövid volt és lényegre törő. Jó

szórakozást! Ja, és ha nem vigyázol rá, komolyan kinyírlak! Puszi, Reni.” Nem vagyok agresszív, erőszakos és főleg fenyegetőző típus, de ha az embernek van legjobb barátja, akkor azért aggódik ám.

Mivel Kingaék nem tudtak jönni Zsoltiékhoz, valamennyien úgy alakítottuk a programunkat, hogy akkor ma nem bandázunk együtt. Andris és Robi elment „csajozni”, ami náluk azt jelenti, hogy egy rockkocsmában punnyadnak, és az odatévedt lányokat fűzik. Macu az egész hetes chates flörtölés után ma végre randizni ment, Zsolti pedig Edinával készült squash-olni. Egyébként sulin kívül rengeteg időt töltenek együtt, és a kapcsolatuk ez ideig kibírta a kritikus „első három napot”. Edinát ilyenkorra már ejteni szokták, akár tud róla, akár nem. Hm. Érdekes. Jacques-ék csapata tehetségkutató műsort néz, egész nap be voltak sózva, alig várták az estét. Valami elődöntő vagy mi van ma, úgyhogy Kata, Jacques, Flóra és Kitti átvonult Gáborhoz. Ez a péntek esti programjuk. Hát, veszélyesen élnek, az biztos. ©

Ami pedig minket illet, Ricsi és Virág bowlingozni hívtak, úgyhogy mindjárt indulnom kell, mert hétre foglaltuk a pályát.

Kinga születnapja: 5/5*** - Dave lenyűgöző. Komolyan, annyira örülök annak, hogy így egymásra találtak. ©

Cortez kocsi: 5/2 - © búú. Azt mondja, nem bánja. Hiszek neki. De azért ő fiú. Az meg egy kocsi. Biztos erős

volt a kapocs... Vagy csak a *KnightRiden* vettem alapul. Tényleg, Cortez autója nem is beszélt. Legalábbis előttem sose. ©

Anyu: 5/5 - teljesen odavolt Kinga ajándékától, majd hirtelen témát váltott, és rászállt apura, hogy ők milyen rég

voltak valahol. Én rémülten néztem rájuk, a tekintetemmel azt sugallva, hogy „menjetez nyugodtan, de a gyerek marad”. ©

Bowling: 5/4 – rohanok.

Március 25., vasárnap

Kinga tizennyolcadik szülinapja. És persze akármennyire is szeretne volna nélkülem tölteni (ezt mondta, de tuti hazudott), késő délután, nem sokkal azután, hogy Dave-vel visszaértek az überromantikus hétvégéjükről, Kinga nálam kötött ki. Lánymegbeszélés volt. Virág a szőnyegen ült és a fásliját igazgatta (kiment a könyöke bowlingozás közben, mert nehéz volt neki a golyó), én pedig az egyik babzsák fotelelmen ülve meséltem Kingának, elsősorban a szombati napról. Az idősök otthonában tett látogatásom és felolvasásom jól sikerült, legalábbis így számoltam be róla Kingának. Az igazság persze az, hogy lelkileg annyira megviselt, hogy miután végeztem, Cortez értem jött a nagypapája kocsiával, és konkrétan egész nap vigasztalt (még palacsintáznai is elvitt), mert teljesen összeroppantam. Mindig is nagyra tartottam Kingát, de hogy ezt képes minden hétvégén csinálni, hát, mit mondjak. Le a kalappal előtte.

– Szóval négy fejezetet felolvastál, elbúcsúztál és végeztél – összegezte Kinga.

- – Ühüm – bólogattam a forró teámat fújva.
- – Gratulálok, ez szép volt – dicsért meg. – És mi volt utána? – vont fel a szemöldökét, amolyan „ismerlek ám” nézéssel.

- – Seeemmi – húztam el a szót, és elkaptam a tekintetem, hogy ne kelljen a szemébe néznom.
- – Sejtettem. Mennyit zokogtál?
- – 37,1-et mutatott a lázmérő. Hőemelkedésig sírtam – vallottam be, mire Kinga megenyhülve bólintott.
- – Nem való ez neked, nem mindenki bírja idegekkel.

– Tudom. Beugróként bármikor szívesen segíték. Csak állandóan képtelen lennék rá. Sajnálom, nem vagyok elég erős hozzá.

- – Ez így van.
- – Naaa – váltottam témát hirtelen. – Akkor meséld a hétvégéről. Mindent mondd el! – nógattam, mire

Virág is érdeklődve pislogott.

– Csak nem képzelitek, hogy minden részletet elmesélek? – nézett ránk Kinga, mi pedig Virággal együtt felneveltünk. Nem, természetesen nem minden érdekelt minket.

A fotók alapján baromi jó lehetett a hétvégéjük. Olyan wellnesses. Mindent jól dokumentáltak, így a róluk készült képeken túl („magunkat fotózzuk ugyanolyan fejfel, de mindig más háttérrel” típusú képek) megörökítették a szálloda helyiségeit, a szobájukat, a takarításkor lepkévé hajtogatott ágyneműt, az uszodát, a konditermet, a reggelit, a recepciót, a recepcióst... A programokon készült fotókhoz pedig, gondolom, mindig megkértek valakit, hogy „kapja le őket minigolf közben” vagy éppen „örökítse meg, ahogy teniszeznek”. A legviccesebb persze az volt, hogy Kinga és Dave minden áldott sportprogramon más ruhát viseltek, ezért a felvételeik leginkább úgy néztek ki, mint egy programkatalógus két, igen szép és nagyon divatos emberrel. A diabetés végeztével csak arra tudtam gondolni, hogy a hétvégéjük húsz százaléka sportolással telt, a maradék nyolcvan pedig átöltözéssel. Na, mindegy. Ők így szórakoznak.

A lányos este után elköszöntem Kingától, Virágtól és Andy Warholtól, majd felnéztem a netre, és kvízpartoztam egy kicsit. Vasárnapi chillout.

Kinga szülinapja: 5/5* – örülök, hogy ájtött, mert azonkívül, hogy, tőle szokatlan módon, elég sokat mesélt, oda is tudtam adni az ajándékba vett könyvét.

Hétvége: 5/3 – szélsőséges volt. Vidám bowling, megterhelő felolvasás, DVD-zés Cortezzel, vasárnap pedig fodrász, kozmetikus, tanulás, majd Virág és Kinga.

Éhes vagyok: 5/2 – de ennék egy fánkot!

Pótvacsora: 5/5 – na, jó, akkor éjszakai portyára indulok, hátha összefutok apuval.

Március 26., hétfő

Reggel szemerkélt az eső, ezért amikor kiléptem a házból, kirángattam a dzsekim alól a kapucnimat (amúgy is ki kellett szednem, mert így olyan volt, mintha púpos lennék), és feltettem a fejemre. Ennyit a beszárított, frissen a vállamra omló hajamról. Cortez a kapunkban várt, kocsni nélkül.

- – Ez van – mondta lazán.
- – Én szeretek sétálni – vontam meg a vállam, mert a reggeleimet nem egy kocsi aranyozza be, hanem Cortez. Autóval, repülővel, gyalog, hőlégballonnal... Tök mindegy, csak ő ott legyen.

A hideg, március végi reggelen, a vizes aszfalton sétáltunk le a dombon egymás kezét fogva, miközben arról beszélgettünk, hogy Cortez három légitársaságtól is kapott válaszlevelet. Mindhárom cég azt írta, hogy érettségi után adja be a jelentkezését a tanfolyamra, addig nincs tennivalója.

- – Értem. És mikor indulnak a tanfolyamok?
- – Változó. Az Air Francé szeptemberben.
- – És oda szeretnél jelentkezni – fejeztem be a gondolatát.
- – Az lenne a legjobb, de szóba jöhetnek a fapadosok is.
- – A szüleidnek mikor mondd el?
- – Mit? – kérdezte összeráncolt szemöldökkel.

– Hogy Párizsba készülsz... – nevettem el magam furán.

- – Észre fogják venni – legyintett. Szuper. Cortez szülinapja óta, mármint az ominózus, „elüvöltöttem magam” eset óta nem is beszéltek egymással. – Csak a nagyszüleid véleménye érdekel – tette hozzá.

Lefelé menet egyszer csak dudahang ütötte meg a fülünket. Ricsi lelassította a robogóját, majd Virággal együtt mosolyogva nézett felénk.

- – Egészséges a reggeli séta – röhögött ki minket Ricsi.
  - – Mondja ezt a „púnk”, aki egész télen szállította magát, mert a játék motorja nem működik a hóban – vágta rá Cortez kapásból.
  - – Nem cikizzük a járművet – paskolta meg Ricsi a robogó kormányát. – Na, a sulinál találkozunk.
- Óvatosan – szóltam rájuk, mert a mögöttük lelassító autó sofőrje ráborult a dudára, és különböző szitkokat kántálva erősködött, hogy haladjanak már.

A sulit előtt feltűnően kevesen voltak, a mi társaságunkból senki, így egyenesen a terembe mentünk, ahol javában tartott a puskagyártás. Hétfői duplamatek. Jellemző. A sulirádióból semmi nem szólt (naná, Jacques és Gábor is a dogára készült), úgyhogy a tévénk szolgáltatta a zenét, Andrisnak és Robinak köszönhetően AC/DC Top 10 boldogította a reggelünket.

- – Csukjátok be az ablakot, tegyétek el a füzeteket, a tankönyvet, Dave és Macu az összes kutyújt is, Robi, fejezd be a hörgést, Pósa, ne hintázz a széken, mert összetöröd a fejed és elvesznek a zseniális gondolataid, Antai-Kelemen pedig kiköpi a rágóját – lépett be Gazdag tanárnő a terembe.

Cortez lazán felállt, kivette a rágóját a szájából, és a terem másik végében lévő kuka felé hajította. A rágó szép ívet írt le a levegőben, majd a fél osztály feltápáskodott, hogy megnézze, hová esett.

- – Csont nélkül – jelentette be Zsolti, és valamennyien elismerő pillantással bólintottunk.
- – Cortez, befejezted a menőzést, vagy van még valami mutatványod? – kérdezte a tanárnő unottan.
- – Zsonglörködne egyet a táblánál, ha nem gond – felelte Cortez, és természetesen az egész osztály egy emberként röhögött fel.
- – Majd a szünetben – dűnnyögte Gazdag. – Kinga, kiosztanád a lapokat?
- – Nemááá’ – fejelgette a padját Zsolti.

– Nagy Zsolt, ez a magatartás megengedhetetlen. És remélem, tudod, ha az érettségien is megeszed a lapodat, annak nagyon súlyos következményei lehetnek! – húzta össze a szemét a tanárnő.

– Jó, majd kajálok valamit előtte. Mondjuk, krétát. Muhahaha – szórakozott Zsolti saját magán.

Én felírtam a nevem a lap tetejére, aztán már hozzá is kezdtem a dogámhoz (minél előbb végzek, annál több időm

van megírni a többiekét), miközben a tanárnő még mindig fegyelmezte az osztályt.

- – Virág, hányszor mondjam még? Gimnázium tizenkettedik osztályában már nem írunk ceruzával! Vegyél már elő egy tollat.

- – Ajj már, de és ha rontok? – nyafogta Virág.

- – Akkor áthúzod és mellé írod! Ahogy minden felnőtt teszi – mondta a tanárnő idegesen.

– Jó’ van. Akkor nem írok – hajtotta le a fejét a padra. Gyakran előfordul, hogy Virág egész egyszerűen megsértődik dolgozatírás közben, olyankor bevágja a durcít, magába fordulva a padra dől, és meg kell vigasztalni. A mögötte ülő Ricsi nyugtatgatta, én pedig áthajoltam a padjához, és kérleltem, hogy kezdje el a doagát.

- – Elég lesz ebből! – csapta le a naplót a tanári asztalra Gazdag, és a nyakán lüktetett egy ér, ahogy idegbetegen meredt a társaságunkra. Élmény lehet velünk kezdeni a hétfőt. – Virág, vagy elkezdesz írni, vagy kizavarlak és bevágom az egyest!

Virág vonakodva előkereste a táskájából a tollait, és kipakolt maga elé ötöt.

Igen, következett az újabb dilemma. Hogy melyikkel írjon. Mivel Virágról van szó, természetesen illatos tollakkal jár iskolába. A kupakokat leszedve megszaglászta az összest, és azon tűnődött, a lila színű és szederillatúval írjon-e vagy a pirossal, ami epres. Végül az eperillatú mellett tette le a voksát, és nekiállt végre a doagának. Már vagy három perce nyugi volt a teremben, amikor Gazdag, aki a puskázás miatt a teremben járkált, megállt Virág padja mellett.

– Hát, ezt komolyan nem hiszem el! Nem írhatod piros tollal a dolgozatodat, vegyél elő egy másik színt! – ordította a tanárnő.

- – Miért nem írhatom? Ez az epres – nyújtotta fel a tollat.

- – Mert az a JAVÍTÓSZÍN! – kelt ki magából Gazdag. A többiek ismét kihasználták a figyelemelterelést, úgyhogy a padok alatt zizegtek a füzetlapok és jártak az ujjak az érintőképernyőkön.

- – De ez az epres illatúúú – dühöngött Virág.

- – Elveszem a dolgozatod! – fenyegette meg Gazdag.

- – Neee! – sivította Virág, és két kezével óvva a papírját, megint ráhajolt.

Gazdag motyogott valamit, hogy ezt már nem bírja idegekkel, én meg riadtan megböktem Virágot. A hullámos, sötét hajzuhatag megemelkedett, és Virág félrehajtva a fejét rám pillantott.

- – Írj a szedressel – suttoztam.

– Jó, oki – vonogatta a vállát. Ekkor azt hittük, hogy vége a műsornak, de Gazdag megállt Andris mellett.

- – Fiam, te miért nem írsz? – kérdezte a helyén nyugodtan üldögélő Andristól.

- – Mert el van törve a kezem, nem emlékszik? Balesetem volt – mutatta fel a gipszét.

- – Na, ne szórakozz velem! Az mikor történt már? Ennyi idő alatt még egy plusz karod is kinő! A múlt héten nem voltál gipszben! – őrjöngött Gazdag.

Andris „a fenébe már” sóhajjal egyszerűen levette a szétfűrészelt gipszét, amit már tök régóta csak azért hord, hogy megússza a doagát. Letette a padjára az emlékként megtartott darabot, és megfogta a tollát. Miután felírta a nevét a lapra, érdeklődve körbenézett.

– Most miből írunk?

- – Matekból – vágta rá visszatartott nevetéssel.

– Aha. Jó. Akkor úgy tippelem, ennek az eredménye, 64,72 – írta be az első feladat eredményét.

- – Mít művelsz? – rökönyödött meg Kinga.

- – Hátha eltalálok – magyarázta Andris.

– Te idióta. Az első feladat egy definíció.

– Jól van, tizenkettedik bé, mindenki fejezze be a munkát, beszédem a dolgozatokat! – üvöltötte el magát Gazdag.

És komolyan gondolta. Miközben Kingával hadakozott, aki természetesen nem akarta odaadni idő előtt a lapját, a többiek rám néztek, úgyhogy S. O. S. írták/másolták/súgták a válaszaimat.

- – Kinga, ereszd el! – rántott egy utolsót Gazdag a lapon, aminek a másik végét Kinga fogta. Természetesen kettészakadt a papír, az egyik fele a tanárnőnél, a másik meg Kingánál maradt.

– Nagyon köszönöm, eltépte a dolgozatomat – fonta össze a karját Kinga dühösen.

- – Mit műveltek? – kapott észbe a tanárnő, és felénk nézett. Mindenki lefagyott, megálltak a könyvek és dolgozatok a levegőben. Totális lebukás. Zsolti próbálta leplezni, mert bár három ember nyújtotta éppen felé a lapját, ő úgy tett, mintha mit sem sejtene, és a plafonra bámulva füttyörszett.
  - – Rendben van. Rendben – bólintott a tanárnő, és minden diák tudja, hogy a sokszor ismételt „rendben” valójában azt jelenti, hogy nagy a baj. – Mindannyian elégtelent kaptok az órai munkára, a dolgozatot pedig a következő alkalommal írjuk meg.
  - – Micsoda? Én nem kaphatok egyest! – tombolt Kinga elsőként.
- Tanár néni! – intett Zsolti. – Duplaóránk van. Akkor a következő alkalom a második órát jelenti?
- Ez volt az a pillanat, amikor Gazdag kiment a teremből, és egyszerűen otthagytott minket az óra közepén.
- – Gratulálók, értelmesek vagytok! – tapsolt Kinga dühösen.
  - – Most mi van már? – nézett rá Ricsi. – Te rángattad a dogádat Gazdaggal együtt.
- Mert idő előtt el akarta venni! Vannak jogaim! – hóbörgött Kinga
- – Most én is egyest kaptam? – forgolódott Gábor csodálkozva.
  - – Mindenki! – üvöltött rá Kinga.
- Jó, de... – ráncolta a szemöldökét. – Mindegy, ha van egy kis szerencsém, nem vett észre és beírt hiányzónak. Volt már rá példa – nosztalgizott.

Naná, hogy nem maradt következmény nélkül a viselkedésünk,

így a szünet utáni második matekra Gazdag kísérettel érkezett. Máday csukta be a teremajtónkat.

– Tizenkettedik bé! Úgy hallottam, volt némi fegyelmezési probléma az első matematikaórán. – Mindenfelől „dehogy”, „nem igaz”, „mi kisangyalok vagyunk”, valamint „az a-sok voltak” beszólás érkezett, és úgy tűnt, Máday pont erre számított, mert így folytatta: – Akkor, gondolom, nem bánjátok, ha helyet foglalok és itt töltöm a tanórát.

- – Nincs hely – kiáltotta Ricsi kapásból.
- – Biztosíthatlak róla, hogy megoldom. Kérek egy önként jelentkezőt, aki áthoz egy széket a másik teremből.

Köszönöm, Nagy Zsolt.

- – Meg se szólaltam – közölte Zsolti csodálkozva.
  - – Láttam a tekintetedből, hogy szándékodban állt. Na, nyomás
- utasította Máday.

Tény, hogy a második matekóra sokkal csendesebben telt, mint az első, bár nehezünkre esett visszatartani a röhhögést, így nem mertünk egymásra nézni, csak némán, rázkódó vállal írtunk a füzetünkbe.

A minden szempontból rendhagyó duplamatek után törin Barka tanárnő is repeső örömmel fogadta, hogy „beköszöntött a tavasz, tehát megőrültünk”, úgyhogy elég nehezen tudtuk kidolgozni a „Magyarország társadalma a dualizmus korában” tételt, főleg, hogy Andris és Robi végig hümmögték az órát, az örületbe kergetve minket és a tanárnőt is.

Durand kiváltságos helyzetben van, az ő óráján összekaptuk magunkat és viselkedtünk, Kardos és Mr. O'Realy azonban kapott egy adag tavaszi zsongást ajándékba.

Olvasókörről hazaérve tanultam, leckét írtam, tétéleztem, magoltam, aztán megkértem aput, hogy kérdezze ki a franciát. Ez azért jó program mindkettőnknek, mert én hiába mondok bármit, úgysem érti, csak összeráncolt szemöldökkel mered a füzetembe, majd mikor felmondom az egész oldalt, és megkérdem, hogy „jó volt-e”, simán rávágja, hogy „fogalma sincs”. Úgyhogy visszaellenőrzöm saját magam. ©

Albérletkereső életmódom miatt kénytelen vagyok még elalvás előtt felnézni a netre, és ha már az e-mailemet ellenőrzöm, akkor ugye betölt az msn, és ha már msn, akkor rápillantok a Facebookra is. Így szaladt el egy (amúgy olvasásra szánt) óráim. Hurrá.

Matek egyes: 5/1* – na, ez nem hiányzott. Pedig nem csináltam semmit. ©

Szakad az eső: 5/2 – az előbb kinéztem az ablakon, és konkrétan ömlik.

Dave: 5/5 – küldött egy e-mailt egy halom albérlet-linkkel.

Hú, úgy tűnik, tényleg ráállt a témára. Azonnal tovább küldtem Justine-nek és Jean-Lucnek.

Air Francé: 5/5* – csupán merő kíváncsiságból kigugliztam az uniformisukat. Miután elképzeltem benne Cortezt, úgy döntöttem, jobban örülnék, ha, mondjuk, légiirányító lenne.

A lényeg a kevés kontakt. :D

Vörös és fekete: 5/3 – annyira fáradt vagyok, hogy esténként két-három oldalt tudok csak olvasni, és leragad a szemem. Szégyen!

Március 27., kedd

Hajnali főci fakt, esős, borús időben. Amíg a tanárnőt vártam, ásítva meredtem a büfében vásárolt tejeskávémbe, és komótosan bele-beleharaptam a briósomba. Az a-s lányok elemükben voltak, nekik sosem lehet elég korán a pletyihez és vihogáshoz. Fáradtan hallgattam őket, és nagyon koncentráltam, hogy az üres fecsegésük ki ne lökjön valami fontos információt a fejemből. Edina és Zsolti új vagy éppen folytatólagos kapcsolata miatt többen úgy gondoltuk, hogy Dina megpróbál beilleszkedni a társaságunkba, és szép lassan leszakad a saját csoportjától, hogy minél több időt

tölthessen a barátjával. A múlt héten többször oda is jött hozzánk az udvaron, átjárt a szünetekben meg ilyesmi. Aztán mostanra mindenki rájött, hogy az „Edina köztünk” dolog felettébb természetellenes, úgyhogy visszatért minden a régi kerékvágásba, azzal a különbséggel, hogy továbbra is együtt jár Zsoltival, délután együtt lógnak, és a hétvégén is. Ez számunkra két okból is tökéletes helyzet. Az első és legfontosabb, hogy Zsolti boldog, van barátnője, akivel jól kijön, a másik meg, ami ugye, minket, többieket érint, hogy ez a tény nem rúgta fel a mi életünket sem, szóval apró változással, de kábé minden maradt a régi.

- – Várjatok, Zsolti hív – kotorta elő Dina a szűk farmerzsebéből a strasszköves mobilját (csilivili lánynak csilivili telefon). – Mondjad, bébi – vette fel, nekem pedig megállt a kaja a számban. Hát, ezért jó, hogy én főci faktra járok.

Alig bírtam kivárni az óra végét, ráadásul elsőként mentem ki a teremből (még a tanárnő előtt), és sietve írtam egy „A lányvécébe! Most!” sms-t, majd elküldtem több címzettnek.

Kinga és Virág lélekszakadva rohant be a mosdóba, ahol én már a csempének dőlve vártam őket.

- – Mi történt? Miért ijesztgetsz? Azt hittem, valami bajod van! – förmedt rám Kinga, amikor, alaposan végignézve rajtam, felmérte, hogy egyben vagyok.

– Nem, nyugi – kapkodtam a levegőt. – De negyvenöt perce nem tudtam elmondani... – vihogtam el a mondat végét.

- – Micsoda? Nem értem! – nevetett Virág velem együtt, azon reflex alapján, hogy ha valakit röhögni lát, akkor ő is jókedvű lesz, függetlenül attól, hogy nem tudja, miről van szó.

- – Itt vagyok – esett be Kata az ajtón, a mobiljával a kezében. – Bocs, de még úton voltam, amikor rohanni kezdtem az sms miatt.

- – Nem maradtál le semmiről, Renáta röhögőgörcsöt kapott, egy szavát sem értjük – magyarázta Kinga.

– Jó, na – tapogattam meg az arcizmait, amik már fájtak a nevetéstől. – Úgy hívja, hogy „bébi” – mondtam ki, és ismét felszakadt belőlem a nevetés.

- – Mi? Kicsoda? Kit? – hőkölt hátra Kinga.

- – Dina – törölgettem a szemem.

– Zsoltit? – kérdezte Kata furán, én meg bólogatva nevettem. Aztán mind a négyen összenéztünk és kész. A nevetésünktől visszhangzott az egész mosdó, de lehet, hogy az épület is.

Kinyílt a lánymosdó ajtaja, és Zsolti (?) lépett be, a telefonjával a kezében.

– Reni, megkaptam az sms-t, de nem hinném, hogy itt kéne beszélgetnünk – nézett körbe.

– Uh, véletlenül biztos neked is elküldtem. Még nem értek annyira a telómhoz – húztam el a számát zavartan, és csak reméltem, hogy a körüzenetem nem ment el több helyre.

- Szia, bébi - integetett Virág vidáman, mire mind vihogni kezdtünk. Zsolti kérdően nézett rá.

- - Szia, mókuska - vont a vállát végül.

- Te, figyelj csak, bébi... - kezdte Kinga, Zsolti pedig gyanakodva összehúzta a szemét, és fürkészve figyelt minket.

- - Na, jó, mi folyik itt?

- - Bocs - nevettem rázkódó vállal. - Csak hallottam, hogy Edina így hív. És ez vicces - ismertem be.

- Azta - vakargatta meg az állát, végignézve rajtunk. - Van valami esély arra, hogy ez köztünk marad?

- - Nincs - röhögte el magát Kinga.

- - Bocs, bébi, de ezt muszáj - nevetgélt Virág is.

Zsolti elvörösödve bólintott.

- - Ezt még visszakapjátok - „fenyegetett” meg minket az ajtóban állva. Kardos elsétált a mosdó előtt a folyosón, aztán a léptei hangjából ítélve megállt, és pár pillanat múlva megköszöri a torkát Zsolti mellett.

- - Megtudhatnám, hogy mit keresel a lánymosdó ajtajában? - érdeklődött rezenéstelen arccal.

- - Csak benéztem - legyintett Zsolti.

- - Örülnek, ha ezt a szokásodat elhagynád - morogta Kardos.

- - Igenis - tisztelgett Zsolti, aztán kiment, de még visszafordulva megrázta felénk a mutatóujját, amolyan „megbánjátok” stílusban. Mi pedig megállás nélkül röhögünk.

Ezek után a nap a következőképpen telt: bárki bárkinek szólt, a legnyálasabb, legcikibb és legbénább becézéssel illette. Például Macuval így zajlott a párbeszédünk:

- - Drágám, ideadnád a francia szótáradat? - kiáltotta nekem, mire Cortez a fejét fogva röhögött, én pedig széles vigyorral kiszedtem a táskámból a szótárt.

- - Mézes puszedlim, már megint otthon felejtetted? - nyújtottam felé.

- - Igen. Örök hála, kis kabócám - vette el.

- - Menjtek már a fenébe! - kiabálta Zsolti lángvörös fejjel.

- Cicuska, ne idegeskedj - nézett rá Robi „kedvesen”. Komolyan, dőlünk a röhögéstől.

Az egész napos oltás végén a sztori folytatódott a Facebookon, tele volt a fal nyálas becézésekkel, ezermillió komment és lájk ment, mígnem Zsolti posztolt egy „ezt nektek, galambocskáim!” kiírást, mellé pedig egy ascii grafikát (betűkből álló kép), ami egy kezecskét ábrázolt, felmutató középső ujjal. Ezt megkaptuk. :D

Délután a szobámban tanultam matekra, Cortez pedig a gépemen netezett, elintézt valami frissítést, kitörölgette a szemetet, és tulajdonképpen csinált valami komplett karbantartást, mert arra a kérdésre, hogy „mikor takarítottam legutóbb?”, én azt válaszoltam, hogy „a hétvégén töröltem át a billentyűzetet”. Nos, azt hiszem, nem így értette, mert totál kiröhögött.

Becézések: 5/5 - nagyon vicces volt. Szegény Zsolti. ©

De hát így jár az, aki übernyálas szavakkal illeti a barátnőjét.

Infóóra: 5/2 - annyit bénáztam a feladattal, hogy végül Dave elzavart a helyemről, és befejezte helyettem, mert már nem bírta nézni a „szerencsétlenkedésemet”.

Tanulnivaló: 5/1 - bele lehet rokkanni a magolásba?

Bizonyára. Én például már közel járok hozzá. Lehet, hogy mire itt végzek, nem is Párizsba kerülök, hanem a zárt osztályra. De annyi jó lesz benne, hogy a mellettem lévő gumiszoba tutira Kingáé.

Március 28., szerda

A suliujság termében kezdtem a napot, ugyanis Kinga hajnalban egy „rendkívüli gyűlés, ébredjetek” sms-sel keltette a szerkesztőséget. Mivel ő minden bizonnyal inszomniás, és szerény véleményem szerint évek óta nem alszik,

evidens számára, hogy mindenkit elérhet hajnali fél hatkor.

Az a-s Krisztián mellett ültem a padon, és álmosan meredtem magam elé. A teremben kábé mindenki félkómás állapotban ücsörgött egyedül Kinga volt elemében a pálcájával, amit két dologra használ. Egyrészt, hogy pontról pontra mutogassa a projektorral kivetített írásait, másrészt meg ezzel a célszerszámmal bökdösi azokat, akik elalszanak a megbeszélésen.

- – Sajnálatos bejelentésem van – kezdte szigorúan.

– Feloszlott a Greenpeace? – motyogta valaki a szemét törölgetve. A következő pillanatban már éberebb volt, ugyanis Kinga hatalmasat szózott a fejére a pálcával.

– Mint tudjátok, főszerkesztőként tevékenykedem a magazinnál. Úgy érzem, mióta létezik a Szent Johanna Gimnázium, az én felügyeletem alatt érte el az újság a maximális színvonalat, a legnagyobb olvasottságot és a legnívósabb számokat. Hah. Neményi sehol nem volt hozzám képest – ábrándozott a távolba révedve.

- – Honnan tudod, milyen újságok voltak, mielőtt idejöttél? – ásította egy tizedikes fiú.

- – Ostoba! Mond neked valamit az „archívum?” kifejezés? Te ki vagy egyáltalán? – förmedt rá Kinga idegesen. A srác megszeppenve behúzta a nyakát, és inkább nem válaszolt. Amúgy másfél éve tagja a csapatnak, de úgy tűnik, ez elkerülte Kinga figyelmét. Vagy csak szimplán nem érdekli. – Mivel végzős vagyok, hozzátenném, hogy kitűnő átlaggal, és természetesen az ELTE-re megyek továbbtanulni, szokás szerint le kéne adnom a posztomat és meg kéne neveznem az utódomat.

- – Elhúzol innen??? – csillant fel a szeme Gabinak. A pletykarovatosunk valósággal ragyogott az örömtől. Kinga viczorogva meredt rá.

– Szerettem volna a teljes tanév végéig maradni és azután is ellátni főszerkesztői feladataimat, hogy elballagtam. A legfelsőbb szintekig elmentem a kéréssel, minden lehetséges oldalról megtámadtam a szabályokat, de elutasító, nemleges választ kaptam, így le kell mondanom a posztomról. A rendszer legyőzhetetlen, sem észérvekkel, sem erővel nem tudtam megváltoztatni – dramatizálta túl azt az egyszerű tény, hogy miután elballag innen, már nem lehet tagja a suliujságnak. Azért szerintem ebben van logika. – így a következő fog történni. Hétfőn megjelenik az áprilisi szám. Majd kiválasztok egy ideiglenes főszerkesztőt, akit betanítok, és már csak a háttérben veszek részt a májusi szám előkészítésében – jelentette be.

- – Ki lesz az új főszerkesztő? – kiáltotta be egy tizenegyedikes.

- – Hétfőig gondolkodom rajta. És tekintettel arra, hogy a megvesztegetés és befolyásolás minden formáját elutasítom, azt tanácsolom, hogy ne is próbálkozzatok.

Ezt fontosnak tartotta elmondani, mert a suliujság főszerkesztője a Szent Johanna egyik legnagyobb hatalommal és tekintéllyel bíró diákja, így simán előfordulhat az, hogy kisebb meglepik várják a leköszönő főszerkesztőt. Kinga nem ilyen. Ő a tudásra és teljesítményre megy rá, éppen ezért okoz komoly fejtörést számára, hogy kit válasszon. Mert a csapatból senkit nem tart elég jónak ahhoz, hogy átvegye az ő helyét.

– Hű – léptem Kingához, miután kiürült a terem. – Tehát leadod a helyed.

- – Kényszerítenek rá. Szervezek egy tüntetést, hogy megdöntsem az iskolaújság diktatórikus rendszerét – pakolta el a holmiját.

– Kinga. A diktatórikus rendszert egészen addig támogattad, amíg te lehettél a diktátora... – emlékeztettem, hogy főszerkesztőként nagyon kemény volt, és hosszú, véget nem érő beszédeiből maga Fidel Castro is tanulhatott volna.

– Jogom van a júniusi számig itt maradni – csapkodott idegesen.

- – Nem – ráztam meg a fejem szomorúan. – Nincs. Elballagunk. Vége. Ennyi volt. Én is leadom a fotózást.

- – Kinek? – kérdezte felszegett állal.

– Nem tudom, nem akartam dönteni, Mádayra bízom. Majd ő kijelöl valakit a csapatból.

– Jellemző. Még egy utódot sem tudsz keríteni.

– Nem. Nem erről van szó. Csak... Nekem ez nehéz. Szerettem fotózni az újságnak, nem tudok magam helyett konkrét személyt ajánlani. Mindegy, ki lesz az, mert én már nem leszek itt – sóhajtottam. Kinga komoran nézett maga elé.

- Jó, ez te vagy! Tartsd meg a szentimentális gondolataidat, én viszont profit akarok magam után, úgyhogy hétvégén átolvasom az iskolaújság elmúlt négy évének számain. És meg kell nézmem, hogy van-e otthon elég kávé – hadarta. Hát, jó. Nem vagyunk egyformák.

Ebédészünetre elállt az eső, és mivel megkaptuk az osztályfényképeket, az udvarra a fotókkal mentünk le, és a padot (meg a környékét) elfoglalva hosszú percekig röhögtünk az eredményen. Andris szoknyás, parókás figurája mindent vitt, egyszerűen jó volt látni megörökítve, hogy mennyire idióta. A sulirádióból az Offspring *Want You Bad* című dala üvöltött, mi pedig a napsütésben egymás fotójának a hátulját írtuk alá (némi személyes üzenettel).

- - Csináltatok plusz példányokat? – tolt fel az orrán a szemüvegét Karcsi.
- - Igen, kérsz egyet? – mosolyogtam rá.
- - Örülnék neki. Aláírva.

Kata sápadtan (nem volt rosszul vagy ilyesmi, csupán gót) nézett rám.

- - Adsz egyet nekem is?
- - Persze – vettem ki a borítékból még egy osztályfényképet.
- - Ti miért nem a saját osztályotok képét gyűjtitek? – érdeklődött Edina, aki pár percre odajött hozzánk,

csak hogy megmutassa Zsoltinak a fényképüket.

- Azért, mert nekünk ez az igazi osztályunk, csak tévedésből máshová járunk – felelte Kata komoran, és ezzel le is zárta a témát. A magyarázata egyébként engem totál meghatott, és valahogy én is így gondolom. Flóra és Kitti is, persze, de főleg Kata és Karcsi azok, akik száz százalékgig hozzánk tartoznak. Edina a mogorva válasza csak megvonta a vállát, aztán adott egy pusztit Zsoltinak, és visszasétált a barátnőihez.

Azt hiszem, legalábbis én úgy látom, hogy Edina megértett egy nagyon fontos dolgot, ami nagyban hozzájárul ahhoz, hogy Zsoltival megtalálta a közös hangot. Fogalmam sincs, hogy jött rá, de a lényeg, hogy megvilágosodott, és újabban nem akarja megfojtani azt, akivel éppen jár. Azzal, hogy Zsoltit hagyja élni, a barátaival lógni, nem hívogatja, nem faggatja, és a közösségi oldalakon sem árasztja el szívekkel meg mindenféle „napi imádlak” alkalmazással, szinte nyert ügye van. Na, persze, mielőtt szentté avatnám Edinát, hozzátenném, hogy amikor ő a közelben van, nem a fél szememet, hanem mindkettőt rajta tartom, két okból kifolyólag. Az egyik, hogy ha Zsoltit megbántja (nincs rá sok esély, de azért mindenre fel kell készülni), akkor Kingával gyűlik meg a baja. A másik meg: ha csak észreveszem, hogy Cortezre máshogy vagy inkább ugyanúgy néz, akkor pedig Virággal és Ricsivel gyűlik meg a baja! Ööö, igen, tudom, elvileg velem kéne, hogy meggyűljön, de izé... Én nem vagyok túl bátor, kell az erősítés. ©

Kardos a magyarórára érve megállt az újonnan felkerült, bekeretezett osztályképünk előtt, és sóhajtva nézte a fotót.

- Gratulálok, Bernáth, sikerült megörökítened az értelmet – közölte feszült arccal, majd felszólította Virágot, aki jelentkezett.

• - Tanár úr! – kezdte Virág a telefonját nyomkodva. – Meg tudná mondani, melyik Marquez-könyvből van ez az idézet? Oan nagyon szép! – lóbálta a telefonját. Kardos furcsán nézett Virágra, odasétált és beleolvasott.

Virág és Marquez, és eleve, bármilyen könyv? Ez valóban döbbenetes volt, úgyhogy én is érdeklődve vártam a választ, meg hogy Virág hogy jutott el Marquezig.

- - Ez hol van? Hol találtad? – sóhajtotta Kardos, és visszaadta a telefont.

- Napi idézet alkalmazás a Facebookon. Gondoltam, applikálom, mer’ tők szépeket rak ki – mosolygott vidáman.

• - Igen, valóban nagyon szép. Azonban azt tanácsolnám, hogy fogj a kezébe egy könyvet, lapozd fel, és ismerkedj meg ott a neked tetsző idézetekkel, mert ez, kedves Virág, nem Marqueztől származik.

• - Hanem egy mexikói hasbeszélő írta a bábuájához, és egy újság nyomdahibája miatt tulajdonították Marquez-nek – fejeztem be. Kardos bólintott.

• - Így van, ahogy Reni mondja. Azóta mindenhol tévesen tulajdonítják Marqueznak a búcsúlevelet. Ésszel használjátok az internetet, mert amennyit tanultok belőle, annyit sajnós butultok is tőle.

- - Ajjj – biggyesztette le a száját Virág. – Aszítottam’, olvastam valamit Marqueztől.

- Virág, ha te Marquezt olvasnál, ahhoz még maga Marquez is gratulálna – jelentette ki Kinga, és beszélését nagy üdvrivalgás fogadta.

Miután Kardos beszélt az interneten keringő megtévesztő idézetekről, valahogy szóba kerültek az elektronikus

könyvek, mire a két tabletünk, Dave és Macu beszállt a vitába, ezért aztán rendesen elkanyarodtunk az irodalomtétel kidolgozásától. Érvek,

ellenérvek, technika kontra hagyomány, „több száz kötet lehet nálam egyszerre az iPad-en” vs. „egy könyv ne merüljön le!...” És így tovább. Belecsaptunk, úgyhogy előre sejtettem, hogy házi feladatnak marad a tétel kidolgozása.

• – Ne idegesíts már, Felmayer, minek neked egyszerre több száz könyv? Egyet sem olvasol el – vitatkozott Kardos.

– Itt nem az a lényeg. És igenis olvasok az iPademen – erősködött Dave, de ezt azért annyira én sem hittem el.

– Mit? Mit olvasol a kütyüdön, ha közben működik rajta az internet? Ha közben elérhető a közösségi portál? Amikor letöltöttél rá egy halom játékot, videoprogramot, képszerkesztőt... Ha bekapcsolod azt a szerkezetet, az utolsó gondolatod lesz egy könyv olvasása! Millió egyéb, számodra sokkal szórakoztatóbb dologra képes. Mit olvasol rajta és mikor? – támaszkodott meg Kardos a tanári asztalon, fenyegetően előrehajolva, ami miatt szegény Gábor folyamatosan hátrébb araszolt a székével. Hozzá ijesztően közel volt a tanár.

– Jó, lehet, hogy nem mindig olvasok rajta, de ott a lehetőség, hogy a letöltött könyvek közül bármikor fellapozzak egyet. Mellesleg pedig megjegyzi, hol tartottam – húzta ki magát Dave.

• – A könyvjelzőről hallottál már, fiam? – dűnnyögte Kardos.

Á, soha véget nem érő vita, negyedik éve tart köztük. Úgyse jutnak semmire. Mindkettő fújja a magát.

• – Nézze meg! – állt fel Dave, és Kardos felé indult az iPaddel.

• – Beütöm a store-ba a szerzőt... Mondjon egy szerzőt.

– Nekem ne mutasd a letöltést! – hátrált Kardos, mintha csak valami boszorkánysággal támadták volna meg.

– Jó, akkor majd én beírom. Mondjuk, Coelho. Na – pötyögte be Dave.

• – Olvastál te már valaha Coelho-t? – nézett rá Kardos unottan.

• – Nem, de ajánlja, mert benne van a top 10 letöltött szerzőben, így meg is vásárolok, mondjuk, ezt – nyomott rá az érintőképernyőre.

• – Gratulálok. Boldog könyvtulajdonos vagy.

• – Ugyan már! – nézett fel Dave a kütyüből. – Mire a tanár úr elmegy, megnézi, megveszi, hazaviszi és fellapozza az első oldalt, **addig én két perc alatt hozzájutok**, és már el is kezdhetem olvasni. Egészen pontosan most – emelte fel az iPadet, aminek a kijelzője átfordult Kardos felé.

• – Értelek, Felmayer. De csak úgy, mellesleg, mennyire is értesz te portugálul?

– Semennyire. Miért?

– Mert éppen kifizetted a művet eredeti nyelven. Sok szerencsét hozzá – nevette el magát Kardos lesajnálóan, Dave pedig sziszegve tapogatta a kijelzőt. Upsz. Mivel ránk csengettek, Kardos az osztály felé fordult. – Házi feladat a mai órán elmaradt tétel kidolgozása, valamint egy fogalmazás, aminek a címe: „Életem a gimnáziumi évek után.”

• – Tanár úr, és akit megvágunk év végén? – jelentkezett Zsolti.

– Az szerencsés, mert jövőre nem kell újra megírnia ezt a beadandót. Addig aktuális, amíg bukik... – kiáltotta a tanár kifelé menet, én pedig elnevettem magam. Oké, mindenki furán nézett rám, így sajnós nem szórakozhattam Kardos cinizmusán, pedig szerintem nagyon vicces volt.

• – Cortez, nem akarsz pár dolcsiért portugálul Coelho-t olvasni?

• állt meg Dave Cortez padja mellett.

• – Nem – felelte egyszerűen.

– Jó, nem a teljes összegért. A feléért.

• – De nem érdekel – közölte Cortez miközben felállt és kifelé indult a teremből.

– Na, figyelj. Az utolsó ajánlatom. A vételár huszonöt százalékáért elolvashatod az egész könyvet! – sietett Dave Cortez után az iPadjével együtt.

• – Dave, hagyd már a hülyeségeddel. Nem érdekel a dolog – próbálta lerázni Cortez.

- – De neked vettem! – kamuzott Dave.
- – Te hülye, én is itt voltam, tudom, hogy bénáztál.
- – De nem tudom másnak eladni az olvasás jogát. Csak te tudsz portugálul.

Cortez beletúrt a táskája felső, cipzáros részébe, ami elég rumlis volt, és kivett két, összegyűrt papírpénzt.

- – Tessék! Itt van két egydolláros – nyomta Dave kezébe, majd elvette az iPadet, és az ujjait húzogatva a kijelzőn, „belelapozott” a könyvbe. – Kösz. Ez jó volt. Megérte – adta vissza kábé három mondat olvasása után.
- – Ennyiért többet is olvashatsz belőle! – számolt Dave fejben.
- – Mit csinálsz azzal a két dollárral? – állt meg Kinga értetlenül Dave előtt.
- – Kifizettettem vele az olvasás jogát.
- – Értem. De mit csinálsz Budapesten a két dollárral? – pontosította Kinga a kérdését.
- – Beváltom. Csak megnézem az árfolyamot. Nyerhetek rajta.
- – A hülye bróker. Két dolcsival szedi meg magát – vihogta Ricsi a székén hintázva.
- – Csönd. Nézem a devizát – nyomkodta Dave az iPadjét. Hát, Cortez adott Dave-nek egy jó programot. Most majd addig vár, amíg a pénz átváltásával nem „kaszál” nagyot. ©

Osztályfénykép: 5/5** – hazaérve rögtön csináltam helyet a tükrömön.

Virág: 5/5 – úgy sajnáltam, amikor sulis után mondta, hogy örült volna, ha ismer egy Marquez-idézetet, mert úgy tudja, hogy azt az „okosak” olvassák. Persze kikerestem egy olyat, amiről úgy gondolom, tetszene neki, és kipoztoltam a falára. ♥

Dave: 5/4 – mmm. Az utolsó Twitter-bejegyzése, hogy „bezárt a tőzsde, hajnalban folytatom”. :D

Justine: 5/5 – írta, hogy Jean-Luckel átnézi Dave linkjeit, de annyit küldött, hogy idő, mire a végére érnek.

Visszaírtam, hogy csak nyugodtan, több mint valószínű, hogy nem élem túl az érettségi vizsgáimat, így nem lesz aktualitása az összeköltözésnek. Fő a pozitív hozzáállás.

Hajtás: 5/3 – én nem akarok beleszólni, meg mindenkinek a magánügye, hogy mivel tölti a szabadidejét, de mégis mikor kezdenek el tanulni???

Március 29., csütörtök

A szokásos, „reggel esik, dél körül eláll, és kisüt a nap” időjárás, így, amikor legkedvesebb tanárom bejött az első órára, a hangulatomhoz és a kapcsolatunkhoz passzoló, borús idő tárult elém az ablaküveg másik oldalán.

– Rentai, a kulturált unalomnak is vannak határai – szólt rám kedvesen Vladár, én pedig befejeztem az ablakon legördülő esőcseppek bámulását, és visszafordultam a tábla felé.

– A mai társadalmismeret-órán a különböző kultúrákról fogunk beszélgetni – mondta.

- – Macu japán, beszélhetne a rizsről! – kiáltotta be Zsolti.
- – Miért, szerinted a japánok csak a rizsről tudnak beszélni? – kérdezte Macu összeráncolt homlokkal.
- – Nem, nem – rázta meg a fejét a tanár. – Nem a különböző konyhakultúrákról lesz most szó.
- – Kár. Szeretem a sushit – tünődött el Zsolti.
- – Én is – bólintottam. – A maki a kedvencem. Az avokádós.
- – Jaja! – bólogatott Zsolti. – Sok wasabival.
- – Sírásig – értettem egyet.
- – Befejeznétek? – ordított ránk a tanár.
- – Elnézést – motyogtam.
- – Szünetben megbeszéljük – suttogta Zsolti vigyorogva, én pedig kissé lejjebb csúsztam a széken, és igyekeztem jól viselkedni. Amúgy, ha már szóba került, baromira ettem volna sushit. Kár, hogy suliban voltam és reggel negyed kilencet mutatott az óra.

Egyébként Vladár óráján az öt világvallásról beszélgettünk, valamint ehhez kapcsolódóan az egyes kultúrák

hagyományairól. Csengetéskor Zsolti azonnal odajött a padomhoz, és előállt azzal az ötlettel, miszerint holnap este rendeljünk japán kaját.

- Tudok egy jó japán éttermet, iszonyat jó a sushijuk.

- Ti tényleg azt tervezitek, hogy körülbelül harmincnégy óra múlva mit fogtok enni? – nézett ránk Cortez, miközben kivette a füléből a fülhallgatóját. Csak szünetekben nem hallgatja, tanórákon mindig.

- – Persze – bólintott Zsolti.

- – De az holnap este lesz! – nézett ránk furán.

- Nem érti – fordult hozzám Zsolti, és titkos kajaszövetségeseként azonnal mellé álltam.

- – Ezért nem kap ráktofut – szóltam mosolyogva.

- – Oké, lemegyek a büfébe. Kértek valamit? Mondjuk, amit májusban ennétek? – röhögött ki minket Cortez, aztán Ricsivel együtt kimentek a teremből.

Matekon Gazdag bepótolta az elmaradt dogánkat, és ezúttal csendesen telt az óra. Én széleseben megoldottam a saját feladatsoromat, aztán hátraadtam Corteznek, lesúgtam Ricsinek, átnyújtottam Virágnak, és lediktáltam Jacques-nak. A többiek túl messze voltak, nekik nem tudtam közvetlenül segíteni, ők azt várták, hogy Virágék leírják és átpasszolják a megoldásokat. Így könnyű, hiszen rólam írják.

Ebédszünetben az udvaron élvezték a nap kellemes sugarait.

- – Azta! – nézett fel Macu a telefonjából. – Akciós paintball.

- Óriási. Féláron lőhetünk szét festékpatronokat egymáson! A legértelmetlenebb időtöltés, amit valaha is kitaláltak – szólt rá Kinga idegesen.

- Mikor? – kérdezte Ricsi, akinek persze azonnal kedve volt hozzá.

- – Szombaton.

- – Megyünk – bólintott Zsolti. – Kilövök mindenkit. Muhahaha.

- – Cortez? – nézett rá Macu.

- – Persze – vágta rá egyértelműen.

- Na, lefoglalom szombatra. Tíz fő kell. Akkor Cortez, Ricsi, Zsolti, én... – számolt Macu.

- – Emó, ne sírj már! Nem lőnek le igazából! – vigasztalta Ricsi Virágot.

- – Írj fel engem is – mondta Dave.

- – Még mit nem – akadt ki Kinga teljesen.

- – Most miért? Mindenki megy! – „vitakozott” Dave.

- Felhívom anyádat, meglátjuk, mit szól ahhoz, hogy elmész véraláfutásokat szerezni.

- Nehogy felhívd! Nem megyek! – ölelte át Dave, de Kinga válla fölött Macunak tátogva jelezte, hogy mindenképp írják fel.

- Jó. A két rocker tutira jön, akkor az már hét – írta fel Macu.

- – Hat – javította ki Kinga reflexből.

- – Ó, hogyne – legyintett Macu, mire többen felnevettek.

- – Potter, jönnöd kell! – csapta hátba Zsolti Karcsit, aki a szemüvegét igazgatva elhúzta a száját.

- A szüleim nem fognak elengedni. Túl durva.

Zsolti rábeszélte, hogy azért mégis menjen velük, maximum majd az egész játék alatt elbújik. Így már voltak nyolcan, Jacques és Gábor természetesen hallani sem akart róla, Jacques minden erőszakos játéktól fél, Gábor pedig azt az elvet vallja, hogy nem fizet azért, hogy lelőjék. Mi, lányok, teljesen osztottuk a véleményét, a fiúk viszont tovább tervezgettek. Tomi, az egyik tizenegyedikes srác hallotta, hogy mire készülnek, megkérdezte, velük tarthat-e. Így már csak egy fő hiányzott. Illetve Kinga úgy tudta, hogy kettő.

- – Nekem van egy ötletem – szólalt meg halkán Kitti, mire mindenki felé fordult. – Vigyétek el Bálintot, és addig lőjétek, amíg van festékpatronotok.

- – Te jó ég. Ez tiszta pszichopata – röhögte ki Ricsi rémülten.
- – Szatmáry család – magyarázta Zsolti elnézően.
- – Amúgy ez nem rossz ötlet. Hívjuk Bálintot. Jó célpont – értett egyet Macu Kittivel. – És megvagyunk tízen.
- – Kilencen – szólt rá Kinga.
- – Persze, persze – legyintettek a többiek.

Suli után persze próbáltam lebeszélni Cortezt, hogy ne menjen el, de azt mondta, ebben semmi rossz nincs.

- – És meddig tart? – kérdeztem.
- – Délutánra hazaérek – felelte. – Utána átjöhetnél.
- – Hú. Ápolni a sérüléseidet? – Cortez döbbenetesen meredt rám.
- – Paintballozni megyek, nem háborúba. Túl sok Sparksot olvastál.
- – Lesz horzsolásod? – érdeklődtem.
- – Gondolom.
- – És kisebb sebhelyek?

– Talán. Miért?

– Semmi – legyintettem, és magamban elég jól szórakoztam. Oké, a fiúk szeretnek eljárni paintballal katonásdit játszani. Egy lány viszont szeret ápolni valakit, mert akkor úgy érzi, hogy ő Sandra Bullock a *Szerelemben, háborúban* című filmből. ©

Társadalomismeret-óra: 5/3 – Vladár csipkelődései ellenére nem volt rossz. Ráadásul Zsoltira nagy hatással volt a téma, ezért óra végén úgy döntött, buddhista lesz, és mindenképp szerezni akart a gondnoktól egy narancs sötétítőfüggönyt. Szakadtunk. ©

Paintball: 5/1* – utánanéztem a neten. Nem akarom, hogy menjenek. Túl durva. Mondjuk, elképzeltem Cortezt a terepszínű ruhában... Nem, akkor sem engedhetem oda.

Vörös és fekete: 5/5* – wow. Hihetetlenül jó könyv.

Beadandó Kardosnak: 5/4 – a végét még kicsit át kell írnom, de egyébként szerintem jól sikerült.

Dave: 5/? – rákattant a tőzsdei hírekre. Időnként azon töprengek, más tizennyolc körüli lány barátai és ismerősei is ennyire furák, vagy csak én vagyok ilyen szerencsés? :D

Március 30., péntek

Izzadtan és rémülten riadtam fel hajnali háromnegyed hatkor. A hajam csapzottan hullt a homlokomba, és legalább két percig kapkodtam a levegőt, mire felfogtam, hogy csak álmodtam, és minden a legnagyobb rendben. Á, semmi gond, csak a szokásos, „hamarosan érettségizünk” rémálmom látogatott meg éjjel. Ott állok a szóbelin, nincs rajtam cipő (idióta félelmek, miért ne lenne rajtam cipő?), és az elnök sokadszorra visszakérdez, egyre türelmetlenebbül, én pedig hiába nyitom a számat, pontosan tudva a választ, a megoldás helyett a *Penny Lane*-t kezdem énekelni. A töri szóbelin!!! Ráadásul pokoli hamisan. Vááá. Meg sem kíséreltem visszaaludni, ennyi álom éppen elég volt, inkább fáradtan lebotorkáltam a lépcsőn. Anyu már ébren volt, a laptopját bújtja egy bögre mellett, és az érkezésemre felkapta a fejét.

- – Újabb érettségi álom? – érdeklődött.
  - – Igen. Megint énekeltem – bölintottam ásitva, és töltöttem magamnak egy nagy adag cukros-tejes kávé. Kell az energia. – Mit nézünk? – hajoltam le a notebookja elé, és hunyorogva meredtem a képernyőre.
- Ciklonokat – mutatta anyu a mozgó képet. Jó, van, aminél még a rémálom is érdekesebb.

A pizsire felkaptam a dzsekim (csinos vagyok így, reggelente), és kimentem a kertbe. Kávéval a kezemben nekitámaszkodtam a pagodának (leülni még hideg van reggelente), és a hajnali égboltot bámultam. A levegő friss volt, hamar magamhoz tértem, és dideregve előszedtem a mobilomat.

- – Alszol? – kérdeztem köszönés nélkül. Ez egyébként az egyik legértelmetlenebb kérdés, amit csak feltehetünk.

Totál paradoxon. Mindenképpen ébren van, ha felveszi a telefont, ha pedig alszik, fel sem veszi. Hali, hajnali gondolatok. Máskor nem olvasok ennyi IPM-et. ©

- – Aludtam. Mint minden normális ember, hat előtt – szólt bele Cortez rekedtes hangon.
  - – Bocsánat. Hívjalak később?
  - – Nem. Dehogy. Minden oké?
  - – Csak rosszat álmodtam.
  - – *Penny Lane?* – kérdezte, a körülményekhez képest vidáman.
  - – Igen. Már megint. Hé, látod az eget? – pislogtam felfelé.
  - – Ha az ágyamból látnám, komoly építészeti problémák lennének a házunkkal. – Jó, ez jogos.
- Hajnalodik. Szép – magyaráztam az égboltot csodálva, de aztán feltűnt, hogy Cortez nagyon csendben van. – Most visszaaludtál? – kérdeztem.
- – Mi? Ja. Nem. Félig.
  - – Nézd meg! – unszoltam.
  - – Mit csináljak? – kérdezett vissza.
  - – Nézd meg az eget – kérleltem tovább, Cortez pedig szerintem eltűnődött azon, hogy miért nincs normális barátnője. ©
- Jó, kinézek az ablakon – adta meg magát. – Az úgy oké?
- – Nem, az úgy nem látszik rendesen. Menj ki.
  - – Te megőrültél – röhögte el magát, én pedig mosolyogva hallgattam a lépteit. – Köd van és rohadt hideg – jelentette be, amikor, gondolom, kiért a hátsó ajtón a kertjükbe.
  - – Igen, de nézz fel. – A kékesfekete égbolt alját megvilágították a hajnali sugarak, amitől itt-ott lilás, rózsaszínes árnyalatot kapott. Baromi szép volt. – Na, mit szólsz?
  - – Hogy visszaalszom – mondta ki, én pedig nevetve letettem, aztán bementem a fényképezőgépemért, hogy megörökítem a szerintem igenis szép hajnalt. Szerencsémre anyu szintén érdeklődik az égbolt iránt, úgyhogy velem tartott. ©

Kardossal kezdtük a napot, így amikor csengetéskor elhalkult a sulirádióból szóló Lenny Kravitz-dal (*Arc You Gonna Go My Way*), Andris és Robi befejezte az a-sok ajtajának rongálását (valamiért ma reggel azt rugdosták), Kardos beparancsolta a rockereket maga előtt a terembe, majd becsukta az ajtót, és kezdődhetett az irodalomóra.

- – A mai órán játszani fogunk.
- – Azta! Kimehetünk focizni? – kiáltotta Zsolti lelkesen.
- – A játék az irodalommal kapcsolatos – tette hozzá Kardos.
- – Ráírom a mezemre, hogy „Ady”. Jó? – kérdezte Ricsi. A tanár ezt annyira nem tartotta viccesnek.
- – A következő a játék. Villámkérdést teszek fel, mondom a nevet, akitől a választ várom. Az óra alatt összegyűlt öt helyes válasz esetén órai munka jelest adok, öt helytelen válasz esetén pedig értelemszerűen órai munka elégtelent. Van kérdés?
- – Nekem egy! – jelentkezett Robi.
- – Tessék, Haraszti – szólította fel Kardos.
- – Mit kell csinálni? Nem figyeltem – nyögte be.

Itt következett két perc ordítózás, Kardos lángvörös fejfel üvöltött bele Robi arcába, aztán idegesen előszedte a tanári zsebkönyvből a kis kártyákat, és kezdhettük is a játékot. Nekem iszonyatosan tetszett az ötlet, hogy villámkérdésekkel tesztelje a tudásunkat, és folyamatosan vártam, hogy újra rám kerüljön a sor. Szinte minden kérdésre tudtam a választ, de megértettem, hogy sorban haladunk, így türelmesen hallgattam a többiek pontos vagy az esetek többségében pontatlan válaszát. Mondjuk, Kinga nem igazán értette a játék lényegét, megállás nélkül jelentkezett, várva, hogy mondhassa a megoldást, egyszerűen nem fogadta el, hogy nem felelhet minden kérdésre.

- – Nagy Zsolt, ki írta az *Iliászt*
- – *Odüsszeia*.

Kardos behúzza Zsolti neve mellé a sokadik helytelen válasz striguláját, és folytattuk.

- – Kinga, mikor írta Hemingway az *Öreg*...

- – 1951-ben – vágta rá Kinga. – 1952-ben adták ki először. Ez pluszpont?
- – Nos, nem. De a válasz helyes.
- – Miért nem pluszpont? Megmondtam a kiadás dátumát is!
- – Igen, de nem kérdeztem – próbálta Kardos rövidre zárni a témát. – Virág. Ki zenésítette meg a *Himnusz*t?

– Üúú. Izé...

- – Gyerünk, Virág, gondolkozz! – drukolt neki Kardos is, mire Virág elhúzta a száját.
- Ajj. Kérhetek egy segítséget?
- – Nem. Válaszolj! – sürgette Kardos, aki a mai órán azt is felmérte, hogy ki hogyan reagál stresszhelyzetben.
- Felmayer, mondd meg te.
- – Liszt Ferenc.
- – Hogy mondd? – kerekedett el a tanár szeme. – Talán Erkel Ferenc!
- – Na. A Ferenc stimmelt. Ezért kapok egy fél pontot? – érdeklődött Dave, én pedig kezdtem aggódni a kedvenc tanáromért, mert nem tetszett a halántékán lüktető ér. Az sose jelent jót.

Óra végén Kinga, Gábor és én kaptunk egy ötöst, Zsolti, Dave, Andris és Robi pedig egy órai munka egyest. A többieknek nem járt jegy, mert néha eltalálták a helyes választ, néha pedig nem.

Késő délután Zsoltiéknál levontuk a mai nap konklúzióját. Vagyis, hogy nem szabad egy adott tanítási napon kiakasztani Kardost (kérdézz-felelek játék), Gondost (Robi és Andris azt játszották, hogy jelentkeznek, és amikor felszólítja őket a tanárnő, azt válaszolják, hogy „á, semmi, hagyjuk”), Korponayt (Virág bekattant a teremkörfutás miatt, és elterült a tatamin, amolyan „akkor nem érdekel az egész” stílusban) és Hallert (ofóórán nem bírt velünk, olyan hangzavar volt, hogy a saját hangját sem hallotta).

- – Kösz, Gondossal nekünk volt óránk utánatok – magyarázta Kata. Jaj. Igen, általában a viselkedésünk az egész iskolára és valamennyi tanulóra kihat.

- – Velem meg Korponay üvöltött – panaszkolta Karcsi.

– Miért, Potter, a lányokkal tesizel? – röhögte ki Zsolti, nem értve, hogy Karcsinak mi köze van a lányok tanárához.

– Nem, csak akkor tornázom velük, ha a fiúk fociznak. Idén már három szemüvegem is eltört.

- – Miért nem veszed le a hemüd, ha focizol? – fordult felé Ricsi.
- – Azt nem lehet. A múltkor úgy játszottam, és rúgtam egy gólt.
- – És azzal mi a gond? – kérdezte Cortez, aki a kanapén mellettem ült, és azzal szórakozott, hogy alulról lökdöste a könyvem, kissé megnehezítve az olvasást. ©

- – Hogy szemüveg nélkül nem látok, és a saját csapatomnak rúgtam – közölte, és a sztorijáért megkaptam az „epic fail” jelzöt a srácoktól.

- – Dina ideugrik – nézett fel Zsolti a telefonjából.
- – Nem kell bejelentened. Te laksz itt – nézett fel Dave a MacBookjából.
- – Csak szóltam. És ha már úgyis jön, idehozza a japán kaját.
- – Idehozatod veled a vacsoránkat? – szaladt fel Kinga szemöldöke.
- – Persze. Úgyis plázázik, ha már ott van, megveszi és elhozza. Nem kell szállítási díjat fizetni – érvelt Zsolti.

– Azért jattolhatok neki? – vihogott Macu.

- – Barom vagy. Ez egy gesztus tőle – védte meg Dinát, mi meg megpróbáltunk hálásnak látszani, bár azért mindannyian tudtuk, hogy Edina csak be akar vágódni. Mégis, ki az a hülye, aki egy egész társaságnak szállít vacsorát a plázából? Akkor is, ha az a-s barátnője idedobja kocsiával.

- – A lényeg, hogy jön a kaja – konstataulta Ricsi, aki a jelek szerint éhes volt.

Edina valóban fél órán belül megérkezett, az eső, március végi estén csúszkálva betopogott a magas sarkújában, úgy tartva a szatyrokat, hogy véletlenül se törjön le a körme. Plázabarbi.

- – Gratulálok. Több nejlon nem volt, amit hozhattál volna? Ha jól számolom, ez a mennyiség hamar, úgy

háromszáz év múlva le is bomlik – szólt rá Kinga gúnyosan.

Dina figyelmen kívül hagyta Kinga élcelődését, és kiélvezte a tizenöt perces hírnevét, ami abból eredt, hogy hozott nekünk enni. Lubickolt a sikerben, és élvezte, hogy mindenki imádja. Pech, hogy nem ismeri jól a társaságunkat. Mi rendszerint mindenkiért odavagyunk, aki ételt hoz nekünk péntek este. Ezt a szeretetrohamot általában a futár kapja meg. Mellesleg csak addig tart, amíg el nem kezdünk enni.

Cortez mellett kényelembe helyeztem magam (törökülés a lyukas, koszos kanapén, merthogy annak már mindegy), és a pálcikákkal enni kezdtem a sushit.

- – Miért nem eszed meg a szőjas tofutáskát? – böktem a pálcámmal Cortez tányérjára, aki félretolta az említett ételt.
- – Amiért így hívják – röhögte el magát fintorogva.
- – Megehetem? – kérdeztem.
- – Viheted az egészset – tartotta felém.
- – Nem szereted a japán kaját? – érdeklődtem csalódottan.

– Ja, hogy ez kaja? – kérdezett vissza, én pedig hangosan felröhögtem. Szeretem Cortez humorát. ♥

- – Akkor rendeljünk pizzát – kerestem elő a mobilomat.
- – Most csak miattam nem kell.
- – Nem, amúgy is kéne. Virág hús perce nem tudja megfogni a pálcával a tekercset, Andris és Robi egymásnak mutogatják a megrágott sushit, ami az ő esetükben azt jelenti, hogy nem ízlik nekik a kaja, Ricsi pedig, ha jól látom, a díszítést ette meg elsőként.

• néztem végig a társaságunk azon tagjain, akik idegenkedtek a vacsorától. A többiek elváltak a japán étellel. Végül odarendeltünk két nagy pizzát is, hogy a fintorgók se maradjanak éhen. A társaságunk így kettéoszlott, voltak az amerikai kajások, akik ketchupben úszó, olajos pizzaszleteket ettek annyi kalóriával, mint amennyi egy japán étterem éves értéke, és voltunk a sushisok, akik diszkréten, pálcával eszegettek, időnként átnyúlva egymás tányérjába, hogy szedjünk némi újdonságot magunknak. Létezik egyfajta urban legend (városi legenda) fiatalokról, akik hétvégeként ájulásig buliznak, vedelnek, összevissza kavarnak idegenekkel, és lételemük a partizás. Hm. Elnézve a társaságunkat, bátran kijelenthetem, hogy nekünk ez továbbra is városi legenda marad, merthogy nem sűrűn futunk bele ilyesmikbe. Ki az a hülye, aki elmenne innen bárhova, amikor ott a

társaság, a tévé, a fűtött, berendezett garázs, a hangszerek, a csocsó, a rendelt kaja, a kis hűtő kólával és üdítővel, a wifi... Az összegből, amiből más bulizik és lerészegedik, mi inkább rendelünk enni és inni, és együtt vagyunk úgy, hogy halljuk egymás szavát, nincsenek idegenek meg amúgy is. ©

Mivel holnap van a fiúk nagy paintball napja, megbeszéltem Virággal, hogy elkísérem festéket és ecsetet venni, aztán elmegyünk Kinga elé (karitatív munka szombaton), és együtt töltjük a délutánt. Amolyan lányos programot szerveztünk.

– És az mit jelent? Vesziünk egy halom női magazint, és miközben szárad a körömlakkunk, kitöltjük a tesztekét? – kérdezte Kinga, miközben a fiúk a garázs másik végében a paintball stratégiát tervezték.

– Nem. Mászkálnánk. Beszélgetnénk. Ilyesmi.

- – Hova mászkálunk? – vont fel a szemöldökét.

– Nézhetnénk ruhákat – jutott eszembe. Ezer éve volt, hogy

utoljára kinéztem magamnak valamit.

• – Én az interneten vásárolok magamnak ruhát. Deprimál a tömeg, és nem szeretek olyan terméket megvenni, amit már harmincán felpróbáltak előttem, összealapozták és kinyújtották a nyakát.

• – Kinga! Csak nézelődünk! – sóhajtottam, mert a hirtelen ötlettől vezérelve egyszerűen elfelejtettem, hogy kit szeretnék elrángatni vásárolni.

– Ott az online katalógus... – vitatkozott tovább.

• Te jó ég! – forgattam a szemem. – Tudod, hogy tökéletesen összeillesz Dave-vel? – morgolódtam, aztán eszembe jutott Dave, aki nagyon számít ránk. Vagyis arra, hogy lefoglaljuk Kingát, amíg ő paintballozik.

– De, úúú. Nekem meg kell néznom élőben, mert ízé... Nem tudom a méretem... – magyarázta Virág. Kinga afféle „miért nem lepődöm meg ezen?” arckifejezéssel meredt Virágra, végül nagylelkűen belement, hogy holnap velünk tölti a

délután. Milyen kedves tőle. ©

- - Merre mentek? – kérdezte hirtelen Dina, aki ezek szerint fültanuja volt a beszélgetésünknek.
  - Semerre! – jelentette ki Kinga nem túl barátságosan. Tulajdonképpen azt is mondhatta volna, hogy „te biztosan nem jössz velünk”. Ugyanazt jelenti.
  - - Még nem tudjuk – tettem hozzá, gondolva, hogy azért megérdemel egy viszonylag korrekt választ is.
  - - Nyugi – jegyezte meg lenézően -, eszembe se jutna veletek menni.
  - Most miért teszel úgy, mintha hívtunk volna? – meredt rá Kinga értetlenül.
- Dina rájött, hogy a hármassunkból Kingával abszolút képtelen szót érteni, Virággal meg sem próbálkozott (ő elég mérges arccal, összehúzott szemmel szokta nézni), így végül megállapodott a tekintete rajtam.
- Akciós napok vannak, de hagyjátok ki a plázákat, mert ott ilyenkor meg sem lehet mozdulni. Menjetek a Vörösmarty térre – tanácsolta, miközben előszedte a táskájából a kisméretű (travel size) női magazint, és kiszedte belőle a kuponfüzetet. – Tessék.
  - - Hú. Koszi – vettem el kissé meglepődve. – De neked nem kell?
  - - Másik kettőben is benne volt. Ez felesleges.
  - - Ugyan, kérlek – mosolygott gúnyosan Kinga. – Vidd a kuponodat, nekünk nem kell. – Azzal kikapta a kezemből (!), és visszaadta Dinának.
  - Várj! – szóltam közbe. – Lehet, hogy vannak benne jók!
  - - Tartsátok meg, a magazinhoz volt – adta oda Dina újra, majd megfordulva otthagyt minket, és Zsoltihoz sétált.
  - Gratulálok, Renáta! – förmedt rám Kinga idegbajosan. – Elárultad a barátságunkat huszonöt százalék kedvezményért!
  - Mi? Dehogy! – háborodtam fel ösztönösen. – Kinga, ebben semmi rossz nincs! Csak adott egy kuponfüzetet. Nem jön velünk, nem hívtuk, de nem is akart. Egyszerűen figyelmes volt.
  - - Hogyne, doktor Faustus – húzta össze a szemét résnyire.
  - Ez durva volt! – tátottam el a számat. Kikérem magamnak a példát, miszerint az „ördöggel cimborálok”. Kinga néha igazán messzire megy. És szó szerint is, ugyanis sértetten otthagyt minket. – Még hogy Faustus – motyogtam utána nézve.
  - Ijj, Reni, ezt nézd! Ötven százalék a kiegészítőkre. Karkötőóóók – mutogatta Virág a prospektust vidáman. Örülök. Hogy legalább neki jókedve volt.
- Cortez hazakísért, én pedig közben elmeséltem a vitámat Kingával.
- - És most fogalmam sincs, hogy mi lesz holnap – fejeztem be szomorúan.
  - Ez mégis mikor történt? – ráncolta a szemöldökét, amikor megálltunk a kapunkban.
  - A garázsban.
  - - Most? Az előbb? – döbönt le.
  - Persze. A paintballt beszélgettünk meg, amikor összevesztünk Kingával.
  - Oké – bólintott. – Akkor összegezzük. Összevesztetek egy kuponfüzet miatt és mert egy doktorral példálózott.
  - - Doktor Faustuszal – javítottam ki, mert a többi dolog stimmelt.
  - - Erre mondanom kéne valamit? – tűnődött. Igaz, az ilyen lányos vitákba és nézeteltérésekbe egy fiú nagyon ritkán lát bele.
  - - Nem, mindegy – ráztam meg a fejem, aztán lábujjhegyre állva hosszasan megcsókoltam Cortezt. – Jó paintballozást.
  - Koszi. Jó... – kezdte – akármit – mondta végül, mert szerintem a Faustus-kupon-Kinga-vásárlás dolog eléggé összekeverte, így tippje sem volt, hogy pontosan mi a holnapi programom. És ezzel nem volt egyedül.
  - Akkor holnap este – búcsúztam el, és a biztonság kedvéért adtam még egy „nem akarom, hogy lelőjenek, vigyázz magadra” csókot. Az mindig jól jön.
- A házba belépve a konyhába settenkedtem, ahol nem meglepő módon, aput találtam.

- - Hoztam makit – suttogtam a lehető legünnepélyesebben.

- Ó, hála az égnek! – nézett rám apu megkönnyebbülten. – Anyád vacsorára zöldbabfőzeléket csinált fasírttal – sóhajtotta, miközben átvette tőlem a pótvacsit, és izgatottan belelesett.

- - Apu – kezdtem halkán.

- - Wasabi? – szakított félbe.

- - A műanyag tál szélén – mutattam. – Szóval szerinted mi lesz velem Párizsban? – kérdeztem. Apu köhített (a wasabi erős), aztán lenyelte a falatot, és megtörölte a száját.

- Szerintem remekül fogod magad érezni.

- Értem. Akkor máshogy kérdezem. Mi lesz veled itthon? – csavartam meg kissé a mondandómat.

- - Hogy velem? – kérdezett vissza. – Na, ezen még nem gondolkoztam – komorodott el. Sejtettem, hogy ebben az esetben nem él a „minden rendben lesz” válasz. Az túl egyszerű lenne.

Felmentem a szobámba, és fogmosás után bebújtam az ágyamba, de mielőtt olvasni kezdtem volna, rácsörögtem Kingára. Ki volt kapcsolva. Óriási.

Irodalomóra: 5/5* – örülök az ötösnek. ©

Sushi: 5/3 – jaj. Tele vagyok. Remélem, nem lesznek rémálmaim.

Edina: 5/? – most elvileg fegyverszünet van. Akkor miért zavarja Kingát, hogy elfogadtam egy tanácsot és egy kuponfüzetet??? Nem értem. Ez nem jelent semmit, és nem is változtat semmin.

Tesi: 5/1* – teremkörök. Irtózatossá izomlázam lesz.

Március 31., szombat

Jó, tulajdonképpen reggel végre sikerült elérnem Kingát, aki, mondjuk, ki volt kapcsolva, de Kitti nem, úgyhogy egy kisebb vitát végighallgatva váraкоztam, mire Kinga végre átvette a hűgától a készüléket és hajlandó volt beleszólni. Bocsanatot kértem (bár még mindig nem tudom, hogy mit követtem el), és bár egy ideig úgy tűnt, hogy Kingának ez nem elég, végül elfogadta (?), és hajlandó volt az eredeti programunkhoz igazodni. Vagyis ő elment felolvasni, én pedig Virággal elbékávéztam a művészkellékboltba, ahol elég sokat válogattunk az ecsetek között. Aztán Kinga elé siettünk, és hármásban bementünk a belvárosba. Szerencsénkre hűvös, de napos idő volt, úgyhogy sokkal jobban tettük, hogy egy zárt pláza helyett a Váci utca, Vörösmarty tér üzleteire esett a választásunk. Globalizáció, ergo mindenhol ugyanazok az üzletláncok vannak, árkülönbség sincs, szóval jól döntöttünk. Mondjuk, összesen egy pulcsit láttam, ami tetszett, Kinga közölte, hogy úgy néz ki, mintha már egy éve hordaná valaki, tehát nem vettem meg, de például Virág olyan fontos dolgokat vásárolt magának, mint egy térdzokni, amin bojtok vannak (?), egy batikolt mintás pulóver és egy karkötőcsomag. Az utóbbit az üzletből kilépve ki is bontotta, és legnagyobb örömeinkre fel is vette. A fém karperecek minden mozdulatnál egymáshoz ütődtek, így egyfelől megőrültünk tőle, viszont praktikus is volt, mert nem hagytuk el Virágot. Mindig hallottuk, merre jár. Természetesen nem hagyhattam ki az idegen nyelvű könyvesboltot, de a párizsi költözésem miatt komoly megszorítások vannak érvényben, így csak nézelődtem, nem vettem semmit. Enni viszont kell, úgyhogy a Burger King teraszán leültettük Virágot, hogy foglalja a helyet, mi pedig Kingával bementünk sorba állni. Kérve Virágot egy idős házaspár társaságában találtuk az asztalnál. A mi hibánk, rossz instrukciót adtunk neki, amikor azt mondtuk, foglalja a helyet. Merthogy a sajátját foglalta. Azzal kellett volna megbízni, hogy foglalja a három (!) helyet. Tulajdonképpen sikerült az idős házaspárral megbeszélni, hogy szeretnénk leülni, bár egy picit nehezítette a dolgunkat, hogy németek voltak, de Kinga szótárzott a telefonjával, így a következőket mondta.

- - Meine Stuhl! Stuhl! Ja! – magyarázta.

Így lett helyünk, szóval ehattunk. A hosszú tél után időre van szüksége a szervezetnek, hogy megszokja az éles fényt és napsütést, ezért mindhárman napszemüveget viseltünk, és evés közben az emberforogatót néztük. Ők pedig az étterem teraszán ültek. Tény, hogy ha három lány együtt ücsörög egy teraszon, az mindenféleképpen feltűnik a korunkbeli srácoknak (meg, sajnós, időnként a nem korunkbelieknek is... na, mindegy). Igyekeztünk passzív-agresszív magatartást

tanúsítani, ami Kingával nem is volt nehéz. Ő, ha csak rámosolyognak, úgy tud nézni, hogy minden arcról lehervad a vigyor. Kingának valami ösztönös érzéke van ahhoz, hogy egy „te valami vicc vagy?” pillantással elriassza az embereket. Délutánra az idő eléggé felmelegedett ahhoz, hogy egy vastagabb pulcsiban és farmerdzsekiben nyugodtan sétálhassak anélkül, hogy szétfagynék, úgyhogy miután bejártuk, amit be lehetett, lesétáltunk a Duna-korzóhoz is.

A korlátnak támaszkodva megvártuk, hogy elmenjen a villamos, aztán átnéztünk a folyó túloldalára, és elmerültünk a gondolatainkban. Én például azon tűnődtem, hogy milyen ritkán vagyok Pesten, és így elég furá volt Budát bámulni. © Mint kiderült, Virág egészen máson agyait.

- Víf, de szép a Citadella.

• - Igen, főleg, hogy a Várat nézed – közölte Kinga unottan.

• - Akkor az hol van? – forgatta a fejét Virág. Kinga segített neki „beazonosítani” a helyet, így aztán Virág mára megtudta, hogy a Vár és a Citadella nem egészen ugyanaz.

- Fura lesz, hogy szeptembertől nem jöhetek ide csak úgy, amikor kedvem van – szomorodtam el, amikor tudatosult bennem, hogy az elköltözéssel igen sok mindent hagyok magam mögött.

• - Renáta, ne játszd az agyad – fordult felém Kinga. – Négy éve alig teszed ki a lábad a II. kerületből. Annyit fogsz idejárni, mint eddig – tette tönkre a „búcsúzzunk el lassan mindentől” pillanatomat.

• - Ez igaz – ismertem be nevetve. Hát, ennyit a megható jelenetemről. Pedig minden passzolt. A szél fújta a hajam, a Duna vize mérgesen hullámozott, egy hajléktalan kukázott mellettünk. Filmbe illő momentumok, Kinga meg jól elrontotta.

Mivel a part közelében tényleg nagyon fúj a szél, egy idő után nem tudtuk jobban összehúzni magunkon a kabátot, így, miután Kinga adott némi aprót a hajléktalannak (szociálisan érzékeny, ezt a gesztust mindig megteszi, ha alkalma van rá), visszaindultunk.

A „lányos” napunk végül klasszul telt, hazaérve pedig izgatottan vártam a kora estét, hogy átmehessek Cortezhez. A szüleim jól kezelték a „ma nem alszom itthon” kijelentésemet, kitűnő bizivel, ösztöndíjjal és egy több mint egyéves kapcsolattal egyszerűen nem lehet ellenvetésük. Hat óra után a Facebookra egyre több ismeróstől került ki poszt, elkezdődtek a fényképfeltöltések a mai napról (Zsolti mappájának a neve „In the army”), tehát hazaértek a paintballból.

Cortez nagymamája engedett be a házba, és mondta, hogy nyugodtan menjek fel Cortez szobájába, és várjam meg ott, amíg zuhanyozik. Hát, jó. Felmentem.

A DVD-k gerincét nézegetve várahoztam (a gyűjteményének úgy kilencvenhét százalékát nem ismerem), aztán amikor nyílt az ajtó, odakaptam a fejem. Cortez vizes hajjal (wow) és csupán egy sortban (dupla wow) lépett be a szobájába. Mmm.

• - Milyen volt a napod? – érdeklődtem.

• - Vicces és fájdalmas – suttogta két csók között.

• - Fájdalmas? – toltam el magamtól, aztán a szám elé kaptam a kezem. Oké, az, hogy csupán egy sortot viselt, kissé elterelte a figyelmemet arról az egy-két véraláfutásos foltról. – Te jó ég!

- Jó, nem vészes, ne dramatizáld túl. – Pedig én már azon tűnődtem, hogy honnan szerezzek elsősegélydobozt.

• - Ez elég csúnya – simítottam meg a bal vállát. – Hé, fel kellett volna szisszenned, amikor hozzáértem.

- Ugye, tudod, hogy nem egy akciófilmben vagyunk? – kérdezte, én meg nevetni kezdtem.

Aztán megbeszéltük, hogy kivel mi történt ma. Az én sztorim rövidebb volt és kevésbé vicces, de azért Cortez érdeklődve hallgatta. Bezzeg a fiúk paintballozása! Ott sem voltam, de végignevettem az egész sztorit, kezdve azzal, hogy Zsolti még a játék kezdete előtt gurult a fűben, és „ellenségre” vadászott, meg persze ott volt Ricsi esete, akinek ellőtték az egyik rasztá tincset, nem beszélve Karcsiról, aki véletlenül lelőtte Macut, miközben egy csapatban voltak. Cortez beszámolója alapján Bálint kapta a legtöbb lövést, rá mindenki ész nélkül célzott, Dave volt a felelős a lőszerért: mivel „ledílelt” valahogy egy halom plusz patront, így hozzá lehetett járni munícióért. A két rocker igazán kiélhette magát, ők üvöltve futottak, és mindenre lőttek, ami mozgott, állítólag totál extázisba kerültek, úgy viselkedtek, mintha a Counter-Strikeban lennének, fedezték egymást, vetődtek, aztán eltűntek a többiek szeme elől.

Cortez azt mondta, csak akkor jöttek rá, hol vannak, amikor fentről kaptak találatot.

- - Az idióták felmásztak a fára. Olyan volt, mint a *Predatorban!* - mesélte.
- És a többiek is jól vannak? Senki nem sérült meg, ugye? - kérdeztem kicsit aggódva.
- Csak ilyesmi, mint ami rajtam is van - vonta meg a vállát. - Meg Ricsi haja színes a festéktől.

Cortez magához húzva átölelt, én pedig a vállára hajtva a fejem, a némán villogó tévé képernyőjére néztem.

• - Mit nézzünk meg? - kérdeztem a további programunkat tervezgetve, amikor sms-em jött. Gondoltam, biztos Kinga. Feltápszkodtam, és komótosan előszedtem a telefonomat a farmerdzsekim zsebéből.

- - Mi az? - ült fel Cortez, mert láthatta rajtam, hogy elsápadtam.
- - Jacques irt. Hogy... - nyeltem, de akkora gombóc volt a torkomban, hogy úgy éreztem, megfulladok - hogy Gábor nagypapája... - suttogtam erőtlenül.

• - Mi van veled?

• - Meghalt - mondtam ki, a következő pillanatban pedig megcsörrent a kezemben tartott telefon, és Cortez BlackBerryje is rezegni kezdett.

Van, hogy az ember jól érzi magát. Van, hogy az egész napja szuperül telik. Aztán kap egy üzenetet, egy telefont, egy hírt az egyik barátjáról, aki az eddigi élete legnehezebb pillanatait éli át. A városban mászkálás, a paintball, a szép idő vagy a nevetés. Egy másodperc alatt tűnt el. Hogy ez mi? Ez az élet. Így működik. Egyik pillanatról a másikra változik, és egyszerűen nem tehetünk mást, csak annyit, hogy hozzá igazodunk. Gáborral este fél tízkor tudtam pár szót beszélni telefonon. Hamar letettük, nem akartam zavarni, csupán azt akartam, hogy tudja, gondolunk rá.

A mai nap: 5/1*** - ©

Kiadja a Ciceró Könyvstúdió Kft., a Magyar Könyvkiadók és
Könyvterjesztők Egyesülésének tagja 1126 Budapest, Tartsay Vilmos
u. 4. / Telefon: 06/1-329-0879 e-mail:

cicero@cicerokonyvstudio.hu / www.cicerokonyvstudio.hu Felelős
kiadó: Földes Tamás / Felelős szerkesztő: Till Katalin Műszaki
vezető: Vaisz György / Korrektor: Aranyossyné Bondi Judit

A Ciceró Könyvstúdió könyveinek kizárólagos terjesztője a
Talentum Kft. 2046 Törökbálint, Depo II. / Tel.: 06/23-332-105 Fax:
06/23-232-336

A kiadó könyvei megvásárolhatók a Talentum Könyvesboltban.
1054 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 66. / Telefon: 06/1-311-8824
webshop: www.gabo.hu